OLİMPOS KAHRAMANLARI

# HADES'İN EVİ

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

30.000 ADET

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

RICK RIORDAN

OLİMPOS KAHRAMANLARI

# HADES'İN EVİ

RICK RIORDAN

*Olimpos Kahramanları - Hades'in Evi*
**Özgün adı:** *The Heroes of Olympus - The House of Hades*
Copyright © 2013, Rick Riordan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

**Türkiye yayın hakları:** Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

**2. Baskı /** İstanbul, 2013
**ISBN:** 978-605-09-1716-1
**Sertifika no:** 11940

**Çeviri:** Belgin Selen Haktanır
**Yayına hazırlayanlar:** Esen Gür, Sinem Çelebioğlu
**Grafik uygulama:** Havva Alp

**Basım yeri:** Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna - İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
**Sertifika no:** 11965

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

*Muhteşem okurlarıma:*

*Bir önceki kitabın sonu için özür dilerim.*

*Şey, şimdi düşündüm de, vazgeçtim, özür dilemiyorum.*

*HAHAHAHA.*

*Ama cidden, sizleri çok seviyorum.*

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

I

# HAZEL

Üçüncü saldırı sırasında Hazel neredeyse bir kayayı yiyecekti. Sisin içine doğru bakıyor, aptal bir dağ sırasının üzerinden geçmek neden bu kadar zor olabilir ki diye düşünüyordu. Sonra geminin alarmı ötmeye başladı.

"İskele alabanda!" diye haykırdı Nico, uçan geminin pruva direğinden.

Kaptan köşkündeki Leo dümeni hızla kırdı. *2. Argo* sola kıvrıldı, hava kürekleri bulutları bıçak gibi kesti.

Hazel tırabzanlardan aşağı bakma gafletinde bulundu. Karanlık, küremsi bir cisim ona doğru hızla savruldu. Ay neden bize doğru geliyor? diye düşündü. Sonra acı bir çığlıkla güverteye düştü. Devasa kaya, başının o kadar yakınından geçmişti ki saçlarını savurmuştu.

*ÇATIRT!*

Pruva direği yıkıldı; yelkenler, serenler ve Nico güverteye çarptı. Az çok bir pikap büyüklüğündeki kaya, sanki başka bir yerde önemli bir işi varmış gibi sisin içine doğru yuvarlandı gitti.

"Nico!" Leo gemide dengeyi tekrar sağlarken Hazel, Nico'nun yanına koştu.

"Bir şeyim yok," dedi Nico bacaklarının üzerine yığılmış yelken bezlerini toparlarken.

Hazel kalkmasına yardım etti ve birlikte pruvaya doğru sendeleyerek ilerlediler. Hazel ufka bu sefer daha dikkatle baktı. Bulutlar, altlarındaki dağın tepesini açığa çıkaracak şekilde kısmen dağılmıştı. Dağın tepesiyse yosunlu yeşil vadilerin ucunda yükselen sipsivri siyah bir taştan ibaretti. Tam zirvede dağ tanrılarından biri duruyordu –*numina montanum*'lardan biri demişti Jason. Ya da Antik Yunancada, *ourae*. Adına ne derseniz deyin, bunlar iyi niyetli değillerdi.

Diğer karşılaştıkları gibi bunun da üzerinde basit bir beyaz tunik vardı ve cildi bazalt gibi pütürlü ve koyu renkteydi. Yaklaşık altı metre boyunda ve aşırı kaslıydı; uçuşan beyaz bir sakala, karmakarışık saçlara ve gözlerinde deli bir bakışa sahipti. Aklını yitirmiş bir bedeviye benziyordu. Hazel'ın anlamadığı bir şeyler böğürdü ve uzaktan başka bir numina ona cevap verdi, sesleri vadilerde yankılanıyordu.

"Aptal kaya tanrıları!" diye bağırdı Leo kaptan köşkünden. "Bu direği üçüncü değiştirişim! Ağaçtan mı topluyoruz bunları be?"

Nico kaşlarını çattı. "Direkler *ağaçlardan* yapılıyor."

"Konu o değil!" Leo kontrollerden biri olan derme çatma tamir edilmiş bir Nintendo Wii kumandasını kaptı ve dairesel bir hareketle çevirdi. İlahi bronzdan bir top yükseldi. Hazel, top ateşlenmeden hemen önce kulaklarını kapama fırsatı buldu. Top patladı ve arkasında yeşil alevden bir kuyruk bırakan onlarca metal gülle gökyüzüne fırladı. Havada güllelerin üzerinde helikopterlerin pervane kanatlarına benzer kanatlar çıktı ve sisin içinde döne döne kayboldular.





Kısa bir süre sonra dağlardan bir dizi patlama sesi, peşinden de dağ tanrılarının öfkeli haykırışları yükseldi.

"Ha!" diye bağırdı Leo.

Son iki karşılaşmalarından sonra Hazel ne yazık ki Leo'nun bu yeni silahının numinaları sadece *kızdırdığını* tahmin ediyordu.

Sancak tarafından bir başka kaya uçtu.

"Çıkar bizi buradan!" diye bağırdı Nico.

Leo numinalar hakkında ağza alınmayacak şeyler söyledikten sonra dümeni kırdı. Motorlar çalıştı. Geminin büyülü donanımı gerildi ve gemi orsa haline geçti. *2. Argo* hızlandı ve son iki gündür yaptığı gibi tekrar kuzeybatıya yöneldi.

Dağlardan uzaklaşana kadar Hazel huzur bulamadı. Sis dağıldı. Altlarında sabah güneşinin ışığı, İtalyan kırsal kesimini aydınlatıyordu –yemyeşil tepeler ve Kuzey Kaliforniya'dan çok da farklı olmayan altın rengi tarlalar. Hazel Jüpiter Kampı'na doğru gittiklerini hayal edebilirdi.

Bu düşünce içine oturdu. Jüpiter Kampı, Nico onu yeraltından çıkardığından beri son dokuz ay boyunca onun evi olmuştu. Ama şimdi orayı, doğduğu yer olan New Orleans'tan ve elbette 1942'de öldüğü Alaska'dan daha çok özlüyordu.

Beşinci Kohort barakasındaki ranzasını özlüyordu. Yemek salonundaki akşam yemeklerini, rüzgar ruhlarının tabakları taşımasını, savaş oyunları üzerine şakalaşan lejyonerleri özlüyordu. Frank'le el ele Yeni Roma'nın sokaklarında yürümek istiyordu. Bir kez olsun, tatlı, ona göz kulak olan bir sevgilisi olan sıradan bir kız olmak istiyordu.

Hepsinden çok da kendini güvende hissetmek istiyordu. Her daim korkmaktan ve endişe duymaktan bıkmıştı artık.

Nico direk kıymıklarını kollarından temizlemek ve Leo da geminin

konsolundaki düğmelere bir bir basmakla meşgulken, Hazel kıç güvertesinde bekledi.

"*Rezalet* diz boyu," dedi Leo. "Diğerlerini uyandırayım mı?"

Hazel evet diyecek oldu ama diğerleri gece vardiyasını almışlardı ve şimdi dinlenmeyi hak ediyorlardı. Gemiyi savunmaktan bitap düşmüşlerdi. Sanki saat başı bir başka Romalı canavar, *2. Argo*'nun çok lezzetli bir atıştırmalık olduğunu düşünüyordu.

Hazel birkaç hafta öncesine kadar birinin bir numina saldırısı sırasında uyuyabileceğini düşünmezdi ama arkadaşları şimdi kamaralarında horul horul uyuyordu. Hazel da ne zaman uyuma fırsatı bulsa komaya girmiş bir hasta gibi baygın yatıyordu.

"Dinlenmeleri gerek," dedi. "Biz kendimiz başka bir yol bulalım."

"Hah." Leo monitöre bakıp suratını astı. Paramparça olmuş gömleği ve yağ lekeleriyle dolu kot pantolonunun içinde az evvel bir lokomotifle güreşmiş gibi görünüyordu.

Arkadaşları Percy ve Annabeth, Tartarus'a düştüğünden beri Leo neredeyse dur durak bilmeden çalışmıştı. Her zamankinden çok daha öfkeli ve kararlıydı.

Hazel onun için endişeleniyordu. Ancak bir yanı da bu değişimden memnundu. Leo ne zaman gülümsese ya da bir espri yapsa, Hazel'ın 1942'deki sevgilisi, Leo'nun büyük büyük babası Sammy'ye *fazla* benziyordu.

Ah, hayatı neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

"Başka yol," diye mırıldandı Leo. "Başka yol var mı?"

Monitöründe bir İtalya haritası parlıyordu. Apenin Dağları, çizme şeklinde ülke boyunca ortada ilerliyordu. *2. Argo*'yu gösteren yeşil bir nokta, sıradağların kuzey kısmında, Roma'nın birkaç yüz kilometre kuze-





yinde yanıp sönüyordu. Rotalarının basit olması gerekti. Yunanistan'da Epirus denen yere gidip Hades'in Evi (ya da Romalıların dediği gibi Pluto'nun Evi ya da Hazel'ın dediği gibi Dünyanın En Korkunç Namevcut Babası'nın Evi) adlı eski bir tapınağı bulmaları gerekiyordu.

Epirus'a ulaşmak için tek yapmaları gereken, dümdüz doğuya gitmekti, Apeninlerin üzerinden ve Adriyatik Denizi'ni geçerek. Ama öyle olmamıştı. İtalya'nın omurgasını oluşturan bu sıradağları ne zaman aşmaya çalışsalar dağ tanrılarının saldırısına uğramışlardı.

Son iki gündür güvenli bir geçit buluruz diye kuzeye doğru yönelmişlerdi ama hiç şansları yoktu. *Numina montanum*'lar, Gaia'nın, Hazel'ın en az sevdiği tanrıçanın çocuklarıydı. Bu da onları *epey* kararlı düşmanlar yapmaya yetiyordu. *2. Argo*, saldırıları savuşturmaya yetecek kadar hızlı uçamıyordu ve tüm kalkanlarını kaldırsa da paramparça olmadan sıradağları aşamazdı.

"Hepsi bizim yüzümüzden," dedi Hazel. "Nico ve benim. Numinalar bizi hissedebiliyorlar."

Kardeşine şöyle bir baktı. Onu gigantlardan kurtardıklarından beri Nico gücünü yeniden kazanmıştı ama hâlâ acınası bir halde zayıftı. Siyah tişörtü ve kot pantolonu iskelet gibi bedenine bol geliyordu. Uzun, koyu renk saçları, çökmüş gözlerini çevreliyordu. Buğday teni hasta gibi yeşilimsi beyaza dönmüştü, adeta ağaç dalı rengindeydi.

İnsan yaşı olarak daha on dört sayılmazdı, Hazel'dan sadece bir yaş büyüktü ama hikaye bundan ibaret değildi. Hazel gibi Nico di Angelo da başka bir çağdan gelen bir melezdi. Bir eski dönemler havası vardı çocukta –modern dünyaya ait olmadığını bilmenin verdiği bir melankoli.

Hazel onu yeni tanımıştı ama onu anlıyor, hatta hüznünü paylaşıyordu. Hades çocukları (ya da Pluton, her neyse) nadiren mutlu bir hayat

sürerlerdi. Ve Nico'nun ona bir gece önce anlattıklarına bakılırsa, en büyük zorlukla Hades'in Evi'ne vardıklarında karşılaşacaklardı. Nico bu zorluktan kimseye bahsetmemesi için Hazel'a yemin ettirmişti.

Nico, Stygia demiri kılıcının kabzasını kavradı. "Toprak ruhları Yeraltı çocuklarını sevmezler. Doğru. Kelimenin tam anlamıyla onların kanına dokunuruz. Ama bence numinalar gemiyi de hissedebiliyorlar. Athena Parthenos'u taşıyoruz. Büyülü bir deniz feneri gibi bir şey bu da."

Geminin yükünün çoğunu oluşturan devasa heykeli düşününce Hazel ürperdi. Roma'daki mağaradan o heykeli çıkarmak için çok şey feda etmişlerdi ama şimdi onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Şu ana dek işe yaradığı tek şey kendine daha çok canavar çekmek olmuştu.

Leo parmağını İtalya haritası üzerinde gezdirdi. "O halde dağları aşmaktan vazgeçiyoruz. Ancak sorun şu ki dağ sırası epey uzun, hem güneye hem kuzeye doğru."

"Denizden gidebiliriz," diye önerdi Hazel. "İtalya'nın güney ucundan yelken açabiliriz."

"Çok uzun bir yol o," dedi Nico. "Hem malum..." Sesi çatladı. "Deniz uzmanı Percy de yok."

Percy'nin adı bir gök gürültüsü gibi havada asılı kaldı.

Poseidon oğlu Percy Jackson... Hazel'ın en çok hayran olduğu melez. Alaska macerasında Hazel'ın hayatını sayısız kez kurtarmıştı ama Roma'da Hazel'ın yardımına ihtiyacı olduğunda Hazel ona yardım edememişti. Çaresizce Annabeth ile birlikte o çukura düşmelerini seyretmişti.

Hazel derin bir nefes aldı. Percy ve Annabeth hâlâ hayattaydı. Yüreğinin derinliklerinde bunu biliyordu. Hades'in Evi'ne vardıklarında onları kurtarabilirdi ama önce Nico'nun sözünü ettiği o zorluğu aşmaları gerekiyordu.





"Kuzeyden ilerlesek?" diye sordu. "Dağ sırasının arasında bir boşluk olması *gerek*."

Leo, konsola yerleştirdiği bronz Arşimet küresiyle oynadı, en yeni tehlikeli oyuncağı. Hazel o şeye ne zaman baksa dili damağı kuruyordu. Leo'nun yanlış bir kombinasyon girip hepsini birden güverteden aşağı atacağından ya da gemiyi ateşe verip *2. Argo*'yu devasa bir tost makinesine çevireceğinden korkuyordu.

Neyse ki şansları yaver gitti. Küreden bir kamera lensi çıktı ve Apenin Dağları'nın üç boyutlu bir görüntüsünü konsolun üzerine yansıttı.

"Bilemedim." Leo hologramı inceledi. "Kuzey tarafında sağlam bir geçit göremiyorum. Ama yine de gerisin geri güneye dönmekten daha iyi bir fikir. Roma'yla hiç işim olmaz artık."

Kimsenin itirazı olmadı. Roma pek iyi bir deneyim olmamıştı.

"Ne yaparsak yapalım," dedi Nico, "acele etmemiz gerek. Annabeth ve Percy'nin Tartarus'ta olduğu her gün..."

Lafını bitirmesine gerek yoktu. Percy ve Annabeth'in Ölümün Kapıları'nın Tartarus ayağını bulana kadar hayatta kalmalarını ummaktan başka çareleri yoktu. Sonra *2. Argo,* Hades'in Evi'ne varacaktı ve *bir ihtimal* kapıları ölümlüler tarafından açmayı başararak arkadaşlarını kurtaracaklar, ardından kapıları kilitleyip Gaia'nın askerlerinin ölümlü dünyada tekrar tekrar canlanmalarının önüne geçmiş olacaklardı.

Tabii ya... *Bu* planda bir aksilik olamazdı zaten.

Nico altlarında uzanan İtalyan kırlarına bakarak suratını astı. "Belki diğerlerini gerçekten uyandırmamız gerek artık. Bu karar hepimizi bağlar."

"Hayır," dedi Hazel. "Biz bir çözüm buluruz."

Bundan neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama Roma'dan ayrıldıklarından beri ekip uyumu kaybolmuştu. Bir takım halinde çalış-

mayı öğrenmişlerdi. Sonra *güm*... en önemli iki kişi Tartarus'a düşmüştü. Percy ekibin belkemiğiydi. Atlantik boyunca Akdeniz'e doğru yol alırken onlara güven vermişti. Annabeth ise hedefe giden yolda fiilen liderlik etmişti. Tek başına Athena Parthenos'u kurtarmıştı. Yedisinin arasında en zeki olandı, tüm soruların cevaplarını bilen kişiydi.

Her sorun çıktığında Hazel ekibi uyandırsaydı, tekrar tartışmaya başlayacaklar, umutlarını her seferinde biraz daha kaybedeceklerdi.

Percy ve Annabeth'in onunla gurur duymalarını sağlamalıydı. İnisiyatifi ele almalıydı. Bu yolda tek rolünün Nico'nun onu uyardığı şey, Hades'in Evi'nde onları bekleyen o engeli ortadan kaldırmak olduğuna inanmak istemiyordu. Bu düşünceyi bir kenara attı.

"Yaratıcı düşünceye ihtiyacımız var," dedi. "O dağları aşacak başka bir yol ya da numinalardan gizlenmenin bir yolu."

Nico iç çekti. "Tek başıma olsaydım gölge yolculuğu yapabilirdim. Ama tüm gemiyle yapılacak şey değil bu. Ve dürüst olmam gerekirse *kendimi* bile bir yere transport edecek gücüm yok artık."

"Belki bir tür kamuflaj yapabilirim," dedi Leo. "Bulutların arasına saklanmamızı sağlayacak sis perdesi gibi bir şey." Sesi pek hevesli gelmiyordu.

Hazel altlarında uzanan tarlalara bakıp onların altındakileri düşündü: babasının, Yeraltı Lordu'nun hükümranlığı. Pluton ile bir kez karşılaşmıştı ve o zaman bile kim olduğunu anlayamamıştı. Ondan yardım falan beklememişti hiçbir zaman –ne hayattayken, ne Yeraltı'nda bir hayaletken, ne de Nico onu yeniden hayata döndürdükten sonra.

Babasının hizmetkârı Thanatos, ölümün tanrısı, Pluton'un onu yok sayarak Hazel'a iyilik ediyor olabileceğini söylemişti. Ne de olsa Hazel'ın şu anda hayatta olmaması gerekiyordu. Eğer Pluton onun farkına varsaydı Hazel'ı Yeraltı'na geri götürmesi gerekecekti.





Bu da Pluton'u yardıma çağırmanın epey kötü bir fikir olduğu anlamına geliyordu. Ama yine de...

*Lütfen baba,* diye dua ederken buldu kendini. *Senin Yunanistan'daki tapınağına giden bir yol bulmam gerekiyor; Hades'in Evi'ne. Eğer oradaysan, bana ne yapacağımı göster.*

Ufukta gözüne bir kıpırtı ilişti; küçük ve bej renkli, tarlaların üzerinden inanılmaz bir hızla geçen, bir jet gibi arkasında iz bırakan bir şey.

Hazel gözlerine inanamadı. Umuda kapılacak hali yoktu ama bu, o *olmalıydı*... "Arion."

"Ne?" dedi Nico.

Toz bulutu yaklaştıkça Leo bir ıslık çaldı. "Hazel'ın atı dostum! Sen o kısmı kaçırdın. Kansas'tan beri onu görmemiştik!"

Hazel günlerdir ilk kez kahkaha attı. Eski dostunu görmek çok iyi gelmişti.

Bir buçuk kilometre kadar kuzeyde, küçük bej nokta bir tepenin etrafında döndü ve zirvede durdu. Seçmesi çok zordu ama at şahlanıp kişneyince sesi *2. Argo*'ya kadar geldi. Hazel'ın hiç şüphesi kalmamıştı, bu Arion'du.

"Yanına gitmeliyiz," dedi Hazel. "Yardıma geldi."

"Hmm, pekala." Leo kafasını kaşıdı. "Aaa ama şey, gemiyi asla yere indirmeyeceğimizi konuşmuştuk hatırlarsan? Hani Gaia bizi yok etmek falan istiyordu ya en son."

"Sadece beni yakınlaştır, ip merdiveni kullanırım." Hazel'ın kalbi güm güm atıyordu. "Arion bir şey söylemeye çalışıyor bence."

# II

# HAZEL

Hazel hiç o kadar mutlu hissetmemişti. Belki olsa olsa Jüpiter Kampı'ndaki zafer şöleni gecesinde, Frank'i ilk kez öptüğünde hissetmiş olabilirdi... Ama bu da ona yakın bir mutluluktu.

Yere iner inmez, Arion'un yanına koşup kollarını boynuna doladı. "Seni çok özledim!" Suratını atın deniz suyu ve elma kokan ılık gövdesine bastırdı. "Nerelerdeydin?"

Arion kişnedi. Hazel keşke Percy gibi at dili konuşabilseydim diye geçirdi içinden ama genel olarak atın ne demek istediğini anlamıştı. Arion, *Duygusal anlar için vaktimiz yok be güzelim! Haydi!* der gibi sabırsız bir ses çıkarmıştı.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye bir tahminde bulundu Hazel.

Arion kafasını aşağı yukarı sallayıp yeri eşelemeye koyuldu. Koyu kahverengi gözleri, ellerini çabuk tutmaları gerekiyormuş gibi parıldıyordu.

Hazel hâlâ onun gerçekten de orada olduğuna inanamıyordu. Arion dilediği yüzeyde, hatta suyun üstünde bile koşabilirdi ama onunla birlikte eski topraklara gelmeyeceğinden korkuyordu. Akdeniz, melezler ve onların dostları için çok tehlikeliydi.





Arion, Hazel'ın ona gerçekten de ihtiyacı olmasa gelmezdi. Üstelik son derece gergin görünüyordu... Korkusuz bir atı bu kadar gergin kılan şeyin Hazel'ı epey bir korkutması gerekirdi.

Hazel korkmak yerine sevinçliydi. Deniz ve hava tutmasından *o kadar* yorulmuştu ki. *2. Argo*'dayken, kendini ancak boş bir stabilizatör kadar faydalı hissetmişti. Orası Gaia'nın bölgesi olduğu halde, sağlam zemine indiğine memnundu. Atı sürmeye de hazırdı.

"Hazel!" diye seslendi Nico gemiden. "Neler oluyor?"

"Sorun yok!" Hazel yere çömelip topraktan altın bir yumurta çıkarmayı diledi. Gücünü her geçen gün daha iyi kontrol eder olmuştu. Değerli taşlar artık neredeyse etrafında hiç kazara bitmiyordu ve topraktan altın çıkarması da kolaylaşmıştı.

Arion'a en sevdiği yiyeceği, altın yumurtayı yedirdi... Sonra onu yerden üç yüz metre yukarıdaki merdivenin başından izlemekte olan Leo ile Nico'ya gülümsedi. "Arion beni bir yere götürmek istiyor."

Çocuklar endişeyle birbirlerine baktılar.

"Şey..." Leo kuzeyi işaret etti. "Lütfen seni *ona* götürmeyeceğini söyle bana."

Hazel, Arion'a odaklandığından, ilerideki karmaşayı fark etmemişti. Yaklaşık bir buçuk kilometre ötede, bir sonraki tepenin zirvesinde, eski bir harabenin üstüne bir fırtına yerleşmişti. Orası bir Roma tapınağının ya da bir kalenin kalıntıları olabilirdi. Bir hortum bulutu kıvrılarak mürekkebe bulanmış siyah bir parmak gibi inmeye başladı.

Hazel ağzında kan tadı hissetti. Arion'a baktı. "*Oraya* mı gitmek istiyorsun?"

Arion, *E herhalde şapşal!* der gibi kişnedi.

Eh... Hazel yardım istemişti. Babasının yanıtı buydu demek?

Öyle olduğunu umuyordu ama o fırtınanın sadece Pluton'un başının altından çıkmadığını da hissediyordu... Karanlık, güçlü ve pek de dostane olmayan bir şey.

Yine de arkadaşlarına yardım etmek için eline bir fırsat geçmişti. Bu sefer birilerini izlemektense onlara öncülük edecekti.

İmparatorluk altınından süvari kılıcının kayışlarını sıkılaştırıp Arion'un sırtına bindi.

"Beni merak etmeyin!" diye seslendi Nico'yla Leo'ya. "Yerinizden ayrılmayın ve beni bekleyin."

"Ne kadar süre bekleyelim?" dedi Nico. "Ya geri gelmezsen?"

"Merak etme, geleceğim," dedi Hazel sözünü tutacağını umarak.

Arion'u mahmuzladı ve birlikte kırlık alanda, gitgide büyüyen hortuma doğru ilerlemeye başladılar.



III

# HAZEL

Fırtına, tepeyi koni biçimindeki kapkara ve dönen bir bulutla adeta yutmuştu.

Arion'sa dosdoğru fırtınanın içine ilerliyordu.

Hazel kendini zirvede buldu ama farklı bir boyuttaymış gibi hissetti. Dünya birden renksizleşti. Fırtınanın duvarları, tepeyi bulanık ve simsiyah bir perdeyle çevirmişti. Gökyüzü kaynıyordu ve grileşmişti. Paramparça olmuş kalıntıların rengi öylesine ağarmıştı ki, adeta parıldıyorlardı. Arion bile karamel kahverengiden koyu kül rengine dönüşmüştü.

Fırtınanın tam ortasında, hava durgundu. Hazel, sanki üstüne alkol sürmüş gibi teninin serinleyip karıncalandığını hissetti. Tam karşısında, kemerli bir geçidin ötesinde etrafı yosunlu duvarlarla çevrili bir alan duruyordu.

Hazel karanlıkta pek bir şey göremiyordu ama sanki kendisi kocaman bir mıknatısa yaklaşan bir demir parçasıymış gibi, içeride bir şeyin varlığını hissediyordu. Çekim onu karşı koyamayacağı bir biçimde ileri gitmeye zorluyordu.

Ama Hazel yine de tereddüt etti. Arion'un dizginlerini çekince, at sabırsızlıkla toynaklarını yere vurdu ve altında kalan zemin çatırdadı. Nereye bassa, otlar, toprak ve taşlar buz gibi bembeyaz kesiliyordu. Hazel, Alaska'daki Hubbard Buzulu'nu hatırladı; yüzeyinin nasıl ayaklarının altında çatırdadığını düşündü. Roma'daki o korkunç mağaranın zemininin un ufak olup Percy'yle Annabeth'i Tartarus'a düşürdüğünü hatırladı.

Siyah beyaz bu tepenin zirvesinin ayaklarının altında parçalanmayacağını umsa da, o anda yapması gereken en doğru şeyin hareket etmek olduğuna karar verdi.

"Haydi gidelim o zaman oğlum." Sesi sanki suratına bir yastık kapatmış gibi boğuk çıkıyordu.

Arion taş kemerin altından geçti. Harap olmuş duvarlar, bir tenis kortu büyüklüğünde, kare biçiminde bir avluyu çevreliyordu. Her duvarın ortasında bulunan diğer üç geçitse, kuzeye, doğuya ve batıya açılıyordu. Avlunun ortasında çakıltaşlı iki patika kesişiyor, bir haç oluşturuyordu. Sis havayı kaplamıştı. Beyaz renkli bulanık sis, canlıymış gibi kıvrılıyor ve dalgalanıyordu.

Bu, herhangi bir sis değil, diye düşündü Hazel. *O Sis.*

Tüm hayatı boyunca, Sis'ten söz edildiğini duymuştu. Bu, ölümlülerin gözünden mit dünyasını gizleyen doğaüstü örtüydü. İnsanları, hatta melezleri bile yanıltabilir, canavarları zararsız hayvanlar, tanrıları da sıradan insanlar gibi gösterebilirdi.

Hazel onun gerçekten de bildiğimiz sis gibi olacağını düşünmemişti ama Arion'un bacaklarına dolandığını, harap olmuş avlunun kırık kemerlerinin arasından süzüldüğünü görünce, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Her nasılsa, şunu biliyordu: Bu beyaz şey, saf büyüydü.

Uzakta bir köpek uludu. Arion gerçekten hiçbir şeyden korkmazdı





ama geri çekilip endişeyle nefesini burnundan dışarı verdi.

"Bir şey yok." Hazel atın boynunu okşadı. "Ben yanındayım. Şimdi sırtından ineceğim, tamam mı?"

Arion'un sırtından kayıp indi. At arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı.

"Arion, dur-"

Ama Arion çoktan geldiği yönde gözden kaybolmuştu.

Hazel ona pek güvence verememişti belli ki.

Derken bir başka uluma, sessizliği böldü. Ses bu sefer daha yakından gelmişti.

Hazel avlunun ortasına doğru adım attı. Sis, derin dondurucu buharı gibi üstüne yapıştı.

"Merhaba?" diye seslendi.

"Merhaba," diye yanıt verdi bir ses.

Kuzey geçidinde soluk renkli bir kadın belirdi. Yok, bir dakika... Kadın doğu geçidindeydi. Hayır, batı geçidindeydi. Aynı kadının dumanlı *üç* görüntüsü aynı anda harabenin ortasına doğru yürümeye başladı. Kadının şekli bulanıktı, Sis'ten yapılmıştı ve ardında ilerleyen, hayvanlar gibi ayaklarının dibinde yürüyen ufak, iki sis kütlesi daha vardı. Bunlar bir tür evcil hayvan mıydı?

Kadın avlunun ortasına varınca, üç şekli birleşti. Koyu renkli kolsuz bir tuvalet giymiş genç bir kadına dönüştü. Altın renkli saçları, başının ta tepesinde atkuyruğu biçiminde, Eski Yunan tarzında bağlanmıştı. Tuvaleti ipek gibiydi ve öyle bir dalgalanıyordu ki, kumaşı adeta omuzlarından dökülen mürekkep gibi görünüyordu. Yirmi yaşından büyük göstermiyordu ama Hazel bunun bir anlamı olmadığını biliyordu.

"Hazel Levesque," dedi kadın.

Çok güzeldi ama bir ölü gibi bembeyazdı. New Orleans'tayken,

Hazel bir keresinde ölü bir sınıf arkadaşının başında beklemek zorunda kalmıştı. Açık tabuttaki genç kızın cansız bedenini hatırlıyordu. Kızın suratına sanki sadece dinleniyormuş gibi güzel bir makyaj yapılmıştı ama Hazel bunu çok korkunç bulmuştu.

Bu kadın da Hazel'a o kızı anımsatmıştı; aralarındaki tek fark kadının gözlerinin açık ve tamamıyla kapkara olmasıydı. Başını yana eğdiğinde, yine üç farklı kişiye ayrılıyormuş gibi göründü. Üç farklı puslu görüntü titreşip tekrar birleşiyor, kadın, hareket halindeyken çekilen bir fotoğraf gibi bulanıklaşıp netleşiyordu.

"Kimsiniz?" Hazel'ın parmakları kılıcının kabzasında seğirdi. "Yani... hangi tanrıçasınız?"

Hazel bu kadarından emindi. Bu kadın her yanından güç yayıyordu. Etrafındaki her şey, dönen Sis, siyah beyaz fırtına, harabelerin ürkütücü parıltısı... Tüm bunlar, varlıklarını bu kadına borçluydu.

"Ah, dur," dedi kadın başını sallayıp. "Sana biraz ışık vereyim."

Kadın ellerini kaldırdı. Birden, ellerinde iki tane eski tarz, alev alev yanan meşale belirdi. Sis, avlunun kenarlarına doğru çekildi. Kadının sandaletli ayaklarının dibinde, iki tane ufak hayvan somutlaşmaya başladı. Bunlardan biri siyah renkli bir Labrador'du. Diğeriyse, uzun, gri renkli ve kalın postlu, suratında bir maske bulunan bir kemirgendi. Sanki bir gelincikti?

Kadın sakin bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben Hekate," dedi. "Büyü tanrıçası. Bu geceyi sağ atlatacaksan, oturup birçok şey konuşmalıyız."



# IV

# HAZEL

Hazel kaçmak istedi ama ayakları bembeyaz donuk zemine saplanmış gibiydi.

Kesişen iki patikanın iki yanında, topraktan, bitki gövdelerini andıran iki tane koyu renkli metal meşale ayağı fırladı. Hekate meşalelerini bunlara taktı, sonra Hazel'ın etrafında ağır ağır yürüyerek bir daire çizdi, birlikte tuhaf bir dans ediyorlarmış gibi dikkatle onu süzdü.

Siyah köpekle gelincik de peşinden gittiler.

"Tıpkı annen gibisin," dedi Hekate.

Hazel boğazının düğümlendiğini hissetti. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Elbette. Marie bir falcıydı. Lanetler, tılsımlar ve gris-grislerle uğraşırdı. Ben büyü tanrıçasıyım."

Tanrıçanın her yanı kapkara olan gözleri Hazel'ı kendisine çekiyor, adeta ruhunu bedeninden çıkarmaya çalışıyordu. New Orleans'taki *ilk* yaşamında, Hazel annesi yüzünden St. Agnes Okulu'ndaki çocukların alay konusu olmuştu. Çocuklar Marie Levesque'e cadı demişlerdi. Rahi-

belerse, onun Şeytan'la işbirliği yaptığını söylemişlerdi.

*Rahibeler annemden korktularsa, acaba bu tanrıçanın karşında ne yaparlardı?* diye düşündü Hazel.

"Birçok kişi benden korkar," dedi Hekate aklından geçenleri okumuş gibi. "Ama büyü ne iyidir ne de kötüdür. Bir araç, bir bıçak gibidir. Bıçak kötü müdür? Sadece onu kullanan kişi kötüyse kötü olabilir."

"A-annem..." diye kekeledi Hazel. "O, büyüye inanmazdı. Gerçekten de inanmazdı. Para kazanmak için, inanırmış gibi rol yapardı."

Gelincik cıyaklayıp dişlerini gösterdi. Sonra poposundan tiz bir ses çıkardı. Başka şartlar altında olsa, gaz çıkaran bir gelincik komik olabilirdi ama Hazel gülmedi. Kemirgenin kırmızı gözleri ona minnacık kömür parçaları gibi meşum meşum bakıyordu.

"Sakin ol Gale," dedi Hekate. Özür diler gibi omuzlarını silkti. "Gale inançsızlarla ve sahtekârlarla ilgili konuşulmasından hoşlanmaz. Çünkü kendisi de eskiden bir cadıydı."

"Gelinciğiniz eskiden bir cadı mıydı?"

"Aslında o bir kır gelinciği," dedi Hekate. "Ama evet... Gale bir zamanlar aksi bir insan cadıydı. Temizliğine hiç ama hiç özen göstermezdi; bir de ileri derecede bir... bağırsak sorunu vardı." Hekate elini burnunun önünde salladı. "Diğer müritlerimin ismini lekeledi."

"Anladım." Hazel gelinciğe bakmamaya gayret etti. Kemirgenin bağırsak sorunlarını gerçekten de bilmek istemiyordu. "Neyse, onu bir gelinciğe dönüştürdüm. Bir gelincik olarak çok daha iyi."

Hazel yutkundu. Burnunu tanrıçanın eline sevgiyle sürten siyah köpeğe baktı. "Ya Labradorunuz?"

"O mu? O, Truva'nın eski kraliçesi Hekuba," dedi Hekate herkesin bunu bilmesi gerekirmiş gibi.





Köpek homurdandı.

"Haklısın Hekuba," dedi Hekate. "Uzun uzadıya kendimizi tanıtmak için vaktimiz yok. Demek istediğim şu, Hazel Levesque: Annen büyüye inanmadığını iddia etmiş olabilir ama gerçek büyü sahibiydi. En sonunda, bunu kendisi de fark etti. Tanrı Pluton'u çağırmak için bir büyü ararken, ona bunu bulması için *ben* yardımcı oldum."

"Siz mi?"

"Evet." Hekate, Hazel'ın etrafında yürümeye devam etti. "Annende bir potansiyel gördüm. Ama sende *daha büyük* bir potansiyel görüyorum."

Hazel başının döndüğünü hissetti. Annesinin ölmeden önce ettiği itirafı hatırladı: Pluton'u nasıl çağırdığını, tanrının ona nasıl âşık olduğunu ve açgözlü isteği yüzünden kızı Hazel'ın bir lanetle doğduğunu. Hazel topraktan değerli şeyleri çıkarabiliyordu ama bunları kullanan herkes acı çekiyor ve ölüyordu.

Şimdi, bu tanrıça kalkmış, tüm bunları *kendisinin* gerçekleştirdiğini söylüyordu.

"Annem o büyü yüzünden acı çekti. Tüm hayatım-"

"Ben olmasaydım, hayatın da olmazdı," dedi Hekate gayet monoton bir sesle. "Öfkene harcayacak vaktim yok. Senin de öyle. Sana yardım etmezsem, öleceksin."

Siyah köpek hırladı. Gelincik de dişlerini birbirine çarpıp gaz çıkardı.

Hazel ciğerleri kızgın kumlarla doluyormuş gibi hissetti.

"Ne tür bir yardım?" diye sordu.

Hekate soluk kollarını havaya kaldırdı. İçinden çıktığı kuzey, doğu ve batı yönündeki üç geçit Sis'le birlikte dönmeye başladı. Siyahlı beyazlı görüntüler, Hazel'ın küçüklüğünde hâlâ bazen sinemalarda gösterilen eski sessiz filmler gibi geçmeye başladı.

Batı geçidinde, tepeden tırnağa zırhlı Romalı ve Yunan melezler, büyük bir çam ağacının altındaki bir tepenin kenarında savaşıyorlardı. Çimlerin üzerine yaralılar ve ölmek üzere olanlar saçılmıştı. Hazel kendisini Arion'a binmiş, kargaşanın arasına dalıp şiddeti durdurmak için bağırırken gördü.

Doğu geçidinde Hazel, *2. Argo*'nun Apeninlerin üstünde gökyüzünde ilerlediğini gördü. Arması alevler içindeydi. Büyük bir kaya kıç güvertesine isabet etti. Bir başkası da gövdesine saplandı. Gemi çürük bir balkabağı gibi ikiye ayrıldı ve motoru patladı.

Kuzey geçidindeki görüntüler daha da kötüydü. Hazel, Leo'nun baygın -ya da ölü- olduğunu ve bulutların arasından yere düştüğünü gördü. Frank'in tek başına kolunu tutarak gömleği kanlar içinde kalmış vaziyette sendeleyerek karanlık bir tünelde ilerlediğini gördü. Hazel kendisini de parıltılı bir ağa benzer şık şeritlerle kaplı kocaman bir mağarada gördü. Oradan kaçmaya çalışırken, uzakta Percy ve Annabeth iki tane siyah ve gümüş metal kapının dibinde hareketsiz yatıyorlardı.

"Seçimler," dedi Hekate. "Şu anda bir kavşakta duruyorsun Hazel Levesque. Ben de kavşaklar tanrıçasıyım."

Hazel zeminin zangırdadığını hissetti. Yere bakınca, gümüş paraların parıldadığını gördü... Etrafında binlerce eski Roma Dinarisi yüzeye fırlıyor, tüm tepenin zirvesi sanki kaynamak üzereymiş gibi görünüyordu. Geçitlerdeki görüntüler onu öylesine allak bullak etmişti ki, kırlık alana yakın civarda bulunan her bir gümüş parçasını yüzeye çıkarmış olmalıydı.

"Burada, geçmiş yüzeye yakındır," dedi Hekate. "Eski zamanlarda, iki büyük Roma yolu burada kesişirdi. Haberler alınıp verilirdi. Pazarlar kurulurdu. Arkadaşlar bir araya gelir, düşmanlar savaşırlardı. Kocaman





orduların bir yön seçmesi gerekirdi. Kavşaklar her zaman kararların verildiği yerler olmuşlardır."

"Tıpkı... Tıpkı Janus gibi." Hazel, Jüpiter Kampı'ndaki Tapınak Tepesi'nde bulunan Janus'un tapınağını hatırlıyordu. Melezler oraya karar vermek için giderlerdi. Bir madeni para atarlar, yazı ya da tura tutarlar ve iki suratlı tanrının onlara doğru yolu göstereceğini umarlardı. Hazel oradan hep nefret etmişti. Arkadaşlarının neden karar verme sorumluluklarını bir tanrıya teslim ettiklerini asla anlamamıştı. Hazel başından geçen onca şeyden sonra tanrıların bilgeliğine ancak New Orleans'taki bir kumar makinesine güvendiği kadar güveniyordu.

Büyü tanrıçası tiksinmiş gibi tısladı. "Janus ve kapıları. O, seni tüm seçimlerin siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış olduğuna inandırabilir. Ama işin aslı o kadar da basit değildir. Kavşağa ne vakit varsan, seçebileceğin en az üç karar vardır... Geriye dönmeyi de sayarsan, dört tane. Şu anda, o tür bir kavşaktasın Hazel."

Hazel tekrar dönen geçitlerin her birine baktı: Bir melez savaşını, *2. Argo*'nun yok oluşunu ve kendisi ve arkadaşları için felaketler gördü. "Tüm seçimler kötü."

"Tüm seçimlerin riskleri vardır," diye yanlışını düzeltti tanrıça. "Peki, hedefin nedir?"

"Hedefim mi?" Hazel çaresizlik içinde geçitleri gösterdi. "Bunların hiçbiri değil."

Köpek Hekuba hırladı. Gelincik Gale da tanrıçanın ayaklarının dibinde zıpladı, gaz çıkardı ve dişlerini gösterdi.

"Geri gidebilirsin," dedi Hekate. "Adımlarını Roma'ya kadar takip edebilirsin... Ama Gaia'nın güçleri zaten bunu yapmanı bekliyor. Hiçbiriniz hayatta kalamayacaksınız."

"O halde... Ne demek istiyorsunuz?"

Hakete en yakındaki meşaleye gitti. Avcuna biraz alev aldı ve elinde İtalya'nın minyatür bir haritası belirene dek, alevlere şekil verdi.

"Batıya gidebilirsin." Hekate parmağını alevlerden oluşan haritadan çekti. "Ödülünüz olan Athena Parthenos'la Amerika'ya gidebilirsin. Yunanistan ve Roma'daki dostların savaşa girmek üzere. Şimdi gidersen, belki birçoğunun hayatını kurtarabilirsin."

"*Belki* kurtarabilirim," dedi Hazel tanrıçanın sözlerini tekrar ederek. "Ama Gaia'nın Yunanistan'da uyanması gerekiyor. Gigantlar da orada toplanıyorlar."

"Doğru. Gaia güç kazanacağı tarihi Ağustos'un biri, yani umut tanrıçası Spes Festivali olarak belirledi. Umut Günü'nde uyanarak tüm umudu sonsuza dek yok etmeyi planlıyor. O zamana dek Yunanistan'a varsan bile, onu durdurabilir misin? Bilemiyorum." Hekate parmağıyla Apeninlerin alevli tepelerini okşadı. "Dağları aşıp doğuya da gidebilirsin ama Gaia İtalya'dan çıkmaman için her şeyi yapar. Dağ tanrılarını size karşı ayaklandırdı."

"Fark ettik," dedi Hazel.

"Apeninleri herhangi bir şekilde aşmaya yeltenmeniz, geminizin yok olması demek. Tuhaf bir biçimde, ekibin için en *güvenli* seçenek bu olabilir. Gelecekte hepinizin patlamadan kurtulacağını görüyorum. Pek olası değil ama yine de Epirus'a varabilme ve Ölümün Kapıları'nı kapatma şansınız var. Gaia'yı bulabilir, uyanışını engelleyebilirsiniz. Ama o zamana dek, her iki melez kampı da yok olur. Geri dönecek bir yuvanız olmaz." Hekate gülümsedi. "Daha büyük bir olasılıksa, geminizin yok oluşuyla birlikte, dağlarda mahsur kalmanız. Bu da, görevinizin sona ereceği anlamına gelir ama senin ve arkadaşlarının ileride çok acı ve sı-





kıntı çekmesini engeller. Gigantlarla yapılacak savaşın siz olmadan kazanılması ya da kaybedilmesi gerek."

*Biz olmadan kazanılması ya da kaybedilmesi.*

Hazel'ın içindeki minnacık, suçlu hisseden yanı, bu seçeneği cazip buldu. Normal bir kız olma fırsatının eline geçmesini istiyordu. Ne kendisi ne de arkadaşları için daha fazla acı ve sıkıntı istiyordu. Zaten hepsi o ana dek çok şey yaşamıştı.

Hekate'nin ardında bulunan ortadaki geçide baktı. Percy'yle Annabeth'in o siyah ve gümüş renkli kapıların önünde, çaresizlik içinde yerde yattıklarını gördü. Kocaman ve kapkara, biraz insanımsı bir şekil başlarına dikilip Percy'yi ezmek istermiş gibi ayağını havaya kaldırmıştı.

"Ya onlar?" diye sordu Hazel çatlak bir sesle. "Percy'yle Annabeth?"

Hekate omuzlarını silkti. "Batı, doğu ya da güney... Yine de ölecekler."

"Bu, bir seçenek değil," dedi Hazel.

"O halde, tek bir yol kalıyor ama en tehlikeli olan da o."

Hekate'nin parmağı minyatür Apeninlerin üstünden geçip kırmızı alevlerin arasında parlak beyaz bir çizgi oluşturdu. "Burada, kuzey tarafında gizli bir geçit var. Burası benim egemen olduğum, bir keresinde Hannibal'ın Roma'ya karşı yürüyüşe geçtiğinde geçtiği yerdir."

Tanrıça geniş bir daire çizdi... Önce, İtalya'nın üstüne gitti, ardından doğuya denize doğru gitti, sonra da Yunanistan'ın batı kıyısına indi. "Bu geçitten geçince, kuzeye Bologna'ya, daha sonra da Venedik'e geçebilirsiniz. Oradan da Adriyatik'e açılıp şuradaki hedefinize yelken açabilirsiniz: Yunanistan'daki Epirus."

Hazel'ın coğrafya bilgileri pek parlak değildi. Adriyatik Denizi'nin nasıl bir yer olduğunu hiç bilmiyordu. Bologna'yı daha önce hiç duymamıştı ve Venedik hakkında bildiği tek şeyse, kanallarla ve gondollarla

ilgili bölük pöçük hatırladığı öykülerdi. Ama tek bir şey gayet belliydi. "Ama bu yol çok uzak."

"Gaia da bu yüzden o yoldan gideceğinizi tahmin etmeyecek," dedi Hekate. "İlerleyişinizi biraz gizleyebilirim ama yolculuğunuzun başarısı sana bağlı olacak Hazel Levesque. Sis'i kullanmasını öğrenmen gerek."

"Ben mi?" Hazel kalbi, kaburgalarının arasında yuvarlanıyormuş gibi hissetti. "Sis'i nasıl kullanacağım?"

Hekate İtalya haritasını yaktı. Elini siyah köpek Hekuba'ya salladı. Sis, Labrador tamamıyla beyaz bir koza içinde kalan dek etrafını sardı. Sonra duyulur bir *pof* sesiyle gözden kayboldu. Köpeğin az önce durduğu yerde, altın renkli gözleri olan hırpani görünümlü siyah bir kedi yavrusu duruyordu.

"Miyav," diye sızlandı kedi.

"Ben Sis'in tanrıçasıyım," dedi Hekate. "Tanrıların dünyasıyla, ölümlülerin dünyasını birbirinden ayıran örtüden sorumluyum. Çocuklarım Sis'i lehlerine kullanmasını öğrenir, yanılsamalar yaratır ya da ölümlülerin zihnini etkilerler. Bunu diğer melezler de yapabilir. Arkadaşlarına yardım edeceksen, sen de yapmalısın Hazel."

"Ama..." Hazel kediye baktı. Onun aslında siyah Labrador Hekuba olduğunu biliyordu ama yine de ikna olamıyordu. Kedi son derece gerçek görünüyordu. "Bunu yapamam."

"Annen bu konuda yetenekliydi," dedi Hekate. "Sen daha da yeteneklisin. Pluton'un ölümden dönmüş çocuklarından biri olarak dünyalar arasındaki bu örtüyü birçok kişiden daha iyi anlıyorsun. Sis'i kontrol *edebilirsin.* Bunu yapmazsan... Bak, bu konuda erkek kardeşin Nico seni uyarmıştı. Ruhlar, ona fısıldayarak geleceğinde nelerle karşılaşacağını anlattılar. Hades'in Evi'ne vardığında, zorlu bir düşmanla karşılaşacak-





sın. Bu düşman, ne güçle ne de kılıçla yenilebilir. Onu bir tek sen yenebilirsin; bunun için de büyüye ihtiyacın olacak."

Hazel dizlerinin titrediğini hissetti. Nico'nun kasvetli surat ifadesini, parmaklarını nasıl koluna geçirdiğini hatırladı. *Diğerlerine söyleyemezsin. Henüz değil. Cesaretleri çoktan sınıra dayanmış durumda.*

"Kim?" dedi Hazel çatlak bir sesle. "Düşman kim?"

"İsmini ağzıma almayacağım," dedi Hekate. "Bunu yaparsam, sen daha onunla karşılaşmaya hazır olmadan, varlığını hisseder. Kuzeye git Hazel. Yolculuk sırasında, Sis'i kullanmayı prova et. Bologna'ya varınca da iki cüceyi bul. Onlar seni Hades'in Evi'nde hayatta kalmana yardımcı olabilecek bir hazineye götürecekler."

"Anlayamadım."

"Miyav," diye sızlandı kedi yine.

"Tamam, tamam Hekuba." Tanrıça yine parmaklarını şaklattı ve kedi yok oldu. Yerine siyah renkli Labrador geldi.

"*Anlayacaksın* Hazel," dedi tanrıça kesin bir tavırla. "Zaman zaman, ilerlemeni kontrol etmek için Gale'ı sana yollayacağım."

Gelincik tıslադı, pörtlek kırmızı gözlerinde meşum bir ifade uyandı.

"Harika," diye mırıldandı Hazel.

"Epirus'a varmadan önce, hazırlıklı olmalısın," dedi Hekate. "Başarılı olursan, belki yine karşılaşırız... Nihai savaş için."

Nihai bir savaş, dedi Hazel içinden. Aman ne güzel.

Hazel, Sis'te gördüğü gelecekle ilgili olayları engelleyip engelleyemeyeceğini düşündü: Leo'nun gökten düşüşüne, Frank'in karanlıkta, tek başına ve yaralı halde sendeleyerek ilerleyişine ve Percy'yle Annabeth'in kapkara bir gigantın merhametine kalışlarına baktı.

Tanrıların bilmecelerinden ve muğlak tavsiyelerinden nefret ediyordu.

Kavşaklardan da nefret etmeye başlamıştı.

"Neden bana yardım ediyorsunuz?" diye sordu. "Jüpiter Kampı'nda, önceki savaşta *Titanların* yanında yer aldığınızı söylemişlerdi."

Hekate'nin kara gözleri parıldadı. "Çünkü *ben* bir Titan'ım... Perses'le Asteria'nın kızıyım. Olimposlular başa gelmeden önce, Sis'i ben yönetirdim. Buna rağmen, Birinci Titan Savaşı'nda, yani binlerce sene önce, Zeus'la bir olup Kronos'a karşı savaşmıştım. Kronos'un gaddarlıklarını görmezden gelmedim. Zeus'un daha iyi bir kral olacağını umdum."

Hafifçe, acı acı güldü. "Demeter kızı Persephone'yi, onu kaçıran *babana* kaptırınca, Demeter'e meşalelerimle en karanlık gecede yardım ettim, yol gösterdim. Gigantlar ilk kez ayaklandıklarında, yine tanrıların tarafındaydım. Gaia tarafından tüm büyümü emmek ve etkisiz hale getirmek üzere yaratılan baş düşmanım Clytius'la savaştım.

"Clytius." Hazel bu ismi daha önceden hiç duymamıştı. *K-li-ti-us* diye okunuyordu ama bu ismi söylemek bile kollarının ve bacaklarının ağırlaşmasına neden olmuştu. Kuzey geçidindeki görüntülere, Percy'yle Annabeth'in başına dikilmiş olan o kocaman, karanlık şekle baktı. "Hades'in Evi'ndeki tehdit o mu?" diye sordu.

"Ha, o seni orada bekliyor," dedi Hekate. "Ama önce cadıyı yenmen gerek. Bunu başaramazsan..."

Parmakların şaklattı ve tüm geçitler karanlığa boğuldu. Sis yok oldu, görüntüler kayboldu.

"Hepimiz seçimlerle karşılaşırız," dedi tanrıça. "Kronos ikinci kere dirildiğinde, bir hata yaptım. Onu destekledim. Sözüm ona, şu *büyük* tanrılar tarafından dikkate alınmamaktan usanmıştım. Senelerce onlara vefakârca hizmet ettiğim halde, bana güvenmediler, salonlarında bana bir yer vermediler..."





Gelincik Gale öfkeyle cıyakladı.

"Artık önemi yok." Tanrıça içini çekti. "Bir kez daha Olimpos'la barış yaptım. Şu anda, göze batmamaya çalıştıkları ve Yunanlarla Romalılar savaş halinde olsa da, onlara yardım edeceğim. Yunan da olsa, Romalı da olsa, her zaman sadece Hekate oldum. Kendini kanıtlarsan, gigantlara karşı sana yardım edeceğim. Şimdi, seçim sırası sende Hazel Levesque. Bana güvenecek misin? Yoksa Olimpos tanrılarının sık sık yaptığı gibi beni dışlayacak mısın?"

Hazel kulaklarının uğuldadığını hissediyordu. Annesine hayatını mahveden büyüyü veren bu karanlık tanrıçaya güvenebilir miydi? Pardon ama güvenemezdi. Hekate'nin köpeğinden ya da gaz çıkarıp duran gelinciğinden de hoşlanmamıştı.

Ama bir yandan da Percy'yle Annabeth'i ölüme terk edemeyeceğini de biliyordu.

"Kuzeye gideceğim," dedi. "Dağların arasındaki gizli geçidinizden geçeceğiz."

Hekate tamam der gibi başını salladı, yüzünde hafif bir memnuniyet ifadesi belirdi. "İyi bir seçim yaptın ama bu yol kolay olmayacak. Karşınıza bir sürü canavar çıkacak. *Kendi* hizmetkârlarımdan bazıları bile ölümlü dünyanızı yok etmeyi umarak Gaia'nın tarafına geçti."

Tanrıça iki meşalesini koyduğu yerden aldı. "Hazırlan Pluton'un kızı. Cadıyı yenmeyi başarırsan, yine karşılaşacağız."

"Başaracağım," dedi Hazel. "Ha, Hekate, bir şey daha var. Yollarınızdan birini seçmiyorum. Kendi yolumu yaratıyorum."

Tanrıça kaşlarını havaya kaldırdı. Gelinciği olduğu yerde debelendi, köpeği de hırladı.

"Gaia'yı durdurmanın bir yolunu bulacağız," dedi Hazel. "Arkadaş-

larımızı Tartarus'tan kurtaracağız. Ekibimiz ve gemimiz olduğu gibi kalacak ve Jüpiter Kampı'yla Melez Kampı'nın birbiriyle savaşa girmesini engelleyeceğiz. Bunların hepsini başaracağız."

Fırtına uğuldadı, hortum bulutu daha da hızlı dönmeye başladı.

"İlginç," dedi Hekate, Hazel bir bilim deneyinin beklenmedik bir sonucuymuş gibi. "İşte bu, görmek isteyeceğim türden bir büyü olacak."

Kapkara bir dalga dünyayı kapladı. Hazel tekrar görebildiğinde, fırtına, tanrıça ve hayvanları gitmişti. Hazel sabah güneşi altında, tepenin yanında tek başına duruyordu ama yanında yeri eşeleyip sabırsızlıkla hafif hafif kişneyen Arion vardı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Hazel, ata. "Derhal gidelim buradan."

"Neler oldu?" diye sordu Leo, Hazel *2. Argo*'ya çıkarken.

Hazel'ın elleri tanrıçayla yaptığı konuşmanın etkisiyle hâlâ titriyordu. Geminin parmaklıklarından aşağıya bakınca, Arion'un koşarken ardında bıraktığı, İtalya'nın tepelerine doğru yayılan toz bulutunu gördü. Arkadaşının kalacağını ummuştu ama mümkün olduğunca hızla oradan gitmek istediği için de onu suçlayamazdı.

Yaz güneşinin aydınlattığı sabah çiğleri yüzünden, kırlık alan parıldıyordu. Tepedeki eski harabeler bembeyaz ve sessizdi; ne eski yollardan, ne tanrıçalardan, ne de gaz çıkaran gelincikten eser vardı.

"Hazel?" dedi Nico.

Hazel'ın dizlerinin bağı çözüldü. Nico ve Leo kollarından tutup ön güvertenin basamaklarından çıkmasına yardım ettiler. Hazel masallardaki çaresiz kadın karakterler gibi bayılmak üzere olduğuna utandı ama enerjisi tükenmişti. Kesişen yollardaki parıltılı görüntüler, içini büyük bir korkuyla kaplamıştı.





"Hekate'yle tanıştım," diyebildi.

Onlara her şeyi anlatmadı. Nico'nun ne dediğini hatırlıyordu. *Cesaretleri çoktan sınıra dayanmış durumda.* Ama onlara dağların kuzeyindeki gizli geçitten ve Hekate'nin onları Epirus'a götüreceğini söylediği dolambaçlı yoldan söz etti.

Hazel bunları anlattıktan sonra Nico elini tuttu. Bakışlarından endişe okunuyordu. "Hazel, Hekate'yle bir kavşakta tanışmışsın. Bu... birçok melezin sağ kalmayacağı bir olay. Sağ *kalanlarsa*, bir daha asla aynı olmazlar. Sen iyi olduğuna-"

"İyiyim," dedi Hazel ısrarla.

Ama iyi olmadığını biliyordu. Kendini ne denli cesur ve öfkeli hissettiğini, tanrıçaya kendi yolunu yarattığını ve her şeyi başaracağını söylediğini hatırladı. Ama o anda, atıp tutmuş olması ona bile saçma geliyordu. Cesareti onu tamamıyla terk etmişti.

"Ya Hekate bize bir oyun oynuyorsa?" diye sordu Leo. "Bu yol bir tuzak olabilir."

Hazel hayır der gibi başını salladı. "Bir tuzak olsaydı, Hekate kuzey yolunu o kadar cazip kılmazdı. İnan bana, öyle yapmadı."

Leo belindeki alet kemerinden bir hesap makinesi çıkardı ve birkaç rakam tuşladı. "Orası... Venedik rotamızda neredeyse dört yüz elli kilometre fazla yol demek. Sonra tekrar Adriyatik'e geri dönmemiz gerekecek. Bir de balonlu cüceler mi demiştin?"

"Bologna'daki cüceler," dedi Hazel. "Sanırım, Bologna bir şehir. Ama orada neden cüceleri bulmamız gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok. Bize verecekleri bir hazine, görevimizi kolaylaştıracakmış."

"En iyi seçeneğimiz bu," dedi Nico ve Hazel'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Kaybettiğimiz zamanı telafi edip son sürat yolculuğa

devam etmeliyiz. Percy'nin ve Annabeth'in hayatı buna bağlı olabilir."

"Son sürat mi?" dedi Leo sırıtarak. "Bunu yapabilirim işte."

Hızla konsolun başına geçip düğmelere basmaya koyuldu.

Nico, Hazel'ı kolundan tuttu, onu biraz uzaklaştırdı. "Hekate başka ne dedi? Şeyle ilgili-"

"Olmaz," dedi Hazel lafını keserek. Gördüğü görüntüler neredeyse aklını başından almıştı. Percy'yle Annabeth'in çaresizlik içinde o siyah metal kapıların dibinde yatışı, başlarına dikilmiş olan kapkara gigant, kendisinin parıldayan bir ışık labirentinde tutsak kalmış olması ve onlara yardım edemeyişi.

*Cadıyı yenmelisin*, demişti Hekate. *Onu bir tek sen yenebilirsin. Ama bunu başaramazsan...*

Sonumuz gelecek, diye düşündü Hazel. Tüm geçitler kapanacaktı. Tüm umut yok olacaktı.

Nico onu önceden uyarmıştı. Ölülerle konuşmuş, gelecekleriyle ilgili ipuçlarını fısıldayarak söylediklerini duymuştu. Yeraltı Dünyası'nın iki çocuğu, Hades'in Evi'ne girecekti. Yenmesi imkânsız bir düşmanla karşılaşacaklardı. İçlerinden sadece biri Ölümün Kapıları'na ulaşabilecekti.

Hazel kardeşinin gözlerine bakamadı.

"Sana sonra anlatırım," dedi sesinin titremesini engellemeye çalışarak. "Şimdi, dinlenebildiğimiz kadar dinlenmeliyiz. Bu gece, Apeninleri aşacağız."



# V

# ANNABETH

Dokuz gün.

Annabeth yere düşerken Hesiod'u, dünyadan Tartarus'a düşmenin dokuz gün süreceği tahmininde bulunan eski Yunan şairini düşündü.

Hesiod'un yanılmış olmasını umuyordu. Percy'yle birlikte ne kadar süredir düştüklerini artık anlayamayacak hale gelmişti... Aradan saatler mi geçmişti? Bir gün mü geçmişti? O anda, bu süre ona sonsuzluk gibi geliyordu. Uçuruma düştüklerinden beri el eleydiler. O sırada, Percy onu kendine çekiyor, zifiri karanlıkta düşerken sıkı sıkı tutuyordu.

Annabeth kulaklarında rüzgârın uğultusunu duydu. Kocaman bir ejderhanın boğazından aşağı düşüyorlarmış gibi, hava giderek ısınıp rutubetli hale geldi. Kısa süre önce kırdığı ayak bileği zonkluyordu ama bileğinin hâlâ örümcek ağlarına sarılı olup olmadığını bilemiyordu.

Lanetli canavar Arakne. Kendi ağlarına yakalandığı, bir araba tarafından ezildiği ve Tartarus'a düştüğü halde, örümcek kadın intikamını almıştı. Bir şekilde, ipek ağları Annabeth'in bileğine dolanmış ve onu

Percy'yle birlikte uçurumun kenarından aşağıya çekmişti.

Annabeth, Arakne'nin karanlıkta aşağıda bir yerlerde hâlâ canlı olduğunu hayal bile edemiyordu. Dibe vardıklarında, o canavarla yine karşılaşmak istemiyordu. Ama iyi tarafından bakıp aşağıda bir dip *olduğunu* varsayarsak, Annabeth ve Percy düştüklerinde muhtemelen dümdüz yere yapışacaklardı. Bu yüzden devasa boyutlardaki örümcekler için endişelenmelerine gerek yoktu.

Kollarını Percy'nin boynuna dolayıp ağlamamaya çalıştı. Hayatının hiçbir zaman kolay olacağını düşünmemişti. Çoğu melez, korkunç canavarların elinde ölüp giderdi. Eski zamanlardan beri, aynı şey olurdu. Yunanlar trajediyi *icat etmişlerdi.* En yüce kahramanların mutlu sonlarla karşılaşmadığını biliyorlardı.

Ama yine de olanlar büyük bir *haksızlıktı.* Athena'nın o heykelini bulabilmek ve ele geçirebilmek için neler yaşamıştı. Tam başarılı olduğu, her şey düzelecekmiş gibi göründüğü anda ve Percy'ye yeniden kavuştuğunda, ölüme doğru düşmeye başlamışlardı.

Tanrılar bile böylesine karmaşık bir kader planlayamazlardı.

Ama Gaia diğer tanrılar gibi değildi. Toprak Ana çok daha yaşlı, vahşi ve kana susamıştı. Annabeth aşağı düşerlerken, onun güldüğünü hayal edebiliyordu.

Dudaklarını Percy'nin kulağına dayadı. "Seni seviyorum."

Percy'nin onu duyabildiğinden emin değildi ama ölecek olurlarsa, son sözlerinin bunlar olmasını istiyordu.

Çaresizlik içinde, onları kurtarabilecek bir plan düşünmeye çalıştı. O, Athena'nın kızıydı. Roma'nın altındaki tünellerde kendini ispat etmiş, sırf zekâsıyla bir sürü zorlu mücadeleyi aşmıştı. Ama düşüşlerini engelleyecek, hatta yavaşlatacak bir şey bile gelmiyordu aklına.





İkisinin de uçma gücü yoktu. Rüzgârı kontrol edebilen Jason ya da kanatlı bir hayvana dönüşebilen Frank gibi değillerdi. Dibe son sürat varacak olurlarsa... Eh, bunun gerçekten de *son* olacağını bilecek kadar bilimden anlardı.

Ciddi ciddi giysilerinden bir paraşüt yapıp yapamayacaklarını düşünürken -çaresizliğinin boyutları *o* dereceye ulaşmıştı- etrafları birden değişti. Karanlık, gri-kırmızı bir renk almaya başladı. Annabeth, Percy'ye sarılırken, onun saçlarını görebildiğini fark etti. Kulaklarındaki uğultu da bir kükremeye dönüştü. Hava inanılmaz derecede sıcaklaştı ve çürük yumurta kokusuna benzer bir kokuyla kaplandı.

Aniden, içinden düştükleri boşluk kocaman bir mağaraya açıldı. Belki yarım kilometre altlarında olan mağaranın dibini görebiliyordu. Bir an için, doğru dürüst düşünemeyecek kadar afalladı. Manhattan adasının tamamı o mağaraya sığabilirdi ki henüz mağaranın boyutlarını tam olarak göremiyordu. Havada, buharlaşmış kanı andıran kırmızı bulutlar vardı. Aşağıdaki alansa, görebildiği kadarıyla, siyah kayalıklı, yer yer tırtıklı dağları ve alevli uçurumları olan ovalardan oluşuyordu. Annabeth'in solunda, zemin daha da derin bir uçuruma açılan kocaman basamakları andıran, bir dizi yamaca yer veriyordu.

Berbat kükürt kokusu düşünmesini engellese de Annabeth, tam aşağıdaki zemine odaklandı ve siyah renkli, incecik, parıltılı bir sıvı gördü. Bir *nehirdi.*

"Percy!" diye bağırdı kulağına. "Su!"

Çılgınlar gibi nehri işaret etti. Percy'nin suratını soluk kırmızı ışıkta pek seçemiyordu. Percy büyük bir şok geçiriyormuş ve dehşete kapılmış gibiydi ama dediğini anlamış gibi başını salladı.

Percy suyu kontrol edebiliyordu; tabii, aşağıda gördükleri şey *gerçek-*

*ten de* suysa. Bir şekilde düşüşlerinin etkisini hafifletebilirdi. Tabii Annabeth Yeraltı Dünyası'nın nehirleriyle ilgili korkunç öyküler duymuştu. Bunlar anıları yok edebilir ya da bedeni ve ruhu küle dönüştürebilirdi. Ama bunu düşünmemeye çalıştı. Bu, tek şanslarıydı.

Nehir giderek onlara yaklaşıyordu. Percy son saniyede cesaretle bağırdı. Su, devasa boyutlarda bir gayzere dönüştü ve onları oldukları gibi yuttu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)



# VI

# ANNABETH

=) (ŞEYMA)

Suya iniş onu öldürmemişti ama soğuk neredeyse öldürecekti.

Buz gibi su, ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Kollarıyla bacakları kaskatı kesildi ve Percy'yi daha fazla tutamadı. Dibe batmaya başladı. Kulaklarında tuhaf inleme sesleri yankılandı; bunlar nehir sanki saf bir hüzünden oluşuyormuş gibi, yürek parçalayıcı milyonlarca sesten ibaretti. Sesler soğuktan da beterdi. Onu dibe çekiyor, bedenini hissizleştiriyordu.

*Karşı koymanın ne anlamı var?* diyorlardı. *Zaten ölüsün. Buradan asla çıkamazsın.*

Dibe batıp boğulabilir, nehrin bedenini uzaklara taşımasına izin verebilirdi. İşi çok daha kolay olurdu. Gözlerini yumması yeterdi...

Percy elini yakalayıp onu hızla çekerek gerçeklere döndürdü. Annabeth onu bulanık suda göremiyordu ama birden ölmek istemediğini anladı. Birlikte ayak çırparak yukarı yükseldiler ve yüzeye çıktılar.

Annabeth ne kadar kükürtlü olursa olsun, nefes alabildiğine şükrede-

rek havayı soludu. Etraflarındaki su dönüyordu; Percy'nin onları yukarı çıkarmak için bir girdap oluşturduğunu fark etti.

Etrafını pek seçemediği halde, bunun bir nehir olduğunu biliyordu. Nehirlerin kıyısı olurdu.

"Kıyı," dedi çatlak bir sesle. "Yana doğru ilerle."

Percy yorgunluktan adeta ölü gibiydi. Genellikle su ona hayat verir, canlandırırdı ama *bu* su aynı etkiyi yaratmamıştı. Bu suyu kontrol etmeye çalışması, gücünün tamamıyla tükenmesine neden olmuş olmalıydı. Girdap yavaş yavaş dinmeye başladı. Annabeth tek kolunu Percy'nin beline attı ve akıntıya karşı direnmeye çalıştı. Nehir ona karşıydı: Binlerce ağlayan ses kulaklarında çınlıyor, zihnine giriyordu.

*Hayat çaresizliktir,* diyorlardı. *Her şey anlamsızdır, sonra zaten ölürsün.*

"Anlamsız," diye mırıldandı Percy. Dişleri soğuktan birbirine çarpıyordu. Yüzmeyi kesti ve dibe batmaya başladı.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth. "Nehir zihninle oyun oynuyor. Burası Cocytus, Ağıt Nehri. Saf kederden oluşmuştur!"

"Keder," dedi Percy ona hak verir gibi.

"Karşı koy!"

Annabeth ayaklarını çırpıp debelenerek her ikisini de suyun üstünde tutmaya çalıştı. Bu da, Gaia'nın güleceği bir başka kozmik şakaydı: *Annabeth erkek arkadaşını, Poseidon'un oğlunu, boğulmaktan kurtarmaya çalışarak ölür.*

Böyle bir şey olmayacak, seni koca karı, diye düşündü Annabeth.

Percy'ye daha da sıkı sıkı sarılıp onu öptü. "Bana Yeni Roma'yı anlat," dedi. "Bizim için neler planlamıştın?"

"Yeni Roma... Bizim için..."





"Evet, Yosun Kafa. Orada bir geleceğimiz olabileceğini söylemiştin! Anlat bana!"

Annabeth aslında Melez Kampı'ndan ayrılmayı hiç istemiyordu. Orası, bildiği tek gerçek yuvaydı. Ama günler önce, *2. Argo*'dayken, Percy ona Romalı melezler arasında ikisi için bir gelecek olabileceğini anlatmıştı. Yeni Roma şehrinde, lejyon emeklileri güven içinde yaşayabiliyor, üniversiteye gidebiliyor, evlenebiliyor, hatta çocukları bile oluyordu.

"Mimari," diye mırıldandı Percy. Gözlerini perdeleyen sis dağılmaya başlamıştı. "Oradaki evlerin ve parkların hoşuna gideceğini düşündüm. Çok havalı çeşmeleri olan bir sokak var."

Annabeth akıntıya karşı koymayı başarmaya başlamıştı. Kolları ve bacakları ıslak kum torbaları kadar ağırlaşmış gibiydi ama Percy'nin sözlerinin faydası olmuştu. Birkaç adım ötede, kapkara bir çizgiden oluşan karayı görebiliyordu.

"Üniversite," dedi hayretle. "Birlikte gidebilir miyiz?"

"E-evet," dedi Percy biraz daha kendinden emin bir tavırla konuşmaya başlayarak.

"Hangi bölümde okumak istersin Percy?"

"Bilmem."

"Deniz bilimi," dedi Annabeth. "Okyanus bilimi?"

"Sörf?" dedi Percy.

Annabeth güldü ve sesi suda bir şok dalgası yarattı. İnleme sesleri arka planda kaldı. Annabeth, Tartarus'ta birilerinin daha önceden hiç gülüp gülmediğini merak etti. Saf ve neşeli bir kahkaha duyan olmuş muydu? Hiç sanmıyordu.

Gücünün son zerresini de nehir kenarına ulaşmak için harcadı. Ayaklarının kumlu zemine battığını hissetti. Percy'yle birlikte titreyerek

ve nefes almaya çalışarak kendilerini kıyıya çektiler ve kara kumların üstüne yığıldılar.

Annabeth, Percy'nin yanına kıvrılıp uyumak istiyordu. Gözlerini yummak, tüm bunların kötü bir rüya olduğunu düşünmek ve kendisini arkadaşlarıyla birlikte güven içinde yine *2. Argo*'da bulmak istiyordu (tabii, bir melez ne kadar güvende olabilirse).

Ama öyle olmadı. Gerçekten de Tartarus'a inmişlerdi. Ayaklarının dibinde, sıvı bir perişanlık seli gibi Cocytus Nehri tüm haşmetiyle akıyordu. Kükürtlü hava, Annabeth'in ciğerlerine yapışıyor, tenini karıncalandırıyordu. Kollarına bakınca, hızla yayılan bir döküntünün başladığını gördü. Doğrulmaya çalıştı ve acı içinde soluklanmaya gayret etti.

Kıyı kumdan oluşmuyordu. Kenarları tırtıklı siyah renkli cam parçalarından oluşan bir alanda oturuyorlardı ve bunlardan bazıları, Annabeth'in avuçlarına saplanmıştı.

Hava insanın içini yakıyordu. Su kederden ibaretti. Kıyıysa kırık cam parçalarıyla kaplıydı. Oradaki her şey, insanın canını yakmak ve öldürmek üzere tasarlanmıştı. Annabeth içine titrek bir nefes çekti ve Cocytus'taki seslerin doğruyu söyleyip söylemediğini düşündü. Belki de hayatta kalmak için çaba sarf etmek anlamsızdı. Bir saate kalmadan öleceklerdi.

Yanında oturan Percy öksürdü. "Burası eski üvey babam gibi kokuyor."

Annabeth hafifçe gülümsedi. Gelincik Gabe'le hiç tanışmamıştı ama onun hakkında yeteri kadar öykü dinlemişti. Percy'nin onu neşelendirmeye çalışmasına bayılıyordu. Tartarus'a tek başına düşmüş olsaydı mahvolurdu, diye düşündü Annabeth. Roma'nın altında başından geçen onca olayın ve Athena Parthenos'u bulmasının ardından, bunlar artık çok fazlaydı. Bir diğer hayalet olana ve Cocytus'a karışana dek, oraya kıvrılıp ağlayabilirdi.



Ama yalnız değildi. Percy yanındaydı. Bu da, pes edemeyeceği anlamına geliyordu.

Annabeth toparlanmaya çalıştı. Bileği hâlâ tahtadan ve köpükten yaptığı uyduruk alçıya sarılıydı. Ama ayağını oynatınca, bileğinin acımadığını fark etti. Roma'nın altındaki tünellerde yediği ambrosia, en sonunda kemiklerini iyileştirmiş olmalıydı.

Sırt çantasını kaybetmişti -muhtemelen ya düşerken gitmişti ya da nehirde akıntıya kapılıp sürüklenmişti. Daedalus'un içinde harika programlar ve veriler bulunan dizüstü bilgisayarını kaybetmek hiç hoşuna gitmemişti ama o sırada bundan daha önemli sorunlarla karşı karşıyaydı. İlahi bronz hançeri de kayıptı; bu, Annabeth'in yedi yaşından beri üstünde taşıdığı silahıydı.

Bunu fark edince yıkılır gibi olsa da, hançerine kafa yoracak durumda değildi. Bunun için sonra da üzülebilirdi. Yanlarında başka neler vardı?

Yiyecek ya da su yoktu... Kısacası, yanlarında onları ayakta tutacak hiçbir malzemeleri yoktu.

Evet. Harika bir başlangıç yapmışlardı doğrusu.

Percy'ye baktı. Çok kötü görünüyordu. Koyu renkli saçları alnına yapışmış, tişörtü lime lime olmuştu. Parmakları düşmeden önce, uçurumun kenarına tutunmaktan yara bere içinde kalmıştı. En endişe verici şeyse, titremesi ve dudaklarının morarmış olmasıydı.

"Hareket etmemiz gerek yoksa beden sıcaklığımız düşecek," dedi Annabeth. "Ayağa kalkabilir misin?"

Percy evet anlamında başını salladı. İkisi de güçlükle ayağa kalktı.

Annabeth elini Percy'nin beline dayadı ama kimin kime destek verdiğinden emin değildi. Etrafına şöyle bir göz attı. Yukarıda, aşağıya düştükleri tünelden eser yoktu. Mağaranın tavanını göremiyordu. Gördüğü tek

şey, puslu gri havada süzülen kan kırmızısı renkli bulutlardı. Sanki kıvamlı bir domates çorbası ile çimento karışımının içinden dışarı bakıyordu.

Siyah camlarla kaplı sahil, karaya kırk beş metre uzaklıktaydı, sonra bir uçurumun kenarında son buluyordu. Annabeth bulunduğu yerden aşağıda ne olduğunu göremiyordu ama uçurumun kenarı, kocaman alevlerle aydınlanıyormuş gibi kırmızı bir ışıkla parıldıyordu.

Eski bir anı geldi aklına. Tartarus'la ve ateşle ilgili bir şey. Ama bunu düşünmeye fırsat bulamadan, Percy'nin nefesi kesildi.

"Bak." Nehrin aşağısını işaret ediyordu.

Birkaç yüz metre ileride, açık mavi renkli tanıdık bir İtalyan arabası kumlara çakıldı. Tıpkı Arakne'ye çarpıp onu uçuruma savuran Fiat'a benziyordu.

Annabeth yanıldığını umdu ama Tartarus'ta kaç tane İtalyan spor arabası olabilirdi? Bir yanı, arabanın yanına gitmek bile istemiyordu ama gidip bakmalıydı. Percy'nin elini tuttu ve birlikte enkaza doğru ilerlemeye başladılar. Arabanın tekerleklerinden biri çıkmıştı ve Cocytus'un su birikintisi girdabında yüzüyordu. Fiat'ın pencereleri kırılmış, daha parlak cam parçaları bir krema örtüsü gibi kapkara sahile saçılmıştı. Arabanın içe göçmüş tavanının altında, kocaman bir ipek kozanın lime lime olmuş, parıltılı artıkları duruyordu. Bunlar, Annabeth'in Arakne'yi kandırıp örmesini sağladığı ağlardı. Koza da bomboştu. Kumdaki derin izler bir şeyin nehirden aşağı doğru ilerlediğini gösteriyordu... Sanki ağır ve çok bacaklı bir şey karanlığa karışmıştı.

"O, hayatta," dedi Annabeth. Bu durum onu öylesine dehşet içinde bırakıp şoke etmişti ki, kusmamak için kendini zor tuttu.

"Burası Tartarus," dedi Percy. "Canavarların ana yuvası. Belki de burada onları öldürmek mümkün olmuyordur."





Takım ruhuna bir katkısının bulunmadığını fark edince, utanarak Annabeth'e baktı. "Belki de çok ağır yaralıdır ve ölmek için bir yere gitmiştir."

"Bak, bunu kabul edebilirim işte," dedi Annabeth.

Percy hâlâ titriyordu. Annabeth de sıcak ve yapış yapış havaya rağmen ısınamamıştı. Avuçlarındaki kesiklerden hâlâ kan akıyordu ki bu durum onun gibi biri için olağan değildi. Genellikle, yaraları hızla iyileşirdi. Ayrıca gitgide daha zor nefes almaya başlamıştı.

"Burası bizi öldürüyor," dedi. "Yani, bizi *cidden* öldürecek ama..."

*Tartarus. Ateş.* O anı zihninde biraz daha şekillendi. Uçurumun bulunduğu, aşağıdaki alevlerle aydınlanmış iç karaya doğru baktı.

Çılgınca bir fikirdi. Ama tek şansları olabilirdi.

"Ama ne?" dedi Percy. "Harika bir planın var, değil mi?"

"Evet, bir plan," diye mırıldandı Annabeth. "Harika olup olmadığını bilemem. Ateş Nehri'ni bulmamız gerek."

# VII

# ANNABETH

Uçurumun kenarına vardıklarında, Annabeth ölüm fermanlarını imzaladıklarından emindi.

Uçurum yirmi beş metreden daha derindi. En dibinde, Büyük Kanyon'un kâbuslardan fırlamış bir hali boylu boyunca uzanıyordu: Ateşten bir nehir tırtıklı obsidiyen çatlakların arasından geçiyor, parlak kırmızı renkli akıntı, uçurumun duvarlarında dehşet verici gölgeler oluşturuyordu.

Kanyonun tepesinde bile ısı dayanılacak gibi değildi. Cocytus Nehri'nin soğukluğu henüz Annabeth'in kemiklerini terk etmemişti ama o sırada suratı acıyor ve güneşten yanmış gibi hissediyordu. Göğsü köpüklerle kaplanmış gibi, içine her seferinde daha da güçlükle nefes çekiyordu. Ellerindeki kesikler de daha az kanamaya başlamıştı. Neredeyse iyileşmiş olan ayak bileği, her nasılsa yeniden incinmiş gibiydi. Annabeth geçici alçısını çıkarmıştı ama anında buna pişman olmuştu. Attığı her adım canını acıtıyordu.





Alevli nehirden aşağı gitmeyi başarabilseler bile -ki Annabeth buna pek ihtimal vermiyordu- planı kesinlikle çılgıncaydı.

"Şey..." dedi Percy uçurumu incelerken. Kenardan aşağı kadar yanlamasına uzanan ufak bir yarığı gösterdi. "Şuradaki yarığa tutunmayı deneyebiliriz. Belki aşağı inmeyi başarabiliriz."

Bunu denemenin çılgınlık olacağını söylememişti. Bunu başarabilirlermiş gibi konuşuyordu. Annabeth ona minnettardı ama bir yandan da Percy'yi sonuna doğru götürdüğünden endişe ediyordu.

Tabii, orada kalırlarsa, zaten öleceklerdi. Tartarus'un havasına maruz kaldıklarında, kollarında yaralar oluşmaya başlamıştı. Tüm ortam ancak bir nükleer patlama alanı kadar sağlıklıydı.

İlk giden Percy oldu. Çıkıntı, ancak bir kişinin ayağı sığacak genişlikteydi. Elleri parlak kayalıklarda yarıklar aradı. Annabeth ne vakit yaralı ayağına ağırlığını verecek olsa, içinden ciyaklamak geçiyordu. Tişörtünün kollarını yırtıp kumaşı kanlı avuçlarını sarmak için kullandı ama parmakları hâlâ kaygan ve güçsüzdü.

Birkaç basamak altında olan Percy bir diğer yarığa uzanırken inledi. "Eee... Bu ateş nehrine ne diyorlar?" diye sordu.

"Phlegethon," dedi Annabeth. "Aşağı inmeye odaklanmalısın."

"*Phlegethon* mu?" Kenara doğru ilerledi. Uçurumun ancak üçte birini inmişlerdi; dolayısıyla düşseler hâlâ ölebilecekleri kadar yüksekteydiler. "Olimpiyat yarışı gibi bir adı var."

"Lütfen beni güldürme," dedi Annabeth.

"Sadece ikimizi de rahatlatmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler," diye homurdandı Annabeth. Yaralı ayağıyla neredeyse çıkıntıya basamayacaktı. "Kafa üstü ölüme giderken, suratımda bir gülümseme olacak."

Adım adım ilerlediler. Annabeth'in gözleri terden yanıyordu. Kolları titriyordu. Ama en sonunda uçurumun dibine vardıklarında, o da şaşırdı.

Zemine varınca tökezledi. Percy onu yakaladı. Çocuğun teninin ne kadar sıcak olduğunu fark edince endişeye kapıldı. Percy'nin suratında kırmızı kırmızı kabarcıklar çıkmıştı; o yüzden de suçiçeği geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Annabeth görüşünün bulanıklaştığını fark etti. Boğazı şişmiş gibiydi, midesiyse sıkılmış bir yumruktan daha çok gerilmişti.

Acele etmeliyiz, diye düşündü.

"Doğru nehre," dedi sesindeki paniği belli etmemeye çalışarak Percy'ye. "Bunu başarabiliriz."

Birlikte kaygan cam çıkıntıların, kocaman kayaların arasından geçerken, ayakları kaysa onları ikiye ayırabilecek dikitlere yaklaşmamaya gayret ettiler. Lime lime olan giysileri nehirden yükselen buharla birlikte ıslanmıştı ama Phlegethon'un kıyısında dizlerinin üstüne çökene dek ilerlediler.

"Bir şey içmeliyiz," dedi Annabeth.

Percy gözleri yarı kapalı vaziyette sendeledi. Yanıt vermesi üç saniye sürdü. "Şey... ateş mi içeceğiz?"

"Phlegethon, Hades'in krallığından Tartarus'a akar." Annabeth güçlükle konuşuyordu. Boğazı sıcaktan ve asitli havadan kurumuştu. "Nehir eskiden kötüleri cezalandırmak için kullanılırdı. Ama aynı zamanda... bazı efsaneler ondan Şifa Nehri olarak da söz eder."

"*Bazı* efsaneler mi?"

Annabeth bilincini kaybetmemeye çalışarak yutkundu. "Phlegethon kötüleri tek parça halinde tutar; böylece, Ceza Tarlaları'nın işkencelerine dayanabilirler. Bence... bu nehir Yeraltı Dünyası'nın ambrosiası ve nektarı."





Nehirden etrafa saçılan korlar suratının etrafında toplanınca, Percy irkildi. "Ama suyu değil, alevleri var. Nasıl-"

"İşte böyle." Annabeth ellerini nehre soktu.

Aptalca mıydı? Evet, ama başka seçeneklerinin olmadığına emindi. Biraz daha bekleyecek olurlarsa, bayılıp öleceklerdi. Aptalca bir şey yapıp işe yarayacağını ummak daha iyiydi.

Ellerini nehre ilk soktuğunda, alevlerin canını acıtmadığını hissetti. Tam aksine, alevler soğuk gibiydi; bu da, nehir çok sıcak olduğundan Annabeth'in sinirlerine aşırı yükleme yapıyor demekti. Annabeth fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan, alevli sıvıyı avuçladı ve ağzına götürdü.

Tadının benzin gibi olacağını sanıyordu. Ama çok daha kötüydü. Bir keresinde, San Francisco'daki bir restoranda, bir tabak Hint yemeğiyle birlikte gelen bir hayalet kırmızıbiberi deneme gafletinde bulunmuştu. Biberden bir parça yedikten sonra solunum sisteminin patlayacağını düşünmüştü. Phlegethon'dan içmek, bir hayalet kırmızıbiber içeceğini yudumlamak gibiydi. Sinüsleri sıvı alevle doldu. Ağzının içi tavada kızartılmış gibiydi. Gözlerinden kızgın yaşlar boşaldı, suratındaki her gözenek açıldı. Öğürerek ve kusarak yere yığılırken, tüm bedeni şiddetle sarsılıyordu.

"Annabeth!" Percy kollarından tutup onun son anda nehre yuvarlanmasını engelledi.

Sarsılmalar durdu. Annabeth içine kesik bir nefes çekti ve doğrulmayı başardı. Kendini aşırı derecede güçsüz hissediyor, midesi bulanıyordu ama bir sonraki nefesini içine daha rahat bir biçimde çekti. Kollarındaki yaralar silikleşmeye başladı.

"İşe yaradı," dedi çatlak bir sesle. "Percy, senin de içmen gerek."

"Ben..." Percy'nin gözleri geriye kaydı ve Annabeth'in üstüne yığıldı.

Annabeth çaresizlik içinde nehirden biraz daha alevli su avuçladı. Acıya aldırış etmeden, sıvıyı Percy'nin ağzına akıttı. Percy tepki vermedi.

Annabeth tekrar denedi, bu sefer bir avuç sıvıyı boğazından aşağı akıttı. Percy ikinci denemeden sonra ağzından tükürükler saçarak öksürmeye başladı. Büyülü ateş, vücuduna yayılırken ve Percy titrerken, Annabeth onu tuttu. Percy'nin ateşi normale döndü. Yaraları geçti. Doğrulmayı başardı ve dudaklarını şaplattı.

"Üff," dedi. "Acı olduğu kadar iğrenç."

Annabeth halsiz halsiz güldü. Çok rahatlamış, sersemlemişti. "Evet. Öyle de tarif edilebilir."

"Hayatımızı kurtardın."

"Şimdilik," dedi Annabeth. "Asıl sorun, hâlâ Tartarus'ta olmamız."

Percy gözlerini kırpıştırdı. Nerede olduklarını yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Kutsal Hera aşkına. Hayatta aklıma... Şey, aslında *ne* düşündüğümden ben de emin değilim. Belki de Tartarus'un bomboş, dibi olmayan bir çukur olduğunu sanıyordum. Ama burası *gerçek*."

Annabeth düşerlerken gördüğü alanı hatırladı: Bir dizi plato adeta sonsuzluğa dek karanlığın arasında uzanıyordu.

"Henüz hepsini görmedin," diye uyardı onu. "Burası, bir yerin ön basamakları gibi sadece bu boşluğun minnacık bir kısmı olabilir."

"Paspas gibi," diye mırıldandı Percy.

İkisi de gri pusta dönen kan kırmızısı bulutlara baktı. O uçuruma isteseler bile yeniden tırmanmaları mümkün değildi. Bu durumda, karşılarında sadece iki seçenek vardı: Ya nehirden aşağı ya da yukarı doğru gidecekler, Phlegethon'un kenarında ilerleyeceklerdi.

"Bir çıkış yolu buluruz," dedi Percy. "Ölümün Kapıları."

Annabeth ürperdi. Tartarus'a tam düşmeden önce, Percy'nin söy-





lediklerini hatırladı. Nico di Angelo'ya *2. Argo*'yu Epirus'a, Ölümün Kapıları'nın ölümlü tarafına götürmesi için söz verdirmişti.

*Sizinle orada buluşuruz*, demişti Percy.

Bu fikir, ateş içmekten de çılgıncaydı. İkisi nasıl olur da Tartarus'ta dolanır ve Ölümün Kapıları'nı bulabilirlerdi? O zehirli yerde ölmeden birkaç yüz metreyi ancak gitmişlerdi.

"Bunu yapmalıyız," dedi Percy. "Sadece kendimiz için değil. Sevdiğimiz herkes için. Kapılar'ın her iki taraftan da kapanması gerek yoksa canavarlar gelmeye devam edecek. Gaia'nın güçleri dünyayı ele geçirecek."

Annabeth onun haklı olduğunu biliyordu. Ama yine de... Başarılı olabilecek bir plan yapmayı denediğinde, işin lojistik kısmında tıkanıyordu. Kapıları bulmanın hiçbir yolunu bilmiyorlardı. Bunun ne kadar vakit alacağını ya da Tartarus'ta zamanın aynı şekilde akıp akmadığını bilmiyorlardı. Arkadaşlarıyla nasıl aynı anda buluşacaklardı? Nico, Tartarus tarafında Kapılar'da nöbet tutanların, Gaia'nın en güçlü canavarları olduğunu söylemişti. Annabeth ve Percy de doğrudan canavarlara saldıramazlardı.

Annabeth bunların hiçbirinden söz etmemeye karar verdi. Her ikisi de fazla şansları olmadığını biliyordu. Hem Cocytus Nehri'nde yüzdükten sonra Annabeth bir ömür boyu yetecek kadar sızlanıp oflamıştı. Bir daha asla şikâyet etmemek için kendi kendine söz vermişti.

"Peki." İçine derin bir nefes çekti ve ciğerlerinin artık acımamasına sevindi. "Nehre yakın durursak, kendimizi iyileştirebiliriz. Nehirden aşağı doğru ilerlersek-"

Her şey öylesine hızlı bir biçimde meydana geldi ki, Annabeth tek başına olsaydı ölürdü.

Percy'nin gözleri Annabeth'in arkasındaki bir şeye kilitlendi. Anna-

beth tam arkasına döndüğünde, kocaman karanlık bir şekil üstüne hücum etti: hırlayan, incecik dikenli bacakları ve parıldayan gözleri olan yuvarlak bir canavar.

Annabeth'in aklından bir tek şu geçti: *Arakne.* Korkudan donakaldı, duyuları o iç bulandırıcı nahoş kokuya boğuldu.

Sonra Percy'nin tükenmezkaleminin bir kılıca dönüşürken çıkardığı o tanıdık *ŞIRAK* sesini duydu. Percy'nin kılıcı başının üstünde parıltılı bronz bir yay çizdi. Korkunç bir inleme sesi tüm kanyonda yankılandı.

Annabeth orada şok içinde dururken, Arakne'den geriye kalan sarı bir toz, polenler gibi etrafına yağdı.

"İyi misin?" diye sordu Percy. Yamaçlara ve kayalıklara bakıp başka canavar var mı diye kontrol etti ama hiçbir şey görmedi. Örümceğin altın renkli tozu obsidiyen kayaların üstüne serpildi.

Annabeth hayretle erkek arkadaşına baktı. Dalgakıran'ın İlahi bronzu Tartarus'un loşluğunda daha da parlak görünüyordu. Yoğun ve sıcak havanın içinden geçerken, öfkeli bir yılan gibi kibirli bir tıslama sesi çıkarmıştı.

"O... O, beni neredeyse öldürecekti," diye kekeledi Annabeth.

Percy kayaların üstüne serpilen tozu, kasvetli ve keyifsiz bir ifadeyle tekmeledi. "Çok kolay öldü; sana o kadar eziyet çektirdiğini düşünecek olursan... çok daha kötüsünü hak ediyordu."

Annabeth buna itiraz edemezdi ama Percy'nin sesindeki gerginlik onu huzursuz etmişti. Birinin onun için hiç o kadar öfkelendiğine ya da intikam duygusuna kapıldığına şahit olmamıştı. Neredeyse Arakne'nin kolay öldüğüne memnun olacaktı. "Nasıl o kadar hızlı hareket edebildin?"

Percy omuzlarını silkti. "Birbirimizi kollamalıyız, değil mi? Şimdi, az





önce şey diyordun... Nehirden aşağı mı gidelim?"

Annabeth sersemlemiş halde kafasını salladı. Sarı toz, kayalık sahilde eriyip gitti ve buhara dönüştü. En azından, canavarların Tartarus'ta öldürülebildiklerini öğrenmişlerdi... Gerçi Arakne'nin ne kadar süre ölü kalacağından emin değildi. Annabeth bunu öğrenecek kadar uzun süre orada kalmayı planlamıyordu.

"Evet, nehirden aşağı doğru," diyebildi. "Nehir, Yeraltı Dünyası'nın üst seviyelerinden akıyorsa, Tartarus'un derinliklerine gidiyor demektir..."

"Yani, daha tehlikeli bölgelere gidiyor," diye lafını tamamladı Percy. "Zaten Kapılar da orada olmalı. Şanslıyız."

# VIII

# ANNABETH

Annabeth sesler duyduğunda, daha sadece birkaç yüz metre ilerleyebilmişlerdi. Annabeth bir plan yapmaya çalışarak yarı sersemlemiş halde yürümeye çalışıyordu. Athena'nın kızlarından biri olduğundan, plan yapmak uzmanlık dalı olmalıydı ama midesi guruldarken ve boğazı yanarken, bir strateji oluşturmak zordu. Phlegethon'un alevli suyu onu iyileştirip güç vermiş olabilirdi ama açlığını ya da susuzluğunu dindirmemişti. Nehir insanı iyi hissettirmiyor, diye tahmin etti Annabeth. Sırf insan daha fazla dayanılmaz bir acı hissetsin diye güç veriyordu.

Annabeth'in başı yorgunluktan önüne düşüyordu. Derken, seslerini duydu... Tartışan birkaç kadının sesini duyunca, birden kendine geldi.

"Percy, eğil!" diye fısıldadı.

Onu en yakındaki kayanın ardına çekip nehir kenarına öyle bir yaklaştı ki, ayakkabıları neredeyse nehrin alevlerine değecekti. Diğer tarafta, nehirle yamaçlar arasındaki dar patikada, bir şeyler hırıldıyor; ikisi nehrin yukarısından o yöne doğru giderken, sesler gitgide artıyordu.



Annabeth düzenli nefes alıp vermeye çalıştı. Duydukları insan sesine pek benzemiyordu ama bunun bir anlamı yoktu. Tartarus'ta karşılaşacakları her şeyin düşmanları olacağını düşünüyordu. Canavarların onları nasıl hemen bulamadığını bilmiyordu. Ayrıca canavarlar melezlerin kokusunu, özellikle de Poseidon'un oğlu olan Percy gibi güçlü melezlerin kokusunu *alabilirlerdi*. Annabeth, canavarlar kokularını aldıklarında, bir kayanın ardına gizlenmenin pek fayda etmeyeceğini düşünüyordu.

Yine de, canavarlar yaklaşırken, ses tonları değişmedi. Düzensiz *fırt, fırt, fırt* diye çıkan ayak sesleri hızlanmadı.

"Yakında mı?" diye sordu bir tanesi. Sesi adeta Phlegethon'un suyuyla gargara yaparmış gibi hırıltılı çıkmıştı.

"Aman tanrılarım!" dedi bir başka ses. Bu ses daha gençti ve arkadaşlarıyla birlikte alışveriş merkezinde çileden çıkmış ölümlü bir genç kıza aitmiş gibiydi. Nedense ses, Annabeth'e tanıdık geldi. "*Cidden* çok gıcıksınız yani! Söylemiştim ya, buradan üç *günlük* mesafede."

Percy, Annabeth'in bileğini tuttu. Alışverişçi kızın sesini o da tanımış gibi panik içinde ona baktı.

Bir gruptan kükreme ve homurtu sesi yükseliyordu. Annabeth'in muhtemelen, yarım düzineden oluştuğunu tahmin ettiği yaratıklar kayanın diğer tarafında durmuşlardı ama hâlâ melezlerin kokusunu aldıklarına dair herhangi bir belirti göstermemişlerdi. Annabeth acaba melezler Tartarus'ta aynı kokmuyorlar mı ya da diğer kokular daha baskın olduğu için, melezlerin aurasını gizliyor mu diye düşündü.

"Acaba yolu bilmiyor musun, diye düşünüyorum genç kız," dedi ilki kadar çatlak ve kadim olan üçünü bir ses.

"Off, kapa sivri dişli ağzını Serephone," dedi alışverişçi kız. "En son ne zaman ölümlü dünyaya *kaçtın*? Ben daha birkaç sene önce oradaydım.

Yolu biliyorum! Hem orada neyle karşılaşacağımızı da biliyorum. Seninse hiçbir fikrin yok!"

"Toprak Ana seni patron yapmadı!" diye cıyakladı dördüncü bir ses.

Bir grup sokak kedisi kavga ediyormuş gibi, daha fazla tıslama, hırlama ve vahşi inlemeler duyuldu. En sonunda, Serephone isimli yaratık, "Yeter!" diye bağırdı.

Karmaşa sesleri dindi.

"Şimdilik seni izleyeceğiz," dedi Serephone. "Ama bizi iyi yönlendirmezsen ve Gaia'nın çağrıları hakkında *yalan* söylediğini öğrenirsek-"

"Yalan söylemem!" dedi alışverişçi kız aksi bir tavırla. "Bana inanın, bu savaşa girmek için çok geçerli bir nedenim var. Yemem gereken düşmanlar var, hem siz de kahramanların kanıyla ziyafet çekeceksiniz. Bana sadece bir yiyecek bırakın... Percy Jackson isimli olanı."

Annabeth de onlara hırlamamak için kendini zor tuttu. Korkusunu unuttu. Kayanın diğer tarafına atlayıp hançeriyle canavarları toza dönüştürmek istedi... Ama hançeri artık yanında değildi.

"İnanın bana," dedi alışverişçi kız, "Gaia bizi çağırdı ve birlikte çok eğleneceğiz. Bu savaş sona ermeden, ölümlüler ve melezler sesimi duyduklarında zangır zangır titreyecekler... Kelli!"

Annabeth az kalsın yüksek sesle cıyaklayacaktı. Percy'ye baktı. Phlegethon'un kırmızı ışığı altında bile, Percy'nin yüzü mum gibi olmuştu.

Empousalar, dedi Annabeth sessizce dudaklarını oynatarak. *Vampirler.*

Percy keyifsizce başını salladı.

Annabeth, Kelli'yi hatırlıyordu. İki sene önce, Percy'nin ilk seneki eğitimi sırasında, o ve arkadaşları Rachel Dare, birer amigo kız kılığına girmiş empousalar tarafından saldırıya uğramıştı. Bunlardan biri de Kelli'ydi. Daha sonradan, aynı empousa onlara Daedalus'un seminerinde de saldır-



mıştı. Annabeth onu sırtından bıçaklayıp... oraya, Tartarus'a yollamıştı.

Yaratıklar ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar, sesleri de hafifledi. Annabeth kayanın kenarına gizlice sürünüp onlara kaçamak bir bakış fırlattı. Gerçekten de bacakları birbiriyle uyumlu olmayan beş kadın, diğer tarafta yürüyorlardı. Sol bacakları mekanik ve bronzdu, sağ bacaklarıysa ayrık toynaklıydı. Saçları ateştendi, tenleriyse kemik gibi bembeyazdı. Birçoğunun üstünde lime lime olmuş Antik Yunan elbiseleri vardı ama sadece onlara yön gösteren Kelli kısa kareli bir etekle yanık ve yırtık bir bluz giymişti... Bu, onun amigo kız kıyafetiydi.

Annabeth dişlerini sıktı. Senelerdir bir sürü kötü canavarla karşılaşmıştı ama en çok empousalardan nefret etmişti.

Korkunç pençelerinin ve sivri dişlerinin yanı sıra, bu yaratıkların Sis'i yönetme yeteneği de vardı. Şekil değiştirip Büyükonuş kullanabiliyorlar ve ölümlülerin tedbiri elden bırakmasını sağlayabiliyorlardı. Özellikle de erkekler onlara kanıveriyordu. Empousaların en sevdiği taktik, bir erkeği kendilerine âşık edip sonra kanını içmek ve etini yemekti. Pek de iyi bir ilk randevu sayılmazdı.

Kelli o zaman Percy'yi neredeyse öldürüyordu. Annabeth'in en eski arkadaşı Luke'u yönetip onun Kronos adına daha da karanlık işler yapmasını sağlamıştı.

Annabeth *gerçekten* de keşke hançeri yanında olsaydı diye düşündü.

Percy doğruldu. "Ölümün Kapıları'na gidiyorlar," diye mırıldandı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Annabeth bunu düşünmek istemese de, ne yazık ki bu et yiyen korku gösterisi kadınlarından oluşan birlik, Tartarus'ta karşılaşabilecekleri en talihli olaydı.

"Evet," dedi. "Onları takip etmemiz gerek."

# IX

# LEO

Leo geceyi on iki metre yüksekliğindeki Athena'yla boğuşarak geçirmişti.

Heykeli gemiye yüklediklerinden beri, Leo onun nasıl işlediğini bir takıntı haline getirmişti. Onun daha büyük güçleri olduğundan emindi. Ya gizli bir düğmesi ya da bir basınç levhası olmalıydı.

O sırada, uyuyor olması gerekirdi ama gözüne uyku girmemişti. Saatlerce heykelin dibinde dolanıp durmuştu ki heykel alt güvertenin büyük bir kısmını kaplıyordu. Athena'nın ayakları revire girmişti, bu yüzden bir aspirin falan istediğinizde, fildişi renkli ayaklarının arasından diğer tarafa geçmek zorunda kalıyordunuz. Gövdesi, iskele tarafındaki koridor uzunluğundaydı, öne uzanan eli motor odasına kadar devam ediyor, avcunda gerçek boyutlardaki Nike figürü, *Alın, biraz Zafer'in tadına bakın!* der gibi duruyordu. Athena'nın huzurlu yüz ifadesi kıç taraftaki pegasus ahırlarının büyük bir bölümünü kaplıyordu; neyse ki bunlar dolu değildi. Leo büyülü bir at olsaydı, devasa boyutlardaki bir bilgelik tanrıçasının bulunduğu bir bölmede yaşamak istemezdi.



Heykel koridora ancak sığmıştı. Bu yüzden Leo, heykelin ta tepesine çıkıp kollarının altında levye ve düğmeler aramıştı.

Ama her zamanki gibi hiçbir şey bulamamıştı.

Heykel hakkında biraz araştırma yapmıştı. İçi boş ahşap bir çerçevenin fildişiyle ve altınla kaplandığını biliyordu; zaten heykel bu yüzden o kadar hafifti. İki bin seneden daha yaşlı olduğu, Atina'dan kaçırılıp Roma'ya getirildiği ve gizlice son iki bin senenin büyük bir kısmında bir örümceğin ininde saklandığı göz önüne alınacak olursa, gayet iyi durumdaydı. Leo büyünün heykeli bu kadar sağlam tuttuğunu ama iyi işçiliğin de bunda payı olduğunu tahmin ediyordu.

Annabeth ona şey demişti... Annabeth'i düşünmemeye çalıştı. Hâlâ onun ve Percy'nin Tartarus'a düşmesinden dolayı suçluluk hissediyordu. Bunun *kendi* hatası olduğunu biliyordu. Heykeli bağlamadan önce, herkesi sağ salim *2. Argo*'ya çıkarmış olması gerektiğini biliyordu. Mağaranın zemininin sağlam olmadığını tahmin etmeliydi.

Yine de, oflanıp sızlanmak Percy'yle Annabeth'i geri getirmeyecekti. Çözebileceği sorunları çözmeye odaklanmalıydı.

Neyse, Annabeth ona heykelin Gaia'yı yenmenin anahtarı olduğunu söylemişti. Yunan ve Roma melezleri arasındaki anlaşmazlığı çözebilirdi. Leo bunun bir sembolizmden öte bir şey olması gerektiğini düşündü. Belki de Athena'nın gözleri lazer ışınları fırlatıyordu ya da kalkanının ardındaki yılan, zehir tükürebiliyordu. Hatta belki ondan daha minik olan Nike figürü de canlanıp ninja hareketleri falan yapabiliyordu.

Leo, heykeli *kendisi* tasarlamış olsa, heykelin yapabileceği pek çok havalı şey düşünebiliyordu ama onu ne kadar fazla incelerse, daha da keyfi kaçıyordu. Athena Parthenos etrafa büyü yayıyordu. Bunu *Leo* bile hissedebiliyordu. Ama görkemli görünmek haricinde bir şey yapmıyordu.

Gemi bir yana yatıp bir şeylerden kaçarmış gibi manevralar yapmaya başladı. Leo derhal dümene koşmamak için kendini zor tuttu. Jason, Piper ve Frank, o sırada Hazel'la birlikte görev başındaydı. Her ne oluyorsa, onunla uğraşabilirlerdi. Ayrıca Hazel, büyü tanrıçasının ona söylediği gizli geçitten gitmeleri için dümene geçmekte ısrar etmişti.

Leo, Hazel'ın uzun kuzey rotası konusunda yanılmadığını umuyordu. Hekate denen o kadına güvenmiyordu. Öyle ürkünç bir tanrıçanın neden birden onlara yardım etmeye karar verdiğine bir anlam veremiyordu.

Ama tabii, Leo genel olarak büyüye güvenmezdi. Zaten o yüzden Athena Parthenos'la ilgili o kadar çok sorun yaşıyordu. Heykelin oynar hiçbir bölümü yoktu. Ne yaparsa yapsın, sırf büyüyle işliyordu... Leo da bundan hoşlanmıyordu. Heykelin bir makine gibi mantıklı olmasını istiyordu.

Nihayet, doğru dürüst düşünemeyecek kadar bitkin hissetti. Motor odasında bir battaniyenin altına kıvrıldı ve jeneratörlerin rahatlatıcı uğultusunu dinledi. Köşede duran Buford isimli mekanik masa uyku modundaydı ve hafif hafif buharlar çıkararak horluyordu. *Fış, fış, fış, pıff.*

Leo uyuduğu alanı seviyordu ama kendini en çok geminin kalbinde, kontrol etmeyi bildiği mekanizmalarla dolu bir odada güvende hissediyordu. Hem belki Athena Parthenos'un yakınlarında çok vakit geçirirse, en sonunda sırlarını açığa çıkarabileceğini umuyordu.

"Ya sen ya da ben, Büyük Kadın," diye mırıldandı battaniyeyi çenesine çekerken. "Eninde sonunda benimle işbirliği yapacaksın."

Gözlerini yumup uykuya daldı. Ne yazık ki uykuya dalması rüya görmesi demekti.

Leo, sekiz yaşındayken annesinin bir yangında öldüğü atölyesinde canını kurtarmak için kaçışıyordu.





Leo onu neyin kovaladığından emin değildi ama ona hızla yaklaştığını hissedebiliyordu: Kocaman, karanlık ve nefret dolu bir şeydi bu.

Çalışma tezgâhlarına çarptı, alet kutularını yere devirdi ve elektrik kablolarına takıldı. Çıkışı görüp o yöne doğru atıldı ama bir şekil birden önünü kesti: kuru topraktan bir elbise giymiş, suratı toz örtüsüyle kaplı bir kadın.

*Nereye gidiyorsun küçük kahraman?* diye sordu Gaia. *Bekle de en sevdiğim oğlumla tanış.*

Leo sola kaçtı ama Toprak Ana'nın kahkahası onu izledi.

*Annenin öldüğü gece, seni uyardım. Sana Kader Tanrıçaları'nın seni o zaman öldürmeme izin vermeyeceklerini söyledim. Ama artık yolunu seçtin. Ölümün yaklaştı Leo Valdez.*

Leo bir çizim masasına koştu; bu, annesinin eski çalışma istasyonuydu. Ardındaki duvar, Leo'nun pastel boya resimleriyle kaplıydı. Leo çaresizlik içinde ağlamaya başlayıp döndü ama peşinden gelen şey karşısına çıktı: gölgelerle kaplı kocaman, insanımsı, kafası neredeyse altı metre yukarıdaki tavana değen bir yaratık.

Leo'nun elleri birden alev aldı. Alevleri giganta fırlattı ama karanlık şekil alevleri yuttu. Leo bu sefer alet kemerine uzandı. Ama kemerinin cepleri dikilmişti. Konuşmaya, hayatını kurtaracak herhangi bir şey söylemeye çalışsa da ciğerlerindeki hava boşalmış gibi hiç ses çıkaramadı.

*Oğlum bu gece herhangi bir yangına izin vermeyecek,* dedi Gaia atölyenin derinliklerinden. *Tüm büyüyü emen boşluk, tüm alevleri emen soğuk, tüm konuşmaları emen sessizlik, benim oğlum.*

Leo, *Ben de burada olan tek kişiyim!* diye bağırmak istedi.

Sesi çıkmayınca, bacaklarını harekete geçirdi. Sola fırladı, karanlık gigantın ona uzanan ellerinin altından yana kaçtı ve en yakındaki kapıya

yöneldi. Birden, kendisini Melez Kampı'nda buldu ama kamp bir harabeye dönmüştü.

Kulübeler yanmış ve boş birer kabuğa dönüşmüştü. Yanmış tarlalardan ay ışığı altında dumanlar yükseliyordu. Akşam yemeği çardağı bembeyaz bir moloz yığını haline gelmişti, Büyük Ev de yanıyordu ve pencereleri iblis gözleri gibi parıldıyordu.

Leo koşmaya devam etti, çünkü gigantın hâlâ peşinde olduğundan emindi.

Yunan ve Romalı melezlerin bedenlerinin etrafından dolandı. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını kontrol etmek istedi. Ama her nasılsa, vaktinin daraldığını da biliyordu.

Hayatta olduğunu gördüğü tek gruba doğru koşmaya başladı: Bunlar voleybol alanında duran bir grup Romalıydı. İki asker kayıtsızca mızraklarına yaslanmış, mor togalı, sırık gibi sıska ve sarışın bir gençle konuşuyordu. Leo tökezledi. O genç, Jüpiter Kampı'nın kâhini ve her zaman savaş çığlıkları atan ucube Oktavian'dı.

Oktavian ona baktı ama bir transta gibiydi. Yüz ifadesi belirsizdi, gözleri kapalıydı. Konuştuğunda, Gaia'nın sesi duyuldu: *Bu, engellenemez. Romalılar New York'tan doğuya doğru ilerliyorlar. Kampına doğru gidiyorlar ve onları hiçbir şey yavaşlatamaz.*

Leo, Oktavian'ın suratına bir yumruk indirmek istedi. Ama bunu yapmak yerine, koşmaya devam etti.

Melez Kampı Tepesi'ne tırmandı. Zirveye vardığında, kocaman çam ağacının bir şimşek tarafından paramparça olduğunu gördü.

Duraksadı. Tepenin arka kısmı olduğu gibi biçilmişti. Bunun ardında, tüm dünya yok olmuştu. Leo aşağıda, ta uzaklarda bulutlardan başka bir şey görmedi; kapkara göğün altında gümüş bir halı gibi uzanıyorlardı.





Keskin bir ses, "Eee?" deyince Leo irkildi.

Paramparça olmuş çam ağacının orada, bir kadın ağacın köklerinin arasında açılmış olan bir mağaranın girişinin önünde çömelmişti.

Kadın Gaia değildi. Daha ziyade, aynı altın rengi elbiseyle ve çıplak fildişi renkli kollarıyla, canlı bir Athena Parthenos'u andırıyordu. Kadın doğrulduğunda, Leo neredeyse dünyanın kenarından aşağıya yuvarlanacaktı.

Kadının suratı asil ve çok güzeldi; çıkık elmacık kemikleri, koyu renkli iri gözleri ve meyankökü renkli saçları örülerek şık bir Yunan saç modeliyle şekillendirilmişti ve Leo'ya bir Noel ağacını anımsatacak biçimde, helezoni zümrütlerle ve elmaslarla tutturulmuştu. Suratındaysa katıksız bir nefret ifadesi vardı. Dudaklarını büktü. Burnunu kırıştırdı.

"Tamirci tanrının oğlu," dedi. "Bir tehdit değilsin ama sanırım intikamımı bir noktada almaya başlamam gerek. Seçimini yap."

Leo konuşmaya çalıştı ama panikten ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Nefret dolu bu kraliçeyle ve peşindeki gigantla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Yakında burada olacak," dedi kadın onu uyarır gibi. "Karanlık dostum sana bir seçim yapma lüksünü bahşetmeyecek. Ya uçurum ya da mağara çocuk!"

Leo birden kadının ne demek istediğini anladı. Köşeye sıkışmıştı. Uçurumdan aşağı atlayabilirdi ama bu, intihardan farksızdı. O bulutların altında bir zemin olsa bile, düşüp ölürdü ya da sonsuza dek düşmeye devam ederdi.

Ama mağara... Ağaç köklerinin arasındaki karanlık açıklığa baktı. Çürümüşlük ve ölüm kokuyordu. İçeride bedenlerin hareket ettiğini, gölgelerde seslerin fısıldadığını duyabiliyordu.

Mağara ölülerin yuvasıydı. Oraya inecek olursa, asla geri dönemezdi.

"Evet," dedi kadın. Boynunda tuhaf görünümlü, bronz ve zümrütten yapılmış, daire biçiminde labirenti andıran bir kolye asılıydı. Bakışları öylesine nefret doluydu ki, Leo neden çılgın kelimesinin *deli* kelimesi yerine kullanıldığını anladı. Bu kadın nefretten çıldırmıştı. "Hades'in Evi seni bekliyor. Labirentimde ölen ilk sıska fare sen olacaksın. Kaçmak için tek bir şansın var Leo Valdez. Kullan bu şansı."

Uçurumu işaret etti.

Leo da "Kafayı yemişsin," dedi.

Ama bu hiç de doğru bir laf değildi. Kadın onu bileğinden yakaladı. "Belki de karanlık dostum gelmeden önce seni öldürmeliyim, ne dersin?"

Birinin adımları tepe yamacını zangırdattı. Gölgelere sarınmış, kocaman, ağır ve cinayet işlemek isteyen gigant geliyordu.

"Hiçbir rüyada ölmek diye bir şey olduğunu duymuş muydun çocuk?" diye sordu kadın. "Bir büyücünün ellerinde, bu da mümkündür!"

Leo'nun kolundan dumanlar çıkmaya başladı. Kadının dokunuşu asit gibiydi. Kolunu kadından kurtarmaya çalıştı ama mengene gibiydi.

Çığlık atmak üzere ağzını açtı. Gigantın kat kat kara dumanlarla örtülü kocaman şekli karşısına dikiliverdi.

Gigant yumruğunu havaya kaldırdı ve birden, bir ses rüyayı böldü.

"Leo?" Jason omuzlarını sarsıyordu. "Hey dostum, neden Nike'ye sarıldın?"

Leo gözlerini kırpıştırarak açtı. Kollarını Athena'nın avcundaki insan boyutlarındaki heykele dolamıştı. Zafer tanrıçasına, küçüklüğünde kâbus gördüğünde yastığına sarıldığındaki gibi sarılmıştı. (Koruma evlerinde, cidden de utanç verici bir durumdu.)

Heykelden uzaklaştı ve doğrulup suratını ovuşturdu.



"Bir şey yok," diye mırıldandı. "Sadece sarılıyorduk. Şey, neler oluyor?"

Jason onunla dalga geçmedi. Leo arkadaşının bir tek bu yanını severdi. Jason'ın buz mavisi gözleri suratına dikilmişti ve son derece ciddiydi. Ağzındaki ufak yara izi kötü haber vereceği zamanlardaki gibi seğiriyordu.

"Dağları aştık," dedi Jason. "Neredeyse Bologna'ya varmak üzereyiz. Toplantı odasına gelmelisin. Nico'nun vereceği yeni bilgiler var."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# X

# LEO

Leo toplantı odasının duvarlarını Melez Kampı'nda eş zamanlı görüntüler gösterecek biçimde tasarlamıştı. İlk başlarda, bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ama artık o kadar emin değildi.

Kamptaki görüntüler, yani kamp ateşi yanında söylenen şarkılar, çardakta yenen akşam yemekleri, Büyük Ev'in dışında oynanan voleybol maçları, arkadaşlarını hüzünlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Long Island'dan ne kadar uzaklaşırlarsa, daha da kötüye gidiyordu. Zaman kuşakları sürekli olarak değişiyor, Leo'ya her duvara baktığında, aradaki mesafeyi *hissettiriyordu.* İtalya'da, güneş yeni doğmuştu. Melez Kampı'ndaysa, gecenin bir yarısıydı. Kulübe kapılarını meşaleler süslüyordu. Ay ışığı Long Island Körfezi'nin dalgalarının üstünde parıldıyordu. Sahil sanki büyük bir kalabalık oradan yeni ayrılmış gibi, ayak izleriyle kaplıydı.

Leo birden önceki günün, daha doğrusu gecenin, 4 Temmuz olduğunu hatırladı. Leo'nun Dokuz Numaralı Kulübe'deki kardeşlerinin



hazırladığı muhteşem havai fişeklerin atıldığı, senelik sahil partisini kaçırmışlardı.

Bunu arkadaşlarına hatırlatmamaya karar verdi ama kamptaki arkadaşlarının iyi bir kutlama yaptığını umdu. Onların da morallerini yüksek tutacak bir şeye ihtiyaçları vardı.

Rüyasında gördüklerini, kampın bir harabeye dönmüş olduğunu, her yere saçılmış bedenleri, Oktavian'ın voleybol sahasında durmuş, gayet rahat bir biçimde Gaia'nın sesiyle nasıl konuştuğunu hatırladı.

Tabağındaki yumurtalara ve domuz pastırmasına baktı. Keşke duvar videolarını kapatabilseydi diye düşündü.

"Şimdi," dedi Jason, "artık burada olduğumuza göre..."

Jason bir bakıma gıyaben masanın başına oturmuştu. Annabeth'i kaybettiklerinden beri, Jason grup lideri olarak elinden geleni yapmıştı. Jüpiter Kampı'nda bir praetor olduğundan, buna muhtemelen alışkındı ama Leo, arkadaşının gergin olduğunu hissedebiliyordu. Gözleri her zamankinden daha çöküktü. Sarı saçları hiç olmadığı gibi, sanki taramayı unutmuşçasına darmadağındı.

Leo masanın etrafında oturan diğer arkadaşlarına baktı. Hazel da bitkin bitkin bakıyordu çünkü tüm gece gemiyi dağların arasından geçirmekle uğraşmıştı. Kıvırcık, tarçın renkli saçlarını bir saç bandıyla geriye atmıştı ve Leo'nun çok hoş bulduğu bir komando görünümüne bürünmüştü. Ama Leo bunu düşünür düşünmez, kendini suçlu hissetti.

Hazel'ın yanında siyah bir iş pantolonu ve *CIAO!* yazan bir Roma turist tişörtü giymiş olan (bu, gerçek bir sözcük müydü yahu?) erkek arkadaşı Frank Zhang oturuyordu. Frank'in eski Roma askeri nişanı, artık *2. Argo*'nun melezleri Jüpiter Kampı'nın 1'den 7'ye kadar Halk Düşmanları oldukları halde gömleğine iliştirilmişti. Yüzündeki keyifsiz

ifade, talihsizce benzediği sumo güreşçisi halini daha da belirginleştirmişti. Sonra bir de Hazel'ın yarı kardeşi Nico di Angelo vardı. Kahretsin. Bu çocuk Leo'nun tüylerini diken diken ediyordu. Siyah renkli deri pilot ceketi, siyah tişörtü ve kot pantolonu, parmağındaki meşum gümüş kurukafa yüzüğü ve yanında duran kılıcıyla, sandalyesinde geriye yaslanmıştı. Püskül püskül siyah saçları, yavru yarasa kanatları gibi kıvır kıvırdı. Gözleri hüzünlü ve biraz da sanki Tartarus'un derinliklerine bakmış gibi boştu ki bunu yapmıştı.

Orada olmayan tek melez o sırada Koç Hedge'le, yani onları koruyan satirle birlikte dümen görevine geçmiş olan Piper'dı. Piper'ın kendine özgü Afrodit cazibesiyle her şeyi yatıştırmak gibi bir yeteneği vardı.

Leo önceki gece gördüğü rüyadan sonra gerçekten de biraz rahatlaması gerektiğini hissediyordu.

Öte yandan, Piper'ın yukarı güvertede koruyucularına göz kulak oluyor olması da muhtemelen iyi bir şeydi. Artık eski topraklarda olduklarına göre, sürekli olarak tetikte olmalıydılar. Leo, Koç Hedge'e dümeni tek başına devretmek konusunda endişeliydi. Satir bir anda heyecanlanıp harekete geçebiliyordu ve dümende, aşağıda birer tabloyu andıran güzelim İtalya köylerini *GÜM!* diye patlatabilecek bir sürü tehlikeli düğme vardı.

Leo öylesine dalmıştı ki, Jason'ın hâlâ konuşmakta olduğunu fark etmemişti.

"...Hades'in Evi," diyordu. "Nico?"

Nico oturduğu yerde hafifçe öne eğildi. "Dün gece ölülerle konuştum."

Bunu sanki bir arkadaşından bir telefon mesajı gelmiş gibi, durup dururken söylemişti.

"Neyle karşılaşacağımızla ilgili biraz daha fazla bilgi aldım," dedi Nico.





"Eski zamanlarda, Hades'in Evi, Yunan seyyahlar için önemli bir yermiş. Ölülerle konuşmak için oraya gider ve atalarını şereflendirirlermiş."

Leo kaşlarını çattı. "Día de los Muertos gibi. Rosa Teyze bu konuyu ciddiye alırdı."

Teyzesi tarafından Houston'daki mahalle mezarlığına zorla gittiğini ve akrabalarının mezarlarını temizleyip limonata, kurabiye ve taze kadife çiçekleri bıraktıklarını hatırladı. Rosa Teyze, Leo'yu orada piknik yapmaya zorlardı ve sanki ölülerle takılmak Leo'nun iştahını açabilirmiş gibi davranırdı.

Frank homurdandı. "Çinlilerde de aynı gelenek var: atalara tapınmak, ilkbaharda mezarları temizlemek gibi." Leo'ya baktı. "Rosa Teyze büyükannemle iyi anlaşırdı."

Leo'nun gözlerinin önünde Rosa Teyze'sinin, güreşçi giysileri giymiş yaşlı Çinli bir kadınla birbirlerine çivili sopalarla vurdukları gibi dehşet verici bir manzara canlandı.

"Evet," dedi Leo. "Eminim ki çok iyi arkadaş olurlardı."

Nico hafifçe öksürdü. "Bir sürü kültürde ölüleri mevsimsel olarak anma geleneği vardır ama Hades'in Evi bütün sene açıktı. Seyyahlar hayaletlerle ciddi ciddi *konuşabiliyorlardı.* Yunanistan'da Ölüm Kâhini anlamına gelen Necromanteion denen bir yer vardı. Farklı seviyelerdeki tünellerden geçip adaklar bırakır ve özel iksirler içerlerdi-"

"Özel iksirler," diye mırıldandı Leo. "Çok leziz."

Jason ona, *Abi, yeter,* der gibi baktı. "Nico, devam et."

"Seyyahlar, tapınağın her seviyesinin sizi Yeraltı Dünyası'na yakınlaştırdığını ve en nihayetinde ölülerin karşınıza çıkacağına inanırlardı. Adaklarınızdan memnun kalırlarsa, sorularını yanıtlar, hatta belki gelecekten bile söz edebilirlerdi."

Frank önündeki sıcak çikolata kupasına hafif hafif vurdu. "Ruhlar buna memnun *olmazlar* mıydı?"

"Bazı seyyahlar hiçbir şeyle karşılaşmazlardı," dedi Nico. "Bazıları aklını yitirir ya da tapınaktan çıktıktan sonra ölürdü. Diğerleriyse tünellerde yollarını kaybederdi ve onları bir daha gören olmazdı."

"Neyse, demek istediği şu," dedi Jason hemen. "Nico bize faydalı olabilecek bilgiler edindi."

"Evet." Nico pek de heyecanlanmış gibi konuşmuyordu. "Dün gece konuştuğum hayalet... Hekate'nin eski bir rahibiydi. Tanrıça'nın Hazel'a dün kavşakta söyledi şeyi teyit etti. Gigantlarla yapılan ilk savaşta, Hekate tanrıların yanında savaşmıştı. Hekate'ye *rakip* olsun diye tasarlanan bir gigantı öldürmüştü. Clytius isimli bir herif."

"Karanlık adam," diye tahmin etti Leo. "Gölgelere sarınmış olan."

Hazel ona döndü, altın renkli gözlerini kıstı. "Leo, bunu nereden bildin?"

"Bir rüya gördüm de."

Kimse şaşırmamıştı. Birçok melez dünyada neler olduğuna dair canlı kâbuslar görürdü.

Arkadaşları, Leo'nun açıklamasını pür dikkat dinledi. Leo kampın bir harabeye dönüştüğünü anlatırken, duvardaki Melez Kampı görüntülerine bakmamaya gayret etti. Onlara karanlık giganttan ve çok şıklı bir ölüm seçeneği sunan, Melez Tepesi'nde gördüğü kadından söz etti.

Jason önündeki çörekleri geriye itti. "Demek, gigantın simi Clytius. Sanırım Ölümün Kapıları'nın başında nöbet tutuyor ve bizi bekliyor olacak."

Frank çöreklerden birini alıp yemeye koyuldu. Her an ölecek bile olsalar sağlıklı bir kahvaltıdan vazgeçecek değildi. "Ya Leo'nun rüyasındaki kadın?"



"O, benim sorunum." Hazel el çabukluğuyla, parmaklarının arasında bir elmas oluşturdu. "Hekate, Hades'in Evi'nde güçlü bir düşman olacağından söz etti: Sadece benim tarafımdan, büyü kullanarak yenilebilecek bir cadıymış."

"Büyü yapmayı biliyor musun?" diye sordu Leo.

"Henüz bilmiyorum."

"Ha, tamam." Leo umut verecek bir şey düşündü ama öfkeli kadının gözlerini, mengene gibi elinin, kolundan dumanlar çıkardığını hatırladı. "Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Hazel hayır anlamında başını salladı. "Sadece..." Nico'ya baktı ve aralarında sessiz bir tartışma geçti. Leo ikisinin Hades'in Evi hakkında özel bir konuşma yaptıklarını ve ayrıntıları herkese söylemediklerini hissetti. "Sadece, onu yenmenin kolay olmayacağını biliyorum."

"Ama *iyi* bir haber de var," dedi Nico. "Konuştuğum hayalet, Hekate'nin ilk savaşta Clytius'u nasıl yendiğini anlattı. Hekate, gigantın saçlarını tutuşturmak için meşalelerini kullanmış. Gigant da yanmış. Kısacası, zayıf yanı ateş."

Herkes Leo'ya baktı.

"Ha, tamam," dedi Leo.

Jason da sanki bu harika bir habermiş ve onu teşvik etmek istermiş gibi başını salladı. Adeta Leo'nun o kocaman karanlık gölgenin karşısına dikilmesini, birkaç alev topu fırlatıp tüm sorunlarını çözmesini bekliyormuş gibiydi. Leo onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi ama Gaia'nın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu: *Tüm büyüyü emen boşluk, tüm alevleri emen soğuk, tüm konuşmaları emen sessizlik, benim oğlum.*

Leo o gigantı tutuşturabilmek için birkaç kibritten daha fazlasına ihtiyaç duyacaklarını gayet iyi biliyordu.

"İyi bir ipucu," dedi Jason ısrarla. "En azından, gigantı nasıl öldürebileceğimizi biliyoruz. Şu büyücüye gelince... Hekate, Hazel'ın onu yenebileceğine inanıyorsa, ben de inanıyorum."

Hazel bakışlarını önüne eğdi. "Şimdi, derhal Hades'in Evi'ne varmalıyız ve Gaia'nın güçleriyle savaşmalıyız."

"Birkaç hayaletle de savaşmamız gerekecek," dedi Nico sıkkın bir ifadeyle. "Tapınaktaki ruhlar pek dostane olmayabilirler."

"...Ve Ölümün Kapıları'nı bulmalıyız," dedi Hazel. "Tabii oraya Percy'yle Annabeth'le aynı anda varıp onları kurtarabileceğimizi varsayıyorum."

Frank bir parça daha çörek yuttu. "Bunu yapabiliriz. *Yapmalıyız.*"

Leo, iri çocuğun olumlu düşünmesine hayrandı. Keşke kendisi de öyle düşünebilseydi diye geçirdi içinden.

"Şimdi, bu dolambaçlı yoldan gidersek, Epirus'a dört, beş günde varabileceğimizi tahmin ediyorum," dedi Leo. "Tabii, karşımıza canavar saldırıları gibi şeyler çıkmazsa ve gecikmezsek."

Jason acı acı gülümsedi. "Evet. Asla bu tür şeylerle karşılaşmayız zaten."

Leo, Hazel'a baktı. "Hekate sana Gaia'nın Ağustos'un birinde Uyanma partisini yapmayı planladığını söyledi, değil mi? Ne festivaliydi?"

"Spes," dedi Hazel. "Umut Tanrıçası."

Jason, Hazel'a baktı. "Teorik olarak yeterince vaktimiz var. Şu anda, Temmuz'un beşi. Ölümün Kapıları'nı kapayıp gigantların karargâhını bulacak ve Gaia'yı Ağustos'un birinde uyandırmalarını engelleyecek kadar vaktimiz var."

"Teorik olarak evet," dedi Hazel. "Ama yine de aklımızı yitirmeden ya da ölmeden nasıl Hades'in Evi'ne ilerleyebileceğimizi bilmiyorum."

Kimseden bununla ilgili bir fikir çıkmadı.



Frank sanki tadı artık güzel değilmiş gibi, çöreğini tabağa koydu. "Temmuz'un beşi. Off, neden daha önce aklıma..."

"Abi, tamam, sorun değil," dedi Leo. "Sen Kanadalısın değil mi? Bana bir Bağımsızlık Günü hediyesi falan almanı beklemiyordum zaten... Tabii, almak istiyorsan ayrı konu."

"Mesele o değil. Büyükannem... Bana her zaman yedinin uğursuz bir rakam olduğunu söylerdi. Ayrıca, bir *hayalet* rakam olduğunu anlatırdı. Ona bu görevde yedi melez olacağını söylediğimde, hiç hoşuna gitmedi. Temmuz da yedinci aydır."

"Evet, ama..." Leo parmağını sabit bir tavırla masaya vuruyordu. Mors kodunda, annesiyle yaptıkları gibi *Seni Seviyorum*, dediğini fark etti. Arkadaşları Mors kodunu biliyorlarsa, yerin dibine geçebilirdi. "Ama bu sadece bir tesadüf, değil mi?"

Frank'in surat ifadesi onu rahatlatmadı.

"Çin'de, eski zamanlarda, insanlar yedinci aya *hayalet ay* derlermiş," diye açıkladı Frank. "Çünkü manevi dünyayla insan dünyası birbirine en yakın bu ayda olurmuş. Canlılar ve ölüler birbirlerinin dünyasına geçebilirmiş. Şimdi, Hayalet Ayı'nda Ölümün Kapıları'nı aramanın bir tesadüf olduğunu söyle."

Kimse konuşmadı.

Leo eski bir Çin inanışının Romalılarla ve Yunanlarla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmek istiyordu. Bunlar birbirlerinden tamamıyla farklı değil miydi? Ama Frank'in varlığı, bu kültürlerin arasında bir bağ olduğuna işret ediyordu. Zhang ailesinin soyu ta Eski Yunanistan'a kadar gidiyordu. Roma'ya, Çin'e ve en sonunda da Kanada'ya gitmişlerdi.

Leo bir yandan da Büyük Tuz Gölü'nde intikam tanrıçası Nemesis'le nasıl karşılaştığını düşünüyordu. Nemesis ona *yedinci tekerlek*, yani gö-

revdeki gereksiz kişi demişti. Bunu yedinci *hayalet* anlamında söylememişti, değil mi?

Jason ellerini sandalyesinin kollarına dayadı. "Başa çıkabileceğimiz işlere odaklanalım. Bologna'ya yaklaşıyoruz. Hekate'nin şu sözünü ettiği cüceleri bulunca, belki daha fazla bilgi-"

Gemi bir buzula çarpmış gibi tökezledi. Leo'nun kahvaltı tabağı masada kaydı. Nico sandalyesinde geriye düşüp başını yandaki panele çarptı. Bir düzine kadar büyülü kupalar ve tabaklar üstüne uçarken yere yığıldı.

"Nico!" Hazel ona yardım etmek için yanına koştu.

"Ne..." Frank ayağa kalkmaya çalıştı ama gemi diğer yöne döndü. Sendeleyip masaya çarptı ve yüzüstü Leo'nun omlet tabağına savruldu.

"Bakın!" Jason duvarları işaret etti. Melez Kampı'nın görüntüleri titreyip değişmeye başlamıştı.

"İmkânsız," diye mırıldandı Leo.

O görüntülerin kamptan başka bir şeyi göstermesi mümkün değildi ama birden, tüm iskele tarafındaki duvarı kocaman, şekilsiz bir surat kapladı: Eğri sarı dişleri, dağınık kızıl bir sakalı, çıbanlı bir burnu ve birbirine eşit olmayan iki gözü vardı. Gözlerinden biri diğerinden daha büyüktü ve daha yukardaydı. Suratı odaya girmeye çalışıyor gibiydi.

Diğer duvarlar da titredi ve üst güverteden görüntüler gösterdiler. Piper dümendeydi ama bir terslik vardı. Omuzlarından aşağısı yapışkan bantlarla sarılmış, ağzı tıkanmış ve bacakları da kontrol konsoluna bağlanmıştı.

Ana direkteki Koç Hedge de benzer bir biçimde bağlanmış, ağzı tıkanmıştı. Bu sırada, tuhaf görünümlü, bir bahçe cücesi/şempanze karışımı ve kötü bir moda anlayışı olan bir yaratık etrafında dans ediyor,



pembe renkli kayışımsı elleriyle Koç Hedge'in saçlarını iki yandan minik minik örüyordu.

İskele tarafındaki duvarda, kocaman çirkin surat geri çekildiğinden, Leo yaratığın tamamını görebiliyordu. O da bir başka bahçe cücesi/şempanze karşımı, daha da çılgınca giysiler giymiş bir yaratıktı. Bu yaratık güvertede zıplamaya ve bir sırt çantasına bir şeyler tıkıştırmaya başladı: Piper'ın hançerini, Leo'nun Wii kontrollerini aldı. Sonra komut konsolundan Arşimet küresini çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdı Leo.

"Ahhhh," diye inledi yerde yatan Nico.

"Piper!" diye bağırdı Jason.

"Maymun!" diye bağırdı Frank de.

"Onlar maymun değil," diye homurdandı Hazel. "Sanırım, bunlar o cüceler."

"Eşyalarımı çalıyorlar!" diye bağırdı Leo ve merdivenlerden yukarı koşturdu.

# XI

# LEO

Leo, Hazel'ın "Git! Nico'ya bak!" diye bağırdığını belli belirsiz duydu.

Sanki Leo geri dönecekti. Tabii ki di Angelo'nun iyi olduğunu umuyordu ama onun da bir derdi vardı.

Leo merdivenlerden yukarı paldır küldür koştu, Jason'la Frank de peşinden gittiler.

Güvertedeki durum sandığından da kötüydü.

Koç Hedge ve Piper yapışkanlı bantlardan kurtulmaya çalışırlarken, iblis maymun cücelerden biri güvertede dans ediyor, bağlı olmayan her şeyi alıp çantasına tıkıştırıyordu. Olsa olsa bir metre yirmi santim boyundaydı, Koç Hedge'den daha kısaydı; eğri ve şempanze gibi bacakları vardı ve giysileri öylesine gösterişliydi ki Leo'nun başı döndü. Yeşil kareli pantolonunun paçaları iğnelerle tutturulmuştu ve pembeli siyahlı bir kadın elbisesinin üstüne parlak kırmızı renkli bir pantolon askısıyla geçirilmişti. Her bir kolunda yarım düzineden fazla altın saat vardı; bir



de kenarından bir etiket sallanan zebra desenli bir kovboy şapkası takmıştı. Derisi yer yer keçe gibi olmuş kızıl bir postla kaplıydı ama beden kıllarının yüzde doksanı görkemli kaşlarında toplanmıştı.

Leo'nun aklından şu geçiyordu: *Diğer cüce nerede?* Tam o sırada, ardında bir *klik* sesi duydu ve arkadaşlarını bir tuzağa soktuğunu fark etti.

"Yere yatın!" Patlama sesi kulaklarının içinde çınlarken, güverteye fırladı.

*Kendime not,* dedi içinden sersemlemiş bir halde. *Büyülü el bombalarını cücelerin alabileceği bir yere bırakma.*

En azından hayattaydı. Leo, Roma'da bulduğu Arşimet küresini kullanarak çeşitli silahlar üstünden deneyler yapıyordu. Asit, alev, şarapnel ya da tereyağında yeni patlatılmış mısır fırlatabilen el bombaları icat etmişti. (Hey, insanın savaşta ne vakit acıkacağı belli olmazdı.) Leo'nun kulaklarındaki çınlamaya bakılacak olursa, cüce, Leo'nun Apollon'un nadiren bulunan bir şişe müziğini, saf sıvı haliyle doldurduğu el bombasını patlatmıştı. Bu bomba öldürmezdi ama Leo sanki çok yüksek bir yerden karın üstü atlamış gibi hissediyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Eklemleri güçsüz kalmıştı. Biri belinden çekiştiriyordu. Acaba bir arkadaşı kalkmasına yardım mı etmeye çalışıyordu? Hayır. Arkadaşları ağır bir parfüm sıkılmış bir maymun kafesi gibi kokmazlardı. Diğer tarafına dönmeyi başardı. Gözleri bulanıklaştı ve sanki dünya çilek reçeline batırılmış gibi pembeye boyandı. Sırıtan, tuhaf bir surat tepesine dikildi. Kahverengi postlu cüce, arkadaşından da kötü giyinmişti. Bir ayakkabı cini gibi yeşil renkli bir fötr şapka giymiş, kulaklarına sallantılı elmas küpeler takmış ve siyahlı beyazlı bir hakem tişörtü giymişti. Az önce çaldığı ödülü ona gösterdi: Leo'nun alet kemeriydi. Sonra dans ederek yanından uzaklaştı.

Leo onu yakalamaya çalıştı ama parmakları uyuşmuştu. Cüce, kızıl postlu arkadaşının ateşlemeye hazırlandığı en yakındaki mancınığa gitti.

Kahverengi postlu cüce, fırlatıcı bir kaykaymış gibi üstüne zıpladı ve arkadaşı onu göğe fırlattı.

Kızıl postlu cüce de hoplaya zıplaya Koç Hedge'in yanına gitti. Satirin yanağına kocaman bir öpücük kondurdu, sonra da tırabzana atladı. Leo'nun önünde eğildi, zebra desenli kovboy şapkasını başından çekip fırlattı ve ters bir perendeyle aşağı atladı.

Leo ayağa kalkmayı başardı. Jason çoktan kalkmıştı, sendeleyerek ve koşarak oraya buraya çarpa çarpa ilerliyordu. Frank gümüş sırtlı bir gorile dönüşmüştü (Leo bunun nedeninden emin değildi; maymun cücelerle anlaşmak için olabilir miydi?) ama ani el bombası onu fena etkilemişti. Dili dışarı fırlamış, goril gözleri geriye yuvarlanmış vaziyette güverteye yığılmıştı.

"Piper!" Jason güçlükle dümene koştu ve Piper'ın ağzındaki tıkacı dikkatle çıkardı.

"Benimle vakit harcama!" dedi Piper. "*Peşlerinden* git!"

Ana direkteki Koç Hedge, "Hmmmmmmmm-hmmmm!" diye homurdandı.

Leo bunun "ÖLDÜRÜN ONLARI!" anlamına geldiğini düşündü. Koç'un çoğu cümlesinde ölüm sözcüğü bulunduğundan, kolay tercüme etmişti.

Leo kontrol konsoluna baktı. Arşimet küresi gitmişti. Elini, alet kemerinin belinde olması gereken yere götürdü. Zihni açılmış, öfkesi kaynama noktasına gelmişti. O cüceler gemisine saldırmışlar ve en değerli eşyalarını çalmışlardı.

Aşağıda, Bologna şehri uzanıyordu: Kırmızı kiremitli, bir yapbozun



parçalarını andıran evler, yeşil tepelerin bulunduğu bir vadiye yayılmıştı. Leo, cüceleri bir labirenti andıran o sokaklarda bulamazsa... Hayır. Başarısız olması gibi bir durum söz konusu değildi. Arkadaşlarının kendilerine gelmelerini de sonsuza dek bekleyemezdi.

Jason'a döndü. "Kendini rüzgârları kontrol edebilecek kadar iyi hissediyor musun? Beni uçurman gerek."

Jason kaşlarını çattı. "Tabii, ama-"

"Güzel," dedi Leo. "Yakalamamız gereken iki maymun herif var."

Jason ve Leo, beyaz mermerli devlet binalarının ve üstü açık kafelerin bulunduğu büyükçe bir meydana indiler. Bisikletler ve Vespalar civardaki sokakları kaplamıştı ama meydan, güvercinler ve espresso içen birkaç yaşlı adam haricinde boştu.

İndikleri yerin sakinleri, meydanın üstünde bekleyen kocaman Yunan savaş gemisini ya da Jason'la Leo'nun aşağı süzüldüklerini ve Jason'ın elinde altın bir kılıç olduğunu fark etmemişlerdi. Leo'nun elindeyse... Eh, Leo'nun elleri bomboştu.

"Nereye?" dedi Jason.

Leo ona baktı. "Şey, bilmem. Alet kemerimden cüce izleme GPS'imi çıkarayım... Ay, dur! Ne bir cüce izleme GPS'im var ne de alet kemerim!"

"Tamam," diye homurdandı Jason. Nerede olduğunu anlamaya çalışırmış gibi havada bekleyen gemiye baktı ve meydanı işaret etti. "Mancınık ilk cüceyi şu yöne fırlatmıştı galiba. Gel."

İkisi bir güvercinler gölünden geçip giysi mağazalarının ve dondurma dükkânlarının bulunduğu bir ara sokağa saptılar. Kaldırımlara grafitilerle kaplı beyaz sütunlar dizilmişti. Birkaç dilenci onlardan bozuk para istedi (Leo İtalyanca bilmese de ne istediklerini gayet iyi anlamıştı).

Sürekli olarak belini yokluyor, alet kemerinin büyülü bir biçimde geri dönmesini umuyordu. Ama dönmedi. Korkmamaya çalışsa da, neredeyse her konuda o kemere güvenmeye başlamıştı. Biri ellerinden tekini çalmış gibi hissediyordu.

"Onu bulacağız," diye söz verdi Jason.

Genellikle Leo bu sözlerle rahatlardı. Jason'ın bir kriz anında sakin kalabilmek gibi bir yeteneği vardı ve Leo'yu bir sürü kötü durumdan kurtarmıştı. Ama o gün, Leo'nun tek düşünebildiği Roma'da açtığı o aptalca şans kurabiyesiydi. Tanrıça Nemesis ona yardım edeceğine söz vermişti ve Leo bir şey elde etmişti: Arşimet küresini aktif hale getiren kodu. O zaman, Leo'nun arkadaşlarını kurtarmak için onu kullanmaktan başka çaresi yoktu ama Nemesis onu yardımının bir bedeli olduğu konusunda uyarmıştı.

Leo bu bedelin hiç ödenip ödenmediğini merak etmişti. Percy ve Annabeth gitmişlerdi. Gemileri yüzlerce kilometre rotadan çıkmıştı ve çok zorlu bir göreve doğru ilerliyordu. Arkadaşları dehşet verici bir gigantı yenmesi için ona güveniyorlardı. Ama artık ne alet kemeri ne de Arşimet küresi vardı.

Kendisi için üzülmeye o kadar dalmıştı ki, Jason kolundan çekiştirene dek nerede olduğunu fark etmedi. "Şuraya baksana."

Leo kafasını kaldırdı. Daha ufak bir meydana gelmişlerdi. Karşılarındaysa çırılçıplak Neptün'ün kocaman, bronz bir heykeli duruyordu.

"Off, aman." Leo bakışlarını diğer yöne çevirdi. Sabah sabah ilahi bir bacak arası görmeye gerçekten de ihtiyacı yoktu.

Deniz tanrısı içinden su akmayan bir çeşmenin ortasındaki büyük mermer sütunun üstünde duruyordu (ki bu da biraz tuhaftı). Neptün'ün iki yanında, iki tane kanatlı Cupid yaratığı oturuyor, *N'aber?* dermiş gibi





takılıyordu. Neptün'se (bacak arasına bakmıyordu) bir Elvis Presley hareketi yapmış gibi kalçasını bir tarafa atmıştı. Üç dişli yabası gevşekçe sağ elinde duruyordu ve öne uzattığı sol eli de Leo'yu kutsuyor, hatta onu havaya kaldırmaya çalışıyormuş gibi duruyordu.

"Bir ipucu olabilir mi?" dedi Leo.

Jason kaşlarını çattı. "Olabilir de, olmayabilir de. İtalya'nın her yanında, tanrıların heykelleri var. Jüpiter'e rastlamış olsaydık, kendimi daha iyi hissederdim. Ya da Minerva'ya. Neptün haricinde hepsi olabilirdi hani."

Leo kuru çeşmeye tırmandı. Heykelin kaidesine elini yaslayınca, parmak uçlarına bazı hisler akın etti. İlahi bronz mekanizmalar, büyülü kollar, yaylar ve itenekler hissetti.

"Heykel, mekanik," dedi. "Cücelerin gizli inine açılan bir kapı olabilir mi?"

"Aaaaa!" diye cıyakladı biri yakınlardan. "Gizli in mi?"

"Gizli bir in istiyorum!" diye bağırdı bir başkası yukarıdan.

Jason kılıcını çekip geriledi. Leo neredeyse her iki yöne de bakmaya çalışırken boynunu incitecekti. Kovboy şapkalı kırmızı postlu cüce, dokuz-on metre uzakta, en öndeki masada oturmuş, maymunumsu ayağıyla espresso içiyordu. Yeşil fötr şapkalı kahverengi postlu cüceyse, Leo'nun kafasının tam üstündeydi, Neptün'ün ayaklarının dibindeki mermer kaidenin üstüne tünemişti.

"Gizli bir inim olsaydı, bir itfaiye direği isterdim," dedi Kızıl Post.

"Bir de su kaydırağı!" dedi Leo'nun alet kemerinden aletleri gelişigüzel çıkarıp İngiliz anahtarlarını, çekiçleri ve zımba tabancalarını etrafa fırlatan Kahverengi Post.

"Kes şunu!" Leo, cücenin ayağını yakalamaya çalıştı ama kaidenin üstüne yetişemedi.

"Çok mu kısa?" dedi Kahverengi Post ona acırmış gibi.

"*Bana* kısa mı diyorsun sen?" Leo ona fırlatacak bir şeyler aradı ama etrafta güvercinlerden başka bir şey yoktu. Bunları da yakalayabileceğini sanmıyordu. "Alet kemerimi geri ver, seni aptal-"

"Sakin ol!" dedi Kahverengi Post. "Henüz kendimizi tanıtmadık. Ben Akmon. Şuradaki erkek kardeşimse..."

"...Yakışıklı olan!" Kırmızı Post espressosunu havaya kaldırdı. İrileşmiş gözlerinden ve manyak gibi sırıtışından, daha fazla kafeine ihtiyaç duymadığı belliydi. "Passalos! Şarkıların şarkıcısı! Kahve içicisi! Parlak şeylerin hırsızı!"

"Lütfen!" diye bağırdı kardeşi Akmon. "Ben senden çok daha iyi bir hırsızım bir kere."

Passalos alaycı bir tavırla güldü. "Ancak kısa uykuları çalarsın sen!" Bir hançer çıkardı -Piper'ın hançeriydi- ve dişlerini bununla karıştırmaya koyuldu.

"Hey!" diye bağırdı Jason. "O, kız arkadaşımın hançeri!"

Passalos'un üstüne atıldı ama kızıl postlu cüce çok atikti. Sandalyesinden fırladı, Jason'ın kafasında zıplayıp bir perende attı ve kıllı kollarını Leo'nun beline dayayıp yanına kondu.

"Kurtar beni!" diye yalvardı cüce.

"Çekil!" Leo onu kovmaya çalıştı ama Passalos ters bir perende atıp elinden kaçtı. Leo'nun pantolonu bir anda dizlerine düşüverdi.

Sırıtan ve elinde ufak, zikzaklı bir metal parçası tutan Passalos'a baktı. Nasıl olduysa cüce, Leo'nun pantolonunun fermuarını çalmıştı.

"Ver-şu-aptal-fermuarı!" diye kekeledi Leo, yumruğunu sallayıp aynı anda pantolonunu yukarı çekmeye çalışırken.

"Pöh, yeteri kadar parlak değilmiş." Passalos fermuarı bir kenara fırlattı.





Jason kılıcıyla öne atıldı. Passalos dosdoğru yukarı zıpladı ve birden heykelin kaidesinin üstünde oturan kardeşinin yanında bitiverdi.

"Bir de bana hiç becerikli olmadığımı söylüyorsun," diye böbürlendi Passalos.

"Evet," dedi Akmon. "Hiç becerikli değilsin."

"Pöh!" dedi Passalos. "Alet kemerini bana ver. Görmek istiyorum."

"Hayır!" Akmon ona dirsek atarak yana itti. "Hançerle parlak topu sen aldın."

"Evet, parlak top güzel." Passalos kovboy şapkasını çıkardı. Şapkasından tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi, Arşimet küresini çıkardı ve eski bronz düğmeleri kurcalamaya koyuldu.

"Dur!" diye bağırdı Leo. "O, narin bir makine."

Jason yanına gelip cücelere ters ters baktı. "Siz ikiniz *kimsiniz* yahu?"

"Kerkoplar!" Akmon gözlerini kısıp Jason'a baktı. "Eminim ki, Jüpiter'in oğullarından birisindir, değil mi? Şıp diye anlarım."

"Tıpkı Kara Popo gibi," dedi Passalos.

"Kara Popo mu?" Leo yine cücelerin ayaklarına zıplamamak için kendini zor tuttu. Passalos'un her an Arşimet küresini yok edeceğinden emindi.

"Evet, bilirsin ya?" diye sırıttı Akmon. "Herkül. Ona Kara Popo derdik çünkü eskiden çırılçıplak gezerdi. Poposu da güneşten yanardı, o yüzden-"

"En azından, mizah anlayışına sahipti!" dedi Passalos. "Ondan çaldığımız zaman bizi öldürecekti ama esprilerimizden hoşlandığı için bizi bıraktı. Siz ikiniz gibi değildi. Aksisiniz, aksi!"

"Hey, benim mizah anlayışım iyidir," diye tısladı Leo. "Eşyalarımızı geri ver, ben de sana vurucu bir esprisi olan bir fıkra anlatayım."

"İyi deneme!" Akmon alet kemerinden bir İngiliz anahtarı alıp bunu gürültü çıkaran bir alet gibi salladı. "Aaa, çok güzel! Bu, kesinlikle bende kalıyor! Teşekkürler Mavi Popo!"

*Mavi Popo mu?*

Leo aşağıya baktı. Pantolonu yine ayak bileklerine düşmüş, mavi iç çamaşırı gözüküyordu. "Yeter artık!" diye bağırdı. "Eşyalarım. Hemen. Yoksa size lanet olası bir cücenin ne kadar komik olduğunu gösteririm."

Elleri birden alev aldı.

"Şimdi oldu." Jason kılıcını göğe kaldırdı. Kapkara bulutlar meydanın tepesine toplanmaya başladı. Gök gürültüsü koptu.

"Ay, korkunç!" diye cıyakladı Akmon.

"Evet," dedi Passalos. "Keşke gizlenebileceğimiz gizli bir inimiz olsaydı."

"Ama bu heykel gizli bir ine açılan bir kapı değil," dedi Akmon. "Farklı bir amacı var."

Leo içinin bir hoş olduğunu hissetti. Ellerindeki alevler söndü ve bir şeyin son derece ters gittiğini fark etti. "Tuzak!" diye bağırıp çeşmeden dışarı fırladı. Ne yazık ki, Jason fırtına oluşturmakla fazlasıyla meşguldü.

Neptün'ün heykel parmaklarından beş tane altın kablo fırlarken, Leo yerde yuvarlandı. Kablolardan biri kıl payı Leo'nun ayaklarının yanından geçti. Diğerleriyse Jason'a hücum etti, onu bir rodeo buzağısı gibi sarıp tepetaklak tuttu.

Neptün'ün üç dişli yabasında bir şimşek patladı, heykelin her yanına elektrik yayları yolladı ama Kerkoplar çoktan gözden kaybolmuşlardı.

"Bravo!" diye alkışladı Akmon yakınlardaki bir masanın üstünden. "Harika bir piñata olursun, Neptün'ün oğlu!"

"Evet!" dedi Passalos. "Herkül bizi bir keresinde tepetaklak asmıştı,



hatırlıyor musun? Ah, intikam ne de tatlı bir şey!"

Leo bir ateş topu oluşturdu. Bunu iki güvercinle Arşimet küresini havaya atıp tutmaya çalışan Passalos'a fırlattı.

"Ayy!" Cüce patlamadan kurtuldu ama küreyi düşürüp güvercinleri bıraktı.

"Gitme vakti!" dedi Akmon.

Fötr şapkasını tutup selam verdi ve yaylanarak masadan masaya atlamaya başladı. Passalos, Leo'nun ayaklarının arasına yuvarlanan Arşimet küresine baktı.

Leo bir başka ateş topu daha oluşturdu. "Bana atmayı dene," diye tısladı.

"Hoşça kal!" Passalos ters bir perende atıp kardeşinin peşinden koşmaya başladı.

Leo, Arşimet küresini yerden alıp hâlâ tepetaklak asılı olan ve kılıçlı kolu haricinde sıkı sıkı sarılı olan Jason'ın yanına koştu. Kabloları altın bıçağıyla kesmeye çalışıyordu ama beceremiyordu

"Dur bir dakika," dedi Leo. "Bir indirme kolu bulabilirsem-"

"Git!" dedi Jason. "Bundan kurtulduğumda peşinden gelirim."

"Ama-"

"İzlerini kaybetme!"

Leo'nun istediği son şey, maymun cücelerle yalnız kalmaktı ama Kerkoplar çoktan meydanın köşesinde gözden kaybolmuşlardı. Leo, Jason'ı asılı halde bırakıp peşlerinden koşmaya başladı.

# XII

# LEO

Cüceler ondan kaçmak için fazla çaba göstermeyince, Leo şüphelendi. İki yaratık Leo'nun görüş açısının tam kenarında durdu, kırmızı kiremitli çatılara tırmandı, pencerelerdeki çiçeklikleri devirdiler. Bağıra çağıra ilerlerken, artlarında Leo'nun alet kemerinden dökülen çivileri, vidaları bıraktılar. Adeta Leo'nun kendilerini izlemesini istiyorlardı.

Leo peşlerinden koşarken, pantolonu her düştüğünde bir küfür savuruyordu. Bir köşeyi döndü ve eski zamandan kalma iki taş kulenin yan yana göğe kadar yükseldiğini ve bunların o mahalledeki tüm binalardan daha yüksek olduğunu gördü. Ortaçağdan kalma gözetleme kulesi olabilir miydi? İki kule bir yarış arabasındaki vitesler gibi farklı yönlere eğilmişlerdi.

Kerkoplar sağdaki kuleye tırmandılar. En tepesine vardıklarında, arka tarafına geçtiler ve yok oldular.

İçeri mi girmişlerdi? Leo en tepede metal kepenklerle örtülü birkaç ufak pencere görebiliyordu ama bunların cüceleri durdurabileceğinden



şüpheliydi. Bir dakika boyunca onları izledi ama Kerkoplar tekrar ortaya çıkmadılar. Yani, Leo'nun kuleye tırmanıp onları bulması gerekiyordu.

"Harika," diye mırıldandı. Yanında onu tepeye uçuracak arkadaşı da yoktu. Gemi yardım isteyemeyeceği kadar uzaktaydı. Arşimet küresini bir tür uçan cihaza dönüştürebilirdi ama bunun için yanında alet kemerinin olması gerekirdi ki yoktu. Etrafa bakındı, bir şeyler düşünmeye çalıştı. Sokağın ortalarında bir yerde, camlı çift kapılar açıldı ve yaşlı bir kadın, elinde naylon alışveriş torbalarıyla dışarı çıktı.

Bir market mi? Hmmm...

Leo ceplerini yokladı. Cebinde Roma'da geçirdiği zamandan kalma kâğıt Avro paralar olduğunu görünce şaşırdı. Aptal cüceler parası haricinde her şeyini almışlardı.

Fermuarsız pantolonu elverdiğince, hızla markete doğru koşmaya başladı.

Rafların arasından geçip kullanabileceği malzemeler aradı. *Merhaba, tehlikeli kimyasallarınız nerede acaba?* cümlesini İtalyanca nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Ama zaten bunu sormasa da olurdu. Bir İtalyan hapishanesini boylamak istemiyordu. Şansı yaver gitti ve etiketleri okumak zorunda kalmadı. Bir diş macunu tüpünü eline alınca, bunun içinde potasyum nitrat olup olmadığını anlayabiliyordu. Kömür buldu. Şeker ve kabartma tozu da buldu. Markette kibrit, böcek ilacı ve alüminyum folyo da satılıyordu. İhtiyacı olan her şeyi, bunların yanı sıra bir de bir kemer olarak kullanabileceği bir çamaşır ipi buldu. Sepetine birkaç tane de İtalyan tarzı atıştırmalık ekleyip şüpheli malzemeleri daha normal göstermek istedi; sonra da sepeti kasaya götürdü. Gözleri hayretle açılmış bir kasiyer kadın, ona anlamadığı birtakım sorular sordu ama Leo her şeyin ücretini ödedi, malzemeleri bir torbaya koydu ve hızla dışarı fırladı.

Kuleleri izleyebileceği en yakındaki kapının girişine gizlendi. Derhal işe koyulup malzemeleri kurutmak ve pişirmek için normalde günler sürecek bir işlemi parmaklarında alev oluşturarak yaptı.

Arada sırada kuleye bakıyordu ama cüceler ortalıkta yoktu. Leo onların hâlâ orada olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Cephaneliğini oluşturması birkaç dakikasını aldı -bu da iyiydi- ama ona saatler sürmüş gibi gelmişti. Jason hâlâ gelmemişti. Belki de hâlâ Neptün çeşmesinde tepetaklak bağlı vaziyetteydi ya da sokaklarda çılgınlar gibi Leo'yu arıyordu. Gemiden de kimse yardıma gelmemişti. Belki de Koç Hedge'in saçlarındaki pembe renkli lastikleri çıkarmaları vakit alıyordu.

Bu da, Leo'nun tek başına olduğu ve yanında bir torba dolusu atıştırmalık ve şekerden ve diş macunundan bir anda oracıkta uydurmak zorunda kaldığı silahlar var demekti. Ha, bir de Arşimet küresi vardı. İşte bu, önemliydi. Onu kimyasal tozla doldurarak mahvetmediğini umuyordu.

Kuleye koşup girişi buldu. Kıvrılarak yukarı çıkan merdivenlerden çıkmaya başladı ama ona bir bilet gişesinden İtalyanca seslenen bir görevli tarafından durduruldu.

"Cidden mi?" diye sordu Leo. "Bak dostum, çan kulenizde şu anda cüceler var. Ben de onları yok edecek kişiyim." Böcek spreyini ona gösterdi. "Gördün mü? *Molto Buono* Yok Edici. Fıs. Ahhhh!" Bir cücenin dehşet içinde eridiği anı taklit etti ama İtalyan, nedense ne demek istediğini anlamadı.

Adam elini ondan para istermiş gibi uzatmakla yetindi.

"Of be adam," diye homurdandı Leo. "Tüm paramı el yapımı patlayıcılar ve ıvır zıvır için harcadım." Alışveriş torbasına baktı.

"Şey kabul etmezsin herhalde... Şey... Bunlar her neyse işte." Fonzies





isimli sarılı kırmızılı bir atıştırmalık paketini gösterdi. Bunların bir çeşit patates cipsi olduğunu sanıyordu. Ama görevli onu şaşırtarak omuzlarını silkti ve paketi aldı. "*Avanti!*"

Leo basamakları tırmanmaya devam etti ama Fonzies denen o atıştırmalıktan daha sonradan biraz daha almayı aklına not etti.

Belli ki bunlar İtalya'da paradan daha değerliydi.

Basamaklar yukarı doğru devam ettikçe ediyordu. Tüm kule sanki sırf bir merdiven inşa etmek için yapılmış gibiydi.

Bir sahanlıkta durdu ve soluklanmaya çalışarak dar parmaklıklı bir pencereye yaslandı. Deli gibi terlemişti ve kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Aptal Kerkoplar. Leo en tepeye varır varmaz, silahlarını kullanmasına fırsat kalmadan cücelerin aşağı atlayacaklarını tahmin etse de, bunu denemesi gerekiyordu.

Çıkmaya devam etti.

Bacakları fazla pişmiş spagettiye dönse de zirveye vardı.

Kulenin tepesindeki oda, bir kiler kadardı ve dört duvarında da parmaklıklı pencereler vardı. Köşelerdeyse, zeminin her yerine saçılmış öbek öbek hazineler duruyordu. Leo, Piper'ın hançerini, deri kaplı eski bir kitabı, tuhaf görünümlü birkaç mekanik aleti ve Hazel'ın atının midesini ağrıtacak kadar altın gördü.

İlk önce, cücelerin gittiğini sandı. Sonra tavana bakınca, Akmon'la Passalos'un şempanze ayaklarından çatı kirişlerinden asılmış, yerçekimine karşı poker oynadıklarını gördü. Leo'yu görünce, oyun kartlarını konfeti gibi fırlattılar ve onu alkışlamaya başladılar.

"Sana başaracağını söylemiştim!" diye bağırdı Akmon sevinçle.

Passalos omuzlarını silkip altın saatlerinden birini çıkardı ve kardeşine verdi. "Kazandın. O kadar aptal olacağını düşünmemiştim."

Her ikisi de zemine sıçradılar. Akmon, Leo'nun alet kemerini takmıştı. Leo ona o kadar yakın durup da kemerini belinden kapmamak için kendini zor tuttu.

Passalos kovboy şapkasını düzeltip en yakın pencerenin kepengini bir tekme savurarak açtı. "Şimdi, nereye tırmanmasını sağlayalım kardeşim? San Luca kubbesi olur mu?"

Leo cüceleri gırtlaklamak istiyordu ama gülümsemeye çalıştı. "Aaa, kulağa çok eğlenceli geliyor! Ama oradan gitmeden önce, parlak bir şeyi geride bırakmışsınız."

"Mümkün değil!" dedi Akmon kaşlarını çatıp. "Çok dikkatliydik."

"Emin misin?" Leo alışveriş torbasını gösterdi.

Cüceler ona biraz yaklaştı. Leo, cücelerin meraklarına yenik düşüp torbaya bakmaya karşı koyamayacaklarını umuyordu.

"Bakın." Leo ilk silahı olan alüminyum folyoya sarılı bir kuru kimyasal topağı çıkardı ve eliyle yaktı.

Kimyasal patlayacağı zaman, başını çevirmesi gerektiğini biliyordu ama cüceler hâlâ kimyasala bakıyorlardı. Diş macunu, şeker ve böcek ilacı Apollon'un müziği kadar iyi değildi ama yine de gayet iyi ses ve alev çıkarmışlardı.

Kerkoplar cıyaklayıp can havliyle gözlerini tuttular. Pencereye doğru sendelediler ama Leo ev yapımı havai fişeklerini devreye soktu; bunları cücelerin dengesini bozmak için çıplak ayaklarının yanında patlattı. Sonra önlem olsun diye, Arşimet küresindeki kadranı çevirdi ve odayı leş kokulu beyaz bir duman kapladı.

Duman Leo'yu rahatsız etmemişti. Ateşe karşı bağışıklığı olduğundan, daha önce de dumanlı alevler arasında kalmış, ejderha nefesine tahammül etmiş ve birçok kere kor gibi yanan demirleri temizlemişti.





Cüceler öksürüp tıksırırken, Akmon'dan alet kemerini geri aldı, içinden sakince birkaç bungee kablosu çıkardı ve cüceleri bağladı.

"Gözlerim!" diye bağırdı Akmon öksürerek. "Alet kemerim!"

"Ayaklarım yanıyor!" diye cıyakladı Passalos. "Parlak değil! Hiç parlak değil!"

Cücelerin ellerinin sıkıca bağlı olduğundan emin olduktan sonra Leo Kerkopları bir köşeye götürdü ve hazineleri karıştırmaya başladı. Piper'ın hançerini, kendi prototipi olan birkaç el bombasını ve bir düzine kadar da cücelerin *2. Argo*'dan aldığı malzemeyi kurtardı.

"Lütfen!" diye sızlandı Akmon. "Parlak şeylerimizi alma!"

"Seninle bir anlaşma yapalım!" dedi Passalos. "Bizi serbest bırakırsan, sana bunların yüzde onunu veririz."

"Ne yazık ki olmaz," diye mırıldandı Leo. "Artık bunların hepsi benim."

"Yüzde yirmi!"

Tam o sırada, gökyüzünde bir gümbürtü koptu. Şimşekler çaktı ve en yakındaki pencerenin parmaklıkları dumanlar çıkararak erimiş birer demir çubuğa dönüştü.

Jason, etrafına elektrik kıvılcımları saçarak ve altın kılıcı dumanlar çıkararak Peter Pan gibi içeri uçtu.

Leo hayranlıkla ıslık çaldı. "Dostum, *harika* bir girişi mahvettin."

Jason kaşlarını çattı. Elleri kolları arkadan bağlanmış Kerkopları fark etti. "Bu da ne-"

"Tek başıma yaptım," dedi Leo. "Bu bakımdan özel biri sayılırım. Beni nasıl buldun?"

"Şey, dumanları gördüm," dedi Jason. "Bir de patlama sesleri duydum. Burada ateş falan mı ediyordun?"

"Eh, sayılır," dedi Leo. Ona Piper'ın hançerini fırlattıktan sonra cüce-

lerin parlak şeyleriyle dolu çantaları gözden geçirmeye devam etti. Hazel'ın onlara görevde yardım edecek bir hazine bulmakla ilgili olarak söylediklerini hatırlıyordu ama tam olarak ne araması gerektiğinden emin değildi. Madeni paralar, altın yumurtalar, mücevherler, kâğıt tutacakları, folyo ambalajlar ve kelepçeler vardı. Sürekli olarak faydası dokunmayacak birkaç şeye geri dönüyor gibiydi. Bunlardan biri, eski bronz bir navigasyon cihazıydı ve bir geminin usturlabını andırıyordu. Epey hasar görmüştü ve birkaç parçası da eksik gibiydi ama Leo buna yine de hayranlıkla bakıyordu.

"Al onu!" dedi hemen Passalos. "Bunu Odisseus yapmıştı! Onu al ve bizi serbest bırak."

"Odisseus mu?" dedi Jason. "Bildiğimiz Odisseus mu?"

"Evet!" diye cıyakladı Passalos. "İthaka'da yaşlılığında yapmıştı. Son icatlarından biriydi ve biz onu çaldık!"

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu Leo.

"Hiç çalışmıyor," dedi Akmon. "Kristali mi ne eksikti." Yardım etsin diye kardeşine baktı.

"Bugüne dek anlamadığım şey, 'Keşke bir Kristal alsaydım' lafı olmuştur," dedi Passalos. "Bunu çaldığımız gece, uykusunda bunu sayıklayıp duruyordu." Omuzlarını silkti. "Ne demek istediğini hiç anlamadım. Ama parlak şey senin olabilir! Artık gidebilir miyiz?"

Leo usturlabı neden almak istediğini bilmiyordu. Bozuk olduğu belliydi ve Hekate'nin almalarını istediği şey olup olmadığından da emin değildi. Yine de bunu alet kemerinin büyülü ceplerinden birine soktu.

Sonra dikkatini öbeğin diğer tuhaf parçasına verdi: deri kaplı bir kitap. Başlığı yaldızlı harflerle, Leo'nun bilmediği bir dilde yazılmıştı ama kitabın hiçbir başka yeri parlak değildi. Kerkopların iyi birer okur olduğunu da pek sanmıyordu.





"Bu nedir?" Kitabı alıp gözleri hâlâ dumandan yaşaran cücelere gösterdi.

"Hiçbir şey!" dedi Akmon. "Bir kitap işe. Kapağında güzel yaldızlı yazı vardı, o yüzden, ondan almıştık."

"Ondan derken?" dedi Leo.

Akmon'la Passalos huzursuzca birbirlerine baktılar.

"Ufak tanrıdan," dedi Passalos. "Venedik'teyken. Cidden, önemli bir şey değil."

"Venedik," dedi Jason kaşlarını çatıp Leo'ya bakarak. "Şimdi oraya gitmeyecek miydik?"

"Evet." Leo kitabı inceledi. Metni okuyamadı ama kitapta bir sürü resim de vardı. Bunlar tırpanların, farklı bitkilerin, güneşin, bir araba çeken bir grup öküzün resimleriydi. Bunların neden önemli olabileceğini bilemedi ama kitap, Venedik'te ufak bir tanrıdan çalınmıştı. Burası da Hekate'nin gitmelerini istediği yer olduğundan, aradıkları şey *olmalıydı*.

"Bu ufak tanrıyı nerede bulabiliriz?" diye sordu Leo.

"Hayır!" diye cıyakladı Akmon. "Kitabı ona geri götüremezsiniz! Bunu çaldığımızı öğrenirse-"

"Sizi yok eder," diye tahminde bulundu Jason. "Ama bize yanıt vermezseniz, biz de aynı şeyi yapacağız. Hem şu anda buradayız." Kılıcının ucunu Akmon'un tüylü boynuna bastırdı.

"Tamam, tamam," diye cıyakladı cüce. "La Casa Nera! Calle Frezzeria!"

"Bu, bir adres mi?" dedi Leo.

İki cüce de çılgınlar gibi kafa salladı.

"*Lütfen*, ona kitabı bizim çaldığımızı söylemeyin," diye yalvardı Passalos. "Hiç hoş biri değildir!"

"Kim o?" diye sordu Jason. "Hangi tanrı?"

"Sö-söyleyemem," diye kekeledi Passalos.

"Söylesen iyi olur," dedi Leo onu uyararak.

"Hayır," dedi Passalos korkuyla. "Yani, gerçekten de söyleyemem! İsmini telaffuz edemiyorum! Tr-tri... Çok zor bir isim!"

"Truh," dedi Akmon. "Tru-toh-Too... İçinde çok hece var!"

İkisi de gözyaşlarına boğuldular.

Leo, Kerkopların ona doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama ne kadar gıcık olsalar da, ne kadar kötü giyinseler de, ağlayan cücelere kızması kolay değildi.

Jason kılıcını aşağıya indirdi. "Onlara ne yapmak istersin Leo? Tartarus'a yollamayı mı?"

"Lütfen, hayır!" diye inledi Akmon. "Geri gelmemiz haftalar sürebilir."

"Gaia izin verirse tabii!" diye burnunu çekti Passalos. "Artık Ölümün Kapıları'nı Gaia kontrol ediyor. Bize çok kızabilir."

Leo cücelere baktı. Daha önce de birçok canavarla savaşmıştı ve onları buharlaştırmak konusunda hiç suçluluk hissetmemişti ama bu durum farklıydı. Bu ufak adamları bir bakıma takdir ettiğini itiraf etmesi gerekirdi. Cüceler havalı şakalar yapıyor ve parlak şeyleri seviyorlardı. Leo bunu anlayabiliyordu. Hem Percy ve Annabeth o sırada Tartarus'taydılar ve onların hayatta olduklarını ve Ölümün Kapıları'na doğru ilerlediklerini umuyordu. Bu ikiz maymun cüceleri oraya yollayıp da aynı kâbusu yaşatmak, Leo'ya doğru gelmiyordu.

Gaia'nın onun zayıflığına güldüğünü hayal edebiliyordu: Canavarları öldüremeyecek kadar yufka yürekli bir melezdi. Melez Kampı'nı nasıl harabe halinde gördüğünü, Romalı ve Yunan melezlerin cesetlerinin nasıl dört bir yana yayılmış olduğunu hatırladı. Oktavian'ın Toprak Ana'nın sesiyle konuştuğunu hatırladı: *Romalılar New York'tan doğuya*



*doğru ilerliyorlar. Kampınıza gidiyorlar ve onları hiçbir şey yavaşlatamaz.*

"Onları hiçbir şey yavaşlatamaz," dedi Leo kendi kendine. "Gerçekten de öyle mi acaba?"

"Ne?" dedi Jason.

Leo cücelere baktı. "Sizinle bir anlaşma yapalım," dedi.

Akmon'un gözleri parıldadı. "Yüzde otuz mu?"

"Hazinelerin hepsini size bırakacağız," dedi Leo. "Sadece bize ait olan eşyaları, bu usturlabı ve bu kitabı alacağız. Kitabı Venedik'teki şu herife götüreceğiz."

"Ama bizi yok eder!" diye inledi Passalos.

"Nereden aldığımızı söylemeyiz," dedi Leo. "Sizi de öldürmeyeceğiz. Serbest bırakacağız."

"Şey, Leo..." dedi Jason endişeyle.

Akmon sevinçle cıyakladı. "Herkül kadar zeki olduğunu biliyordum zaten! Sana Kara Popo İki diyeceğim!"

"Teşekkürler, kalsın," dedi Leo. "Ama size öldürmememizin karşılığı olarak bizim için bir şey yapmanız gerek. Sizi birilerinden bir şeyler çalmak, onları taciz etmek ve elinizden gelen her şekilde hayatlarını zorlaştırmak için bir yere yollayacağım. Talimatlarımı harfiyen izlemeniz gerek. Styks Nehri üstüne de yemin etmelisiniz."

"Yemin ederiz!" dedi Passalos. "İnsanlardan bir şeyler çalmak uzmanlık alanımızdır!"

"Ben de insanları rahatsız etmeye bayılırım!" dedi Akmon. "Nereye gideceğiz?"

Leo sırıttı. "Hiç New York diye bir yer duydunuz mu?"

# XIII

# PERCY

Percy, kız arkadaşını romantik yürüyüşlere daha önce de götürmüştü. Ama bu yürüyüş onlardan biri değildi.

Phlegethon Nehri'ni izlerken, siyah camlı alanda sendeliyor, yarıkların üstünden atlıyor ve vampir kızlar önlerinde yavaşladıklarında kayaların ardına gizleniyorlardı. Onlara görünmemek için, yeteri kadar geride kalmak zordu ama karanlık, puslu havada Kelli'yle arkadaşlarını izleyecek kadar yakından da gitmeleri gerekiyordu. Nehirden yayılan ısı, Percy'nin tenini kavurmuştu. İçlerine çektikleri her nefes kükürt kokulu fiberglas solumak gibi bir şeydi. Bir şey içmeye ihtiyaç duyduklarında, ellerinden gelenin en iyisi birkaç yudum sıvı alev içip enerji kazanmaktı.

Evet. Percy kesinlikle bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini biliyordu.

En azından, Annabeth'in ayak bileği iyileşmiş gibiydi. Neredeyse hiç topallamıyordu. Vücudunun çeşitli yerlerindeki kesikler ve sıyrıklar da silikleşmişti. Sarı saçlarını pantolonunun paçasından kopardığı bir parça kumaşla geriden bağlamıştı ve nehrin alevli ışığı altında gri gözleri parıl-





dıyordu. Çok yorgun, isle kaplı ve bir evsiz gibi giyinmiş olduğu halde, Percy'nin gözüne hâlâ harika görünüyordu.

Yani, Tartarus'a gelmişlerse ne olmuştu? Hayatta kalma şansları çok düşükse, bunun ne önemi vardı? Percy birlikte olduklarına öylesine mutluydu ki, içinden şapşal şapşal gülümsemek geliyordu.

Giysilerine bakıldığında bir cam fırtınasına tutulmuş gibi görünse de, fiziksel açıdan daha iyi hissediyordu. Susamıştı, açtı ve ödü kopuyordu (bunu Annabeth'e söylemeyecekti) ama Cocytus Nehri'nin yarattığı çaresizlik hissini üstünden atmıştı. Alevli suyun tadı ne kadar kötü olursa olsun, yola devam etmesini sağlıyordu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamaları imkânsızdı. Güçlükle ilerliyor, engebeli alanı bölen nehri izliyorlardı. Neyse ki, empousalar hızlı yürüyen tipler değillerdi. Birbirine uymayan bronz ve eşek bacaklarını sürüyerek yürüyor, hırlıyor ve birbirleriyle kavga ediyorlardı. Ölümün Kapıları'na ulaşmak için bir aceleleri olmadığı belliydi.

Bir keresinde, iblislerden biri heyecanla öne atıldı ve hep birlikte nehir kenarında kıyıya vurmuş bir leşe benzer bir şeyin etrafına üşüştüler. Percy bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Ölmüş bir canavar mıydı? Bir çeşit hayvan mıydı? Empousalar leşe büyük bir iştahla saldırdılar.

İblisler yollarına devam edince, Percy ve Annabeth o alana vardılar ama geriye kalan birkaç tane kırık kemik ile nehirden yayılan ısıda kuruyan birkaç lekeden başka bir şey görmediler. Percy empousaların melezleri de aynı iştahla yiyip yutacağını biliyordu.

"Haydi gel." Annabeth'i yavaşça oradan uzaklaştırdı. "İzlerini kaybetmeyelim."

Yürürlerken Percy, Kelli isimli empousayla Goode Lisesi'nin birinci sınıflar tanıtımında, Rachel Elizabeth Dare'le bando salonunda kapana

kısıldığında savaştığı zamanı hatırladı. O zaman, kurtulmaları için hiçbir şansları olmadığını düşünmüşlerdi. Ama o sırada, o tür bir sorunla karşı karşıya olmak için her şeyini verirdi. En azından, o zaman ölümlülerin dünyasındaydı. Orada, kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu.

Vay canına, dedi içinden. Kronos'la yaptıkları savaşı bile güzel eski günler diye hatırlıyordu; acınası bir durumdu. Annabeth'le kendisi için her şeyin yoluna gireceğini ummaya devam etmişti ama Kaderler sanki geleceklerini iplikle değil de dikenli tellerle örüyorlar ve iki melezin ne kadar dayanabileceğini görmek istiyorlarmış gibi hayatları gitgide daha tehlikeli hale geliyordu.

Birkaç kilometre daha yol aldıktan sonra empousalar bir yamacın orada gözden kayboldular. Percy'yle Annabeth oraya vardıklarında, kendilerini bir başka devasa boyutlarda bir yamaçta buldular. Phlegethon Nehri, tırtıklı katlardan oluşan alevli çağlayanların bir yanından akmaya devam ediyordu. İblis kızlar da yamaçtan aşağı iniyorlar, dağ keçileri gibi bir çıkıntıdan diğerine atlıyorlardı.

Percy'nin yüreği ağzına geldi. Annabeth'le birlikte sağ salim yamacın dibine varsalar bile, dört gözle bekleyecekleri bir olay yoktu. Aşağıdaki alan solgun, kül grisi renginde, böcek kılını andıran kapkara ağaçlarla kaplı bir ovaydı. Zemin, yer yer kabarmıştı. Arada sırada bir baloncuk oluşup patlıyor, içinden de yumurtasından çıkan larvalar gibi bir canavar fırlıyordu.

Birden, Percy o kadar da acıkmadığını hissetti.

Yakın zamanda oluşan canavarların hepsi aynı yöne doğru sürünüyor, düşe kalka yürüyordu: Ufku bir fırtına bulutu gibi yutmuş olan kapkara bir pusun arasına doğru ilerliyorlardı. Phlegethon da ovanın yarısına kadar aynı yöne akıyor, orada kapkara suları olan bir başka nehirle birleşiyordu. Belki de Cocytus'tu. İki akıntı buharlar saçan, fokur fokur



kaynayan çağlayan oluşturuyor ve birlikte kara pusa doğru ilerliyordu.

Percy o kapkara fırtınaya ne kadar uzun süre bakarsa, oraya o kadar az gitmek istiyordu. Orası her şeyi gizliyor olabilirdi: bir okyanus, dipsiz bir uçurum ya da bir canavar ordusu. Ama Ölümün Kapıları o yöndeyse, eve geri dönmek için tek şansları da oraya doğru ilerlemekti.

Percy uçurumun kenarından aşağıya baktı.

"Keşke uçabilseydik," diye mırıldandı.

Annabeth kollarını ovuşturdu. "Luke'un kanatlı ayakkabılarını hatırlıyor musun? Acaba hâlâ burada bir yerde midir?"

Percy o ayakkabıları hatırlıyordu. Luke'un kanatlı ayakkabıları, onları giyen kişileri Tartarus'a gitmekle lanetlenmişti. Az kalsın en yakın arkadaşı Kıvırcık'ı da oraya götürmüşlerdi. "Yelken kanatlarım olsa da olurdu."

"O kadar da iyi bir fikir olmayabilir," dedi Annabeth. Tepelerinde, koyu renkli kanatları olan şekiller kan kırmızısı bulutların arasına girip çıkıyordu.

"İsmi lazım değiller mi?" diye sordu Percy.

"Bir başka tür iblis de olabilir," dedi Annabeth. "Tartarus'ta binlerce iblis vardır."

"Yelkenli kanatları yiyen türler de dâhil," dedi Percy bir tahminde bulunarak. "Peki, o zaman aşağı ineceğiz."

Aşağıya inen empousaları artık göremiyordu. Yamaçlardan birinin ardında gözden kaybolmuşlardı ama bunun bir önemi yoktu. Annabeth'le nereye gitmeleri gerektiği belliydi. Tartarus'un ovalarında sürünen tüm solucan canavarlar gibi, onların da kara ufka doğru gitmesi gerekiyordu. Percy bunu dört gözle bekliyordu.

# XIV

# PERCY

Yamaçtan aşağı inerlerken, Percy karşılarındaki zorlukları düşündü: Ayağının kaymaması gerekiyordu çünkü aşağıya düşecek taşlar, empousalara orada olduklarını belli edebilirdi; ayrıca Annabeth'le birlikte aşağı uçmamaya da dikkat etmeleri gerekiyordu.

Uçurumun yarısına varmışlardı ki Annabeth, "Dur bir dakika," dedi. "Kısa bir mola verelim."

Bacakları öylesine kötü titriyordu ki, Percy daha önce mola vermedikleri için kendine kızdı.

Birlikte, kükreyen alevler saçan bir çağlayanın yanındaki bir çıkıntıya oturdular. Percy kolunu Annabeth'in omzuna doladı, Annabeth de yorgunluktan titrer halde ona yaslandı.

Percy de daha iyi durumda değildi. Midesi adeta bir sakız kadar minnacık kalmıştı. Daha fazla canavar leşi görecek olurlarsa, bir empousayı kapıp yemeyi deneyeceğinden korkuyordu.





En azından Annabeth yanındaydı. Birlikte Tartarus'tan çıkmanın bir yolunu bulacaklardı. Bulmaları gerekiyordu. Kaderi ve kehanetleri pek düşünmezdi ama bir tek şeye inanırdı: Annabeth'le kendisinin birlikte olması gerekiyordu. Bunca olaydan, orada ölmek için kurtulmamışlardı.

"Durum daha da kötü olabilirdi," dedi Annabeth.

"Öyle mi?" Percy bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama keyifsiz bir tavırla konuşmamaya çalışıyordu.

Annabeth ona sokuldu. Saçları duman gibi kokuyordu ve Percy gözlerini yumduğu takdirde, neredeyse Melez Kampı'nda olduklarını hayal edebiliyordu.

"Lethe Nehri'ne düşebilirdik," dedi Annabeth. "Tüm anılarımızı yitirebilirdik."

Bu düşünce bile Percy'nin teninin karıncalanmasına yetti. Hafıza kaybıyla ilgili olarak bir ömre yetecek kadar çok sorun yaşamıştı. Daha önceki ay, Hera onu Romalı melezlerin arasına sokmak için anılarını silmişti. Percy de kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmeden, kendisini Jüpiter Kampı'nda bulmuştu. Bundan birkaç sene önce de, bir Titan'la Lethe Nehri'nin kıyısında, Hades'in sarayının yakınlarında savaşmıştı. Titan'ı o nehrin suyuyla vurmuş ve hafızasını tamamıyla silmişti. "Evet, Lethe," diye mırıldandı. "En sevdiğim yer değil doğrusu."

"Titan'ın simi neydi?" diye sordu Annabeth.

"Şey... Iapetos. Bunun *Delen* gibi bir şey anlamına geldiğini söylemişti."

"Hayır, hafızasını yitirdikten sonra ona verdiğin ismi diyorum. Steve miydi?"

"Bob," dedi Percy.

Annabeth hafifçe gülümsedi. "Titan Bob."

Percy'nin dudakları öylesine çatlamıştı ki, gülümseyince canı acıyordu. Onu Hades'in sarayına bıraktıktan sonra Iapetos'a ne olduğunu, hâlâ dost canlısı, mutlu ve hiçbir şey hatırlamayan Bob olarak halinden memnun olup olmadığını merak ediyordu. Percy öyle olduğunu umuyordu ama Yeraltı Dünyası herkesin, canavarların, kahramanların ve tanrıların, en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor gibiydi.

Kül rengi ovalara baktı. Diğer Titanların da Tartarus'ta olması gerekiyordu; ya zincirlere bağlıydılar ya amaçsızca ortalıkta dolanıyorlardı ya da o karanlık yarıklardan bazılarında gizleniyorlardı. Percy ve müttefikleri en kötü Titan olan Kronos'u yok etmişlerdi ama onun kalıntıları bile orada bir yerde olabilirdi. Bir milyar tane Titan partikülü kan kırmızısı bulutlarda uluyor ya da o kara pusun arasında dolanıyor olabilirdi.

Percy bunu düşünmemeye karar verdi. Annabeth'i alnından öptü. "Yola devam etmeliyiz. Biraz daha alevli su içmek ister misin?"

"Yok, almayayım."

Güçlükle ayağa kalktılar. Yamacın geri kalanından aşağı inmeleri imkânsız görünüyordu; orada minnacık, birbirini kesen çıkıntılardan başka bir şey yoktu ama hepsi aşağıya doğru uzanıyordu.

Percy'nin vücudu iflas etmek üzereydi. Parmaklarına kramp girdi. Ayak bileklerinden yaralar çıktığını hissetti. Açlıktan titriyordu.

Açlıktan ölürler mi ya da alevli su onları ayakta tutmayı başarabilir mi diye düşündü. Tantalus'a verilen cezayı, kalıcı olarak bir meyve ağacının altındaki bir su birikintisi olduğunu ama yiyeceklere ya da suya erişemediğini hatırladı. Öff, dedi Percy içinden. Senelerdir Tantalus'u düşünmemişti. O salak herif kısa bir süreliğine, Melez Kampı'nı idare etmek için şartlı olarak tahliye edilmişti. Muhtemelen, sonradan Ceza Tarlaları'na geri yollanmıştı. Percy o salak için daha önceden hiç üzülmemişti ama o anda ona acımaya başlamıştı. Sürekli olarak dur durak bilmeden acıkmanın ama bir şey yiyememenin ne demek olduğunu biliyordu.



Aşağı inmeye devam et, dedi içinden.

Midesi, *çizburger* diye yanıt verdi.

Kes sesini, dedi Percy.

*Yanında patates kızartması da olsun*, dedi midesi.

Milyar sene sonra ayaklarında bir sürü yeni yarayla, Percy en dibe varmayı başardı. Annabeth'in de aşağıya inmesine yardım etti ve birlikte yere yığıldılar.

İleride kilometrelerce çorak bir alan uzanıyor, canavar larvalarıyla ve kocaman böcek kılı kadar incecik ağaçlarla fokurduyordu. Sağlarında, Phlegethon ovayı parçalara ayıran kollara ayrılıyor, bir duman ve ateş deltası olarak genişliyordu. Kuzeyde, nehrin izlediği ana rotada, birçok mağara girişi vardı. Kuleleri andıran kayalıklar yer yer ünlem işaretleri gibi topraktan fırlamıştı.

Percy'nin elinin altındaki topraksa, endişe verecek kadar ılık ve pürüzsüzdü. Percy toprağı avuçlamaya çalıştı ama sonra ince bir toprak ve birikinti katmanı altında, zeminin kocaman ve tek bir ince zar olduğunu fark etti... Tıpkı deri gibiydi.

Neredeyse kusacaktı ama kendini tuttu. Midesinde ateşten başka bir şey yoktu.

Bunu Annabeth'e söylemedi ama bir şeyin, çok büyük ve kötü niyetli bir şeyin onları izlediği hissine kapıldı. Bunun ne olduğunu anlayamadı, çünkü o şeyin varlığını etraflarındaki her yerde hissediyordu. Aslında, *izlemek* de yanlış sözcüktü. İzlemek demek, o şeyin gözleri olması anlamına gelirdi ama bu şey, onların sadece farkındaydı. Yukarıdaki yamaç

artık daha az basamakları andırıyordu ve daha ziyade sıra sıra kocaman dişlere benziyordu. Kule gibi olan kayalıklarsa kırık kaburgalara benziyordu. Zemin deriyse, o zaman...

Percy bunları aklından atmaya çalıştı. Orası ödünü kopartıyordu. O kadar.

Annabeth ayağa kalktı, suratındaki isleri sildi. Ufuktaki karanlığa baktı. "Bu ovayı geçerken, dımdızlak orada kalacağız."

Yaklaşık olarak yüz metre ötede, yerde bir kabarıklık belirdi. Bir canavar pençeleriyle toprağı aşıp yukarı fırladı... Parlak renkli, kaygan postlu, bir fok balığını andıran bedeni ve kesik insan uzuvları olan bir telekine çıktı. En yakındaki mağaradaki bir şey onu vurmadan önce, birkaç metre sürünmeyi başardı ama onu vuran öylesine hızlı hareket etmişti ki, Percy sadece koyu yeşil renkli bir sürüngenin kafasını görebildi. Canavar cıyaklayan telhkine'yi kapıp ağzına alıverdi ve onu karanlığa sürükledi.

Tartarus'ta iki saniyeliğine tekrar dünyaya gelen canavar, bir başka canavara yem olmuştu. Percy acaba telekine Tartarus'un başka bir yerinde tekrar canlanır mı ya da yeniden oluşması ne kadar sürer diye düşündü.

Alevli ve ekşi suyu içti. "Hah, evet. Çok eğlenceli olacak."

Annabeth, Percy'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Yamaçlara son bir kere daha baktı ama artık geri dönüş yoktu. Frank Zhang'in yanlarında olması için o anda bin tane altın drahmi verebilirdi. İyi arkadaşları Frank hep en ihtiyaç duydukları anda yanlarında biterdi ve bir kartala ya da ejderhaya dönüşüp onları bu aptal çorak bölgeden kaçırabilirdi.

Birlikte yürümeye başladılar ve mağara girişlerine yanaşmamaya ve nehir kenarından ayrılmamaya gayret ettiler.



Tam kulelerden birinin etrafından dolanırlarken, Percy gözünün ucuyla bir parıltı gördü. Bir şey, sağlarındaki kayalıkların arasından hızla geçmişti.

Peşlerine bir canavar mı takılmıştı? Belki de sadece tesadüfi bir biçimde ortaya çıkmış bir canavardı ve Ölümün Kapıları'na doğru gidiyordu.

Percy birden neden o yolu izlediklerini hatırladı ve olduğu yerde donakaldı.

"Empousalar." Annabeth'in kolunu tuttu. "Neredeler?"

Annabeth üç yüz altmış derece etrafına baktı ve gri gözleri endişeyle irileşti.

Belki de iblis kızlar da mağaradaki sürüngene yem olmuşlardı. Empousalar hâlâ önlerindeyse, onları ovada bir yerde görebilmeleri gerekirdi.

Ama saklanıyorlarsa...

Percy kılıcını çekmek için geç kaldı.

Empousalar etraflarındaki kayaların ardından fırladılar. Beş tanesi çevrelerinde bir halka oluşturdu. Kusursuz bir tuzaktı.

Kelli birbirinden farklı bacaklarıyla topallayarak öne çıktı. Alevli saçları omuzlarına minyatür bir Phlegethon çağlayanı gibi dökülüyordu. Lime lime olmuş amigo kız kıyafetindeyse, paslı kahverengi lekeler vardı ve Percy bunların ketçap lekesi olmadığından emindi. Kelli parıltılı kırmızı gözlerini ona dikti ve sivri dişlerini gösterdi.

"Percy Jackson," dedi tatlı bir sesle. "Harika! Artık seni yok etmek için ölümlüler dünyasına gitmem bile gerekmeyecek!"

# XV

# PERCY

Percy, Kelli'yle Labirent'te son savaştıklarında onun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırladı. Birbirine eşit olmayan bacaklarına rağmen, Kelli istediği zaman son derece hızlı hareket edebiliyordu. Kelli onun kılıç darbelerinden sıyrılmıştı ve Annabeth onu sırtından bıçaklamamış olsaydı, Percy'nin suratını yiyecekti.

Şimdi, bir de yanında dört arkadaşı vardı.

"Üstelik arkadaşın *Annabeth* de seninle birlikte!" diye tısladı Kelli gülerek. "Ay, evet, onu çok iyi hatırlıyorum."

Kelli, Annabeth onu sırtından bıçakladığında, hançerinin ucunun çıktığı göğüs kafesine dokundu. "Ne oldu Athena'nın kızı? Hançerin yanında yok mu? Tüh. Onu seni öldürmek için kullanırdım."

Percy düşünmeye çalıştı. O ve Annabeth daha önce birçok kere olduğu gibi, savaşmaya hazır bir biçimde omuz omuza duruyorlardı. Ama ikisi de savaşacak durumda değildi.



Annabeth'in silahı yoktu. Düşmanın sayıca fazla olması da onları çaresiz bırakıyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Yardım da gelmiyordu.

Percy kısa bir an için gölge yolculuğu yapabilen cehennem tazısı Bayan O'Leary'yi çağırmayı düşündü. Ama köpek onu duysa bile, acaba Tartarus'a girebilir miydi? Orası, canavarların öldüğünde gittiği bir yerdi. Bayan O'Leary'yi çağırarak onu öldürebilir ya da vahşi bir canavar olan esas haline dönmesine neden olabilirdi. Hayır... Bunu köpeğine yapamazdı.

Yani, yardım isteyemezdi. Savaşmak da pek olası gözükmüyordu.

Böylece, geriye bir tek Annabeth'in en sevdiği taktikler kalıyordu: numara çekmek, konuşmak ve olacakları geciktirmek.

"Eee..." dedi Percy. "Herhalde Tartarus'ta ne işimiz olduğunu merak ediyorsunuzdur."

Kelli sırıttı. "Pek sayılmaz. Sadece sizi öldürmek istiyorum."

Aslında, o anda işlerini bitebilirdi ama Annabeth devreye girdi.

"Çok yazık," dedi. "Çünkü ölümlüler dünyasında neler olup bittiğini göremiyorsunuz."

Diğer empousalar etraflarını çevirdi, saldırmak için Kelli'den bir işaret beklediler ama eski amigo kız hırladı ve Percy'nin kılıcından çömelerek uzaklaştı.

"Yeteri kadarını biliyoruz," dedi Kelli. "Gaia anlattı."

"Çok büyük bir yenilgiye doğru ilerliyorsunuz," dedi Annabeth. Bunu kendisine o kadar büyük bir güvenle söylemişti ki, Percy ona hayran kalmıştı. Annabeth teker teker diğer empousaların suratlarına baktı, sonra Kelli'yi suçlar gibi parmağını ona doğrulttu. "Bu şey sizi bir zafere götürdüğünü iddia ediyor. Yalan söylüyor. Ölümlüler dünyasına son geldiğinde, Kelli arkadaşım Luke Castellan'ı Kronos'a karşı sadık

tutmakla sorumluydu. Sonuç olarak Luke Kronos'u reddetti. Hayatını Kronos'u def etmek isterken kaybetti. Titanlar, Kelli başarısız olduğu için savaşı kaybettiler. Kelli sizi bir başka felakete sürüklemek istiyor."

Diğer empousalar kendi arlarında bir şeyler mırıldanıp huzursuz olmuş gibi kıpırdandılar.

"Yeter!" diye bağırdı Kelli. Tırnakları uzun ve kapkara hale geldi. Annabeth'e onu ufak ufak parçalara ayırmak istiyormuş gibi öfkeyle baktı.

Percy, Kelli'nin Luke Castellan'dan hoşlandığına emindi. Luke'un kızlar üstünde öyle bir etkisi vardı -bunlar, eşek bacaklı vampir kızlar olsa da- ve Percy Luke'tan söz etmenin o kadar da iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi.

"Kız yalan söylüyor," dedi Kelli. "Evet, Titanlar savaşı kaybettiler. Tamam! Ama bu da Gaia'yı uyandırmak için yapılan planın bir parçasıydı! Şimdi, Toprak Ana ve gigantların ölümlüler dünyasını yok edecekler, biz de melezlerle kendimize bir ziyafet çekeceğiz!"

Diğer vampirler heyecanla dişlerini gösterdiler. Percy su kanla doluyken, bir köpekbalığı sürüsünün arasında kalmıştı. Ama o an bile, onları yemeye hazırlanan empousalar kadar korkunç değildi.

Saldırmaya hazırlandı ama hepsi üstüne çullanmadan önce kaç tanesini etkisiz hale getirebilirdi? Yeteri kadarını alt edemezdi.

"Melezler birleşti!" diye bağırdı Annabeth. "Bize saldırmadan önce bir kere daha düşünseniz iyi olur. Romalılar ve Yunanlar sizinle birlikte savaşacaklar. Hiç şansınız yok!"

Empousalar endişeyle tıslayarak geri çekildiler. "*Romani.*"

Percy onların On İkinci Lejyon'la daha önceden de karşılaşmış olduğunu ve bu deneyimin onlar için pek de iyi geçmediğini tahmin etti.



"Evet, tam üstüne bastın, *Romani.*" Percy kolunun ön tarafını açtı ve onlara Jüpiter Kampı'nda koluna yapılan damgayı gösterdi: SPQR işaretiyle birlikte Neptün'ün üç dişli yabası. "Yunanlarla Romalıları karıştırırsanız, ortaya ne çıkar biliyor musunuz? *GÜM* olur!"

Ayağını yere vurunca, empousalar apar topar geriye doğru çekildiler. İçlerinden biri üstüne tünediği kayadan yere düştü.

Percy bunu başardığını görünce sevindi ama empousalar derhal toparlandılar ve yine etraflarını çevirdiler.

"Tartarus'ta kaybolmuş iki melez için cesur bir konuşmaydı," dedi Kelli. "Kılıcını indir Percy Jackson, ben de seni çabuk öldüreyim. İnan bana, burada ölmenin çok daha kötü yolları da var."

"Durun!" dedi Annabeth tekrar. "Empousaların Hekate'nin hizmetkârları olması gerekmiyor mu?"

Kelli dudağını kıvırdı. "Eee?"

"Hekate artık bizim tarafımızda," dedi Annabeth. "Melez Kampı'nda bir kulübesi var. Melez çocuklarından bazıları da arkadaşım. Bizimle savaşırsanız, size kızar."

Percy, Annabeth'e bu denli zeki olduğu için sarılmak istedi.

Diğer empousalardan biri homurdandı. "Bu, doğru mu Kelli? Hanımımız Olimpos'la barış mı yaptı?"

"Kes sesini Serephone!" diye cıyakladı Kelli. "*Tanrılarım*, ne kadar da gıcıksınız!"

"Karanlık Leydi'ye karşı gelmem."

Annabeth bunu fırsat bildi. "Hepiniz Serephone'ye uysanız iyi olur. Sizden daha büyük ve bilge."

"Evet!" diye bağırdı Serephone. "Bana uyun!"

Kelli öylesine büyük bir hızla saldırdı ki, Percy'nin kılıcını kaldıracak

bile vakti olmadı. Neyse ki, Kelli ona saldırmadı. Serephone'nin üstüne atıldı. Yarım saniye gibi kısa bir süreliğine, iki iblis sadece birbirlerine savurdukları pençelerinin ve gösterdikleri sivri dişlerinin bulanık bir görüntüsü haline geldi.

Sonra her şey sona erdi. Kelli bir toz yığınının önünde zafer kazanmış gibi dikiliyordu. Kendi pençelerinde Serephone'nin elbisesinin lime lime olmuş kalıntıları duruyordu.

"*Başka* sorun var mı?" dedi Kelli ters ters. "Hekate, Sis'in tanrıçasıdır. Yaptığı işler gizemlidir. Onun gerçekten hangi tarafta olduğunu kim bilebilir? Hem o aynı zamanda kavşakların da tanrıçasıdır ve kendi kararlarımızı vermemizi bekler. Ben de bize en çok melez kanı getirecek yolu seçiyorum! Gaia'yı seçiyorum!"

Arkadaşları ona destek verir gibi tısladılar.

Annabeth, Percy'ye baktı ve Percy onun fikirlerinin tükendiğini anladı. Annabeth elinden geleni yapmıştı. Kelli'nin kendi türünden bir iblisi yok etmesini sağlamıştı. Artık savaşmaktan başka seçenekleri kalmamıştı.

"İki senedir bu boşlukta dönüp durdum," dedi Kelli. "Buharlaşmanın ne kadar sinir bozucu bir şey olduğunu biliyor musun Annabeth Chase? Yavaş yavaş tekrar oluşmanın, tamamıyla bilinçli hale gelmenin, bedenin tekrar oluşurken feci bir acı çekmenin, sonra da bu cehennem gibi yerin kabuğunu kırıp tekrar gün ışığına çıkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Tüm bunlar, sırf *küçük bir kız* seni sırtından bıçakladı diye oluyor hem de."

Nefret dolu bakışlarını Annabeth'in gözlerine dikti. "Acaba bir melez Tartarus'ta öldürülürse ne olur? Daha önce hiç olduğunu sanmıyorum. Deneyip görelim."

Percy fırladı, Dalgakıran'ı kocaman bir kavis çizerek savurdu. İblislerden birini ikiye böldü ama Kelli kaçıp Annabeth'e saldırdı. Diğer iki empousa da kendilerini Percy'ye doğru savurdular. Biri Percy'nin kılıçlı kolunu kavradı. Arkadaşı da sırtına atladı.



Percy onlara aldırış etmeden sendeleyerek Annabeth'e doğru ilerledi; onu savunarak ölmeye hazırdı. Ama Annabeth de gayet iyi idare ediyordu. Bir yana kaydı, Kelli'nin sivri pençelerinden kurtuldu ve yaklaşarak elindeki taşla Kelli'nin burnuna sağlam bir tane indirdi.

Kelli canhıraş bir çığlık attı. Annabeth yerden biraz çakıltaşı alıp empousanın gözlerine fırlattı. Bu sırada, Percy iki yana sallanıyor, sırtındaki otostopçu empousayı yere atmaya çalışıyordu ama iblis, tırnaklarını omzuna daha da çok geçirmişti. İkinci empousaysa kolunu tutuyor, Dalgakıran'ı kullanmasını engelliyordu.

Percy gözünün ucuyla, Kelli'nin öne atıldığını ve sivri tırnaklarını Annabeth'in koluna geçirdiğini gördü. Annabeth çığlık atıp yere devrildi.

Percy apar topar ona doğru ilerledi. Sırtındaki vampir, dişlerini boynuna geçirdi. Keskin bir acı tüm bedenine yayıldı. Dizlerinin bağı çözüldü.

Ayakta dur, dedi içinden. Onları yenmelisin.

Derken diğer vampir, kılıç tutan kolunu ısırdı ve Dalgakıran tangır tungur yere yuvarlandı.

Bu kadardı. Şansı onu ancak o noktaya kadar getirmişti. Kelli, Annabeth'in tepesine dikilmiş, zafer anının tadını çıkarıyordu. Diğer iki empousa Percy'nin etrafında daireler çiziyor, bir ziyafet çekmeye hazır bir biçimde ağızlarından salyalar akıyordu.

Birden, Percy'nin üstüne bir gölge düştü. Derin bir savaş çığlığı yukarıdan bir yerden yankılandı, Tartarus ovalarına yayıldı ve bir Titan savaş alanına atladı.

# XVI

# PERCY =) (ADİL)

Percy hayal gördüğünü sandı. Kocaman, gümüş renkli bir şeklin gökten inip de, Kelli'yi dümdüz edeceğini ve bir canavar tozu öbeğine dönüştüreceğini aklı almadı.

Ama aynen öyle olmuştu. Titan üç metre boyundaydı, Einstein gibi dağınık saçlıydı, gözleri saf gümüş rengiydi ve kaslı kolları mavi renkli bir hademe üniformasından fırlamıştı. Elinde kocaman bir süpürge vardı. İsim etiketindeyse, inanılmaz bir biçimde BOB yazıyordu.

Annabeth cıyaklayıp sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama gigant hademe onunla ilgilenmiyordu. Percy'nin başındaki diğer iki empousaya döndü.

İblislerden biri saldırmak gibi bir aptallık etti. Bir kaplan çevikliğiyle saldırdı ama giganta karşı hiç şansı yoktu. Bob'un süpürgesinin sapının tepesinde bir mızrak başı belirdi. Gigant onu tek bir ölümcül darbede toza dönüştürdü. Geriye kalan son vampirse kaçmaya çalıştı. Bob süpürgesini kocaman bir bumerang gibi fırlattı (acaba süpürgerang diye bir





şey var mıydı?) ve süpürge vampiri ikiye ayırıp Bob'un eline geri döndü.

"SÜPÜR!" Titan keyifle güldü ve bir zafer dansı yaptı. "Süpür, süpür, süpür!"

Percy'nin adeta dili tutulmuştu. İyi bir şey olduğuna inanamıyordu. Annabeth de en az onun kadar şok içindeydi.

"Na-nasıl..." diye kekeledi.

"Percy beni çağırdı!" dedi hademe mutlu mutlu. "Evet, çağırdı."

Annabeth biraz daha uzağa süründü. Kolu çok kötü kanıyordu. "Seni mi çağırdı? Percy... Bir dakika. Bob? Sen o Bob musun yoksa?"

Hademe, Annabeth'in yarasını görünce kaşlarını çattı. "Ayyyy."

Gigant yanına çömelirken, Annabeth irkildi.

"Merak etme," dedi Percy acıdan sersemlemiş halde. "Dost canlısıdır."

Bob'la ilk karşılaştığı zamanı hatırladı. Titan, Percy'nin omzundaki kötü bir yarayı, sırf dokunarak iyileştirmişti. Hademe bu sefer de Annabeth'in koluna dokundu ve yara derhal iyileşti.

Bob yaptığından memnun bir tavırla dilini şaklattı, sonra paytak adımlarla Percy'nin yanına gidip kanayan kolunu ve boynunu iyileştirdi. Titan'ın elleri şaşılacak derecede ılık ve nazikti.

"Hepsi tamam!" dedi Bob tuhaf gümüş renkli gözleri keyifle parıldayarak. "Ben Bob, Percy'nin arkadaşı!"

"Şey... Evet," diyebildi Percy. "Yardım ettiğin için teşekkürler Bob. Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel."

"Evet!" dedi hademe. "Bob. Bu, benim. Bob, Bob, Bob." İsmini çok seviyormuş gibi iki yana sallandı. "Yardım ediyorum. İsmimi duydum. Yukarıda, Hades'in mekanında bir karışıklık olmadığı sürece, kimse Bob'un ismini söylemez. Bob, şu kemikleri süpürüver. Bob, bu işkence çeken ruhları süpürüver. Bob, yemek salonunda bir zombi patladı."

Annabeth şaşkın şaşkın Percy'ye baktı ama Percy bir şey demedi.

"Sonra arkadaşımın beni çağırdığını duydum!" dedi Titan sevinçle. "Percy 'Bob!' dedi." Percy'yi kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"Harika," dedi Percy. "Cidden. Ama sen nasıl-"

"Aman, sonra konuşacak vaktimiz olacak." Bob'un surat ifadesi ciddileşti. "Sizi birileri bulmadan önce gitsek iyi olur. Geliyorlar. Evet, geliyorlar."

"Onlar kim?" dedi Annabeth.

Percy ufka baktı. Yaklaşmakta olan canavar falan yoktu; ileride sadece koyu gri renkli, çorak bir arazi gözüküyordu.

"Evet," dedi Bob. "Ama Bob bir yol biliyor. Haydi, gelin dostlar! Çok eğleneceğiz!"

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

XVII

# FRANK

Frank bir piton olarak uyanınca şaşırdı.

Bir hayvana dönüşmek o kadar da şaşırtıcı değildi. Bunu sürekli olarak yapardı. Ama daha önce hiç uykusunda bir hayvandan diğerine dönüşmemişti. Bir yılan olarak uykuya dalmadığına da emindi. Genellikle, bir köpek gibi uyurdu.

Bir buldoğa dönüşüp yatağına kıvrılınca, daha iyi uyuyabildiğini keşfetmişti. Nedense, kâbusları o zaman onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Zihnindeki sürekli çığlık sesi de neredeyse tamamıyla diniyordu.

Neden ağlı bir pitona dönüştüğünü hiç anlamamıştı ama bir ineği yavaş yavaş yuttuğuna dair bir rüya gördüğünü anlamıştı tabii. Çenesi hâlâ ağrıyordu.

Toparlanıp yine insan formuna geçti. Başını çatlatan ağrı, seslerle birlikte anında geri döndü.

*Savaş onlarla!* diye bağırdı Mars. *Gemiyi al. Roma'yı koru!*

Ares'in sesi karşılık verdi: *Romalıları öldür! Kan ve ölüm! Büyük silahlar!*

Babasının Romalı ve Yunan kişilikleri, zihninde karşılıklı olarak atışmaya başladılar; bunlara her zamanki gibi savaş sesleri eşlik etti: Patlamalar, saldırı tüfekleri ve kükreyen jet uçakları Frank'in gözlerinin ardında derin bas sesler veren bir hoparlör gibi yankılandı.

Acıyla sersemlemiş bir halde yatağında doğruldu. Her sabah olduğu gibi, içine derin bir nefes çekti ve masasındaki lambaya baktı. Gece gündüz yanan minnacık alev, malzeme odasındaki büyülü zeytinyağı sayesinde hiç sönmüyordu.

Ateş... Frank'in en büyük korkusuydu. Odasında sürekli olarak bir şeyin yanması onu dehşete düşürse de, bir şeylere odaklanmasını sağlıyordu. Zihnindeki sesler arka plana kaydı ve ona düşünme fırsatı verdi.

Giderek bu işte daha iyi oluyordu ama günlerdir hiç işe yaramamıştı. Jüpiter Kampı'nda savaş başladığından beri, iki savaş tanrısının sesleri zihninde sürekli olarak atışıp durmuştu. Frank o zamandan beri bir rüyadaymış gibi dolanıyor, doğru dürüst bir iş yapamıyordu. Bir aptal gibi davranmıştı ve arkadaşlarının onun aklını yitirdiğini düşündüklerine emindi.

Onlara neler yaşadığını anlatamıyordu. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve konuştuklarından anladığı kadarıyla, Frank onların kulaklarında sürekli olarak ilahi ebeveynlerinin kavga seslerini duymak gibi bir sorun yaşamadıklarına emindi.

Frank'in talihsizliğiydi ama *artık* toparlanmalıydı. Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı; özellikle de Annabeth yanlarında olmadığı için.

Annabeth ona iyi davranmıştı. Dikkati çok dağınık olduğu, bir salak gibi hareket ettiği halde, Annabeth ona karşı sabırlı ve yardımseverdi. Ares ona Athena'nın çocuklarına güven olmayacağını bas bas bağırarak söylediği, Mars tüm Yunanları öldürmesini böğürdüğü halde, Frank Annabeth'e saygı duymaya başlamıştı.





Ama Annabeth artık gemide olmadığından, Frank grubun bir askeri stratejiste yakın tek beyniydi. Ona yapacakları yolculukta ihtiyaçları vardı.

Frank ayağa kalkıp giyindi. Neyse ki birkaç gün önce, Siena'da yeni giysiler almış, Leo'nun Buford isimli masayla birlikte uzaklara yolladığı giysileri yenilemişti (uzun hikâye). Üstüne bir kot pantolonla, zeytin yeşili bir tişört geçirdi; sonra da en sevdiği montuna uzandı ama buna ihtiyacı olmadığını hatırladı. Hava fazlasıyla ılıktı. Daha da önemlisi, hayat süresini kontrol eden büyülü tahta parçasını korumak için montunun ceplerine de ihtiyacı yoktu. Hazel tahta parçasını onun için koruyordu.

Belki de Frank'in bu yüzden endişelenmesi gerekirdi. Tahta parçası yanacak olursa, Frank ölürdü: Hayatı öylece biterdi. Ama Hazel'a, kendine güvendiğinden daha fazla güveniyordu. Hazel'ın onun en büyük zayıflığını koruduğunu bilmek, onu daha iyi hissettiriyordu; sanki son sürat yapılacak bir takip için emniyet kemerini bağlamış gibiydi.

Ok kılıfıyla yayını omzuna astı. Bunlar derhal sıradan bir sırt çantasına dönüştü. Leo fark etmemiş olsaydı, yayın kamuflaj gücünü asla anlayamazdı.

*Leo!* dedi Mars öfkeyle. *Ölmeli!*

*Gırtlakla onu!* diye bağırdı Ares. *Herkesi gırtlakla! Kimden söz ediyorduk?*

İkisi yine birbirine bağırmaya başladı ve arka planda Frank'in kafatasının içinde patlayan bombaların sesi yankılandı.

Frank dengesini korumak için duvara yaslandı. Günlerdir, o iki sesin Leo Valdez'in ölümünü emretmesini dinlemişti.

Ne de olsa Leo, Forum'a bir mancınığı ateşleyip Jüpiter Kampı'nda bir savaşın başlamasına neden olmuştu. Tabii o sırada içine bir şey girmişti ama Mars yine de intikam istiyordu. Leo da onunla dalga geçerek işleri zorlaştırıyor, Ares her hakarete karşılık vermesini istiyordu.

Frank sesleri zihninin gerisinde tutmaya çalışıyordu ama kolay değildi.

Atlantik'i geçerlerken, Leo'nun söylediği şey hâlâ aklından çıkmamıştı. Kötü toprak tanrıçası Gaia'nın başlarına bir ödül koyduğunu öğrendiklerinde, Leo bu ödülün miktarını öğrenmek istemişti.

*Jason ya da Percy kadar değerli olmadığımı anlarım ama acaba iki, üç Frank eder miyim?* demişti.

Bu da, Leo'nun her zamanki aptalca esprilerinden biriydi ama bu sözler Frank'i biraz fazla incitmişti. *2. Argo*'da, Frank kendini gerçekten de EFO -En Faydasız Oyuncu- gibi hissediyordu. Evet, dilediği hayvana dönüşebiliyordu. N'olmuş? O ana dek yapabildiği en büyük yardım, bir yeraltı atölyesinden kaçabilmek için bir kokarcaya dönüşmekti ki, bu bile Leo'nun fikriydi. Frank daha ziyade Atlanta'daki Dev Japon Balığı Fiyasko'su olarak bilinirdi. Hem daha önceki gün, bir alev-ses el bombası tarafından yere savrulmak için iki yüz kiloluk bir gorile dönüşmüştü.

Leo henüz goril esprisi yapmamıştı. Ama yapması an meselesiydi.

*Öldür onu!*

*Önce işkence et! Sonra öldür!*

Savaş tanrısının iki kişiliği, Frank'in zihninde birbirlerini tekmeleyip yumrukluyor, sinüslerini bir güreş minderi gibi kullanıyorlardı sanki.

*Kan! Silahlar!*

*Roma! Savaş!*

Sessiz olun, dedi Frank sert bir sesle içinden.

Sesler ona itaat edince de şaşırdı.

Eh, peki o zaman, diye düşündü Frank.

Belki de en sonunda zihnindeki o ufak tanrıların sinir seslerini kontrol altına alabilirdi. Belki de o gün güzel bir gün olacaktı.

Ama bu umudu üst güverteye çıkar çıkmaz yerle bir oldu.





* * *

"Bunlar da ne?" dedi Hazel.

*2. Argo* işlek bir limana demir atmıştı. Bir tarafında, yaklaşık olarak yarım kilometre genişliğinde bir yükleme kanalı uzanıyordu. Diğer tarafındaysa, Venedik şehri... Kırmızı kiremitli çatılar, metal kilise kubbeler, dik kuleler ve Sevgililer Günü kalp biçimli şekerlemeleri renginde -kırmızı, beyaz, toprak rengi, pembe ve turuncu- güneşten rengi ağarmış binalar sıralanmıştı.

Her yerde aslan heykelleri vardı. Bunları kaidelerin, kapıların üstünde ve en büyük binaların sütunlu girişlerinde görebiliyordunuz. O kadar çok aslan heykeli vardı ki, Frank aslanın şehrin maskotu olduğunu tahmin etti.

Sokaklar yerine, yeşil kanallar mahallelerin arasından geçiyordu ve her birinde bir sürü su motoru vardı. İskeleler ve kaldırımlardaysa minik kulübe tişörtleri alan, mağazalardan akın akın taşan ve denizaslanı sürüleri gibi açık alandaki kafelerin bahçelerinde dinlenen turistler vardı. Frank Roma'nın turistlerle dolu olduğunu sanmıştı ama burası çılgın bir yerdi.

Hazel ve arkadaşlarının geri kalanı bulutların arasında süzülen hırpani görünümlü düzinelerce tuhaf canavara bakmak üzere sancak tarafına toplanmıştı.

Her canavar bir inek büyüklüğündeydi, sırtları kırık bir at gibi eğrilmişti, gri renkli karışık tüyleri, incecik bacakları ve siyah renkli ayrık toynakları vardı. Yaratıkların kafaları boyunları için fazla ağır gibiydi. Uzun, karıncayiyenlerinkini andıran burunları yere sarkıyordu. Fazla uzamış gri renkli yeleleriyse gözlerini tamamıyla örtüyordu.

Frank yaratıklardan birinin kordonda hantal hantal gezinişini, uzun

diliyle kaldırımı yalayışını ve burnunu çekişini izledi. Turistler endişeye kapılmadan yaratığa yer açtılar. Birkaçı yaratığın başını bile okşadı. Frank ölümlülerin nasıl o kadar sakin olabileceğini merak etti. Sonra canavarın görüntüsü titredi. Bir an için, yaşlı, şişko bir av köpeğine dönüştü.

Jason homurdandı. "Ölümlüler canavarların sokak köpeği olduğunu sanıyor."

"Ya da evden atılmış evcil hayvanlar olduğunu," dedi Piper. "Babam bir keresinde, Venedik'te bir film çekmişti. Bana her yerde köpekler olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Venedikliler köpeklere bayılıyorlar."

Frank kaşlarını çattı. Sürekli olarak Piper'ın babasının bir A-sınıfı film yıldızı olan Tristan MacLean olduğunu unutuyordu. Piper ondan pek söz etmezdi. Hollywood'da büyümüş bir çocuk olarak epey alçak gönüllüydü. Bu da Frank'in hoşuna gidiyordu. O görevde ihtiyaçları olan son şey, Frank'in muhteşem başarısızlıklarının fotoğraflarını çeken paparazzilerdi.

"İyi de, bunlar tam olarak ne?" diye sordu Hazel'ın sorusunu tekrarlayarak. "Şeye benziyorlar... Aç kalmış, koyun postlu pespaye ineklere."

Birinin onu bu konuda aydınlatmasını bekledi. Ama kimse bilgi vermeye gönüllü olmadı.

"Belki de zararsızlardır," dedi Leo. "Ölümlüleri görmezden geliyorlar."

"Zararsız mı!" dedi Gleeson Hedge gülerek. Satirin ifadesi her zamanki gibi aksiydi ama Bologna'daki şakacı cücelerin saçlarına taktığı pembe saç lastiklerinden biri hâlâ kafasındaydı. Frank bunu ona söylemeye çekiniyordu. "Valdez, kaç tane *zararsız* canavarla karşılaştık? Mancınığı onlara doğrultup neler olacağını görmek gerek!"

"Şey, olmaz," dedi Leo.

Frank bir kez olsun onunla aynı fikirdeydi. Etrafta çok fazla canavar





vardı. Turist kalabalığına tümden bir hasar vermeden, canavarlardan birini hedef almak imkânsızdı. Hem o yaratıklardan biri panikler ve insanları ezmeye kalkışırsa...

"Aralarından geçip barışçıl olduklarını ummamız gerek," dedi Frank bu fikirden daha o anda nefret ederek. "Kitabın sahibinin izini ancak bu şekilde sürebiliriz."

Leo kolunun altına sıkıştırdığı deri kaplı kitabı çıkardı. Bologna'da cücelerin ona verdiği adresi de kitabın kapağına bir yapışkanlı not kâğıdıyla iliştirmişti.

"*La Casa Nera*," dedi. "*Calle Frezzeria.*"

"Siyah Ev," diye tercüme etti Nico di Angelo. "Calle Frezzeria sokağın ismi."

Frank, Nico'nun yanında durduğunu fark ettiğinde irkilmemeye çalıştı. O çocuk o kadar sessiz ve karamsardı ki, konuşmadığı zamanlarda ortadan kayboluyor gibiydi. Hazel ölüler dünyasından geri dönmüş olabilirdi ama Nico çok daha hayalet gibiydi.

"İtalyanca biliyor musun?" diye sordu Frank.

Nico ona ters bir bakış fırlattı. *Sorduğun sorulara dikkat et,* der gibiydi. Ama sakin bir ses tonuyla konuştu. "Frank haklı. O adresi bulmalıyız. Bunu yapmanın tek yolu da şehirde yürümek. Venedik bir labirenttir. O kalabalığın arasından ve şu... şunlar her neyse, aralarından geçmeyi göze almalıyız."

Berrak yaz göğünde bir gök gürültüsü koptu. Önceki gece, birkaç fırtınadan geçmişlerdi. Frank bunların sona erdiğini düşünmüştü ama artık o kadar da emin değildi. Hava bir hamam buharı kadar yoğundu.

Jason kaşlarını çatıp ufka baktı. "Belki de gemide kalsam iyi olur. Dün geceki fırtınada bir sürü ventus vardı. Gemiye tekrar saldırmaya karar verirlerse..."

Lafını tamamlamasına gerek kalmadı. Hepsinin öfkeli rüzgâr ruhlarıyla deneyimleri olmuştu.

Jason onlarla başarıyla savaşabilen tek kişiydi.

Koç Hedge homurdandı. "Eh, o halde, ben de yokum. Siz yufka yürekli şapşallar Venedik'te o kıllı yaratıkların kafasına vurmadan dolanacaksanız, unutun gitsin. Sıkıcı keşif gezilerinden hiç hoşlanmam."

"Sorun değil Koç Hedge," diye sırıttı Leo. "Hâlâ ana direği tamir etmemiz gerek. Sonra motor odasında yardımınıza ihtiyacım olacak. Yeni bir yerleştirme için aklıma bir fikir geldi."

Frank, Leo'nun gözlerindeki parıltıdan hoşlanmamıştı. Leo, Arşimet küresini keşfettiğinden beri, bir sürü "yeni yerleştirme" tarzı denemişti. Genellikle bunlar ya patlamış ya da Frank'in yukarıdaki kamarasına kadar dumanlar yaymıştı.

"Şey..." Piper olduğu yerde kıpırdandı. "Gidecek olan kişinin arasının hayvanlarla iyi olması gerek. Ben, şey... aramın ineklerle çok iyi olmadığını söylemeliyim."

Frank bu yorumun ardında bir öykü olduğunu tahmin etse de sormamaya karar verdi.

"Ben giderim," dedi.

Neden gönüllü olduğunu bilmiyordu; belki de bunun sebebi, bir değişiklik olsun diye faydalı olabilme isteğiydi. Ya da kimsenin onu bu konuda yenmesini istemiyordu. *Hayvanlar mı? Frank dilediği hayvana dönüşebiliyordu! Onu yollayın!*

Leo omzuna hafifçe vurdu ve ona deri kaplı kitabı verdi. "Harika. Bir alet edevat dükkânının önünden geçersen bana kereste ve bir galon da katran alabilir misin?"

"Leo," dedi Hazel onu azarlayarak. "Bu, bir alışveriş görevi değil."



"Ben de Frank'le giderim," dedi Nico.

Frank'in gözü seğirmeye başladı. Savaş tanrılarının sesleri zihninde doruk noktasına ulaşmıştı: *Öldür onu! Yunan pisliği!*

*Hayır! Ben Yunan pisliğini severim!*

"Şey... Hayvanlarla aran iyi midir?" diye sordu Frank.

Nico keyifsizce gülümsedi. "Aslında birçok hayvan benden nefret eder. Ölümü hissedebilirler. Ama bu şehrin tuhaf bir yanı var..." Suratında sıkkın bir ifade belirdi. "Çok ölüm var. Huzursuz ruhlar var. Gidersem, onları kontrol altında tutabilirim. Hem fark ettiğin gibi, İtalyanca biliyorum."

Leo kafasını kaşıdı. "Çok ölüm var, ha? Şahsen, bu çok ölüm olayından uzak durmaya çalışıyorum ama size iyi eğlenceler!"

Frank onu neyin daha fazla korkuttuğundan emin değildi: Pespaye kılıklı inekler mi, huzursuz ruh sürüleri mi, yoksa bir yere Nico di Angelo'yla birlikte gitmek mi?

"Ben de giderim." Hazel, Frank'in koluna girdi. "Bir melez görevi için, üç her zaman en iyi rakamdır, değil mi?"

Frank fazla rahatlamamış gibi görünmeye çalıştı. Nico'yu üzmek istemiyordu. Ama Hazel'a baktı ve gözleriyle, *Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim,* dedi. Nico hangi yeni ve ilginç kötü yürekli ruhların orada olabileceğini anlamak istermiş gibi kanallara baktı. "Tamam, o zaman. Gidip kitabın sahibini bulalım."

# XVIII

# FRANK

Frank yaz mevsimi ve turist sezonu olmasaydı ve şehir kocaman kıllı yaratıklar tarafından istila edilmemiş olsaydı, Venedik'ten hoşlanabilirdi. Sıra sıra eski evlerle kanallar arasındaki kaldırımlar, ya birbirini dirsekleyen ya da fotoğraf çekmek için duran kalabalıklar için fazlasıyla dar hale gelmişti. Canavarlar da her şeyi daha kötüleştiriyorlardı. Kafalarını önlerine eğmiş, ölümlülere çarpıyorlar ve kaldırımı kokluyorlardı.

İçlerinden biri bir kanalın kenarında sevdiği bir şey bulmuş gibiydi. Onu didikledi ve yeşil renkli bir bitki kökünü ortaya çıkarana dek, taşların arasındaki bir yarığı yaladı. Canavar, kökü mutlu mutlu emdi, sonra aheste aheste yürümeye devam etti.

"Eh, bitki yiyorlar," dedi Frank. "İyi haber."

Hazel elini tuttu. "Tabii, diyetlerini melezlerle desteklemiyorlarsa iyi. Umarım öyle değildir."

Frank onun elini tutmaktan öylesine mutluydu ki, kalabalık, sıcak hava ve canavarlar birden gözüne o kadar da kötü görünmedi. Ona ihtiyaç duyulduğunu ve faydalı olduğunu *hissetti.*





Gerçi Hazel'ın onun korumasına ihtiyacı yoktu. Onu Arion'un sırtında, kılıcını çekmiş vaziyette saldırdığını gören herkes, kendi başının çaresine bakabileceğini anlardı. Yine de, Frank yanında olmaktan ve onun koruyucusu olduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu. O canavarlar ona zarar vermeye kalkışırlarsa, Frank seve seve bir gergedana dönüşebilir ve onları kanala itebilirdi.

Bir gergedan olabilir miydi? Frank bunu daha önceden hiç denememişti.

Nico durdu. "Orası."

Üçü birlikte daha ufak bir sokağa girdiler, kanalı geride bıraktılar. İleride beş katlı binalarla çevrili ufak bir meydan vardı. Alan tuhaf bir biçimde terk edilmiş gibiydi; sanki ölümlüler meydanın güvenli olmadığını hissetmişti. Çakıltaşlı avlunun tam ortasında, bir düzine kadar pespaye kılıklı inek yaratık, eski bir taş kuyunun dibini kokluyorlardı.

"Tek bir yerde ne kadar çok inek var," dedi Frank.

"Evet, ama baksana," dedi Nico. "Şu kemerin ötesine bak."

Nico'nun gözleri onunkilerden daha iyi olmalıydı. Frank gözlerini kıstı. Meydanın en karşı tarafında, malikânelerden biri siyaha boyanmıştı ve Frank'in Venedik'te o ana dek gördüğü tek siyah binaydı.

"La Casa Nera," diye bir tahminde bulundu.

Hazel elini daha sıkı tuttu. "O meydandan hiç hoşlanmadım. İnsana... soğuk geliyor."

Frank onun ne demek istediğinden emin olamadı. Hâlâ çılgınlar gibi ter döküyordu.

Ama Nico evet der gibi başını salladı. Malikânenin pencerelerine baktı; birçoğu ahşap kepenklerle örtülmüştü. "Haklısın Hazel. Bu mahalle, ölülerin ruhlarıyla dolu."

"Ölülerin ruhlarıyla mı?" dedi Frank endişeyle. "Şu Madagaskarlı kıllı, ufak yaratıklardan söz etmiyorsun herhalde?"

"Öfkeli ruhlar," dedi Nico. "Lemurların kökeni ta Romalılar zamanına kadar gider. İtalyan şehirlerinde sık sık dolanırlar ama tek bir yerde hiç bu kadar fazlasını görmemiştim. Annem bana..." Duraksadı. "Annem bana Venedik'teki ruhlarla ilgili öyküler anlatırdı."

Frank yine Nico'nun geçmişini merak etti ama sormaya korktu. Hazel'la göz göze geldi.

*Sor,* der gibiydi Hazel. *Nico'nun insanlarla konuşmaya alışması gerek.*

Frank'in zihnindeki saldırı tüfeklerinin ve atom bombalarının sesleri daha da yükseldi. Mars ve Ares birbirlerinin sesini *Dixie ve Cumhuriyet'in İlahisi* şarkısını söyleyerek bastırmaya çalışıyorlardı. Frank bunu duymazdan gelmek için elinden geleni yapmaya çalıştı.

"Nico, annen İtalyan mıydı?" diye bir tahminde bulundu. "Venedikli miydi?"

Nico tereddütle başını salladı. "Hades'le burada, 1930'larda tanışmış. İkinci Dünya Savaşı yaklaşırken, kardeşimle ve benimle birlikte ABD'ye kaçmış. Ablam Bianca'yı diyorum. İtalya hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama hâlâ İtalyanca konuşabiliyorum."

Frank ne demesi gerektiğini düşündü. *Ha, çok güzel,* gibi bir yanıt, sanki yeterli olmayacaktı.

Bir değil, zamandan çekilip çıkarılmış *iki* melezle birlikteydi. Teknik açıdan, her ikisi de ondan yetmiş yaş daha büyüktü.

"Annen için zor olmuş olmalı," dedi. "Sanırım, insan sevdiği kişi için her şeyi yapabilir."

Hazel bu dediğini takdir etmiş gibi elini sıktı. Nico çakıltaşlarına baktı. "Evet," dedi acı acı. "Öyle sanırım."





Frank onun ne düşündüğünden emin değildi. Nico di Angelo'nun birini sevdiği için bir şey yapabileceğini hayal edemiyordu; olsa olsa Hazel için bir şey yapabilirdi. Ama Frank ancak bu kadar kişisel soru sormaya cesaret edebileceğini hissetti.

"Demek lemurlar..." dedi ve yutkundu. "Onlardan nasıl kurtulacağız?"

"Bunun üstünde çalışmaya başladım bile," dedi Nico. "Bizden uzak durmaları ve bir şey yapmamaları için bir mesaj yolluyorum. Umarım bu mesaj yeterli olur. Yoksa... işler kontrolden çıkabilir."

Hazel dudaklarını büzdü. "Gidelim," dedi.

Meydanın ortasına vardıklarında, her şey ters gitti ama bunun hayaletlerle hiçbir ilgisi yoktu.

Meydanın ortasında kuyunun etrafından dolanıyorlar, inek canavarlardan uzak durmaya çalışıyorlardı ama Hazel, birden bir çakıltaşına takılıp tökezledi. Frank onu yakaladı. Kocaman gri yaratıklardan altısı ya da yedisi dönüp onlara baktı. Frank her birinin yelesinin altında parlak yeşil bir göz olduğunu fark etti ve birden çok fazla peynir ya da dondurma yediğindeki gibi midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Yaratıkların boğazından öfkeli sis düdükleri gibi ta derinlerden, insanın içini titreten sesler yükseldi.

"Güzel inekler," diye mırıldandı Frank. Arkadaşlarıyla canavarların arasına geçti. "Arkadaşlar, bence yavaş yavaş geriye çekilmeliyiz."

"Ne kadar şapşalım," diye fısıldadı Hazel. "Özür dilerim."

"Senin hatan değil," dedi Nico. "Ayaklarına bak."

Frank yere bakınca şaşkınlıktan afalladı.

Ayakkabılarının altındaki kaldırım taşları hareket ediyordu: Sivri, bitkiye benzer dokunaçlar çatlakların arasından çıkıyordu.

Nico geri çekildi. Kökler ona doğru ilerliyor, onu izlemeye çalışı-

yordu. Dokunaçlar gitgide kalınlaşıyor, haşlanmış lahanaya benzer, yeşil renkli bir buhar saçıyordu.

"Bu kökler melezlerden hoşlanıyor gibi," dedi Frank.

Hazel'ın eli kılıcının kabzasına gitti. "İnek yaratıklar da köklerden hoşlanıyor."

Tüm sürü artık oldukları yöne bakıyor, sis düdüğü gibi sesler çıkarıyor ve toynaklarını yere vuruyordu. Frank ne demek istediklerini kestirebilecek kadar hayvanların davranışlarından anlıyordu: *Yiyeceklerimizin üstünde duruyorsunuz. Bu da sizi düşman yapıyor.*

Frank bir şeyler düşünmeye çalıştı. Etrafta savaşamayacakları kadar çok düşman vardı. O gür yelelerinin altında gizli kalan gözleriyse... Frank'in o gözlere bakması bile midesinin alt üst olmasına neden olmuştu. Canavarlarla doğrudan göz teması kurarlarsa, mide bulantısından çok daha kötü bir şey yaşayacağı gibi kötü bir hisse kapılmıştı.

"Gözlerine bakmayın," diye uyardı arkadaşlarını. "Dikkatlerini başka yöne çekeceğim. Siz ikiniz şu siyah eve doğru geri geri gitmeye başlayın."

Canavarlar saldırmaya hazırmış gibi huzursuzlandılar.

"Boş verin," dedi Frank. "Koşun!"

Kısa süre sonra Frank'in bir gergedana *dönüşemediği* ve bunu denemek için çok fazla vakit kaybettiği anlaşıldı.

Nico ve Hazel derhal yandaki sokağa fırladılar. Frank canavarların önüne geçti ve dikkatlerini çekmeyi umdu. Avazı çıktığı kadar bağırdı, bir gergedan gibi korkusuz olduğunu hayal etti ama Ares'le Mars zihninde bağırıp dururken buna pek de odaklanamadı. Her zamanki Frank gibi kaldı.

İnek canavarlardan ikisi sürüden ayrılıp Nico'yla Hazel'ı kovalamaya koyuldu.



"Hayır!" diye bağırdı Frank arkalarından. "Bana gelin! Gergedan olan benim!"

Sürünün geri kalanı, Frank'in etrafını çevirdi. Kükrüyor, burun deliklerinden zümrüt yeşili bir gaz püskürtüyorlardı. Frank gazı yutmamak için geri çekilse de, iğrenç koku neredeyse onu bayıltacak kadar kuvvetliydi.

Tamam, demek bir gergedan olamıyordu. O zaman, başka bir şeye dönüşmeliydi. Frank canavarlar onu ayakları altında ezmeden ya da gazlarıyla zehirlemeden önce, çok az vakti olduğunu biliyordu. Yine de düşünemiyordu. Hiçbir hayvanın şeklini, form değiştirecek kadar uzun bir süre zihninde tutamıyordu.

Sonra malikânenin balkonlarından birine bakınca, taş bir oyma gördü: Venedik'in sembollerinden biriydi.

Frank aniden bir aslana dönüştü. Yaratıklara meydan okur gibi kükredi, sonra da canavar sürüsünün ortasına sıçradı ve sekiz metre uzağa, eski taş kuyunun tepesine kondu.

Yaratıklar ona yanıt verir gibi kükrediler. Üç tanesi bir anda hücuma geçti ama Frank saldırıya hazırdı. Aslan refleksleri savaşta atik davranmaya göre tasarlanmıştı.

İlk iki canavarı peçeleriyle toza dönüştürdü, sonra da dişlerini üçüncüsünün boğazına geçirip bir kenara fırlattı.

Geriye yedi yaratıkla, arkadaşlarının peşindeki iki tanesi kalmıştı. Pek şansları yoktu ama Frank sürünün büyük bir kısmının dikkatini kendi üstünde tutmaya gayret etti. Canavarlara kükredi, canavarlar da geri çekildi.

Evet, sayıları ondan daha fazlaydı. Ama Frank en iyi avcı hayvanlardan birine dönüşmüştü. Canavar sürüsü de bunu biliyordu. Ayrıca arkadaşlarından üçünü Tartarus'a yollayışını izlemişlerdi.

Frank bu avantajı kullandı ve kuyunun tepesinden aşağı atlayıp sivri dişlerini gösterince sürü geriledi.

Etraflarından geçebilse, sonra da dönüp arkadaşlarının peşinden gidebilse...

Kemere doğru geri geri ilk adımını atana dek, her şey yolunda gidiyordu.

İneklerden biri ya da en cesuru ya da en aptalı, bunu bir zayıflık işareti olarak algıladı. Hücuma geçerek Frank'in suratına yeşil gaz püskürttü.

Frank canavarı toza dönüştürdü ama artık olan olmuştu. Nefes almamaya çalıştı. Yine de burnundaki tüylerin yanmaya başladığını hissetti. Gözleri yanıyordu. Sendeleyerek geriledi; gözleri yarı körleşmiş ve sersemlemişti, Nico'nun ona seslendiğini güçlükle duyabiliyordu.

"Frank! *Frank!*"

Odaklanmaya çalıştı. Tekrar insan formuna geri döndü, öğürdü ve tökezledi. Suratının derisinin soyulduğunu hissetti. Önünde, yeşil renkli gaz bulutu onunla sürü arasında süzülüyordu. Geriye kalan inek canavarlar ona temkinle baktı ve muhtemelen, Frank'in başka ne numara çekebileceğini düşündüler.

Frank ardına baktı. Taş kemerin altında, Nico di Angelo kapkara meşum demir kılıcını kaldırmış, Frank'e acele etmesini işaret ediyordu. Nico'nun ayaklarının dibinde, iki kapkara birikinti, kaldırımı lekelemişti. Bunlar, hiç kuşkusuz, peşlerindeki iki inek canavarın kalıntılarıydı.

Hazel'sa... Kardeşinin ardındaki duvara yaslanmış, yerde oturuyordu. Kımıldamıyordu.

Frank onlara doğru koştu, canavar sürüsünü de tamamıyla unuttu. Hızla Nico'nun yanından geçip Hazel'ın omuzlarını tuttu. Başını göğsüne yasladı.



"Dosdoğru suratına yeşil bir gaz bulutu yedi," dedi Nico sıkıntılı bir tavırla. "Be-ben yeterince hızlı davranamadım."

Frank, Hazel'ın nefes alıp almadığını anlayamadı. İçinde öfkeyle karışık bir çaresizlik hissi uyandı. Her zaman Nico'dan korkmuştu. Ama o anda, Hades'in oğlunu tepetaklak en yakındaki kanala atmak geçiyordu içinden. Bu, adilane bir davranış olmayabilirdi ama Frank'in umurunda değildi. Tanrıların çığlık çığlığa zihninde yaptığı savaş da umurunda değildi.

"Onu derhal gemiye götürmemiz gerek," dedi Frank.

İnek canavar sürüsü temkinle kemerin ardında toplandı. Yine sis düdüğünü andıran sesler çıkardılar. Etraftaki sokaklardan, daha fazla canavar onlara yanıt verdi. Çok geçmeden, diğer canavarlar da gelecek, melezlerin etrafını çevirecekti.

"Yürüyerek asla vaktinde gidemeyiz," dedi Nico. "Frank, kocaman bir kartala dönüş. Beni de merak etme. Onu hemen *2. Argo*'ya götür!"

Suratı yanarken ve zihnindeki sesler çığlık atarak kavga ederken, Frank şekil değiştirebileceğinden emin değildi ama bunu tam deneyecekken, arkalarından bir ses şöyle dedi: "Arkadaşların sana yardım edemez. Tedaviyi bilmiyorlar."

Frank hemen arkasına baktı. Siyah evin girişinde, bir kot pantolon ve gömlek giymiş genç bir adam duruyordu. Siyah renkli kıvırcık saçları ve dostane bir gülümsemesi vardı ama Frank onun dost olup olmadığından emin değildi. Adam muhtemelen insan bile değildi.

Fakat o sırada, bu da Frank'in umurunda değildi.

"Onu iyileştirebilir misin?" diye sordu adama.

"Tabii," dedi adam. "Ama içeri girmek için acele etsen iyi olur. Sanırım Venedik'teki tüm *katoplepleri* sinirlendirdin."

# XIX

# FRANK

İçeri yeni adım atmışlardı.

Ev sahibinin sürgüleri kapatmasıyla, inek canavarların böğürerek kapıya vurmaya başlaması ve menteşelerinden oynatmaları bir oldu.

"Ha, onlar içeri giremezler," dedi kot pantolonlu adam kendinden emin bir tavırla. "Artık güvendesiniz!"

"Güvende mi?" dedi Frank. "Hazel ölmek üzere!"

Ev sahibi, Frank'in keyfini kaçırmasından hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. "Evet, evet. Onu buraya getirin."

Frank, Hazel'ı kucakladı ve adamı binanın içinde takip etti. Nico yardım etmeyi teklif ettiyse de, Frank'in yardıma ihtiyacı yoktu. Hazel zaten çok hafifti, Frank'in bedeniyse adrenalin kaynıyordu. Hazel'ın titrediğini hissedebiliyordu, bu yüzden de hayatta olduğunu biliyordu ama teni buz gibiydi. Dudakları yeşilimsi bir renge bürünmüştü ya da Frank'in görüşü bulanıklaşmıştı.

Frank'in gözleri hâlâ canavarın nefesinden yanıyordu. Ciğerleri alev





alev yanan lahana kokusunu içine çekmiş gibiydi. Gazın onu neden Hazel'dan daha az etkilediğini anlayamamıştı. Belki de Hazel gazı içine ondan daha fazla çekmişti. Frank onu kurtarabilmek uğruna, onunla yer değiştirmek için her şeyi yapabilirdi.

Zihninde Mars'ın ve Ares'in sesleri yankılanıyor, onu Nico'yu, kot pantolonlu adamı ve eline geçirdiği herkesi öldürmeye teşvik ediyordu. Frank sesleri duymamaya gayret etti.

Evin ön odası bir tür seraydı. Duvarların önüne floresan ışıklar altında bitki tepsilerinin bulunduğu masalar yerleştirilmişti. Hava gübre solüsyonu kokuyordu. Venedikliler toprak yerine suyla çevrili oldukları için, bahçe işlerini kapalı alanda mı yapıyorlardı acaba? Frank emin değildi ama bunun için fazla endişe edecek vakti de yoktu.

Arka oda bir garaj, üniversite yurdu ve bilgisayar laboratuvarı karışımı gibiydi. Sol duvarın önünde, bir sunucular ve dizüstü bilgisayarlar istasyonu parıldıyordu ve ekran koruyucuları, ekilmiş tarlalarla traktörlerin resimlerini gösteriyordu. Sağ duvarın önündeyse, tek bir yatak, dağınık bir masa ve fazladan kot giysilerle dolu bir gardıropla, dirgen ve turmık gibi çiftçilik aletleri vardı.

Arka duvarda da kocaman bir garaj kapısı vardı. Bunun yanında kırmızılı altın renkli, üstü açık bir savaş arabasıyla, Frank'in Jüpiter Kampı'nda sürdüğü savaş arabalarına benzer tek kişilik bir araba duruyordu. Sürücü bölmesinin iki yanından kocaman tüylü kanatlar çıkmıştı.

Sol tekerleğin etrafına dolanmış olan benekli bir piton horluyordu. Frank pitonların horladığını bilmiyordu. Önceki gece horlamadığını umdu.

"Arkadaşını buraya yatır," dedi kot pantolonlu adam.

Frank, Hazel'ı yavaşça yatağa yatırdı. Kılıcını elinden aldı ve onu

rahat ettirmeye çalıştı ama Hazel bir korkuluk kadar bitkindi. Teni de iyice yeşermişti.

"O inek gibi şeyler de neydi?" diye sordu Frank. "Ona ne yaptılar?"

"Katobleponlar," dedi evin sahibi. "Eşsiz katoblepler. İngilizcesi, aşağı bakan anlamına geliyor. Onlara öyle diyorlar, çünkü-"

"Her zaman aşağı bakıyorlar." Nico alnına vurdu. "Doğru ya? Onlar hakkında bir şeyler okumuştum."

Frank dik dik ona baktı. "Şimdi mi hatırladın?"

Nico başını neredeyse katoblepler kadar önüne eğdi. "Ben, şey... Küçükken aptal bir kart oyunu oynardım. İsmi Büyülü Mit'ti. Katoblepler de canavar kartlarından biriydi."

Frank gözlerini kırpıştırdı. "Ben de o oyunu oynamıştım. O kartı hiç görmedim."

"*Africanus Extreme* ek destesindeydi."

"Ha, peki."

Ev sahipleri hafifçe öksürdü. "Siz ikiniz, ne derler, *inekçe* falan mı konuşuyorsunuz?"

"Haklısınız, pardon," diye mırıldandı Nico. "Neyse, katobleponların nefesi zehirliydi ve bakışları da zehir saçıyordu. Onların sadece Afrika'da yaşadığını sanıyordum."

Kot pantolonlu adam omuzlarını silkti. "Orası anavatanları. Yüzlerce sene önce, kazara Venedik'e getirildiler. Aziz Mark'ı duymuş muydun?"

Frank sıkıntıdan çığlık atmak istedi. Bunların içinde bulundukları durumla ne alakası olduğunu anlamamıştı ama ev sahipleri Hazel'ı iyileştirebilecekse, belki de en iyisi onu öfkelendirmemek olacaktı. "Azizler mi? Onlar Yunan mitolojisinin bir parçası değil."

Kot pantolonlu adam cık cık etti. "Hayır, ama Aziz Mark bu şehrin





koruyucusudur. Çok uzun zaman önce Mısır'da ölmüştü. Venedikliler güç kazanınca... Azizlerin kalıntıları da Ortaçağ'da bir turist ilgi alanı haline geldi. Venedikliler Aziz Mark'ın kalıntılarını çalmaya ve büyük kiliseleri San Marco'ya getirmeye karar verdiler. Cesedini bir domuz parçası turşusu varilinin içinde kendi ülkelerine kaçırdılar."

"Çok... iğrenç," dedi Frank.

"Evet," dedi adam gülümseyerek. "Asıl mesele, böyle bir şey yapıp da sonuçları olmayacağını düşünemeyeceğiniz. Venedikliler istemeden de olsa bir şeyi daha, katobleponları Mısır'dan gizlice dışarı kaçırmışlardı. Yaratıklar o gemiyle geldiler ve o zamandan beri fareler gibi çoğalıyorlar. Burada yetişen bitki köklerine bayılıyorlar... Bunlar kanallarda yetişen bataklık tarzı, leş kokulu bitkiler. Nefeslerini daha da zehirli yapıyor! Genellikle, canavarlar ölümlülere bulaşmazlar ama melezlere... Özellikle de yollarına çıkan melezlere..."

"Anladım," diye lafını kesti Frank. "Onu iyileştirebilir misiniz?"

Adam omuzlarını silkti. "Muhtemelen."

"*Muhtemelen* mi?" Frank adamı gırtlaklamamak için kendini zor tuttu. Elini Hazel'ın burnunun altına koydu. Nefes aldığını hissedebiliyordu. "Nico, lütfen bana Hazel'ın senin bronz kavanozdaki halin gibi şu ölüm transına girmediğini söyle."

Nico suratını ekşitti. "Hazel'ın bunu yapıp yapamayacağını bilmiyorum. Babası teknik olarak Pluton, Hades değil. O yüzden-"

"Hades!" diye bağırdı adam. Gerileyip suratını ekşiterek Nico'ya baktı. "Demek *bunun* kokusunu almışım. Yeraltı Dünyası'nın çocukları ha? Bunu bilseydim, sizi asla içeri almazdım!"

Frank ayağa kalktı. "Hazel iyi biridir. Ona yardım edeceğinize söz vermiştiniz!"

"Söz *vermedim.*"

Nico kılıcını çekti. "O, kız kardeşim," dedi. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama onu tedavi edebilirseniz, etmelisiniz, yoksa Styks Nehri adına-"

"Aman, falan filan!" dedi adam elini sallayıp. Birden, Nico di Angelo'nun durduğu yerde, bir buçuk metre yüksekliğinde, sarkık yeşil yapraklı, ipek gibi püsküllü ve yarım düzine kadar taze sarı mısır başaklı bir saksı bitkisi belirdi.

"İşte," dedi adam oflayıp parmağını bitkiye doğrultarak. "Hades'in çocukları bana emir veremez! Daha az konuşup daha çok dinlemelisin. En azından, *kulakların* var."

Frank yatağa koşturdu. "Ne yaptınız, neden-"

Adam kaşını havaya kaldırdı. Frank cıyaklar gibi bir ses çıkardı ve o anda hiç de cesur görünmedi. Hazel'a öylesine çok odaklanmıştı ki, Leo'nun onlara aradıkları adamla ilgili ne söylediğini unutmuştu. "Siz bir tanrısınız," dedi hatırlayarak.

"Triptolemus." Adam eğilip selam verdi. "Arkadaşlarım bana Trip derler, o yüzden diğer ismi sakın kullanmayın. Sen de Hades'in çocuklarından biriysen-"

"Mars!" dedi Frank hemen. "Mars'ın çocuğuyum!"

Triptolemus burnunu çekti. "Şey... Bunun daha iyi olduğunu söyleyemem. Ama belki de bir mısır bitkisinden daha iyi bir şey olmayı hak ediyorsundur. Sorgum? Sorgum çok daha güzeldir."

"Bir dakika," diye yalvardı Frank. "Buraya dostane bir görev için gelmiştik. Size bir hediye de getirdik." Yavaşça sırt çantasına uzandı ve deri kaplı kitabı çıkardı. "Bu size mi ait?"

"Almanağım!" Triptolemus sırıttı ve kitabı kaptı. Sayfaları gözden



geçirip ayak parmaklarının üstünde zıplamaya başladı. "Ay, harika bir şey bu! Onu nerede buldunuz?"

"Şey, Bologna'da... şeydeydi..." Frank birden cücelerden söz etmemesi gerektiğini hatırladı. "...Korkunç canavarların elindeydi. Hayatımızı tehlikeye attık ama sizin için önemli olduğunu biliyorduk. Böylece, belki Nico'yu normale döndürüp Hazel'ı iyileştirebilirsiniz."

"Ha?" Trip kafasını kitaptan kaldırdı. Keyifle satırları okuyordu ve turp ekme zamanları hakkında bir şeyler söylüyordu. Frank keşke Ella isimli harpi de orada olsaydı diye düşündü. Bu adamla çok iyi anlaşırdı.

"Ha, onları *iyileştirmek* mi?" Triptolemus bunu yapamazmış gibi cık cık etti. "Yani, kitap için size minnettarım. Seni de kesinlikle serbest bırakabilirim Ares'in oğlu. Ama Hades'le aramda uzun süredir devam eden bir sorun var. Ne de olsa, ilahi güçlerimi Demeter'e borçluyum!"

Frank her ne kadar kafa patlatsa da, zihnindeki sesler hâlâ bağırırken ve katobleplerin zehri başını döndürürken, bir şey düşünmesi çok zordu.

"Şey, Demeter," dedi. "Bitki tanrıçası. O... O, Hades'ten hoşlanmazdı çünkü..." Birden, Jüpiter Kampı'nda duyduğu eski bir öykü geldi aklına. "Kızı Proserpine-"

"Persephone," diye düzeltti Trip. "Bir sakıncası yoksa Yunan ismini tercih ederim."

*Öldür onu!* diye bağırdı Mars.

*Ben bu herife bayılırım!* diye bağırdı Ares. *Ama onu yine de öldür!*

Frank buna alınmamaya çalıştı. Bir sorgum bitkisine dönüştürülmeyi istemiyordu. "Tamam. Hades, Persephone'yi kaçırmıştı."

"Aynen!" dedi Trip.

"Yani... Persephone sizin bir arkadaşınız mıydı?"

Trip alaycı bir tavırla güldü. "O zamanlar, sadece ölümlü bir prenstim.

Persephone beni fark etmezdi bile. Ama annesi Demeter onu aramaya başladı, dünyayı bu uğurda alt üst etti. Bu sırada, ona pek yardım eden de olmadı. Hekate geceyi meşaleleriyle aydınlattı. Ben de... Şey, Demeter Yunanistan'da benim de bulunduğum bölgeye gelince, ona yemek sundum ve yardım etmeyi teklif ettim. O zamanlar, onun bir tanrıça olduğunu bilmiyordum ama yaptığım iyilik karşılıksız kalmadı. Daha sonradan, Demeter beni çiftçilik tanrısı yaparak ödüllendirdi!"

"Vay canına," dedi Frank. "Çiftçilik. Tebrikler."

"Biliyorum! Harika bir şey, değil mi? Neyse, Demeter Hades'le asla anlaşamadı. Doğal olarak da benim koruyucu tanrıçamın tarafını tutmam gerekti. Hades'in çocukları mı? Unut gitsin! Aralarından biri, Lynkos isimli İskit kralı, vardı ya? Halkına çiftçiliği öğretmeye çalıştığımda, sağ pitonumu öldürdü!"

"Sağ... pitonunuzu mu?"

Trip kanatlı savaş arabasına gidip içine atladı. Bir kolu çekti ve kanatlar çırpmaya başladı. Sol tekerlekteki benekli piton gözlerini açtı. Biraz kımıldandı, tekerleğin etrafına bir yay gibi dolandı. Savaş arabası hareketa geçti ama sağ tekerlek olduğu yerde kaldı. Bu yüzden de, Triptolemus olduğu yerde kendi etrafında dönmeye başladı; savaş arabası kanatlarını çırpıyor, arızalı bir dönme dolap gibi aşağı yukarı zıplıyordu.

"Gördün mü?" dedi Trip dönerken. "İşe yaramıyor! Sağ pitonumu kaybettiğimden beri, çiftçilikle ilgili hiçbir bilgi yayamadım; en azından, kendim gidip yayamadım. Artık sadece çevrimiçi dersler vermek zorundayım."

"Ne?" Frank bunu söyler söylemez, ağzından çıktığına pişman oldu.

Trip savaş arabası hâlâ olduğu yerde dönerken aşağı atladı. Piton da yavaşlayıp durdu ve horlamaya devam etti. Trip sıra sıra bilgisayarların





yanına gitti. Klavyeye bir şeyler yazdı, ekranlar birden canlandı ve kestane ve altın renkli bir web sitesi göründü. Sitede bir toga ve bir John Deere kasketi giymiş mutlu bir çiftçi, bir buğday tarlasının ortasında bronz bir tırpanla duruyordu.

"Triptolemus Çiftçilik Üniversitesi!" dedi Trip gururla. "Sadece altı hafta içinde, geleceğin heyecan verici ve hareketli kariyerinde lisans diplomanızı alabiliyorsunuz: çiftçilik!"

Frank yanağından aşağı bir ter damlasının aktığını hissetti. Ne bu çılgın tanrı, ne yılanların işlettiği savaş arabası, ne de çevrimiçi diploma programı umurundaydı. Ama Hazel gitgide daha da yeşeriyordu. Nico bir mısır bitkisiydi. Kendisiyse, tek başınaydı.

"Bakın," dedi. "Size almanağı getirdik. Hem arkadaşlarım da çok iyi kişilerdir. Hades'in daha önce tanıştığınız çocukları gibi değiller. O yüzden, eğer-"

"Hah!" dedi Trip parmaklarını şaklatıp. "Ne demek istediğini şimdi anladım!"

"Ah... Öyle mi?"

"Kesinlikle! Arkadaşın Hazel'ı iyileştirirsem, Nicholas isimli diğer arkadaşını da-"

"Nico."

"...Normale döndürürsem..."

Frank duraksadı. "Evet?"

"Karşılığında, benimle kalıp çiftçilik yapacaksın! Mars'ın çocuklarından biri çırağım mı olacak? Mükemmel! Ne kadar da iyi bir sözcü olurdun. Kılıçları saban demirleriyle yener, çok çok eğlenirdik!"

"Aslında..." Frank çılgınlar gibi bir plan yapmaya çalıştı. Ares ve Mars zihninde, *Kılıçlar! Silahlar! Büyük gümbürtüler!* diye çığlıklar atıyordu.

Trip'in teklifini reddedecek olursa, tanrıya hakaret etmiş olurdu ve kendisini sorgum, buğday ya da bir başka ihracat ürünü olarak bulabilirdi.

Ama Hazel'ı kurtarmanın tek yolu buysa, o halde Trip'in taleplerine kesinlikle evet diyebilir ve bir çiftçi olabilirdi. Ama bu teklif, bu işten kurtulmanın tek yolu *olamazdı*. Frank Kaderler tarafından bu göreve sırf turp yetiştiriciliği konusunda çevrimiçi dersler almak için seçilmiş olamazdı.

Frank'in bakışları, işlemeyen savaş arabasına kaydı. "Daha iyi bir teklifim var," dedi. "Arabayı tamir edebilirim."

Trip'in gülümsemesi silindi. "Arabamı... tamir etmek mi?"

Frank kendisine tekme atmak istedi. Aklından ne geçiyordu? O, Leo değildi ki. Aptal bir Çin kelepçesini bile ellerinden nasıl çıkaracağını bilememişti. Bir televizyon kumandasının pillerini değiştirmeyi bile güç bela yapardı. Büyülü bir savaş arabasını tamir edemezdi ki!

Ama içinden bir ses, ona bunun tek şansı olduğunu söylüyordu. O savaş arabası Triptolemus'un isteyebileceği tek şeydi.

"Gidip savaş arabasını tamir etmenin bir yolunu bulayım," dedi. "Karşılığında, siz de Nico'yla Hazel'ı iyileştirin. Bırakın da sağ salim buradan gidelim. Ayrıca... bize Gaia'nın güçlerini yenmemiz için faydalı olabilecek ne yardım varsa, onu da yapın."

Triptolemus güldü. "Size yardım edebileceğimi de *nereden* çıkardın?"

"Hekate bize öyle dedi," dedi Frank. "Bizi buraya yolladı. O... O, Hazel'ın en sevdiği kişilerden biri olduğuna karar verdi."

Trip'in beti benzi atıverdi. "Hekate mi?"

Frank durumu abartmadığını umdu. Hekate'nin ona da öfkelenmesini istemiyordu. Ama Triptolemus ve Hekate, Demeter'in arkadaşlarıysa, belki de Trip'i yardım etmeye ikna edebilirlerdi.





"Tanrıça bizi sizin Bologna'daki almanağınıza yönlendirdi," dedi Frank. "Bunun size geri verilmesini istedi çünkü... Şey, sizin Epirus'ta Hades'in Evi'ne varmamıza yardım edebilecek bir bilgiye sahip olduğunuzu biliyor olmalıydı."

Trip ağır ağır başını salladı. "Evet, anlıyorum. Hekate'nin sizi neden bana yolladığını biliyorum. Peki, Mars'ın oğlu. Gidip savaş arabamı tamir etmenin bir yolunu bul. Başarılı olursan, istediğin her şeyi yapacağım. Ama başarılı olamazsan-"

"Biliyorum," diye homurdandı Frank. "Arkadaşlarım ölecek."

"Evet," dedi Trip neşeyle. "Sen de harika bir sorgum bitkisi olacaksın!"

# XX

# FRANK

Frank apar topar Siyah Ev'den dışarı çıktı. Kapı ardından kapandı ve suçluluk duygusuyla sırtını duvara verip yere çöktü. Neyse ki, katoblerin alandan gitmişti yoksa Frank orada öylece oturup yaratıkların onu ayaklar altına almasına izin verebilirdi. Bundan daha iyisini hak etmediğini düşünüyordu. Hiçbir şeyi hak etmiyordu. Hazel'ı içeride ölmek üzereyken ve savunmasız bir vaziyette, çılgın bir çiftçilik tanrısının merhametine bırakmıştı.

*Çiftçileri öldür!* diye bağırdı Ares zihninde.

*Lejyona geri dön ve Yunanlarla savaş!* dedi Mars. *Burada ne işimiz var?*

*Çiftçileri öldür!* diye bağırdı Ares.

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Frank yüksek sesle. "İkiniz de!"

Alışveriş torbaları taşıyan birkaç yaşlı kadın ağır ağır yanından geçti. Frank'e tuhaf tuhaf baktılar, İtalyanca bir şeyler mırıldandılar ve yürümeye devam ettiler. Frank, ayaklarının dibinde, sırt çantasının yanında duran Hazel'ın süvari kılıcına keyifsizce baktı. *2. Argo*'ya geri koşturup



Leo'yu oraya getirebilirdi. Belki Leo savaş arabasını tamir edebilirdi...

Ama Frank her nasılsa, bunun Leo'nun çözeceği bir sorun olmadığını biliyordu. Bu, onun göreviydi. Kendini kanıtlamalıydı. Ayrıca savaş arabası tam olarak bozuk da sayılmazdı. Mekanik bir sorun yoktu. Sadece yılanlardan biri eksikti.

Frank bir pitona dönüşebilirdi. Belki de o sabah kocaman bir yılan olarak uyandığında, tanrılar ona bir işaret yollamışlardı. Hayatının geri kalanını bir çitfçinin savaş arabasının tekerleğini döndürerek geçirmek istemiyordu ama bunu yaparak Hazel'ın hayatını kurtarabilecekse...

Hayır. Bunun başka bir yolu olmalıydı.

Sürüngenler, diye düşündü Frank. Mars.

Babasının yılanlarla bir ilgisi var mıydı? Mars'ın kutsal hayvanı yabani domuzdu, sürüngen değildi. Yine de Frank bir ara bununla ilgili bir şey duyduğundan emindi... Bunu sorabileceği tek bir kişi vardı. Teredütle, zihnini savaş tanrısının seslerine açtı.

Bir yılana ihtiyacım var, dedi onlara. Nasıl olacak?

*Ha, ha!* diye çığlık attı Ares. *Evet, sürüngen!*

*O meşum Cadmus gibi,* dedi Mars. *Onu ejderhamızı öldürdüğü için cezalandırmıştık!*

Her ikisi de, Frank beyninin ikiye ayrılacağını düşünene dek bağırdılar.

"Tamam! Durun!"

Sesler dindi.

"Cadmus," diye mırıldandı Frank. "Cadmus..."

Derken, öyküyü hatırladı. Cadmus, Ares'in çocuklarından biri olan melez bir ejderhayı öldürmüştü. Frank, Ares'in nasıl bir ejderha çocuğa sahip olduğunu bilmek istemiyordu ama ejderhanın ölümüne karşılık ceza olarak Ares, Cadmus'u bir yılana dönüştürmüştü.

"Demek düşmanlarını yılana dönüştürebiliyorsun," dedi Frank. "Benim de buna ihtiyacım var. Bir düşman bulmalıyım. Sonra da onu bir yılana dönüştürmen gerek."

*Sence senin için bunu yapar mıyım?* diye kükredi Ares. *Henüz kendini ispat etmedin!*

*Sadece en büyük kahraman bu tür bir iyilik isteyebilir,* dedi Mars. *Romulus gibi bir kahraman!*

*Fazla Romalı!* diye bağırdı Ares. *Diomedes!*

*Asla!* diye karşılık verdi Mars bağırarak. *O ödlek, Herakles'e yenik düştü!*

*Horatius, o halde,* dedi Mars.

Ares bir şey demedi. Frank gönülsüzce de olsa, iki kişiliğin arasında anlaştığını hissetti.

"Horatius," dedi Frank. "Tamam. Madem öyle olması gerekiyor, Horatius kadar iyi olduğumu ispatlayacağım. Şey... ne yapmıştı?"

Frank'in zihnine görüntüler hücum etti. Yalnız bir savaşçının taş bir köprü üzerinde durduğunu, Tiber Nehri'nin ta öteki ucunda bekleyen kocaman bir orduya baktığını gördü.

Frank efsaneyi hatırladı. Romalı general Horatius tek başına bir istilacı ordusuyla baş etmiş, barbarların Teber'i aşmasını engellemek için kendini o köprüde feda etmişti. Romalı halkına savunmalarını tamamlayacak vakti sağlayıp Cumhuriyeti kurtarmıştı.

*Venedik istilaya uğramış durumda, tıpkı Roma gibi,* dedi Mars. *Temizle bu şehri!*

*Hepsini yok et!* dedi Ares. *Hepsini kılıçtan geçir!*

Frank sesleri zihninin gerisine attı. Ellerine baktı ve titremediklerini görünce şaşırdı. Günlerdir ilk kez, düşünceleri berraktı. Ne yapması gerektiğini kesin olarak biliyordu. Sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.



Ölmesi büyük bir olasılıktı ama bunu denemeliydi. Hazel'ın hayatı ona bağlıydı. Hazel'ın kılıcını beline taktı, sırt çantasını da bir yayla ok kılıfına dönüştürüp inek canavarlarla savaştığı meydana doğru koşmaya başladı.

Plan üç aşamalıydı: tehlikeli, çok tehlikeli ve çılgınlık derecesinde tehlikeli. Frank eski taş kuyunun başında durdu. Görünürde hiç katoblepon yoktu. Hazel'ın kılıcını çekip bunu birkaç kaldırım taşını gevşetmek ve altından kocaman bir dikenli bitki kökü çıkarmak için kullandı. Dokunaçları andıran kökler yüzeyde belirdi, leş gibi yeşil renkli buharlarını da Frank'in ayaklarına püskürttü.

Uzaktan bir katoblepin sis düdüğünü andıran inlemesi yankılandı. Diğerleri de bir sürü farklı yönden ona katıldı. Frank canavarların onun en sevdikleri yiyeceği çıkardığını nasıl anladıklarını bilemedi; belki de sadece koku alma becerileri çok iyiydi.

Artık hızlı hareket etmeliydi. Uzunca asma dalları kesti ve bunları kemer halkalarından birinden geçirip ellerindeki yanmayı ve kaşınmayı hissetmemeye gayret etti. Çok geçmeden, elinde parıldayan ve leş gibi kokan zehirli otlardan oluşan bir kemeri oldu.

İlk birkaç katoplepon hantal hantal meydana geldi ve öfkeyle böğürdü. Yeşil gözleri yelelerinin altında parlıyordu. Kıllı birer buhar makinesini andıran uzun burunlarından gaz bulutları çıkardılar.

Frank kılıfından bir ok çıkardı. Bir an için, içini bir suçluluk hissi kapladı. Bunlar hayatında karşılaştığı en korkunç canavarlar değildi. Sadece zehirli ve otlanan hayvanlardı aslında.

Hazel bunlardan biri yüzünden ölmek üzere, diye hatırlattı Frank kendine.

Oku fırlattı. En yakındaki katoblep yere yığıldı, toza dönüştü. Frank

ikinci bir ok çıkardı ama sürünün geri kalanı neredeyse tamamıyla üstüne hücum etmek üzereydi. Daha da fazla yaratık karşı yönden meydana akın ediyordu.

Frank bir aslana dönüştü. Kibirle kükredi ve kemere doğru sıçradı, ikinci sürünün kafalarının dosdoğru üstünden geçti. İki grup katoblepon birbirine çarptı ama hemen toparlanıp Frank'in peşine düştü.

Frank şekil değiştirdiğinde, köklerin hâlâ kokacağından emin değildi. Genellikle, giysileri ve üstündeki eşyalar sadece hayvan biçimine karışırdı ama belli ki hâlâ lezzetli zehirli bir akşam yemeği gibi kokuyordu. Bir katoblepin yanından her geçtiğinde, yaratık öfkeyle kükrüyor ve *Frank'i Öldür!* yarışmasına katılıyordu.

Frank daha geniş sokaklara daldı ve turist kalabalığını yararak ilerledi. Ölümlülerin ne gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu -bir köpek sürüsü tarafından kovalanan bir kedi mi? İnsanlar ona on iki farklı dilde küfürler savuruyorlardı. Dondurma külahları dört bir yana saçıldı. Bir kadın bir öbek karnaval maskesini yere düşürdü. Bir adam bir kanala yuvarlandı.

Frank geriye baktığında, peşinde en azından iki düzine kadar canavar vardı ama daha da fazla canavara ihtiyacı vardı. Venedik'te ne kadar canavar *varsa* onları bulmalıydı ve peşindekileri öfkeli tutmalıydı.

Kalabalığın arasında bir açıklık buldu ve tekrar insana dönüştü. Hazel'ın spatha'sını çekti. Bu, asla tercih ettiği bir silah değildi ama yeteri kadar iri ve güçlü olduğundan, ağır süvari kılıcı onu rahatsız etmedi. Hatta kılıcın uzun olmasına memnun oldu. Altın kılıcın kınını çıkardı ve ilk katoblepleri öldürüp diğerlerinin önünde toplanmasına izin verdi.

Gözlerine bakmamaya çalışsa da, bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. Tüm bu canavarlar aynı anda zehirli gazlarını ona püskürtecek olsa, mide bulandırıcı bulutun onu toza dönüştürmeye yetecegini düşündü. Canavarlar öne doğru koşturup birbirlerine çarptılar.

Frank, "Zehirli köklerimi mi istiyorsunuz? Gelin de alın!" diye bağırdı.

Bir yunusa dönüştü ve kanala atladı. Katobleponların yüzemeyecegini umuyordu. En azından, yaratıklar peşinden gitmek için tereddütlü görünüyorlardı. Frank de bu yüzden onları suçlayamazdı. Kanal iğrençti: Kokuyordu, tuzluydu ve çorba gibi ılıktı. Ama Frank gondolları, hız motorlarını aşarak ilerledi, sadece arada sırada onu kaldırımda takip eden canavarlara yunusça hakaretler savurmak için durdu. En yakındaki gondol iskelesine geldiğinde, Frank tekrar bir insana dönüştü, öfkeli kalsınlar diye yine birkaç katobleponu kılıçtan geçirdi ve süratle koşmaya başladı.

Böylece devam etti.

Bir süre sonra Frank bir transa girdi. Daha fazla canavar topladı, daha fazla turist kalabalığının arasından geçti ve artık sayıca epey büyümüş olan katobleponlar ordusunu eski şehrin sokaklarında gezdirmeye devam etti. Ne vakit onlardan hızlıca kaçması gerekse, bir yunusa dönüşüp bir kanala daldı ya da bir kartala dönüşüp göğe yükseldi ama asla peşindeki canavarlardan çok uzaklaşmadı.

Canavarların ne zaman ilgisinin kaybolduğunu hissetse, bir çatıda durdu ve yayını çekerek sürünün ortasındaki birkaç katobleponu vurdu. Zehirli asma dallarından yaptığı kemendini salladı ve canavarların leş nefes kokusuna karşılık vererek onları daha da öfkelendirdi. Sonra yarışa devam etti.

Aynı yoldan geri döndü. Yolunu kaybetmişti. Bir keresinde, bir köşeyi dönmüş ve peşindeki canavar ordusunun arkasında olduğunu görmüştü. O ana dek, çok yorulmuş olması gerekirdi ama her nasılsa, yola devam edecek gücü hâlâ vardı; bu da iyi bir şeydi. İşin en zor kısmını henüz yapmamıştı.

Birkaç köprü gördü fakat bunlar gözüne doğru gözükmedi. Bunlardan biri havadaydı ve üstü tamamıyla kaplıydı; canavarları o köprüden geçirmesi imkânsızdı. Bir başka köprüdeyse, çok fazla turist vardı. Canavarlar, ölümlüleri görmezden gelse de, leş kokulu gazı solumak kimseye iyi gelmezdi. Canavar sürüsü ne kadar büyürse, bir o kadar daha fazla ölümlü kenara itiliyor, suya düşüyor ya da ayaklar altında kalıyordu.

Nihayet, Frank işe yarayacak bir yer gördü. Dosdoğru ileride, kocaman bir meydanın ötesinde, en geniş kanallardan birine açılan ahşap bir köprü vardı. Köprünün eski tarz bir hız trenini andıran yine ahşaptan kafesli bir kemeri vardı ve yaklaşık olarak elli metre uzunluğundaydı.

Yukarıda, kartal olarak uçan Frank, köprünün diğer ucunda başka canavar görmedi. Venedik'teki bütün katoblepler sürüye katılmış gibiydi ve turistler çığlıklar atıp muhtemelen bir sokak köpeği sürüsünün arasında kaldıklarını düşünürken onlar, sokaklarda ilerliyorlardı.

Köprüde yaya trafiği yoktu. Mükemmeldi.

Frank bir külçe gibi yere kondu ve insan haline geri döndü. Köprünün ortasına koştu -burası düşmanı doğal bir biçimde tuzağa düşüreceği yerdi- ve yem olarak kullanacağı zehirli kökleri önündeki alana fırlattı.

Katoblep sürüsünün ön tarafı köprünün başına varınca, Frank, Hazel'ın altın spatha'sını çekti.

"Gelin!" diye bağırdı. "Frank Zhang kimmiş, görmek ister misiniz? Gelin!"

Sadece canavarlara bağırmadığını fark etti. Haftalardır hissettiği korkuyu, öfkeyi ve sıkıntıyı içinden atıyordu. Mars'la Ares'in sesleri de onunkiyle birlikte zihninde yankılanıyordu.

Canavarlar saldırıya geçti. Frank'in görüşü kırmızıya boyandı.

Daha sonradan, tam olarak ne yaptığını hatırlayamadı. Ayak bileklerine kadar sarı renkli tozlar yükselene dek, canavarları kılıçtan geçirdi. Ne vakit yorulsa ve gaz bulutları onu boğacak gibi olsa, şekil değiştiriyordu: Bir fil, bir ejderha, bir aslan oldu ve her dönüşüm ciğerlerini temizleyerek ona taze bir enerji verdi. Şekil değiştirmesi öylesine akıcı hale geldi ki, insan olarak kılıcıyla saldırıya başlayabiliyor, bir aslan olarak pençelerini bir katoblepin burnuna geçirerek bitirebiliyordu.

Canavarlar ona toynaklarıyla vuruyorlardı. Pis gazlarını püskürtüyor, zehirli gözleriyle dosdoğru Frank'e bakıyorlardı. Frank'in ölmüş olması gerekirdi. Canavarların ayaklarının altında kalmış olması gerekirdi. Ama nasıl olduysa, dimdik durdu, hiçbir yara almadı ve bir şiddet fırtınası estirdi.

Bunları yaparken, hiç keyif almadı ama tereddüt de etmedi. Canavarlardan birini kılıçtan geçirdi, bir diğerinin kafasını kesti. Bir ejderhaya dönüştü ve bir katoblepi ısırarak ikiye ayırdı; sonra bir file dönüştü ve ayağıyla üç canavarı birden ezdi. Görüşü hâlâ kırmızıydı ve gözlerinin ona bir oyun oynamadığını fark etti. Ciddi ciddi parıldıyordu; etrafını gül renkli bir aura sarmıştı.

Bunun nedenini bilmiyordu ama geriye tek bir canavar kalana dek savaşmaya devam etti.

Frank kılıcını çekip canavarın karşısına geçti. Nefes nefese kalmıştı, terlemişti ve canavar tozuna bulanmıştı ama yara almamıştı.

Katoblep ona hırladı. Dünyanın en zeki canavarı değildi. Birkaç yüz kadar canavar dostu öldüğü halde, geri çekilmemişti.

"Mars!" diye bağırdı Frank. "Kendimi ispat ettim. Şimdi, bir yılana ihtiyacım var!"

Frank daha önceden kimsenin bu sözleri bağırarak söylemediğine emindi. Son derece tuhaf bir görev olmuştu. Göklerden yanıt gelmedi. Bir kez olsun, zihnindeki sesler ona yanıt vermedi.

Katoblep sabırsızlanmaya başladı. Frank'in üstüne atıldı ve ona başka seçenek bırakmadı. Frank kılıcı yukarı doğru salladı. Kılıç canavara değer değmez de katoblep kan kırmızısı bir ışık parlaması arasında gözden kayboldu. Frank tekrar görebildiğinde, ayaklarının dibinde benekli ve kahverengi bir Burma pitonu kıvrılmış vaziyette yatıyordu.

"Aferin," dedi tanıdık bir ses.

Birkaç adım ötede babası Mars, İtalyan Özel Kuvvetleri'nin nişanını taşıyan zeytin rengi asker giysileri ve kırmızı bir bere giymiş halde duruyordu; omzuna bir de saldırı tüfeği asılıydı. Yüzü sert ve köşeliydi, gözleriyse koyu camlı güneş gözlüğünün ardından gözükmüyordu.

"Baba," diyebildi Frank.

Yaptığı şeye inanamıyordu. Birden dehşete kapıldığını hissetti. İçinden ağlamak geliyordu ama bunu Mars'ın önünde yapmanın iyi olmayacağını düşündü.

"Korkmak doğaldır." Savaş tanrısının sesi şaşılacak derecede sevecen ve gurur doluydu. "Tüm büyük savaşçılar korkar. Sadece aptallar ve hayal dünyasında olanlar korkmaz. Ama sen korkunla yüzleştin oğlum. Yapman gerekeni yaptın. Tıpkı Horatius gibi. Burası senin köpründü, var gücünle savundun."

"Ben..." Frank ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben... Benim sadece bir yılana ihtiyacım vardı."

Mars'ın dudakları gülümsermiş gibi hafifçe kıvrıldı. "Evet. Artık bir yılanın var. Cesaretin Yunan ve Romalı kişiliklerimi bir anlığına bile olsa birleştirdi. Git. Arkadaşlarını kurtar. Ama beni dinle Frank. Henüz en büyük sınavınla karşılaşmadın. Epirus'ta, Gaia'nın ordularıyla karşılaşınca, liderliğin-"

Birden, savaş tanrısı iki büklüm olup başını ellerinin arasına aldı. Görüntüsü titredi. Üstündeki askeri giysiler bir togaya, sonra bir motorcu ceketiyle bir kot pantolona dönüştü. Tüfeği bir kılıca, daha sonra da bir roket fırlatıcısına dönüştü.

"Acı!" diye böğürdü Mars. "Git! Çabuk!"

Frank soru falan sormadı. Çok yorgun olmasına rağmen, kocaman bir kartala dönüştü ve pitonu geniş pençeleriyle tutup göğe yükseldi.

Arkasına baktığında, köprünün ortasında minnacık mantar biçiminde bir bulut belirdi, yukarı doğru daire biçiminde alevler yükseldi ve bir çift ses duyuldu: Mars ve Ares birlikte "Hayırrrrrr!" diye bağırdılar.

Frank orada ne olduğunu anlayamamıştı ama bunu düşünecek vakti yoktu. Şehrin üstünde uçtu -artık ortalıkta canavar kalmamıştı- ve Triptolemus'un evine yöneldi.

"Bulmuşsun!" diye bağırdı çiftçilik tanrısı.

Frank onu duymazdan geldi. La Casa Nera'ya daldı, yılanı çok tuhaf bir Noel Baba hediye çuvalı gibi kuyruğundan tutarak ardında sürükledi ve yatağın yanına koydu.

Sonra Hazel'ın yanına çömeldi.

Hazel hâlâ hayattaydı; yemyeşildi, titriyordu, güçlükle nefes alıyordu ama hayattaydı. Nico'ysa, hâlâ bir mısır bitkisiydi.

"İyileştirin onları," dedi Frank. "Hemen."

Triptolemus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yılanın işe yarayacağını nereden bileyim?"

Frank dişlerini sıktı. Köprüdeki patlamadan beri, savaş tanrısının zihnindeki sesleri kesilmişti ama hâlâ ikisinin öfkesinin içinde fokur fokur kaynadığını hissetti. Ayrıca kendisini fiziksel olarak da farklı hissediyordu. Triptolemus kısalmış mıydı yoksa?

"Bu yılan, Mars'tan bir hediye," diye kükredi Frank. "İşe yarayacaktır."

Dediğini anlamış gibi, Burma pitonu savaş arabasına doğru süründü ve sağ tekerleğin etrafına dolandı. Diğer yılan da uyandı. İki sürüngen birbirlerine baktılar, burunlarını birbirine değdirdiler ve aynı anda tekerlekleri çevirmeye başladılar. Savaş arabası kanat çırparak öne gitti.

"Gördün mü?" dedi Frank. "Şimdi arkadaşlarımı iyileştir!"

Triptolemus çenesine vurdu. "Şey, yılan için teşekkürler ama ses tonundan pek hoşlandığımı sanmıyorum melez. Belki de seni bir şeye dönüştür-"

Frank daha hızlı davrandı. Trip'e hücum etti ve onu duvara çarpıp parmaklarını boğazına doladı.

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye uyardı onu son derece sakin bir sesle. "Yoksa kılıcımı bir saban demirine dönüştürmek yerine, onu kafana saplayacağım."

Triptolemus yutkundu. "Biliyor musun? Sanırım arkadaşlarını iyileştireceğim."

"Styks Nehri üstüne yemin et."

"Styks Nehri üstüne yemin ederim."

Frank onu bıraktı. Triptolemus boğazının orada olup olmadığını anlamak istermiş gibi boğazına elledi. Frank'e asabi bir gülümseme fırlattı, yanından dolandı ve hızla ön odaya geçti. "Sa-sadece baharatları almam gerek!"

Frank çiftçilik tanrısının yapraklar ve kökler alışını ve bunları bir havanda dövüşünü izledi. Bir hap büyüklüğünde yeşil renkli bir top oluşturdu ve Hazel'ın yanına koştu. Yapış yapış topu Hazel'ın dilinin altına yerleştirdi.

Hazel anında titredi ve öksürerek doğruldu. Gözleri şak diye açıldı. Tenindeki yeşilimsi renk de dağıldı.

Şaşkınlıkla etrafına bakınırken, Frank'i gördü. "Ne?.."



Frank ona sımsıkı sarıldı. "İyileşeceksin," dedi heyecanla. "Her şey yolunda."

"Ama..." Hazel onun omuzlarını tuttu ve şaşkınlıkla suratına baktı. "Frank, sana *ne* oldu?"

"*Bana* mı?" Frank birden toparlanıp doğruldu. "Ben..."

Üstüne bakınca, Hazel'ın ne demek istediğini anladı. Triptolemus kısalmamıştı. Frank uzamıştı. Karnı küçülmüştü. Göğsü daha kaslı görünüyordu.

Frank daha önce de hızla büyüme aşamaları geçirmişti. Bir keresinde, uyandığında kendisini iki santim daha uzun bulmuştu. Ama bu değişim tam anlamıyla çılgınlıktı. Sanki insan formuna geri döndüğünde, ejderhayla aslan bedenini terk etmemişti.

"Şey... Ben... Belki de eski halime geri dönebilirim."

Hazel neşeyle güldü. "Neden? Harika görünüyorsun!"

"Sa-sahi mi?"

"Yani, daha önce de yakışıklıydın! Ama artık daha büyük, daha uzun ve öylesine... ayrıcalıklı görünüyorsun ki."

Triptolemus abartılı bir tavırla içine bir nefes çekti. "Evet, belli ki Mars'ın bir ödülü. Tebrikler, falan filan. Şimdi, işimiz bitti mi acaba?"

Frank dik dik ona baktı. "Bitmedi. Nico'yu da iyileştirin."

Çiftçilik tanrısı gözlerini devirdi. Eliyle mısır bitkisini gösterdi ve *GÜM!* Nico di Angelo bir mısır patlaması arasında belirdi.

Panik içinde etrafına bakındı. "Be-ben... Patlamış mısırlarla ilgili çok tuhaf bir rüya gördüm." Kaşlarını çatıp Frank'e baktı. "Neden boyun daha *uzun*?"

"Her şey yolunda," dedi Frank. "Triptolemus bize Hades'in Evi'nden nasıl kurtulacağımızı anlatmak üzereydi. Değil mi Trip?"

Çiftçilik tanrısı bakışlarını tavana çevirdi. *Neden ben Demeter?* der gibiydi.

"Tamam," dedi Trip. "Epirus'a vardığınızda, size içinden bir şey içmeniz için bir kadeh uzatılacak."

"Kim tarafından?" dedi Nico.

"Önemli değil," dedi Trip aksi bir tavırla. "Bunun zehirli bir iksirle dolu olduğunu bilmeniz yeterli."

Hazel ürperdi. "Yani, o kadehten bir şey içmemeliyiz."

"Hayır!" dedi Trip. "İçmelisiniz, yoksa tapınaktan çıkamazsınız. Zehir sizi ölüler dünyasına bağlayacak, daha alt seviyelere inmenizi sağlayacak. Hayatta kalmanın sırrı..." Gözleri parıldadı. "...Arpa."

Frank dik dik ona baktı. "Arpa."

"Ön odadan özel arpalarımdan alın. Bunları ufak kekler halinde pişirin. Hades'in Evi'ne gizlice girmeden önce de bunlardan yiyin. Arpa zehrin en kötü kısmını emmenizi sağlayacak; dolayısıyla, zehir etki edecek ama sizi öldürmeyecek."

"O kadar mı?" dedi Nico. "Hekate bizi ta İtalya'ya arpa yememizi söylemeniz için mi yolladı yani?"

"İyi şanslar!" Triptolemus hızla odadan çıkıp savaş arabasına atladı. "Ha, Frank Zhang, seni affediyorum! Cesur çocuksun. Fikrini değiştirecek olursan, teklifim hâlâ geçerli. Çiftçilikte diploma aldığını görmeyi çok isterim!"

"Tamam, teşekkürler," diye mırıldandı Frank.

Tanrı savaş arabasındaki bir kolu çekti. Yılan tekerlekler döndü. Kanatlar harekete geçti. Odanın arka tarafındaki garaj kapıları açılmaya başladı.

"Ah, yine hareket halinde olmak ne güzel!" diye bağırdı Trip. "Bilgilerime ihtiyaç duyan ne kadar da çok toprak var. Onlara toprak sürmekle, sulamayla, gübrelemeyle ilgili muhteşem şeyler anlatacağım!" Savaş arabası yükseldi ve dışarı fırladı. Triptolemus göğe "Yukarı, yılanlarım! Yukarı!" diye bağırdı.

"İşte bu, çok tuhaftı," dedi Hazel.

"Gübrelemeyle ilgili muhteşem bilgiler," dedi Nico omuzlarındaki mısır püsküllerini silkeleyerek. "Artık buradan gidebilir miyiz?"

Hazel elini Frank'in omzuna koydu. "Sen gerçekten de iyi misin? Hayatımız için bir takas yaptın. Triptolemus sana ne yaptırdı?"

Frank dağılmamaya çalıştı. O kadar güçsüz hissettiği için, kendisini için için azarlamıştı. Bir canavar ordusunun karşısına dikilebilirdi ama Hazel ona biraz sevecen davranınca, kendisini koyuverip ağlamak istiyordu. "O inek canavarlar... katobleponlar seni zehirledi... Onları yok etmek zorunda kaldım."

"Çok cesur davrandın," dedi Nico. "O sürüde geriye altı, yedi canavar kalmış olmalıydı."

"Hayır." Frank hafifçe öksürdü. "Hepsinden söz ediyorum. Şehirdeki *tüm* katobleponları öldürdüm."

Nico ve Hazel büyük bir hayretle, bir şey demeden ona baktılar. Frank arkadaşlarının ona inanmayabileceğinden ya da gülmeye başlayacaklarından korktu. O köprüde kaç tane canavar öldürmüştü? İki yüz mü? Üç yüz mü?

Ama bakışlarından ona inandıklarını anladı. İkisi de Yeraltı Dünyası'nın çocuğuydu. Belki de ölümü ve Frank'in yarattığı katliamı hissedebiliyorlardı.

Hazel yanağından öptü. Bunu yapabilmek için, parmak uçlarına yükselmesi gerekmişti. Gözlerinde adeta Frank'in içinde bir şeylerin de-

gıştığını fark etmiş gibi büyük bir hüzün belirmişti. Sanki bu değişim, fiziksel olarak gelişmesinden çok daha önemliydi.

Frank de bunun farkındaydı. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Peki," dedi Nico gerginliği bölerek. "Arpanın neye benzediğini bilen var mı?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# XXI

# ANNABETH

Annabeth canavarların onu öldürmeyeceğine karar vermişti. Zehirli atmosferi, çukurları, yamaçları ve tırtıklı kayalıkları bulunan hain arazinin de öyle.

Hayır. Muhtemelen, beynini patlatacak bir *tuhaflıklar* silsilesinden ölecekti.

İlk olarak Percy'yle birlikte hayatta kalabilmek için ateş içmişlerdi. Sonra Annabeth'in iki sene önce öldürdüğü bir amigo kız tarafından liderlik edilen bir vampir grubu tarafından saldırıya uğramışlardı. Son olarak da, Bob isimli, Einstein gibi saçları, gümüş rengi gözleri ve fena süpürge becerileri olan bir hademe Titan tarafından kurtarılmışlardı.

Tabii. Neden olmasın?

Bob'u çorak arazide izlemişler, karanlık fırtınanın cephesine doğru ilerlerken, Phlegethon'un yanından ayrılmamışlardı. Arada sırada onları hayatta tutan ateş suyundan içmek için durmuşlardı ama Annabeth bundan hoşnut değildi. Boğazını sürekli olarak batarya asidiyle çalkalamış gibi hissediyordu.

Onu rahatlatan tek şey, Percy'ydi. Percy arada bir geriye bakıp gü-

lümsüyor ya da elini sıkıyordu. En az onun kadar korkmuş ve halinden bezmiş olmalıydı ve Annabeth, Percy'yi onu daha iyi hissettirmek için uğraştığı için çok seviyordu.

"Bob ne yaptığını biliyor," dedi Percy kendinden emin bir biçimde.

"Enteresan arkadaşların varmış," diye mırıldandı Annabeth.

"Bob ilginç!" Titan arkasını dönüp onlara gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim!"

İri yaratığın kulakları keskindi. Annabeth'in bunu ileride hatırlaması gerekecekti.

"Eee, Bob..." Rahat ve dostane bir tavırla konuşmaya çalıştı ama boğazı ateş suyuyla yanarken bunu yapması epey zordu. "Tartarus'a nasıl geldin?"

"Atladım," dedi gigant sanki yanıt çok barizmiş gibi.

"Tartarus'a atladın," dedi Annabeth. "Percy seni çağırdığı için mi?"

"Bana ihtiyacı vardı." Gümüş renkli gözlere karanlıkta parıldıyordu. "Sorun değil. Sarayı silip süpürmekten usanmıştım. Haydi! Neredeyse mola yerine geldik."

*Mola yeri.*

Annabeth bunun Tartarus'ta ne anlama gelebileceğini hayal bile edemiyordu. O da kendisinin, Luke'un ve Thalia'nın evsiz melezlerken hayatta kalmaya çalıştıkları zamanlarda, otoyoldaki mola noktalarına güvendiklerini hatırlıyordu.

Bob onları her nereye götürüyorsa, orada temiz tuvaletler ve bir atıştırmalık makinesi olacağını umuyordu. Kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Evet, kesinlikle kafayı yiyordu.

Annabeth ayaklarını sürüye sürüye ilerliyor, midesinin gurultusunu duymamaya çalışıyordu. Bob onları karanlık duvara doğru götürürken onun sırtına bakıyordu; oraya varmalarına artık sadece birkaç yüz metre



kalmıştı. Bob'un mavi renkli hademe tulumunun kürek kemiklerinin bulunduğu kısmı, sanki biri onu bıçaklamak istemiş gibi yırtılmıştı. Cebinden temizlik bezleri sarkıyordu. Kemerine de bir su fışkırtıcısı takılıydı ve içindeki mavi sıvı insanı hipnotize eder gibi sallanıyordu.

Annabeth, Percy'nin Titan'la nasıl karşılaştığını anlattığını hatırladı. Thalia Grace, Nico di Angelo ve Percy, Bob'u Lethe Nehri'nin kıyısında yenebilmek için birlikte savaşmışlardı. Hafızasını sildikten sonra onu öldürmeyi hiçbirinin yüreği kaldırmamıştı. Bob öylesine nazik, tatlı ve yardımsever bir yaratığa dönüşmüştü ki, onu Persephone'nin ona bakacağına söz verdiği Hades'in sarayında bırakmışlardı.

Belli ki, Yeraltı Dünyası'nın kralı ve kraliçesi birine "bakmanın" o kişinin eline bir süpürge verip pisliklerini temizletmekten ibaret olduğunu sanıyorlardı. Annabeth, Hades'in bile nasıl o kadar duygusuz olabilecegine hayret etmişti. Daha önceden, hiçbir Titan için üzülmemişti ama beyni yıkanmış bir ölümsüzü alıp da onu ücret verilmeyen bir hademeye dönüştürmek, ona doğru gelmiyordu.

O, arkadaşın değil, dedi kendi kendine.

Bob'un bir anda geçmişi hatırlayacağından ödü kopuyordu. Tartarus, canavarların yeniden oluşmak için gittiği bir yerdi. Ya Bob'un hafızası yenilenirse ne olacaktı? Ya tekrar Iapetus olursa... Annabeth onun empousalara ne yaptığını görmüştü. Annabeth'in silahı yoktu. O ve Percy bir Titan'la savaşacak durumda değillerdi.

Endişeyle Bob'un kahverengi süpürgesine baktı ve gizli bir mızrak başının ne zaman süpürgeden fırlayacağını ve ona doğrulacağını merak etti.

Bob'u Tartarus'ta izlemek riskli bir işti. Ne yazık ki aklına daha iyi bir plan gelmiyordu.

Kül rengi arazide ilerlerken, yukarıdaki zehirli bulutların arasında kır-

mızı şimşekler çakıyordu. Yaratıcılık zindanında bir başka hoş gündü işte. Annabeth puslu havada ileriyi göremiyordu ama ne kadar yürürlerse, bir o kadar tüm arazinin aşağı doğru eğimli olduğuna o kadar emin olabiliyordu.

Tartarus'la ilgili birbiriyle çelişen tanımlar duymuştu. Kimilerine göre, orası dipsiz bir kuyuydu. Diğerlerine göre, pirinç duvarlarla çevrili bir kaleydi. Bazılarına göreyse, sonu gelmeyen bir boşluktu.

Öykülerden biri, orayı göğün ters yüz olmuş hali gibi tarif ediyordu: Kocaman, bomboş ve tepetaklak olan, kubbe biçiminde bir kayaydı. Aslında bu tanım oraya en çok uyan tanım gibiydi ama Tartarus bir kubbeyse, Annabeth onun gökyüzü gibi olduğunu tahmin ediyordu. Yani, gerçek bir dibi yoktu ama birçok katmandan oluşuyordu ve bunlardan her biri diğerinden daha karanlık ve daha az barışçıldı.

Ama *bu* bile tüm ve dehşet verici gerçeğin tamamı değildi...

Yerdeki bir kabartının yanından geçtiler: Kıpırdanan, şeffaf ve bir mini kamyonet büyüklüğünde bir baloncuktu. İçinde de bir drakonun kıvrılmış, yarı oluşmuş bedeni duruyordu. Bob kabartıyı hiç düşünmeden yardı ve üstünden buharlar tüten sarı renkli yapış yapış bir gayzer peyda oldu; sonra da, drakon yok oldu.

Bob yürümeye devam etti.

Canavarlar, Tartarus'un derisindeki sivilceler gibi, diye düşündü Annabeth. İçinin ürperdiğini hissetti. Bazen o kadar da güçlü bir hayal gücü olmasın istiyordu, çünkü artık canlı bir şeyin üstünde yürüdüklerine emindi. O meşum arazinin tümü -kubbe, uçurum ya da her neyse- tanrı Tartarus'un, kötülüğün en eski halinin hayata geliş şekliydi. Tıpkı Gaia'nın yeryüzünü kapladığı gibi, Tartarus da uçurumu işgal ediyordu.

O tanrı, onların teninde bir köpeğin üstünde yürüyen pireler gibi yürüdüğünü fark edecek olursa... Yeter. Artık düşünmeyecekti.



"Burası," dedi Bob.

Bir yamacın başında durdular. Aşağıda, bir ay kraterini andıran bir çukurda, koyu renkli taş bir sunağın kırık siyah renkli mermer sütunları bir daire halinde duruyordu.

"Hermes'in sunağı," dedi Bob.

Percy kaşlarını çattı. "*Tartarus'ta* bir Hermes sunağı mı var?"

Bob keyifle güldü. "Evet, uzun süre önce, bir yerden buraya düşmüş. Belki de ölümlüler dünyasından düşmüştür. Olimpos'tan düşmüş olabilir. Neyse, canavarlar buradan uzak dururlar. Genellikle."

"Sunağın burada olduğunu nereden bildin?" diye sordu Annabeth.

Bob'un gülümsemesi silindi. Bakışları durgunlaştı. "Hatırlayamıyorum."

"Sorun değil," dedi Percy hemen.

Annabeth bunu sorduğu için, kendisini tekmelemek istedi. Bob, Bob olmadan önce, Iapetus isimli Titan'dı. Tüm kardeşleri gibi, o da binlerce senedir Tartarus'ta tutsak kalmıştı. Tabii ki, orada neler olduğunu biliyordu. Bu sunağı hatırlıyorsa, eski hapishanesinin diğer ayrıntılarını ve eski hayatını da hatırlayabilirdi. Bu da, hiç iyi olmazdı.

Birlikte kratere girdiler ve daire biçimindeki sütunların arasına doğru ilerlediler. Annabeth bir adım daha atamayacak kadar bitkin bir halde kırık bir mermer parçasının üstüne yığıldı. Percy onu korumak istermiş gibi başında durdu, etrafa bakındı. Kapkaranlık fırtına cephesi artık yüz metreden daha yakın bir mesafedeydi ve ilerideki her şeyi gizliyordu. Kraterin kenarı da bunun ardındaki çorak araziyi görmelerini engelliyordu. Orada iyi gizlenebileceklerdi ama canavarlar onlara *denk* gelirse, önceden haberleri olamayacaktı.

"Birinin peşimizde olduğunu söylemiştin," dedi Annabeth. "Kimdi?"

Bob süpürgesini sunağın zemininde salladı, arada sırada bir şey arı-

yormuş gibi çömelip yeri inceledi. "Evet, takip ediyorlar. Burada olduğunuzu biliyorlar. Gigantlar ve Titanlar. Yenilmiş olanlar. Bilirsin."

*Yenilmiş olanlar...*

Annabeth korkusunu kontrol etmeye çalıştı. Percy'yle birlikte, kaç tane titanla ve gigantla savaşmışlardı onca sene boyunca? Her biri, yenilmesi imkânsız mücadeleler gibi gelmişti. *Hepsi* Tartarus'ta olsaydı, sırf Percy'nin ve onun peşinde olsalardı...

"Neden durduk o zaman?" diye sordu. "Yola devam etmemiz gerek."

"Yakında," dedi Bob. "Ama ölümlülerin dinlenmeye ihtiyacı vardır. Burası iyi bir yer. Uzun bir mesafe boyunca, en iyi yer. Sizi koruyacağım."

Annabeth, Percy'ye baktı ve ona sessiz bir mesaj yolladı: *Eyvah.* Bir Titan'la takılmak zaten yeterince kötüydü. Siz uyurken Titan'ın size korumasıysa... Annabeth'in bunun yüzde yüz aptalca olduğunu bilmesi için Athena'nın kızlarından biri olması gerekmiyordu.

"Sen uyu," dedi Percy ona. "İlk nöbeti Bob'la birlikte ben tutarım."

Bob da bu teklif hoşuna gitmiş gibi paldır küldür yanlarına geldi. "Evet, güzel. Uyandığında, burada yiyecek de olacak!"

Annabeth'in midesi yiyecek lafını duyunca bir takla attı. Bob'un Tartarus'un orta yerinde nasıl yiyecek bulabileceğini bilemiyordu. Belki de sadece bir hademe değildi, bir yiyecek dağıtım şirketi de vardı.

Annabeth uyumak istemiyordu ama bedeni ona ihanet etti. Gözkapakları külçe gibi ağırlaştı. "Percy, ikinci nöbet için beni uyandır. Bir kahraman olma."

Percy ona o çok sevdiği gülümsemesini fırlattı. "Kim, ben mi?"

Çatlamış ve alev alev yanan dudaklarıyla onu öptü. "Haydi, uyu."

Annabeth, Melez Kampı'nda Hypnos Kulübesi'nde uykuya yenik düşermiş gibi hissetti. Sert zemine kıvrıldı ve gözlerini yumdu.

# XXII

# ANNABETH

Daha sonra bir karar verdi: Tartarus'ta asla ama *ASLA* uyuma.

Melez rüyaları her zaman kötü olurdu. Kamptaki güvenli ranzasında bile, dehşet verici kâbuslar görürdü. Rüyaları Tartarus'ta bin kat daha canlıydı.

İlk olarak küçüklüğüne döndü ve kendisini Melez Kampı Tepesi'ne tırmanmaya çalışırken gördü. Luke Castellan elini tutuyor, tırmanmasına yardım ediyordu. Satir rehberleri Kıvırcık Çalıdibi, zirvede asabi bir tavırla dolanıyor, "Çabuk! Çabuk!" diye bağırıyordu.

Arkalarında, dehşet yaratıcı zırhı Aegis'le birlikte bir cehennem tazısı ordusunu geride tutan Thalia Grace duruyordu.

Annabeth tepeden aşağıdaki vadideki kampı görebiliyordu: Kulübelerin yumuşak ışıklarıyla, sığınacak bir yer vaat eden kamp oradaydı. Tökezleyip ayak bileğini burktu ve Luke onu taşımak için kucağına aldı. Geriye baktıklarında, canavarlar hâlâ birkaç metre ötedeydi; düzinelerce canavar Thalia'nın etrafını çevirmişti.

"Gidin!" diye bağırdı Thalia. "Onları oyalarım."

Mızrağını kaldırdı ve çatallı bir şimşek, canavarların arasında çaktı ama cehennem tazıları yok olurken, yerlerine yenileri geldi.

"Kaçmamız gerek!" diye bağırdı Kıvırcık.

Kampa giden yolu o gösteriyordu. Luke da, kucağında ağlayan Annabeth onun göğsünü yumruklarken ve Thalia'yı tek başına bırakamayacaklarını söylerken peşinden gidiyordu. Ama artık çok geçti.

Görüntü değişti.

Annabeth yaşça biraz daha büyüktü, Melez Tepesi'ne tırmanıyordu. Thalia'nın son savaşını verdiği yerde, artık bir çam ağacı yükseliyordu. Gökyüzündeyse bir fırtına kopuyordu.

Gök gürültüsü vadiyi zangırdattı. Bir şimşek, ağacı ta köküne kadar ikiye ayırdı ve içinden dumanlar çıkan bir yarık oluşturdu. Açılan karanlıkta Reyna, Yeni Roma'nın praetoru duruyordu. Pelerini bir damardan akan taze kan rengiydi. Altın zırhı parıldıyordu. Suratında asil ve dalgın bir ifadeyle ileriye bakıyor ve doğrudan Annabeth'in zihnine konuşuyordu.

*İyi iş çıkardın,* dedi Reyna ama ses Annabeth'e aitti. *Yolculuğumun geri kalanı, Roma'nın kanatlarında olmalı.*

Praetorun koyu renkli gözleri fırtına bulutları gibi grileşti.

*Burada kalmalıyım,* dedi Reyna. *Romalı beni getirmeli.*

Tepe sallandı. Otlar devasa boyutlarda bir tanrıçanın ipekli elbisesinin kumaşı olurken, zemin zangırdadı. Gaia, Melez Kampı'nın tepesine dikildi. Uyuyan suratı bir dağ kadar kocamandı.

Tepelerden cehennem tazıları akın etti. Gigantlar, altı kollu Toprak-tandoğanlar ve çılgın Kikloplar sahilden saldırıya geçti ve yemek çardağını yerle bir edip kulübelerle Büyük Ev'i ateşe verdi.

*Acele edin,* dedi Athena'nın sesi. *Mesajın yollanması gerek.*



Annabeth'in ayaklarının altındaki toprak yarıldı ve kendisini karanlığa düşerken buldu.

Gözleri şak diye açıldı. Percy'nin kollarına tutunmaya çalışarak çığlık attı. Hâlâ Tartarus'ta Hermes'in sunağındaydı.

"Sorun yok," dedi Percy. "Kötü rüya mı?"

Annabeth'in bedeni dehşet içinde gerildi. "Nö-nöbet sıram geldi mi?"

"Hayır, hayır. Gayet iyiyiz. Seni uyandırmadım."

"Percy!"

"Bak, gerçekten de sorun yok. Hem uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Bak."

Bob sunağın yanına bağdaş kurup oturmuş, mutlu mutlu bir dilim pizza yiyordu.

Annabeth hâlâ rüya görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturdu. "O... sucuklu mu?"

"Yanmış adaklar," dedi Percy. "Ölümlüler dünyasından Hermes'e yapılan adaklar sanırım. Bir duman bulutu arasında beliriverdiler. Yarım sosisli sandviçimiz, bir tabak rosto etimiz, bir paket de fıstıklı M&M çikolatamız var."

"M&M'ler Bob'un!" dedi Bob mutlu mutlu. "Şey, olur mu?"

Annabeth itiraz etmedi. Percy ona rosto et tabağını getirdi ve Annabeth bunu iştahla mideye indirdi. Hayatında hiç o kadar lezzetli bir şey yememişti. Rosto et hâlâ sıcaktı ve Melez Kampı'ndaki barbekü gibi baharatlı ve tatlı bir sosla kaplıydı.

"Biliyorum," dedi Percy yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayıp. "Bence rosto et, Melez Kampı'ndan."

Bunu duyan Annabeth kampı çok özlediğini fark etti, içi büyük bir hasretle doldu. Her yemekte, kampçılar ilahi ebeveynlerini şeref-

lendirmek için yemeklerinin bir kısmını yakarlardı. Dumanın tanrıları memnun etmesi gerekiyordu ama Annabeth daha önceden hiç yiyeceklerin yakıldığı zaman nereye gittiğini düşünmemişti. Belki de adaklar tanrıların Olimpos'taki sunaklarında tekrar beliriyordu... Ya da oraya, Tartarus'un göbeğine geliyordu.

"Fıstıklı M&M'ler," dedi Annabeth. "Connor Stoll akşam yemeklerinde hep babası için bir paket bunlardan yakardı."

Yemek çardağında oturup Long Island Körfezi'nde günbatımını izlediğini düşündü. O ve Percy gerçek anlamda ilk kez orada öpüşmüşlerdi. Gözleri parıldadı.

Percy elini omzuna koydu. "Hey, *süper*. Evden ciddi ciddi yiyecek geldi, değil mi?"

Annabeth evet der gibi başını salladı. Yemeklerini konuşmadan bitirdiler.

Bob son M&M çikolatasını da yedi. "Şimdi gitmemiz gerek. Birkaç dakikaya burada olacaklar."

"*Birkaç* dakika mı?" Annabeth hançerine uzanacak oldu, sonra yanında olmadığını hatırladı.

"Evet... Şey, dakika olduğunu sanıyorum..." Bob gümüş renkli saçlarını kaşıdı. "Tartarus'ta zaman zordur. Aynı değildir."

Percy kraterin kenarına süründü. Geldikleri yöne baktı. "Hiçbir şey görmüyorum ama bunun pek bir anlamı yok tabii. Bob, hangi gigantlardan söz ediyoruz? Hangi Titanlar?"

Bob homurdandı. "İsimlerinden emin değilim. Altı ya da yedi tane olabilir. Onları hissedebiliyorum."

"*Altı* ya da *yedi* tane mi?" Annabeth barbeküsünün midesinde kalacağına emin değildi. "Onlar da seni hissedebiliyor mu?"





"Bilmem." Bob gülümsedi. "Bob farklı! Ama evet, melezlerin kokusunu alabilirler. Siz ikiniz keskin kokuyorsunuz. İyi anlamda keskin. Şey gibi... Hmmm. Tereyağlı ekmek gibi!"

"Tereyağlı ekmek," dedi Annabeth. "İşte bu, harika."

Percy sunağa geri girdi. "Tartarus'ta bir gigantı öldürmek mümkün mü? Yani, bize yardım edecek bir tanrı yok ya?"

Annabeth bir yanıt verebilirmiş gibi ona baktı.

"Percy, bilmiyorum. Tartarus'ta yol almak, canavarlarla savaşmak... Bunları daha önce yapmadık. Belki Bob bir gigantı öldürmemize yardım edebilir. Belki bir Titan da bir tanrı sayılır, ne dersin? Gerçekten de bilemiyorum."

"Evet," dedi Percy. "Tamam."

Annabeth onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Percy senelerce onun verdiği yanıtlara güvenmişti. Şimdi de, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, ona yardım edemiyordu. Annabeth o kadar bilgisiz olmaktan nefret ediyordu ama kampta öğrendiği hiçbir şey onu Tartarus'a hazırlamamıştı. Yine de emin olduğu tek bir şey vardı: Yola devam etmeleri gerekiyordu. Altı ya da yedi tane düşman ölümsüz tarafından yakalanamazlardı.

Kâbusları yüzünden hâlâ sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Bob etrafı toparlamaya, çöpleri ufak bir öbek haline getirmeye koyuldu; su fışkırtan şişesindeki suyu da sunağı temizlemek için kullandı.

"Şimdi nereye?" dedi Annabeth.

Percy karanlık fırtına duvarını işaret etti. "Bob o yöne gitmemiz gerektiğini söylüyor. Belli ki, Ölümün Kapıları-"

"Ona *söyledin* mi?" Annabeth bunu sert bir ifadeyle sormak istememişti ama Percy birden irkildi.

"Sen uyurken söyledim," diye itiraf etti. "Bob bize yardım edebilir. Bir rehbere ihtiyacımız var."

"Bob yardım eder!" dedi Bob. "Karanlık Diyarlar'a. Ölümün Kapıları... Hmm, dosdoğru oraya gitmek kötü olabilir. Orada çok canavar vardır. Bob bile o kadar canavarı süpüremez. Percy'yle Annabeth'i iki saniyede öldürürler." Titan kaşlarını çattı. "Saniyeler *sanırım.* Tartarus'ta zamanı anlamak zor."

"Evet," dedi Annabeth homurdanarak. "Peki, oraya gitmenin başka bir yolu var mı?"

"Gizlenmek," dedi Bob. "Ölüm Sisi sizi gizleyebilir."

"Ha..." Annabeth birden Titan'ın gölgesinde kendisini minnacık hissetti. "Şey, Ölüm Sisi neydi?"

"Tehlikelidir," dedi Bob. "Ama leydi size Ölüm Sisi'ni verirse, sizi gizleyebilir. Geceden sakınabilirsek. Leydi, Gece'ye çok yakındır. Bu da iyi değil."

"Leydi," dedi Percy.

"Evet." Bob ilerideki zifiri karanlığı işaret etti. "Gitmemiz gerek."

Percy, Annabeth'e baktı, yol göstermesini umdu ama Annabeth bunu yapamadı. O sırada, gördüğü kâbusu düşünüyordu: Thalia'nın ağacının bir şimşek tarafından ikiye ayrılışını, Gaia'nın tepede belirişini ve canavarlarını Melez Kampı'na salışını.

"Tamam o zaman," dedi Percy. "Sanırım şu Ölüm Sisi denen şeyle ilgili olarak bir leydiyle görüşmemiz gerekecek."

"Bir dakika," dedi Annabeth.

Aklından bir sürü şey geçiyordu. Luke'la ve Thalia'yla ilgili rüyasını düşündü. Luke'un ona babası Hermes'le, yolcuların tanrısıyla, ölülerin ruhlarının rehberiyle, iletişim tanrısıyla ilgili olarak anlattıklarını hatırladı.





Sonra kapkara sunağa tekrar baktı.

"Annabeth?" dedi Percy endişeyle.

Annabeth çöp öbeğine gitti ve diğerlerinden biraz daha temiz bir mendil aldı.

Reyna'nın Thalia'nın çam ağacının kalıntılarının ardındaki, üstünden dumanlar tüten yarıkta durduğunu ve Athena'nın sesiyle konuştuğunu hatırladı:

*Burada kalmalıyım. Romalı beni getirmeli.*

*Acele edin. Mesajın yollanması gerek.*

"Bob, ölümlüler dünyasında yakılan adaklar bu sunakta beliriyor, değil mi?" diye sordu.

Bob huzursuzca, beklenmedik bir sınava hazır değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Evet?"

"Peki buradaki sunakta bir şey yakarsam ne oluyor?"

"Şey..."

"Sorun değil," dedi Annabeth. "Bilmiyorsun. Kimse bilmiyor, çünkü daha önceden hiç yapılmadı."

Çok çok ufak da olsa, bu sunakta yakılan bir şeyin Melez Kampı'nda belirmesi ihtimali var, diye düşündü.

Kesin değildi ama işe yarayacak *olursa...*

"Annabeth?" dedi Percy yine. "Bir şey planlıyorsun. Yüzünde *bir-şey-planlıyorum* ifadesi var yine."

"Hayır, yüzümde *bir-şey-planlıyorum* ifadesi yok."

"Hayır, kesinlikle var. Kaşlarını çattın, dudaklarını birbirine bastırdın ve-"

"Yanında bir tükenmezkalem var mı?" diye sordu Annabeth.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" Dalgakıran'ı çıkardı.

"Tamam da onunla yazabiliyor musun?"

"Bi-bilmem," dedi Percy. "Hiç denemedim."

Kalemin kapağını açtı. Kalem her zamanki gibi kocaman bir kılıca dönüştü. Annabeth, Percy'nin bunu yaptığını yüzlerce kez izlemişti. Genellikle, Percy savaştığı zamanlarda kalemin kapağını çıkarırdı. Kalem de daha sonradan ihtiyaç duyduğu anlarda hep cebinde belirirdi. Kapağı kılıcın ucuna tekrar götürdüğünde de, yine bir tükenmezkaleme dönüşürdü.

"Ya kapağı diğer uca takarsan?" dedi Annabeth. "Sanki kalemle gerçekten de bir şey yazacakmışsın gibi."

"Şey..." Percy tereddüt ediyor gibiydi ama kapağı yine de kılıcın kabzasına doğru götürdü. Dalgakıran bir anda bir tükenmezkalem olana dek küçüldü ve artık yazı yazabilmeleri için bir ucu vardı.

"Alabilir miyim?" Annabeth kalemi Percy'nin elinden kaptı. Kâğıt peçeteyi sunağın üstünde düzleştirdi ve yazmaya koyuldu. Dalgakıran'ın mürekkebi ilahi bronz gibi parıldıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Percy.

"Bir mesaj yolluyorum," dedi Annabeth. "Umarım Rachel'a ulaşır."

"Rachel mı?" dedi Percy. "*Bizim* Rachel mı? Kâhin Rachel mı?"

"Evet, ta kendisi." Annabeth gülmemek için kendini zor tuttu.

Ne zaman Rachel'dan söz edecek olsa, Percy geriliyordu. Bir ara, Rachel Percy'yle çıkmak istemişti. Ama bunlar çok geride kalmıştı. Artık, Rachel'la Annabeth iyi arkadaş olmuşlardı. Ama Annabeth, Percy'yi biraz huzursuz etmekten kaçınmıyordu. Ne de olsa, insanın erkek arkadaşını biraz diken üstünde tutması gerekirdi.

Annabeth notu yazmayı tamamladı ve kâğıt peçeteyi katladı. Dış tarafına şöyle yazmıştı:





Connor,
Bunu Rachel'a ver. Şaka falan değil.
Bir salaklık yapma.
Sevgiler,
Annabeth.

İçine derin bir nefes çekti. Rachel Dare'dan çok, hatta aptalca sayılacak kadar tehlikeli bir şey yapmasını istiyordu ama Romalılarla sadece bu şekilde iletişim kurmak gelmişti aklına. Bu, kan dökülmesini engelleyebilecek tek yoldu.

"Şimdi, bunu sadece yakmam gerekiyor," dedi. "Kibriti olan var mı?"

Bob'un süpürgesinin ucundan mızrak ucu fırladı. Sunağa karşı parıldadı ve gümüşümsü bir alev saçarak yandı.

"Şey, teşekkürler." Annabeth kâğıdı yaktı ve sunağa koydu. Sonra kâğıdın büzüşüp küle dönüşmesini izledi ve çıldırıp çıldırmadığını düşündü. Duman gerçekten de Tartarus'tan çıkabilecek miydi?

"Artık gitmeliyiz," dedi Bob. "Cidden gitmeliyiz. Öldürülmeden önce."

Annabeth önlerinden uzanan kapkara duvara baktı. Orada bir yerde, bir Ölüm Sisi yayan bir leydi onları canavarlardan *gizleyebilirdi*. Bu da, en büyük düşmanlarından biri olan bir Titan tarafından tavsiye edilen bir plandı. Annabeth'in beynini patlatmak için bir tuhaflık daha.

"Tamam, hazırım," dedi.

# XXIII

# ANNABETH

Annabeth resmen ikinci Titan'la burun buruna geldi.

Fırtına cephesine girdikten sonra neredeyse saatlerce Percy'nin İlahi bronz kılıcının parıltısında ve karanlıkta çılgın bir hademe melek gibi hafifçe parıldayan Bob'a güvenerek güç bela ilerlediler.

Annabeth sadece bir buçuk metre ötesini görebiliyordu. Tuhaf bir biçimde, Karanlık Diyarlar ona babasının yaşadığı San Francisco'yu hatırlatıyordu; sis yığınının soğuk ve ıslak bir ambalaj kâğıdı gibi sahile kıvrıldığı ve Pacific Heights bölgesini yuttuğu zamanlar geldi gözünün önüne. Tartarus'ta burası dışında sis, mürekkepten oluşuyordu.

Her yerden kayalıklar fırlamıştı. Çukurlar ayaklarının dibinde bitiveriyordu ve Annabeth içlerine düşmemek için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Canavarların kükremeleri karanlıkta yankılanıyordu ama Annabeth, seslerin nereden geldiğini anlayamıyordu. Emin olduğu tek şey, arazinin hâlâ aşağı doğru eğim kazandığıydı.

Tartarus bir tek *aşağı* doğru ilerliyor gibiydi. Annabeth tek bir adım





bile geri gidecek olsa, kendisini yorgun hissediyordu ve yerçekimi cesaretini kırmak istermiş gibi yoğunlaşıyordu. Bu çukurun Tartarus'un bedeni *olduğunu* varsayan Annabeth, doğrudan boğazının derinliklerine iniyorlarmış gibi kötü bir hisse kapıldı.

Bu düşünce zihnini öylesine meşgul etmişti ki, çok geç olana dek çıkıntıyı fark etmedi.

Percy, "Durrrr!" diye bağırdı. Annabeth'in kolunu tutmak istedi ama Annabeth çoktan düşmeye başlamıştı.

Neyse ki düştüğü yer sığ sayılabilecek bir çukurdu. Büyük bir bölümü bir canavar kabarıklığıyla kaplıydı. Annabeth ılık ve esnek bir yüzeye hafifçe kondu ve gözlerini açıp da, parıldayan bir zarın ardından ona bakan çok daha büyük bir suratı görene dek, şanslı olduğunu sandı.

Çığlık atıp debelendi, tepeciğin üstünden yana yuvarlandı. Kalbi adeta yerinden çıkacak gibi oldu.

Percy onu ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

Annabeth yanıt bile veremedi. Ağzını açarsa, yine çığlık atabileceğini düşünüyordu; çığlık atarsa da tüm itibarı zedelenebilirdi. O, Athena'nın kızlarından biriydi, bir korku filmindeki cırtlak sesli bir kız değil.

Ama Olimpos tanrıları aşkına... Karşısındaki zar baloncuğunun içinde altın zırhlı, teni parlak madeni para renginde yetişkin bir Titan vardı. Gözleri kapalıydı ama öylesine yüksek sesle homurdanıyordu ki, insanın kanını donduran bir savaş çığlığı atacakmış gibiydi. Annabeth baloncuğa rağmen, Titan'ın bedeninden ısı yayıldığını hissedebiliyordu.

"Hyperion," dedi Percy. "O heriften nefret ederim."

Annabeth'in omzu birden eski bir yaradan dolayı sızlamaya başladı. Manhattan Savaşı sırasında, Percy o Titan'la Rezervuar'da savaşmıştı; suya karşı ateşin kullanıldığı bir savaştı. Percy o savaşta hayatında ilk kez bir

fırtına oluşturmuştu ki bu da, Annabeth'in unutabildiği bir olay değildi. "Kıvırcık'ın onu bir akçaağaca dönüştürdüğünü sanıyordum," dedi.

"Evet," dedi Percy. "Belki de akçaağaç ölmüştür, o da kendini burada bulmuştur."

Annabeth, Hyperion'un nasıl ateşli patlamalar yarattığını ve Percy'yle Kıvırcık onu durdurmadan önce, ne kadar çok satiri ve nimfayı öldürdüğünü hatırladı.

Tam Hyperion'un baloncuğunu patlatmayı önerecekken, Titan uyandı. Her an baloncuktan dışarı fırlayarak yoluna çıkan her şeyi küle dönüştürecek gibiydi.

Annabeth, Bob'a baktı. Gümüş renkli Titan, Hyperion'a pür dikkat, kaşlarını çatmış bakıyordu. Belki de onu tanıyordu. Suratları birbirine çok benziyordu...

Annabeth içinden bir küfür savurdu. Tabii ki birbirlerine benzeyeceklerdi. Hyperion onun kardeşiydi. Hyperion, doğunun Titan lorduydu. Iapetos, yani Bob da batının lorduydu. Bob'un elinden süpürgesini ve hademe giysilerini alsanız, zırh giydirseniz, saçlarını kesip rengini gümüşten altına değiştirseniz, Iapetos'un da Hyperion'dan bir farkı kalmazdı.

"Bob, gitmemiz gerek," dedi Annabeth.

"Gümüş değil, altın," diye mırıldandı Bob. "Ama bana benziyor."

"Bob, hey, dostum," diye seslendi Percy. "Buraya gel."

Titan tereddütle ona döndü

"Ben senin arkadaşın mıyım?" diye sordu Percy.

"Evet." Bob'un sesi onları korkutacak kadar tereddütlü çıkıyordu. "Biz arkadaşız."

"Bazı canavarların iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Percy. "Bazıları da kötü."



"Hmm," dedi Bob. "Şey gibi... Persephone'ye hizmet eden hayalet kızlar iyi mesela. Patlayan zombilerse kötü."

"Aynen," dedi Percy. "Bazı ölümlüler iyi, bazıları da kötü. Aynı şey, Titanlar için de geçerli."

"Titanlar..." Bob tepelerine dikilmiş onlara bakıyordu. Annabeth erkek arkadaşının az önce büyük bir hata yaptığına emindi.

"Sen de onlardansın," dedi Percy sakin bir tavırla. "Titan Bob'sun. Sen iyisin. Hatta harikasın. Ama bazı Titanlar senin gibi değildir. Şurada gördüğün Hyperion kesinlikle kötü bir tip. Beni öldürmeye çalıştı... Birçok insanı öldürmeye çalıştı."

Bob gümüş renkli gözlerini kırpıştırdı. "Ama o... suratı öylesine-"

"Sana çok benziyor," dedi Percy. "O, tıpkı senin gibi bir Titan. Ama senin gibi iyi değil."

"Bob iyi." Süpürgeyi tutan parmaklarını sıktı. "Evet, her zaman, en azından bir tane iyi biri vardır. Canavarlar, Titanlar, gigantlar."

"Şey..." Percy suratını ekşitti. "Şey, gigantlar konusunda emin değilim."

"Ah, evet," dedi Bob içtenlikle kafasını sallayıp. Annabeth orada çok uzun süre kaldıklarını hissediyordu. Peşlerindekiler onlara yaklaşmış olmalıydı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Şeyi ne yapacağız?.."

"Bob, buna sen karar ver," dedi Percy. "Hyperion senin türünden. Onu yalnız da bırakabiliriz ama uyanırsa-"

Bob'un mızrak süpürgesi derhal harekete geçti. Annabeth'e ya da Percy'ye nişan almış olsaydı, ikisi de ikiye bölünmüş olurdu. Ama Bob canavar baloncuğunu yardı ve her tarafa altın renkli sıcak bir çamur fışkırdı.

Annabeth gözlerine sıçrayan yapış yapış Titan kalıntılarını sildi. Hyperion'un yerinde, üstünden dumanlar çıkan bir kraterden başka bir şey yoktu.

"Hyperion kötü bir Titan," dedi Bob kasvetli bir ifadeyle. "Artık, arkadaşlarıma zarar veremez. Tartarus'ta başka bir yerde yeniden oluşması gerekecek. Umarım oluşması uzun sürer."

Titan'ın gözleri gümüş renkli yaşlar dökecekmiş gibi her zamankinden daha çok parlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Percy.

İstifini nasıl bozmuyordu? Bob'la konuşma tarzı Annabeth'i hayretler içinde bırakmıştı. Biraz da huzursuz olmuştu. Percy kararı Bob'a bırakmak konusunda o denli ciddiyse, onun Titan'a o kadar güvenmesi hoşuna gitmemişti. Bob'u o kararı vermeye çaktırmadan zorlamışsa da... Eh, o zaman, Annabeth onun bunu önceden planlamış olmasına şaşırmıştı.

Percy gözlerinin içine baktı ama Annabeth, aklından geçenleri anlayamadı. Bu da onu rahatsız etti.

"Yola devam etsek iyi olacak," dedi Percy.

O ve Percy, hademe üniformasının üstünde Hyperion'un parlayan baloncuğundan arta kalan altın renkli çamur benekleri parıldayan Bob'un peşine takıldılar.



XXIV

# ANNABETH

Bir süre sonra Annabeth ayaklarının Titan püresine döndüğünü hissetti. Bob'un peşinden onun temizlik şişesindeki sıvının monoton çalkalanma sesini dinleyerek ilerliyordu.

Tetikte ol, dedi kendine ama bunu yapmak kolay değildi. Düşünceleri de bacakları gibi hissizleşmişti. Ara sıra Percy elini tutuyor ya da ona cesaret verecek bir şeyler söylüyordu ama karanlık arazinin onu da etkilediğini hissedebiliyordu. Gözlerine bir perde inmiş, bakışları donuklaşmıştı; ruhu yavaş yavaş silinip gidiyormuş gibiydi.

*Tartarus'a seninle birlikte olmak için düştü,* dedi zihnindeki bir ses. *Percy ölürse, bunun sorumlusu sen olursun.*

"Kes şunu," dedi Annabeth yüksek sesle.

Percy kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Yok, sana demedim." Annabeth onu inandırmak için gülümsemeye çalışsa da pek beceremedi. "Kendi kendime konuşuyordum. Burası... zihnimle oyunlar oynuyor. Düşüncelerimi karamsarlaştırıyor."

Percy'nin deniz yeşili gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri derinleşti. "Hey, Bob, tam olarak nereye doğru gidiyoruz?"

"Leydi'ye," dedi Bob. "Ölüm Sisi'ne."

Annabeth sıkıntısını göstermemeye gayret etti. "Ama bunun anlamı ne? Kimmiş bu leydi?"

"İsmi mi?" dedi Bob ona bakıp. "İsmini söylemek iyi bir fikir değil."

Annabeth içini çekti. Titan haklıydı. İsimlerin güçleri olurdu ve bunları orada, Tartarus'ta söylemek de muhtemelen çok tehlikeliydi.

"Bize en azından ne kadar yolumuz kaldığını söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Bob. "Sadece hissedebiliyorum. Karanlığın çökmesini bekleyeceğiz. Sonra da yanlamasına gideceğiz."

"Yanlamasına," diye mırıldandı Annabeth. "Doğal olarak."

Bir mola vermeyi teklif etmeyi düşünse de durmak istemiyordu. O soğuk ve karanlık yerde durmak içinden gelmiyordu. Kara sis bedenine sızıyor, kemiklerini nemli katı köpüklere dönüştürüyordu.

Mesajının Rachel Dare'e ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Rachel mesajını sağ salim Reyna'ya bir şekilde ulaştırmanın bir yolunu bulabilirse...

*Saçma bir umut,* dedi zihnindeki ses. *Rachel'ı sadece tehlikeye atmış olursun. Romalıları bulsa bile, Reyna onca şeyden sonra neden sana güvensin?*

Annabeth sese bağırmak istedi ama yine kendini tuttu. Çıldırıyorsa bile, çıldırıyormuş gibi *görünmek* istemiyordu.

Gerçekten de onu neşelendirecek bir şeye ihtiyacı vardı. Gerçek su olabilirdi mesela. Bir parça günışığı. Sıcak bir yatak. Annesinden bir haber.

Birden Bob durdu. Elini kaldırdı: *Bekleyin.*

"N'oldu?" diye fısıldadı Percy.

"Şşşt," diye uyardı onu Bob. "İleriye bak. Bir şey kımıldıyor."





Annabeth bir şey duyabilmek için dikkat kesildi. Sisin arasından bir yerden derin bir uğultu yükseldi; tıpkı büyük bir inşaat aracının motorunun boşa alınma sesi gibiydi. Annabeth titreşimlerin ayakkabılarının içinden geçtiğini hissetti.

"Etrafından geçeceğiz," diye fısıldadı Bob. "İki yanıma geçin."

Annabeth, belki milyonuncu kez keşke hançeri yanında olsaydı diye düşündü. Kocaman bir parça tırtıklı, siyah renkli obsidiyen aldı ve sola doğru kaydı. Percy de sağa geçti ve kılıcını çekti.

Bob ortada kaldı, mızrak kafası sisin içinde parıldıyordu.

Uğultu sesi giderek arttı, Annabeth'in ayaklarının dibindeki çakılları zangırdattı. Ses tam önlerinden geliyor gibiydi.

"Hazır mısınız?" dedi Bob alçak sesle.

Annabeth atlamaya hazır bir biçimde yere çömeldi. "Üçe kadar sayınca mı?"

"Bir," diye fısıldadı. "İki-"

Sisin içinde bir şekil belirdi. Bob mızrağını havaya kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı Annabeth.

Bob tam zamanında durdu, mızrağı minnacık, benekli bir kedinin başının bir santim üstünde havada asılı kaldı.

"Gırrrr?" dedi minik kedi; Bob'un saldırı planından hiç de etkilenmediği belliydi. Kafasını Bob'un ayağına dayayıp yüksek sesle mırıldadı.

İmkânsız gibiydi ama duydukları o uğultu, kedinin boğazından geliyordu. Kedi mırlarken, zemin zangırdadı, çakıltaşları oynadı. Kedi yavrusu sapsarı, lamba ışığını andıran gözlerini Annabeth'in ayaklarının arasındaki tek bir kayaya dikti ve hücuma geçti.

Kedi kılık değiştirmiş bir iblis ya da korkunç bir Yeraltı Dünyası canavarı olabilirdi. Fakat Annabeth'in elinde değildi. Kediyi kucağına

aldı ve sarıldı. Minnacık şeyin bedeni tüylerinin altında bir kemik yığını gibiydi ama diğer açılardan tamamıyla normal görünüyordu.

"Bu nasıl?.." Soruyu soramadı bile. "Bir kediciğin burada ne?.."

Kedi sıkılıp kollarında kıvranmaya başladı. Sonra küt diye yere düştü ve Bob'un yanına gidip kafasını botlarına sürterken mırlamaya başladı.

Percy güldü. "Seni sevdi galiba Bob."

"İyi bir canavar olmalı." Bob endişeyle ona baktı. "Değil mi?"

Annabeth boğazının düğümlendiğini hissetti. Kocaman Titan'ı ve bu minnacık kedi yavrusunu birlikte görünce, Tartarus'un enginliği karşısında kendini ufacık hissetti. Bu yerin iyi ya da kötü, zeki ya da değil, hiçbir şeye karşı saygısı yoktu. Tartarus hiçbir ayrım gözetmeksizin, Titanları, melezleri ve kedi yavrularını yutmuştu.

Bob yere eğilip kediyi aldı. Kedi yavrusu, Bob'un avcunun içine tıpatıp uydu ama yine de Titan'ı keşfetmeye karar verdi. Titan'ın koluna tırmandı, omzuna tüneyiverdi. Sonra da gözlerini yumup bir buldozer gibi mırlamaya başladı. Birden tüyleri parıldadı. Kedi bir parıltıyla, bir X-ray makinesinin ardındaymış gibi hayaletimsi bir iskelete dönüştü. Sonra yine sıradan bir kedi yavrusuna dönüştü.

Annabeth gözlerini kırpıştırdı. "Gördünüz mü?"

"Evet." Percy kaşlarını çattı. "Of be... Bu kediyi tanıyorum. Smithsonian'dakilerden biri."

Annabeth ne dediğini anlamaya çalıştı. Percy'yle birlikte hiç Smithsonian'a gitmemişti ki... Sonra birkaç sene önce, Titan Atlas'ın onu yakaladığı zamanı hatırladı. Percy ve Thalia onu kurtarmak için bir göreve çıkmışlardı. Yolda, Atlas'ın, Smithsonian Müzesi'ndeki ejderha dişlerinden birkaç tane iskelet savaşçı oluşturmasını izlemişlerdi.

Percy'nin anlattığına göre, Titan'ın ilk denemesi başarılı olmamıştı.



Yanlışlıkla sivri dişli kaplan dişlerini kullanmış ve topraktan bir iskelet kedi yavrusu sürüsü yaratmıştı.

"Bu kedi *onlardan* biri mi?" dedi Annabeth. "Buraya nasıl gelmiş?"

Percy ellerini iki yana açtı. "Atlas hizmetkârlarına kedileri götürmelerini söylemişti. Belki de kedileri öldürmüşlerdir, onlar da Tartarus'ta yeniden doğmuştur. Bilmiyorum ki."

"Çok şirin," dedi Bob, kedi yavrusu kulağını koklarken.

"Peki, güvenli mi?" dedi Annabeth.

Titan kedinin çenesini kaşıdı. Annabeth tarih öncesi çağdan kalma bir dişten yaratılmış bir kediyi yanlarında taşımanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu ama belli ki bunun o sırada bir önemi yoktu. Titan ve kedi iyi anlaşmışlardı.

"Ona Küçük Bob diyeceğim," dedi Bob. "O, iyi bir canavar."

Konu böylece kapandı. Titan mızrağını aldı ve karanlığa doğru yürümeye devam ettiler.

Annabeth bir rüyadaymış gibi yürüyor, pizzaları düşünmemeye çalışıyordu. Zihnini meşgul etmek için, Küçük Bob isimli kedi yavrusunun Bob'un omuzlarında gezinmesini, arada sırada parıldayan bir iskelete, sonra da benekli bir yumağa dönüşmesini izliyordu.

"Burası," dedi Bob.

Titan o kadar ani bir şekilde durdu ki, Annabeth neredeyse ona çarpacaktı.

Bob derin düşüncelere dalmış gibi sol tarafa baktı.

"Burası mı?" dedi Annabeth. "Yanlamasına gideceğimiz yer mi?"

"Evet," dedi Bob. "Önce daha karanlık, sonra yana doğru."

Annabeth orasının gerçekten de daha mı karanlık olduğunu anlaya-

madı ama hava sanki farklı bir mikro iklime girmişler gibi daha soğuk ve yoğun bir hale geldi. Bir kez daha, aklına bir mahalleden diğerine geçildiğinde, ısının on derece düşebildiği San Francisco geldi. Titanların saraylarını Tamalpais Dağı'na kurup kurmadığını merak etti, çünkü Körfez Bölgesi onlara Tartarus'u andırıyor olabilirdi.

Ne kadar da sinir bozucu bir düşünceydi. Sadece Titanlar o kadar güzel bir yeri, boşluğun potansiyel bir dış istasyonu olarak görebilirlerdi. Evlerinden uzak cehennem gibi bir yuva.

Bob sola doğru yürümeye başladı. Onlar da peşinden gittiler. Hava kesinlikle daha da soğudu. Annabeth ısınmak için Percy'ye sokuldu. Percy kolunu, kızın omzuna attı. Ona yakın olmak çok güzel bir histi ama Annabeth rahatlayamıyordu.

Ormana benzer bir yere girdiler. Kocaman, tamamıyla yuvarlak ve dalları olmayan kapkara ağaçlar ta karanlığa, tıpkı saç kökleri gibi yükseliyordu. Zeminse pürüzsüz ve soluk renkliydi.

Bizdeki şansla, Tartarus'un koltuk altına doğru ilerliyor olabiliriz, diye düşündü Annabeth.

Birden, tüm duyuları alarma geçti. Sanki biri ensesinin dibinde bir lastik çekmiş gibiydi. Elini yakındaki ağacın gövdesine dayadı.

"Ne oldu?" diye sordu Percy kılıcını kaldırıp.

Bob dönüp şaşkınlıkla onlara baktı. "Duruyor muyuz?"

Annabeth susması için elini havaya kaldırdı. Ne duyduğundan emin değildi. Hiçbir şey farklı görünmüyordu. Sonra ağacın gövdesinin titrediğini fark etti. Bir an için, bunun kedi mırlaması olup olmadığını düşündü ama Küçük Bob, Büyük Bob'un omzunda uyuyakalmıştı.

Birkaç metre ötede, bir başka ağaç daha titredi.

"Üstümüzde bir şey ilerliyor," diye fısıldadı Annabeth. "Bir arada kalın."





Bob ve Percy ona yaklaştılar ve sırt sırta durdular.

Annabeth gözlerini zorlayıp tepelerindeki karanlıkta neyin uçtuğunu görmeye çalıştı ama hiçbir şey kımıldamıyordu.

Tam paranoyaya kapıldığını düşünmek üzereydi ki, ilk canavar birkaç adım öteye, zemine kondu.

Annabeth'in aklından ilk olarak İsmi Ağza Alınmayanlar geçti.

Yaratık tıpkı onlardan birine benziyordu: Yaraları andıran kanatları, pirinç pençeleri ve parıldayan kırmızı gözleri olan, suratı kırış kırış bir kocakarıydı. Üstünde siyah renkli ipekli kumaştan dikilmiş yırtık pırtık bir elbise vardı ve suratı aklından cinayet işlemek geçen iblisimsi bir büyükanne gibi bükülmüş ve kana susamıştı.

Bir yaratık daha önlerine konunca, Bob homurdandı. Sonra bir başka yaratık Percy'nin önüne kondu. Çok geçmeden, yarım düzine kadar yaratık etraflarını çevirdi. Daha birçoğu da ağaçların tepesinde hırlıyordu.

O halde, bunlar İsmi Ağza Alınmayanlar olamazlardı. Çünkü onlardan sadece üç tane vardı ve kanatlı kocakarılar pençelerinde kırbaçlar taşımazlardı. Bu durum, Annabeth'i rahatlatmadı. Canavarların pençeleri son derece tehlikeli görünüyordu.

"Nesin sen?" dedi Annabeth.

Arailerden birinden bir hırıltı sesi yükseldi. Bunlar, *lanetlerdi!*

Annabeth hangisini konuştuğunu anlamaya çalıştı ama iblislerin hiçbiri ağzını açmamıştı. Gözleri ölü gibiydi; surat ifadeleri de bir kukla gibi donuktu. Ses yukarıda bir dış ses gibi süzülmekle yetindi; sanki tek bir zihin tüm yaratıkları kontrol ediyordu.

"Bi-bizden ne istiyorsunuz?" dedi Annabeth kendine güvenen bir tonla konuşmaya çalışarak.

Yaratık meşum meşum gakladı. *Tabii ki seni lanetlemek istiyorum!*

*Seni Gece Ana'nın adına binlerce kez yok etmek istiyorum!*

"Sadece binlerce kez mi?" diye mırıldandı Percy. "Ha, iyi o zaman... Biz de başımız dertte sandık."

İblis kadınlar etraflarını daha dar bir daire biçiminde çevirdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

XXV

# HAZEL

Her şey zehir gibi kokuyordu. Venedik'ten ayrıldıktan iki gün sonra Hazel hâlâ *inek canavarı kolonyasının* nahoş kokusunu burnundan atamamıştı.

Deniz tutmasının da bir faydası olmuyordu. *2. Argo* Adriyatik'te, muhteşem güzellikte parlak mavi bir enginlikle yol alıyordu ama Hazel, bundan bile hoşnut olamıyordu, çünkü gemi sürekli olarak sallanıyordu. Yukarı güvertede, gözlerini ufuktan ayırmamaya çalıştı. Beyaz yamaçlar her zaman yaklaşık olarak bir buçuk kilometre kadar doğuya uzanıyor gibiydi. Orası hangi ülkeydi, Hırvatistan mı? Hazel emin değildi. Keşke yine sert zeminde olsaydı diye düşündü.

Midesini en çok bulandıran şeyse gelincikti.

Önceki gece, Hekate'nin evcil hayvanı Gale kamarasına gelmişti. Hazel bir kâbustan uyanmış ve Bu koku da ne? diye düşünmüştü. Göğsünde ufak ve kıllı bir kemirgen olduğunu, ona pörtlek kara gözleriyle baktığını görmüştü.

İnsanın uykudan çığlıklar atarak üstündeki örtüyü tekmeleyip savurarak yataktan fırlaması ve kamarasında oradan oraya koşarken, ayaklarının arasında bir gelinciğin cıyaklaması ve gaz çıkarması gibisi yoktu zaten.

Arkadaşları kamarasına akın edip iyi olup olmadığını kontrol etmek istediler. Gelinciği açıklamak kolay değildi. Hazel, Leo'nun bir espri patlatmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

Sabahleyin, bu olayın heyecanı biraz yatışınca, Koç Hedge'i ziyaret etmek istemişti, çünkü Koç, hayvanlarla konuşabiliyordu.

Kamarasının kapısının aralık olduğunu görmüş, Koç'un telefondaymış gibi biriyle konuştuğunu duymuştu. Oysa gemide telefon falan yoktu. Belki de büyülü bir İris mesajı yolluyordu. Hazel, Yunanların bu tür mesajları sık sık yolladığını duymuştu.

"Tabii canım," diyordu Hedge. "Evet, biliyorum bebeğim. Hayır, harika bir haber ama..." Duygulandı ve sesi çatladı. Hazel birden onu gizlice dinlediği için kendini çok rezil hissetti.

Geri dönmesi gerekirdi ama ayaklarının dibinde duran Gale cıyakladı. Hazel da bunun üzerine Koç'un kapısını çaldı.

Hedge her zamanki gibi kaşlarını çatarak kafasını kapıdan uzattı ama gözleri kıpkırmızıydı.

"Ne var?" diye kükredi.

"Şey... Pardon," dedi Hazel. "İyi misiniz?"

Koç alaycı bir tavırla güldü ve kapısını açtı. "Ne biçim bir soru bu?"

Odada başka kimse yoktu.

"Ben..." Hazel neden oraya gittiğini hatırlamaya çalıştı. "Gelinciğimle konuşup konuşamayacağınızı sormaya gelmiştim."

Koç gözlerini kıstı. Sonra sesini alçalttı. "Kodlu bir dille falan mı konuşuyoruz? Gemiyi birileri mi ele geçirdi yoksa?"





"Şey, öyle sayılır."

Gale, Hazel'ın ayaklarının arkasından kafasını uzatıp cıyak cıyak sesler çıkarmaya başladı.

Koç dehşete kapılmış gibiydi. O da gelinciğe cıyak cıyak bir şeyler söyledi. İkisinin arasında epey hararetli bir tartışma geçiyor gibiydi.

"Ne dedi?" diye sordu Hazel.

"Bir sürü terbiyesizlik işte," diye homurdandı satir. "Kısaca, buraya işlerin nasıl gittiğini görmeye gelmiş."

"*Hangi* işlerin?"

Koç Hedge toynağını yere vurdu. "Nereden bileyim yahu? O, bir gelincik! Bunlar asla doğru dürüst bir yanıt vermezler. Şimdi, bana biraz izin verirsen, benim, şey... Yapmam gereken işler var."

Hedge kapıyı Hazel'ın suratına kapadı.

Kahvaltıdan sonra Hazel iskele tırabzanında durmuş, midesini yatıştırmaya çalışıyordu. Yanındaki Gale tırabzanda bir aşağı, bir yukarı koşturuyor, gaz çıkarıyordu ama Adriyatik'ten esen sert rüzgâr, kokuyu uzaklara taşıyordu.

Hazel, Koç Hedge'in ne derdi olduğunu düşündü. Biriyle konuşmak için bir İris mesajı kullanıyor olmalıydı ama iyi haberler aldıysa, neden o kadar berbat görünüyordu? Hazel onu daha önce hiç o denli sarsılmış görmemişti. Ne yazık ki, Koç'un ihtiyaç duyduğunda kimseden yardım istemeyeceğine de emindi. Hedge pek sıcakkanlı ve dışadönük bir tip değildi.

Uzaklardaki beyaz yamaçlara baktı ve Hekate'nin Gale isimli gelinciği neden gemiye yollamış olabileceğini düşündü.

İşlerin nasıl gideceğini görmek için gelmiş.

Demek ki bir şeyler olacaktı. Hazel bir sınavdan geçecekti.

Hiç eğitim almadan nasıl büyü yapabileceğini anlayamamıştı. Hekate onun süper güçlü bir büyücüyü, Leo'nun rüyasında görüp tarif ettiği altın elbiseli kadını yenmesini bekliyordu. Ama *nasıl?*

Hazel tüm vaktini bunu düşünerek geçirmişti. Spatha'sına bakmış, onu bir bastona dönüştürmeye çalışmıştı. Dolunayı gizleyecek bir bulutu çağırmayı denemişti. Gözleri şaşılaşana, kulakları tıkanana dek buna odaklanmış ama beceremeyişti. Sis'i bir türlü dilediği gibi kullanamıyordu.

Son birkaç gecedir, rüyaları da daha kötü hale gelmişti. Kendini Asphodel Tarlaları'nda, hayaletlerin arasında amaçsızca dolanırken bulmuştu. Derken, Gaia'nın Alaska'daki, annesiyle birlikte tavanın çöküşüyle öldüğü mağarayı görmüş ve Toprak Tanrıçası'nın öfkeyle bağırdığını duymuştu. New Orleans'ta annesinin dairesinin kapısında, babası Pluton'la yüz yüze durduğunu görmüştü. Tanrı buz gibi parmaklarıyla kolunu tutuyordu. Siyah renkli yünlü takım elbisesinin kumaşında tutsak ruhlar kıpırdanıyordu. Kapkara gözlerini ona dikti ve şöyle dedi: *Ölüler ne göreceklerine inanırlarsa, onu görürler. Yaşayanlar da öyle. İşin sırrı budur.*

Bunu ona gerçek hayatta asla söylememişti. Hazel bunun ne anlama geldiğini de anlamamıştı.

En kötü kâbusları, geleceğe dair bölük pörçük kesitler gibiydi. Hazel karanlık bir tünelden geçerken, bir kadının kahkahası etrafında yankılanıyordu.

*Haydi, bunu kontrol et de görelim Pluton'un çocuğu,* diye alay etti kadın.

Hazel her zamanki gibi Hekate'nin kavşağında gördüğü görüntüleri de gördü rüyasında: Leo'nun gökten aşağıya düşüşünü; Percy'yle Annabeth'in baygın, muhtemelen ölü vaziyette kapkara metal kapıların



önünde yatışlarını ve tepelerinde dikilen karanlık bir şekli -karanlıkta gizlenen gigant Clytius'u gördü.

Yanında, tırabzanda duran porsuk Gale, sürekli olarak cıyaklıyordu. Hazel aptal kemirgeni denize atmamak için kendini zor tutuyordu.

*Kendi rüyalarımı bile kontrol edemiyorum,* diye çığlık atmak geçti içinden. *Sis'i nasıl kontrol edeceğim?*

Öylesine canı sıkkındı ki, Frank yanına gelene dek onu fark etmedi.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu Frank.

Elini tutunca, parmakları Hazel'ınkileri tamamıyla kapladı. Hazel onun ne kadar uzadığına hâlâ inanmıyordu. Frank o güne dek o kadar çok hayvana dönüşmüştü ki, Hazel bir dönüşümün daha neden onu şaşırttığına anlam veremiyordu... Ama Frank birden kilo vermişti. Artık kimse ona tombul ya da şişko diyemedi. Artık bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi sağlam ve güçlü görünüyordu; bambaşka bir insan olmuştu. Omuzları genişlemişti. Kendine çok daha fazla güvenerek yürüyordu.

Frank'in Venedik'teki o köprüde yaptığı şey... Hazel hâlâ hayretler içindeydi. Hiçbiri o savaşa şahit olmamıştı ama kimsenin bunun gerçekten meydana geldiğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Frank'in duruşu tamamıyla değişmişti. Leo bile artık onunla dalga geçmiyordu.

"Be-ben iyiyim," diyebildi Hazel. "Ya sen?"

Frank güldü, gözlerinin kenarında ufak kırışıklıklar belirdi. "Ben, şey, artık boyum daha uzun. Bunun dışında, sorun yok. İyiyim. Ama aslında, içimde hiçbir şey değişmiş değil..."

Sesinde eskisi gibi bir parça tereddüt ve güvensizlik vardı; *Hazel*'in eski Frank'inin sesiydi ve hâlâ sakar olacağından ve işleri berbat edeceğinden endişe ediyordu.

Hazel rahatladığını hissediyordu. Frank'in o yanı *boşuna* gidiyordu.

İlk başlarda, Frank'in yeni görünüşü Hazel'ı hayretler içinde bırakmıştı. Kişiliğinin de değiştiğinden endişe etmişti.

Ama artık bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını fark etmişti. Frank tüm gücüne rağmen, aynı tatlı çocuktu. Hâlâ savunmasız bir yanı vardı. Hâlâ en büyük zayıflığıyla ilgili olarak ona güveniyordu: Hazel'ın kalbinin yanında, ceketinin cebinde taşıdığı büyülü tahta parçasıydı bu.

"Biliyorum, buna memnunum." Hazel onun elini sıktı. "Beni... beni asıl endişelendiren şey *sen* değilsin."

Frank homurdandı. "Nico ne durumda?"

Hazel, Nico'yu değil, *kendisini* düşünüyordu ama Frank'in bakışlarını ana direğin tepesine doğru takip edince, Nico'nun serenin ucuna tünediğini gördü.

Nico her zaman ufku izlemeyi sevdiğini, çünkü keskin bir görüşü olduğunu iddia ederdi. Hazel asıl nedenin bu olmadığını biliyordu. Direğin tepesi, Nico'nun gemide yalnız olabileceği nadir yerlerden biriydi. Diğerleri, Percy... orada olmadığı için, onun kamarasını kullanmasını teklif etmişlerdi. Nico da bunu kesin bir dille geri çevirmişti. Vaktinin büyük bir bölümünü, tayfanın geri kalanıyla konuşmak zorunda olmadığı gemi armasının orada geçiriyordu.

Venedik'te bir mısır bitkisine dönüştürüldüğünden beri, daha da içine kapanmış ve asık suratlı olmuştu.

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Başından çok şey geçti. Tartarus'ta tutsak alınmak, bronz kavanoza hapsolmak, Percy'yle Annabeth'in düştüğünü görmek..."

"Ayrıca, bizi Epirus'a götüreceğine dair söz verişi," dedi Frank başını sallayarak. "Nico'nun başkalarıyla pek işbirliği yapamadığını hissediyorum."



Frank doğruldu. Üstünde bir at resminin ve *PALIO DI SIENA* yazısının bulunduğu krem rengi bir tişört vardı. Bunu daha birkaç gün önce satın almıştı ama tişört ona ufak gelmeye başlamıştı. Gerindiği zaman, karın kasları açıkta kalıyordu.

Hazel bakışlarını ondan ayıramadığını fark etti. Suratının kızardığını hissedip hemen başka yöne baktı.

"Nico benim tek akrabam," dedi. "Onu sevmek kolay değildir ama... ona iyi davrandığın için teşekkürler."

Frank gülümsedi. "Hey, sen de Vancouver'da büyükanneme tahammül ettin. *Sevmesi kolay olmayanlardan* hazır konu açılmışken-"

"Büyükannene bayıldım!"

Gelincik Gale hızla yanlarına geldi, gaz çıkardı ve koşarak uzaklaştı.

"Öfff." Frank elini sallayarak kokuyu dağıtmaya çalıştı. "O şey niye burada sahi?"

Hazel neredeyse karada olmadığına memnundu. Denizde kendini çok huzursuz hissetse de, karada altınlar ve değerli taşlar ayaklarının dibinde topraktan fırlıyor olurdu.

"Hekate, Gale'i gözlem yapması için yolladı," dedi.

"Neyi gözlemlemesi için?"

Hazel, Frank'in yanında oluşuyla, yeni gücüyle ve sağlamlığıyla rahatlamaya çalıştı.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda. "Bir tür sınav sanırım."

Birden gemi öne doğru atıldı.

# XXVI

# HAZEL

O ve Frank, birbirlerinin üstüne düştüler. Hazel yanlışlıkla kılıcının kabzasıyla kendisine bir Heimlich hareketi yaptı. Hemen ardından inleyerek ve ağzına katobleplerin zehrinin tadı gelmesiyle öksürerek yere yığıldı.

Bir acı dalgası arasında, geminin baş süsü olan bronz ejderha Festus'un alarm sesleri çıkardığını ve ateş ettiğini duydu.

Hazel bir an için bir buz dağına mı çarptık acaba diye düşündü ama yaz mevsiminin ortasında, Adriyatik'te buz dağının işi neydi?

Gemi büyük bir gümbürtüyle iskele tarafına yattı ve ikiye ayrılan telefon direkleri gibi bir ses çıkardı.

"Ahhhh!" diye bağırdı Leo arkasından bir yerden. "Kürekleri yiyor!"

*Ne* yiyor? diye düşündü Hazel. Ayağa kalkmaya çalışsa da kocaman ve ağır bir şey bacaklarını yere mıhlamıştı. Bunun kendisini bir gevşek halat öbeğinden kurtarmaya çalışan ve inleyen Frank olduğunu fark etti.

Gemideki herkes bir yerlere koşturuyordu. Jason kılıcını çekmiş vaziyette üstlerinden atladı, geminin kıç tarafına doğru koşmaya başladı. Piper çoktan kıç güvertesine gitmiş, bereket boynuzundan yiyecek fırlatıyor ve "Hey! HEY! Bunu ye bakalım, seni şapşal kaplumbağa!" diye bağırıyordu.



*Kaplumbağa mı?*

Frank, Hazel'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Evet," dedi Hazel midesini tutarak. "Sen git!"

Frank koşar adımlarla basamakları çıktı, sırt çantasını çıkardı ve çanta anında bir yayla ok kılıfına dönüştü. Dümene vardığında, çoktan bir ok fırlatmıştı ve ikincisini yaya takıyordu.

Leo çılgınlar gibi geminin kontrolleriyle oynuyordu. "Kürekler geri çekilmiyor. Uzaklaştırın şunu! Uzaklaştırın!"

Geminin armasının orada olan Nico'nun suratında büyük bir şok ifadesi vardı.

"Styks aşkına... Çok büyük!" diye bağırdı. "İskeleye! İskele tarafına gidin!"

Koç Hedge güverteye gelen son kişi oldu. Geç kalışını da büyük bir coşkuyla telafi etmeye çalıştı. Paldır küldür merdivenlerden çıktı, beysbol sopasını salladı ve hiç tereddütsüz bir keçi yürüyüşüyle arka tarafa gitti ve neşeli bir "HA HA!" nidasıyla tırabzandan aşağı baktı.

Hazel sendeleyerek arkadaşlarının yanına, kıç güvertesine yöneldi. Gemi zangırdadı. Birkaç kürek daha kırıldı ve Leo, "Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı. "Seni yapış yapış kabuklu salak yaratık!"

Hazel kıç güvertesine varınca, gözlerine inanamadı.

Bir *kaplumbağadan* söz edildiğini duyduğunda, gözünün önüne bir süs havuzunun ortasındaki bir kayanın üstünde oturan, minik bir mücevher kutusu büyüklüğünde bir kaplumbağa gelmişti. *Kocaman bir*

*kaplumbağa* olduğunu duyunca, gözlerinin önüne öyle bir şey getirmeye çalışmıştı; tamam, belki de bir keresinde hayvanat bahçesinde gördüğü Galapagos kaplumbağaları gibi, üstüne oturulabilecek kadar büyük bir kabuğu olan bir kaplumbağaydı.

Ama bir ada büyüklüğünde bir yaratık göreceği *hiç* aklına gelmemişti. Pürüzlü siyahlı ve kahverengili karelerden oluşan kocaman kubbeyi görünce, *kaplumbağa* sözcüğü ona hiç uygun gelmedi. Kabuğu büyük bir kara parçasını andırıyordu: Kemiklerden oluşan bir tepe, parlak inci gibi vadiler, su ve kara yosunlarından oluşan ormanları andıran kabuğundan aşağı, deniz suyundan oluşan nehirler boşalıyordu.

Geminin sancak tarafında, canavarın bir başka parçası, bir denizaltı gibi yüzeye çıktı.

Roma'nın *Larları* aşkına... O gözüken şey *kafası* mıydı?

Altın renkli gözlerinin ortası kapkaranlık, yanlara doğru uzayan seyyar havuzlar gibiydi. Teni ıslak askeri kamuflaj deseni gibiydi: Arka planı kahverengiydi, üstünde de yeşilli sarılı benekler vardı. Kırmızı ve dişsiz ağzı tek bir ısırıkta Athena Parthenos'u yutabilirdi.

Hazel, kaplumbağanın yarım düzine kadar küreği ısırışını izledi.

"Kes şunu!" diye cıyakladı Leo.

Koç Hedge kaplumbağanın kabuğuna tırmandı, beysbol sopasıyla nafile yere vurup "Al sana! Al sana!" diye bağırmaya başladı.

Jason geminin kıç tarafından uçup yaratığın başına kondu. Altın renkli kılıcını iki gözünün arasına sapladı ama kılıcı, kaplumbağanın kabuğu yeni yağlanmış çelikmiş gibi yana kaydı. Frank, canavarın gözlerine oklar fırlatsa da bunlar da işe yaramadı. Kaplumbağanın perdeli iç gözkapakları inanılmaz bir dakiklikle açılıp kapanıyor, her oku geri püskürtüyordu. Piper suya kantalop kavunları fırlatıyor, "Yakalasana, aptal



kaplumbağa!" diye bağırıyordu. Fakat kaplumbağa *2. Argo*'yu yemeye niyetli gibiydi.

"Nasıl oldu da bize bu kadar yaklaştı?" dedi Hazel.

Leo bıkkınlıkla ellerini iki yana açtı. "Kabuğu yüzünden olmalı. Sonarda gözükmüyor olabilir. Bu, lanet olasıca bir görünmez kaplumbağa!"

"Gemi uçabilir mi?" diye sordu Piper.

"Küreklerimizin yarısı kırıkken mi?" Leo birkaç düğmeye bastı ve Arşimet küresini döndürdü. "Başka bir şey denemeliyim."

"Şurası!" diye bağırdı Nico yukarıdan. "Bizi o boğazlara doğru götürebilir misin?"

Hazel kardeşinin işaret ettiği yere baktı. Doğuya doğru, yaklaşık bir buçuk kilometre ileride, uzunca bir kara, kıyıdaki kayalıklara paralel biçimde ilerliyordu. Uzaktan emin olabilmek zordu ama aralarındaki su enlemesine sadece yirmi ya da otuz metre kadar gözüküyordu; *2. Argo*'nun arasından geçebileceği kadar geniş gibiydi ama kocaman kaplumbağanın kabuğu oraya asla sığmazdı.

"Evet, evet." Leo onun ne düşündüğünü anlamıştı. Tekrar Arşimet küresine baktı. "Jason, o şeyin kafasından uzaklaş! Aklıma bir fikir geldi!"

Jason hâlâ kaplumbağanın suratına vuruyordu ama Leo'nun aklına bir fikir geldiğini söylediğini duyunca, yapılacak en akıllıca şeyi yaptı. Oradan mümkün olduğunca hızla uçarak uzaklaştı.

"Koç, gelin!" diye seslendi Jason.

"Hayır, hallettim!" dedi Hedge ama Jason onu belinden kapıp yaratığın yanından uzaklaştırdı. Ne yazık ki Koç o kadar çok debelendi ki, Jason'ın kılıcı elinden fırladı ve denize düştü.

"Koç!" diye sızlandı Jason.

"Ne?" dedi Hedge. "Onu biraz yola getirmeye çalışıyordum!"

Kaplumbağa kafasıyla geminin gövdesine bir tos attı ve az kalsın tüm tayfayı iskele tarafından aşağı düşürecekti. Hazel gemi parçalanmış gibi bir gıcırtı duydu.

"Bir dakika kaldı," dedi Leo elleri konsolda uçuşurken.

"Bir dakikamız daha olmayabilir!" Frank son okunu da fırlattı.

Piper kaplumbağaya "Git buradan!" diye bağırdı.

Bir an için, Piper'ın sözleri işe yaramış gibiydi. Kaplumbağa gemiden uzaklaşıp kafasını suyun altına soktu. Ama sonra hızla geri geldi ve onlara daha şiddetli bir tos attı.

Jason ve Koç Hedge güverteye uçtular.

"İyi misiniz?" dedi Piper.

"İyiyim," diye mırıldandı Jason. "Silahım yok ama iyiyim."

"Kabuğa ateş!" diye seslendi Leo, Wii kumandasını çevirip.

Hazel geminin kıç tarafının patladığını sandı. Arkalarından ateşler fışkırdı, kaplumbağanın kafasını yalayıp geçti. Gemi öne atıldı ve Hazel'ı tekrar güverteye fırlattı.

Hazel apar topar ayağa kalkınca, geminin dalgaların arasında inanılmaz bir hızla sallandığını ve bir roket gibi arkasından ateşler saçtığını gördü. Kaplumbağa çoktan metrelerce arkalarında kalmıştı, kafası yanmıştı ve üstünden dumanlar tütüyordu.

Canavar öfkeyle böğürdü ve peşlerine düştü; perdeli ayaklarını suda öylesine büyük bir güçle çırptı ki, onlara ciddi ciddi yaklaştı. Boğaza yaklaşmalarına hâlâ çeyrek kilometre mesafe vardı.

"Dikkatini dağıtmamız gerek," diye mırıldandı Leo. "Canavarın dikkatini dağıtamazsak, oraya asla varamayız."

"Dikkatini dağıtacak bir şey," dedi Hazel.

Biraz düşündükten sonra içinden *Arion!* dedi.



Bunun işe yarayıp yaramayacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama bir anda, Hazel ufukta bir şey gördü; bir ışık ve buhar bulutu arasında bir şey onlara doğru geliyordu. Adriyatik'in yüzeyini yalayıp geçti. Arion bir saniye sonra kıç güvertesinde duruyordu.

Olimpos tanrıları aşkına, dedi Hazel içinden. Bu atı çok seviyorum.

Arion, *Tabii ki seviyorsun,* der gibi kişnedi. *Aptal değilsin.*

Hazel atın sırtına bindi. "Piper, senin şu Konuşbüyü yeteneğin şu anda işe yarar."

"Bir zamanlar, kaplumbağaları severdim," diye mırıldandı Piper, Hazel'ın elini tutup atın sırtına binerken. "Artık sevmiyorum!"

Hazel, Arion'u mahmuzladı. Arion, geminin kenarından suya atladı, dörtnala suda koşmaya başladı.

Kaplumbağa çok hızlı yüzüyordu ama Arion'un hızıyla yarışması mümkün değildi. Hazel ve Piper canavarın başının etrafından dolandı, Hazel kılıcını yaratığa savurdu, Piper da gelişigüzel emirler vermeye başladı. "Dal! Sola dön! Arkana bak!"

Kılıç canavara hiç zarar vermedi. Her emir sadece bir anlığına işe yaradı ama kaplumbağayı kızdırmaya başlamışlardı. Arion alaycı bir tavırla kişnerken, kaplumbağa onu ısırmaya çalıştığında atın kötü nefesiyle karşılaştı.

Çok geçmeden canavar, *2. Argo*'yu tamamıyla unutmuştu. Hazel hâlâ canavarın kafasını kılıçtan geçiriyordu. Piper emirler yağdırıyor, bereket boynuzunu canavarın gözbebeklerine hindistancevizleri ve rosto tavuklar fırlatmak için kullanıyordu.

*2. Argo* boğazdan geçer geçmez, Arion canavarı taciz etmeyi kesti. Hızla geminin peşine takıldılar ve bir saniye sonra tekrar kendilerini güvertede buldular.

Roket ateşi dinmişti ama kıç tarafındaki bronz gaz havalandırma deliklerinden hâlâ dumanlar çıkıyordu. *2. Argo* yelkenlerin gücü altında sendeliyor gibiydi ama planları işe yaramıştı. Güven içinde sığ sulardan geçtiler. Sancak tarafında uzun ve kayalıklı bir ada, iskele tarafındaysa anakarada bembeyaz yamaçlar gördüler. Kaplumbağa boğazın girişinde durdu ve onları öldürmek istermiş gibi nefretle baktı ama sonra onları izlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Kabuğunun boğazdan geçmeyeceği belliydi.

Hazel atından inince, Frank ona sıkı sıkı sarıldı ve "Harika bir iş başardın!" dedi.

Hazel'ın yanakları kızardı. "Teşekkürler."

Piper da attan indi. "Leo, ne zamandan beri *jet* iticilerimiz var?"

"Ha, onlar mı?" Leo mütevazı görünmeye çalışsa da beceremedi. "Boş vakitlerimde yaptığım bir şey işte canım. Keşke birkaç saniyeden daha fazla yanabilseler ama en azından bizi oradan uzaklaştırdılar."

"Kaplumbağanın kafasını da rosto ettiler," dedi Jason, Leo'nun icadını takdir ederek. "Şimdi ne yapacağız?"

"Öldürün onu!" dedi Hedge. "Bunu sorman mı gerekiyor yahu? Aramızda yeteri kadar mesafe var. Hedefe kilitlenip ateşleyin melezler!"

Jason kaşlarını çattı. "Koç, bir kere, kılıcımı sizin yüzünüzden kaybettim."

"Hey! Senden beni kurtarmanı istemedim!"

"İkincisi, ateş etmenin bir faydası olacağını sanmıyorum. O canavarın kabuğu Nemea aslanı derisi gibi. Kafası da daha yumuşak değil."

"O yüzen, boğazından içeri bir tane atmalıyız," dedi Hedge. "Tıpkı sizin Atlantik'teki şu karides canavarına yaptığınız gibi. Onu içten patlatmak gerek."

Frank kafasını kaşıdı. "İşe yarayabilir. Ama o zaman da, beş milyon



kiloluk bir kaplumbağa leşi boğazın girişini tıkar. Kırık küreklerimizle uçamıyorsak, bu gemiyi nasıl buradan çıkaracağız?"

"Siz bekleyin ve kürekleri tamir edin!" dedi Koç. "Ya da diğer tarafa doğru yol alın, seni koca hödük."

Frank şaşkın görünüyordu. "Hödük de ne demek?"

"Millet!" diye bağırdı Nico direkten. "Diğer tarafa doğru yol almak derken... Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Pruva tarafını işaret etti.

Yaklaşık olarak çeyrek kilometre ötede, uzun ve kayalıklı kara içe doğru kıvrılıyor ve yamaçlarla birleşiyordu. Kanal da dar bir V harfi biçiminde sona eriyordu.

"Bir boğazda değiliz," dedi Jason. "Çıkmaz yola girmişiz."

Hazel ayak ve el parmaklarının donduğunu hissetti. İskele tırabzanındaki gelincik Gale arka ayaklarının üstüne kalkmış, bir şey beklermiş gibi Hazel'a bakıyordu.

"Bu, bir tuzak," dedi Hazel.

Diğerleri ona baktılar.

"Yok canım, her şey yolunda," dedi Leo. "En kötü ihtimalle, gemiyi tamir ederiz. Bütün gece sürebilir ama gemiyi yeniden uçurmayı başarabilirim."

Ufak körfezin ağzında, kaplumbağa böğürdü. Oradan gitmeye hiç niyeti yok gibiydi.

"Peki..." Piper omuzlarını silkti. "En azından, kaplumbağa bize ulaşamaz. Burada güvendeyiz."

Bu, bir melezin asla söylememesi gereken bir şeydi. Bu sözler Piper'ın ağzından çıkar çıkmaz, ana direğe, suratının birkaç santim ötesine bir ok saplandı.

* * *

Tayfa korunmak için dört bir yana kaçıştı ama Piper olduğu yerde kalakalmış, suratını az kalsın feci bir şekilde delecek olan oka bakakalmıştı.

"Piper, eğilsene!" diye fısıldadı Jason telaşla.

Ama gemiye başka ok gelmedi.

Frank direğe saplanan okun açısını inceledi ve yamaçların tepesini işaret etti. "Yukarıda," dedi. "Tek bir nişancı var. Gördün mü?"

Hazel'ın gözleri güneşten kamaşmıştı ama minnacık bir şeklin çıkıntının kenarında durduğunu görebiliyordu. Bronz zırhı parıldıyordu.

"Kim bu yahu?" diye seslendi Leo. "Neden bize ateş ediyor?"

"Millet?" Piper'ın sesi cılız ve zayıftı. "Bir not var."

Hazel bunu daha önce görmemişti ama ok başına ufak bir parşömen iliştirilmişti. Nedeninden emin olmasa da buna öfkelenmişti. Hışımla okun ucundaki mesajı açtı.

"Şey, Hazel?" dedi Leo. "Bunun güvenli olduğuna emin misin?"

Hazel notu yüksek sesle okudu. "İlk dize: *Ya paranız ya canınız.*"

"Bu da ne demek?" diye sızlandı Koç Hedge. "Para falan yok. Canımız da güvende. O herif bizden pizza falan getirmemizi istiyorsa, unutun gitsin!"

"Dahası da var," dedi Hazel. "*Bir hırsızlık olayı oldu. Ekipten iki kişiyi tüm değerli eşyalarınızla birlikte yamacın tepesine yollayın. İki kişiden fazlası olmasın. Büyülü atı bırakın. Uçmak yok. Numara çekmek yok. Sadece tırmanın.*"

"*Neye* tırmanalım?" dedi Piper.

Nico işaret etti. "Oraya."

Bir yamaca oyulmuş olan dar basamaklar tepeye doğru uzanıyordu. Kaplumbağa, çıkmaz boğaz, yamaç... Hazel mektubu yazan kişinin bir



gemiyi ilk kez orada pusuya düşürmediğini düşündü.

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve yüksek sesle mesajı okumaya devam etti: "*Tüm değerli eşyalarınızı diyorum. Yoksa kaplumbağam ve ben sizi yok edeceğiz. Beş dakikanız var.*"

"Mancınıkları kullanın!" diye bağırdı Koç.

"*Not,*" dedi Hazel. "*Sakın mancınıklarınızı kullanmayı aklınızdan geçirmeyin.*"

"Lanet olsun!" dedi Koç. "Bu adam cidden iyi."

"İmza var mı?" diye sordu Nico.

Hazel hayır der gibi başını salladı. Jüpiter Kampı'nda dev gibi bir kaplumbağayla işbirliği yapan bir hırsızla ilgili bir öykü okumuştu ama her zamanki gibi, bu bilgiye ihtiyaç duyar duymaz, bu bilgi onu sinir edercesine hafızasının erişemeyeceği bir yerine kaçıştı.

Gelincik Gale onu izliyor, ne yapacağını bekliyordu.

Sınav henüz gerçekleşmedi, diye düşündü Hazel.

Kaplumbağanın dikkatini dağıtmak yeterli olmamıştı. Hazel henüz Sis'i ne şekilde kullanabileceğine dair hiçbir şey kanıtlamamıştı... Bunun en büyük nedeni Sis'i *kullanamamasıydı.*

Leo yamacın tepesine baktı ve mırıldandı: "İyi bir rota değil. O yaratık bizi oklarla köşeye sıkıştırmadan önce mancınığı yükleyebilsem bile, ateş edemezdim sanırım. Neredeyse ta tepeye kadar yüzlerce metre mesafe var arada."

"Evet," diye homurdandı Frank. "Benim yayım da faydasız. Onun o kadar yukarıda olması büyük bir avantaj. Ona ulaşamadım."

"Şey, bir de..." Piper ana direğe saplanan oka hafifçe vurdu. "Onun iyi bir nişancı olduğu izlenimine kapıldım. Bence beni vurmaya çalışmıyordu. Ama vurmuş olsaydı..."

Piper'ın lafını tamamlamasına gerek yoktu. Hırsız her kimse, bir hedefi yüzlerce metre öteden vurabilirdi. Onlar daha tepki bile veremeden, hepsini bir anda vurabilirdi.

"Ben giderim," dedi Hazel.

Gitme fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama Hekate'nin bunu art niyetli bir zorluk olarak önlerine çıkardığından emindi. Bu, Hazel'ın sınavıydı; gemiyi kurtarma sırası *ondaydı*. Sanki Hazel'ın bunun teyidine ihtiyacı varmış gibi, Gale tırabzanda hızla yürüdü ve onunla birlikte gitmeye hazırlanıyormuş gibi omzuna tünedi.

Diğerleri ona baktılar.

Frank yayını kavradı. "Hazel-"

"Hayır, beni dinleyin," dedi Hazel. "Bu hırsız değerli şeylerin peşinde. Oraya çıkabilir, altın, değerli taş ya da her ne istiyorsa bulabilirim."

Leo kaşını havaya kaldırdı. "Ona istediğini verirsek, bizi gerçekten de bırakacağına inanıyor musun?"

"Fazla şansımız yok," dedi Nico. "O herifle kaplumbağa arasında bir seçim yapmak..."

Jason elini havaya kaldırdı. Herkes sustu.

"Ben de yukarı gideceğim," dedi. "Mektupta iki kişi yazıyor. Hazel'ı yukarı götürüp onu kollarım. Hem o basamakların görüntüsünden hiç hoşlanmadım. Hazel düşecek olursa... O zaman da, rüzgârları devreye sokup ikimizin sert bir biçimde yere düşmesini engelleyebilirim."

Arion, *Bensiz mi gidiyorsun? Dalga mı geçiyorsun?* der gibi kişnedi.

"Sensiz gitmem gerek Arion," dedi Hazel. "Jason... Evet. Bence haklısın. En iyi plan bu."

"Keşke yanımda kılıcım da olsaydı." Jason, Koç'a baktı. "Geride, denizin dibinde kaldı. Onu oradan alabilecek Percy de burada değil."





*Percy* ismi üstlerinden bir bulut gibi geçti. Güvertedeki ruh hali daha da karamsarlaştı.

Hazel kolunu öne uzattı. Bunu düşünmeden yaptı. Sadece suya odaklandı ve İmparatorluk altınını geri çağırdı.

Aptalca bir fikirdi. Kılıç muhtemelen çok uzakta kalmış, yüzlerce metre suyun dibini boylamıştı. Ama Hazel parmaklarının ucunda bir oltayı çekiştiren minik bir balığın kıpırtısı gibi bir şey hissetti ve Jason'ın kılıcı sudan fırlayıp eline kondu.

"İşte," dedi kılıcı uzatıp.

Jason'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu... Kılıç neredeyse yarım kilometre ötedeydi!"

"Bir süredir bunu yapmayı deniyordum," dedi Hazel ama doğruyu söylemiyordu.

Jason'ın kılıcını geri getirerek bunu mücevherleri ve değerli metalleri lanetlediği gibi kazara lanetlemediğini umdu. Ama bir şekilde silahların farklı olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa, Glacier Körfezi'nde bir yığın İmparatorluk altınından yapılmış malzemeyi çıkarmış ve bunları Beşinci Kohort'a dağıtmıştı. Bu olay sırasında herhangi bir sorun yaşamamıştı.

Bu konuda endişelenmemeye gayret etti. Hekate'ye çok öfkelenmiş, Kohort'un saçma sapan sorunlarının önüne çıkmasından usanmıştı. "Şimdi, başka itirazı olan yoksa, tanışmamız gereken bir hırsız var."

# XXVII

# HAZEL

Hazel açık alanda olmaya bayılırdı ama omzuna tünemiş aksi bir gelincikle birlikte, altmış metrelik bir uçurumda tırabzanları olmayan bir merdivenden tırmanmak mı? Yok, buna o kadar da bayılmamıştı. Özellikle de Arion'un sırtında, yukarıya birkaç saniyede çıkabilecekken.

Jason düşme olasılığına karşılık ardından takip ediyordu. Hazel buna memnundu ama yine de oradan aşağıya düşme ihtimali gözünde daha az korkunç bir hale gelmiyordu.

Sağına baktı ama bunu yaparak hata etmiş oldu. Ayağının kaymasına ramak kaldı ve merdivenin kenarından taşlar yuvarlandı. Gale panik içinde cıyakladı.

"İyi misin?" diye sordu Jason.

"Evet." Hazel'ın kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibiydi. "İyiyim."

Dönüp Jason'a bakabileceği kadar yer yoktu. Jason'ın onu yere çakılmaktan koruyacağına inanmaktan başka çaresi yoktu. Jason uçabildiğinden, tek mantıklı destekti. Yine de, ardındaki kişi Frank olsaydı diye düşündü. Ya da Nico, Piper veya Leo olabilirdi. Hatta... Yok, Koç Hedge olmayabilirdi. Ama Hazel yine de Jason Grace konusunda huzursuzdu.





Jüpiter Kampı'na vardığından beri, onunla ilgili öyküler duymuştu. Kampçılar, Beşinci Kohort'un alçak pozisyonlarından praetorluğa yükselen, onları Tam Dağı Savaşı'nda zafere ulaştıran, sonra da ortadan kaybolan Jüpiter'in oğlundan saygıyla söz ediyorlardı. Son birkaç haftadır meydana gelen olaylardan sonra bile, Jason gerçek bir kişidense, bir efsane gibiydi. Hazel ona, buz mavisi gözlerine ve sanki ağzından çıkan her lafı tartıyormuş gibi mesafeli tavrına ısınmakta zorlanıyordu. Bir de onun Roma'da tutsak alındığını öğrendiklerinde, kardeşi Nico'yu ne kadar kolay gözden çıkarmaya hazır olduğunu da unutamıyordu.

Jason, Nico'nun onları tuzağa düşürecek bir yem olduğuna inanmıştı. Haklıydı. Belki de artık Nico güvende olduğuna göre, Hazel'ın Jason'ın uyarısının iyi bir fikir olduğunu anlaması gerekirdi. Ama yine de onunla ilgili olarak ne düşüneceğini bilemiyordu. Ya o dik yamacın tepesinde başları derde girerse ve Jason, *onu* kurtarmanın görev için yapılacak en iyi şey olmadığına karar verirse?

Yukarı baktı. Oradan hâlâ hırsızı göremiyordu ama onun beklediğini hissediyordu. Hazel en açgözlü hırsızı bile tatmin edecek kadar değerli taşlar ve mücevherler yaratabileceğinden emindi. Acaba yaratacağı hazine yine de kötü talih getirir mi diye düşündü. İlk öldüğü sefer, lanetin ortadan kalkıp kalkmadığından asla emin olamamıştı. İçinde bulundukları durumsa, bunu öğrenmek için iyi bir fırsat gibiydi. Kocaman bir kaplumbağayla masum melezlerden hırsızlık yapan bir hırsız birkaç kötü laneti hak ederdi.

Gelincik Gale omzundan atladı ve hızla yukarı tırmanmaya koyuldu. Sonra geriye bakıp heyecanla cıyakladı.

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum," diye söylendi Hazel.

Gelinciğin onun düştüğünü görmek için can attığını düşünmeden edemiyordu.

"Şey, şu Sis'i kontrol etme durumu var ya?" dedi Jason. "Bir gelişme oldu mu?"

"Hayır," dedi Hazel.

Başarısızlıklarını düşünmekten hoşlanmazdı. Bir ejderhaya dönüştüremediği martıyı, Koç Hedge'in inatla bir sosisli sandviçe dönüşmek istemeyen beysbol sopasını aklına getirmek istemiyordu. Bunların gerçek olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Başaracaksın," dedi Jason.

Jason'ın ses tonu Hazel'ı şaşırttı. Sırf nazik olmak adına söylenmiş bir şey değildi. Jason bundan emin gibiydi. Hazel basamakları çıkmaya devam etti ama Jason'ın onu delip geçen mavi gözleriyle, çenesini güvenle sıkarak onu izlediğini düşünüyordu.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Eminim. İnsanların ya da melezlerin, neyi başarabilecekleri konusundaki içgüdülerim doğru çıkar. Hekate bu güce sahip olduğuna inanmamış olsaydı, seni seçmezdi."

Belki de Hazel'ın bunları duyduğunda kendisini daha iyi hissetmesi gerekirdi. Oysa öyle hissetmedi.

İnsanlar konusunda, *onun* da içgüdüleri kuvvetliydi. Birçok arkadaşını, hatta ne düşündüğünü anlamanın hiç de kolay olmadığı kardeşi Nico'yu neyin motive ettiğini bilirdi.

Peki, Jason? Hiçbir fikri yoktu. Herkes onun doğal bir lider olduğunu söylüyordu. Hazel buna inanıyordu. Jason ardında ilerlerken, ona ekibin değerli bir parçası gibi davranıyor, ona her şeyi başarabileceğini





söylüyordu. Ama ya *Jason* neleri başarabilirdi?

Bu şüpheleriyle ilgili olarak kimseyle konuşamıyordu. Frank, Jason'a hayrandı. Piper'sa ona sırsıklam âşıktı. Leo en iyi arkadaşıydı. Nico bile liderliğini sorgusuz sualsiz kabullenmiş gibiydi.

Ama Hazel, Jason'ın Hera'nın gigantlara karşı ilk hamlesi olduğunu da unutamıyordu. Olimpos'un kraliçesi Jason'ı Melez Kampı'na koyuvermiş, Gaia'yı durdurmak için girişilen bu zincirleme olayları başlatmıştı. Peki, neden ilk olarak Jason'ı seçmişti? Hazel'ın içinden bir ses, onun kilit adam olduğunu söylüyordu. Jason ayrıca son hamle de olacaktı.

*Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak.* Kehanet böyle diyordu. Hazel ateşten ne kadar korksa da, fırtınalardan daha fazla korkardı. Jason Grace de istediği zaman, çok korkunç fırtınalar yaratabiliyordu.

Başını kaldırınca, uçurumun kenarının sadece birkaç metre yukarıda kaldığını fark etti.

En tepeye vardığında, nefes nefese ve kan ter içinde kalmıştı. Uzunca, eğimli bir vadi iç karaya doğru uzanıyordu ve üstünde yer yer çarpık çurpuk zeytin ağaçları ve kireçtaşı kayalıkları vardı. Bir medeniyete dair hiçbir iz yoktu.

Hazel'ın dizleri onca basamak çıkmaktan titriyordu. Gale'se etrafı keşfetmek için can atar gibiydi. Gelincik bağırdı, gaz çıkardı ve en yakındaki çalılıkların arasına daldı. Yukarıdan, *2. Argo* boğazda oyuncak bir gemi gibi gözüküyordu. Hazel birinin nasıl o kadar yüksekten bir ok fırlatabileceğini, rüzgâra ve güneşin sudan yansıyan ışınlarından etkilenmeyeceğini anlayamıyordu. Körfezciğin girişinde, devasa kaplumbağanın kabuğu parlatılmış bir madeni para gibi ışıldıyordu.

Jason da yukarı vardığında, Hazel'dan daha iyi durumda değildi.

"Nerede-" dedi.

"Buradayım!" dedi bir ses.

Hazel irkildi. Sadece üç metre ötede, omzuna bir yay ve ok kılıfı asılı olan, ellerindeyse iki tane eski tarz filinta bulunan bir adam karşılarında belirdi. Uzun deri çizmeler, deri bir pantolon ve korsan tarzı bir gömlek giymişti. Kıvırcık siyah saçları küçük bir çocuğunkini andırıyordu, parlak yeşil gözleriyse gayet dostane bakıyordu ama suratının alt yarısını kırmızı renkli bir fular örtüyordu.

"Hoş geldiniz!" diye bağırdı hırsız, tüfeklerini onlara doğrultarak. "Ya paranız ya canınız!"

Hazel adamın daha üç saniye önce orada olmadığından emindi. Görünmez bir perdenin ardından çıkmış gibi, bir anda önlerinde belirmişti.

"Kimsin?" diye sordu Hazel.

Hırsız güldü. "Sciron'um tabii!"

"Kheiron mu?" dedi Jason. "Sentor gibi mi?"

Hırsız gözlerini devirdi. "Ski-ron, dedim dostum. Poseidon'un oğlu! Muhteşem hırsız. Her yönüyle süper bir adam! Ama bunlar önemli değil. Yanınızda değerli eşyalar görmüyorum!" diye bağırdı harika bir olayla karşılaşmış gibi. "Yani, ölmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Bir dakika," dedi Hazel. "Değerli eşyalarımız var. Ama onları verirsek, bizi bırakacağından nasıl emin olabiliriz?"

"Öff, herkes de *bunu* sorar zaten," dedi Sciron. "Styks Nehri üstüne yemin ederim ki, bana istediklerimi verirseniz, sizi *vurmayacağım.* Sizi dosdoğru o uçurumdan geri yollayacağım."

Hazel temkinle Jason'a baktı. Styks Nehri üstüne yemin etmiş olsun olmasın, Sciron'un verdiği bu söz, Hazel'ın içini kesinlikle rahatlatmamıştı.





"Ya seninle savaşırsak?" dedi Jason. "Hem bize saldırıp hem de gemimizi rehin alamazsın-"

*BAM! BAM!*

Her şey o kadar hızlı oldu ki, Hazel bir an için neler olduğunu anlayamadı.

Jason'ın kafasının yan tarafından dumanlar çıkıyordu. Sol kulağının tam üstünde oluşan bir yarık, yarış pisti çizgisi gibi saçlarının arasından geçiyordu. Sciron'un filintalarından biri hâlâ Jason'ın suratına çevrilmiş duruyordu. Diğeriyse aşağı doğru, sanki Sciron'un ikinci el ateşi *2. Argo*'ya nişan alınmış gibi uçurumun yanına çevrilmişti.

Hazel şok içinde boğulacak gibi oldu. "Ne yaptın?"

"Aman, endişelenme!" diye güldü Sciron. "O kadar uzak bir mesafeyi görebilseydin ki göremezsin, iri yarı bir gencin ayakkabılarının arasında, güvertede bir delik açıldığını görebilirdin."

"Frank!"

Sciron güldü. "Öyle diyorsan, öyledir. Bu, sadece bir gösteriydi. Gerçi durum *daha* ciddi de olabilirdi."

Filintalarını çevirdi. Tüfeklerin tetikleri yeniden kuruldu ve Hazel namluların, büyüyle yeniden dolduğunu hissetti.

Sciron kaşlarıyla Jason'ı işaret etti. "Eee? Sorunuza yanıt vermem gerekirse: Evet, aynı anda hem size saldırıp hem de geminizi tutsak alabilirim. İlahi bronz cephanelik. Melezler için son derece ölümcüldür. Önce ikiniz ölürsünüz... *bam, bam.* Sonra gemideki arkadaşlarınızı teker teker vurabilirim. Hedef alıştırması, çığlıklar atarak etrafta koşturan canlı hedeflerle çok daha eğlenceli!"

Jason merminin saçlarının arasında açtığı yeni ize elledi. İlk kez, hiç de kendine güveniyormuş gibi görünmüyordu.

Hazel ayak bileklerinin titrediğini hissetti. Frank hayatında tanıdığı en iyi yay kullanan kişiydi ama Sciron denen bu soyguncu, bir insanı *aşacak* derecede iyiydi.

"Demek sen de Poseidon'un çocuğusun?" diye sordu Hazel. "Okları fırlatışından, Apollon'un çocuğu olduğunu düşünebilirdim."

Sciron'un gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Vay canına, teşekkürler! Ama bunun tek sebebi çok alıştırma yapmış olmam. Kocaman kaplumbağaysa, aileden gelen bir beceri. Dev kaplumbağaları, Poseidon'un oğullarından biri olmadan evcilleştirmek mümkün değildir! Tabii geminizi dev bir dalgayla alabora da *edebilirdim* ama bu, cidden zor bir iş. Tuzak kurup insanları vurmak kadar da eğlenceli değil."

Hazel bir şeyler düşünmeye, vakit kazanmaya çalıştı ama namlularından dumanlar çıkan filintalara bakarken bunu yapmak hiç de kolay değildi. "Şey... Neden fular taktın?"

"Kimse beni tanımasın diye," dedi Sciron.

"Ama bize zaten kendini tanıttın," dedi Jason. "Sen, Sciron'sun."

Hırsızın gözleri irileşti. "Bunu nereden... Hah, doğru ya, tanıttım sanırım." Tüfeklerden birini indirdi, diğeriyle de başının kenarını kaşıdı. "Çok şapşalım. Özür dilerim. Sanırım biraz paslanmışım. Ölümden döndüm ne de olsa. Bir daha deneyeyim."

Tüfeklerini aynı hizada tekrar kaldırdı. "Ya paranızı ya canınızı! Ben kimliği belirsiz bir soyguncuyum; ismimi bilmenize de gerek yok!"

İsimsiz bir soyguncu. Hazel'ın aklına bir şey gelir gibi oldu. "Theseus. Seni bir keresinde öldürmüştü."

Sciron'un omuzları çöktü. "*Neden* ismini söyledin? Bak ne kadar da güzel anlaşıyorduk!"

Jason kaşlarını çattı. "Hazel, bu herifin öyküsünü biliyor musun?"





Hazel evet der gibi başını salladı ama öyküyü hâlâ tam olarak hatırlamıyordu. "Theseus onunla Atina yolunda karşılaşmıştı. Sciron kurbanlarını... Şey..."

*Bunun kaplumbağayla bir ilgisi vardı.* Ama Hazel hatırlayamıyordu.

"Theseus *oyunbozanlık* yaptı!" diye sızlandı Sciron. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Artık ölümden döndüm. Gaia bana kıyı şeridinde kalıp dilediğim melezleri soyabileceğime dair söz verdi. Ben de aynen bunu yapacağım! Şimdi... Nerede kalmıştık?"

"Bizi bırakmak üzereydin," dedi Hazel.

"Hmm..." dedi Sciron. "Hayır, hiç sanmam. Ha, tamam! Ya paranız ya canınız. Değerli eşyalarınız nerede? Yok mu? O halde, size-"

"Dur," dedi Hazel. "Yanımızda değerli şeyler var. En azından, bir şeyler bulabilirim."

Sciron tüfeklerden birini Jason'ın başına doğrulttu. "O zaman, canım, derhal işe koyul, yoksa bir sonraki mermim arkadaşının saçlarından daha fazlasını alıp götürecek!"

Hazel'ın odaklanmasına bile gerek kalmadı. Bunu yapmaya öylesine hazırdı ki, ardındaki zemin zangırdadı ve yerde derhal bir tümsek oluştu: Değerli metaller yüzeye sanki toprak onlardan kurtulmak istermiş gibi bir anda fırladı.

Hazel kendisini dizlerine kadar içine gömüldüğü, yüzeye fırlamış bir hazinenin ortasında buldu. Roma denarileri, eski altın mücevherler, parıldayan elmaslar, topazlar ve yakutlar... Bunlar birkaç çuvalı dolduracak miktardaydı.

Sciron sevinçle güldü. "Bunu *nasıl* yaptın?"

Hazel yanıt vermedi. Hekate'nin kavşağında beliren tüm madeni pa-

raları düşündü. Orada daha da fazlası vardı. Bunlar, yüzyıllarca o araziye tırmanmış olan imparatorluklara aitti; Yunan, Roma, Bizans ve daha birçok imparatorluk... O imparatorluklar artık yok olmuştu ve geriye sadece hırsız Sciron'un soyabileceği çorak bir sahil şeridi kalmıştı.

Hazel bunu düşününce, kendini minnacık ve güçsüz hissetti.

"Hazineyi al işte," dedi. "Bizi de bırak."

Sciron cık cık etti. "Ama ben *bütün* değerli eşyalarınız demiştim. O gemide çok değerli bir şey gizlediğinize eminim... Yaklaşık on iki metrelik, fildişi ve altından yapılmış bir heykel olabilir mi?"

Hazel'ın ensesinden aşağı terler akmaya başladı ve sırtının ürperdiğini hissetti.

Jason öne çıktı. Yüzüne doğrultulmuş tabancaya rağmen, gözleri birer safir taşı kadar sertti. "Heykel anlaşmaya dâhil olamaz."

"Haklısın, olamaz!" dedi Sciron. "Ona mutlaka sahip olmalıyım!"

"Bunu sana Gaia söyledi," diye tahmin etti Hazel. "Onu almanı emretti."

Sciron omuzlarını silkti. "Olabilir. Ama bana heykelin bende kalabileceğini söyledi. Bu teklifi reddetmek delilik! Yine ölmek istemiyorum dostlar. Çok varlıklı bir adam olarak uzun bir hayat yaşamak istiyorum!"

"Heykelin sana hiçbir faydası olmaz," dedi Hazel. "Gaia dünyayı yok edecekse, kime ne faydası olur?"

Sciron'un tüfeklerinin namluları titredi. "Ne dedin?"

"Gaia seni kullanıyor," dedi Hazel. "O heykeli alırsan, onu yenemeyiz. Tüm ölümlüleri ve melezleri yeryüzünden silmek, gigantlarıyla canavarlarını başa getirmek istiyor. Sonra altınlarını nerede harcayacaksın Sciron? Tabii, Gaia hayatta kalmana izin verirse."

Hazel, Sciron'un bunları düşünmesi için biraz duraksadı. Sciron'un





ikiyüzlülüğe inanmakta güçlük çekeceğini sanmıyordu, çünkü o da bir hırsızdı.

Sciron on saniye boyunca hiçbir şey demedi.

En sonunda, yüzünde gülümseme belirdi.

"Peki!" dedi. "Mantıksız biri değilimdir. Heykel sizde kalsın."

Jason gözlerini kırpıştırdı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Bir şey daha var," dedi Sciron. "Her zaman bana saygı gösterilmesini isterim. Kurbanlarımı serbest bırakmadan önce, ayaklarımı yıkamalarını talep ederim."

Hazel onu doğru duyup duymadığından emin değildi. Derken Sciron, deri çizmelerini teker teker çıkardı. Çıplak ayakları Hazel'ın hayatında gördüğü en iğrenç görüntüye sahipti... Üstelik Hazel o güne dek *birçok* iğrenç şey görmüştü.

Sciron'un ayakları şiş, kırış kırış ve sanki yüzyıllardır formaldehitte kalmışçasına hamur topağı gibi bembeyazdı. Şekilsiz ayak parmaklarının üstünde gür, kahverengi kıllar vardı. Kırık ayak tırnakları bir kaplumbağa kabuğu gibi yeşil ve sarı renkliydi.

Sonra kokuyu fark etti. Hazel, babasının Yeraltı sarayında zombiler için bir kafeterya olup olmadığını bilmiyordu ama *olsaydı*, kafeterya kesin Sciron'un ayakları gibi kokardı.

"Eee?" dedi Sciron iğrenç ayak parmaklarını oynatarak. "Kim solu, kim sağı alacak?"

Jason'ın yüzü neredeyse Sciron'un ayakları kadar bembeyaz kesildi. "Sen... bizimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hiç de değil!" dedi Sciron. "Ayaklarımı yıkarsanız işimiz biter. Sizi uçurumdan aşağı yollarım. Styks Nehri üstüne yemin ederim."

Bu sözü öylesine rahat bir biçimde vermişti ki, Hazel'ın zihninde bir-

den alarm zilleri çalmaya başladı. *Ayaklar. Uçurumdan aşağı yollanmak. Kaplumbağa kabuğu.*

Birden, öykünün tamamını hatırladı, tüm eksik parçalar bir araya geldi. Sciron'un kurbanlarını nasıl öldürdüğünü hatırladı.

"Bize bir dakika izin verir misin?" dedi hırsıza.

Sciron gözlerini kıstı. "Ne için?"

"Şey, bu, büyük bir karar," dedi Hazel. "Yani, sol ayak, sağ ayak seçimini diyorum. Bunu konuşmamız gerek."

Hazel onun fuların altında gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Tabii," dedi Sciron. "Çok cömert olduğumdan, *iki* dakika bile konuşabilirsiniz."

Hazel etrafındaki hazine öbeğinin arasından çıktı. Jason'ı cesaret edebildiği kadar uzağa; Sciron'un onları duymayacağını umduğu, uçurumun yaklaşık on beş metre aşağısına götürdü.

"Sciron kurbanlarını tekmeleyerek uçurumdan aşağı atar," diye fısıldadı.

Jason kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ayağını yıkamak için yere çömeldiğimizde bizi öldürecek. Dengemizi kaybettiğimizde ve ayak kokusundan başımız döndüğünde, bizi tekmeleyerek aşağı atacak. Biz de dev kaplumbağanın ağzına düşeceğiz."

Jason, deyim yerindeyse, bir süre bunu hazmetmeye çalıştı. Uçurumdan aşağı, dev kaplumbağanın kabuğunun suyun altında pırıldadığı yere baktı.

"O halde, savaşmamız gerekiyor," dedi.

"Sciron çok atik," dedi Hazel. "İkimizi de öldürür."

"O zaman, uçmaya hazırlanırım. Beni tekmelediğinde, uçurumun yarısına kadar süzülürüm. Seni tekmelediğinde de, seni havada yakalarım."



Hazel hayır der gibi başını salladı. "Seni yeterince sert ve hızlı bir biçimde tekmelerse, uçamayacak kadar sersemlersin. Bunu başarabilsen bile, Sciron'un gözleri keskin bir nişancıyı aratmıyor. Düşüşünü izler. Sonra da seni havada vurur."

"Yani..." Jason kılıcının kabzasını sıkı sıkı tuttu. "Umarım başka bir fikrin vardır."

Birkaç metre ötedeki gelincik Gale çalılıkların arasından dışarı fırladı. Dişlerini gösterdi ve *Eeee? Başka fikrin var mı?* der gibi Hazel'a baktı.

Hazel topraktan daha fazla altın çekmemeye çalışarak sinirlerini yatıştırmaya gayret etti. Babasıyla ilgili gördüğü rüyayı hatırladı. Pluton, *Ölüler göreceklerine inandıklarını görürler. Yaşayanlar da öyle. İşin sırrı bu,* demişti.

Hazel ne yapması gerektiğini anlamıştı. Bu fikirden gaz çıkaran gelincikten ve Sciron'un leş kokulu ayaklarından daha fazla nefret etmişti.

"Ne yazık ki evet," dedi. "Sciron'un kazanmasına izin vermeliyiz."

"Ne?" dedi Jason şaşkınlıkla.

Hazel ona planını anlattı.

# XXVIII

# HAZEL

"Nihayet!" diye bağırdı Sciron. "Ama iki dakikadan *daha* uzun sürdü!"

"Pardon," dedi Jason. "Karar vermek çok zordu... Yani, hangi ayağı seçeceğimize zor karar verdik."

Hazel zihnini boşaltmaya ve manzarayı Sciron'un gözlerinden görmeye çalıştı; neler arzu ettiğini ve beklediğini anlamaya çalıştı.

Sis'i kullanmanın anahtarı *buydu*. Birini dünyayı kendisi gibi görmeye zorlayamazdı. Sciron'un gerçekliğini daha az inanılır da kılamazdı. Ama ona görmek istediği şeyi gösterebilirse... Eh, Hazel, Pluton'un çocuklarından biriydi. Onlarca senesini ölülerle birlikte geçirmiş, yarım yamalak hatırladıkları geçmiş hayatları için ne büyük bir özlem çektiklerini dinlemiş, nostalji hissiyle her şeyi çarpıttıklarını görmüştü.

Ölüler göreceklerine *inandıklarını* görürlerdi. Yaşayanlar da öyle.

Pluton, Yeraltı Dünyası'nın, zenginliğin tanrısıydı. Belki de bu iki etki noktası, birbirine Hazel'ın sandığından da bağlıydı. Arzu etmekle açgözlülük arasında fazla bir fark yoktu.



Altınlarla elmaslar yaratabiliyorsa, farklı bir hazine; insanların görmek *istediği* gibi bir dünya yaratamaz mıydı?

Tabii, yanılıyor da olabilirdi. Bu durumda, o ve Jason az sonra kaplumbağa maması olabilirlerdi.

Elini, Frank'in büyülü tahta parçasının her zamankinden daha ağır geldiği ceketinin cebinin üstüne koydu. Artık sadece Frank'in hayat çizgisini taşımıyordu. Tüm tayfasının hayatı ona bağlıydı.

Jason teslim olmuş gibi ellerini iki yana açarak öne çıktı. "Önce ben başlayacağım Sciron," dedi. "Sol ayağını yıkayacağım."

"Mükemmel bir seçim!" Sciron, cesedi andıran kıllı ayak parmaklarını oynattı. "O ayağımla bir şeyin üstüne basmış olabilirim. Ama eminim ki bir güzel temizlersin."

Jason kulaklarının kızardığını hissetti. Hazel onun boyun kaslarının gerilişinden, bu oyuna bir son verip saldırıya geçmek istediğini hissetti; İmparatorluk altınından yapılmış kılıcını hızla savurmak istiyordu. Ama bunu denediği takdirde, Hazel onun başarısız olacağını biliyordu.

"Sciron," diye araya girdi. "Biraz suyun var mı? Biraz da sabun gerek. Bunlar olmadan nasıl-"

"İşte, böyle!" Sciron sol elindeki tüfeğini kaldırdı. Filinta birden bir su şişesiyle bir bez haline geldi ve malzemeleri Jason'a fırlattı.

Jason şişenin üstündeki etikete baktı. "Ayaklarını *cam* temizleyicisiyle mi yıkamamı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Sciron kaşlarını çattı. "Bunun üstünde çoklu yüzey deterjanı yazıyor. Ayaklarım çoklu yüzey sayılır. Hem bakterileri de öldürüyormuş. İnan bana, sırf suyla bu bebekleri temizleyemezsin."

Sciron yine ayak parmaklarını oynattı ve uçuruma biraz daha fazla zombi kafesi kokusu yayıldı.

Jason öğürdü. "Ay, tanrılarım, hayır..."

Sciron omuzlarını silkti. "Diğer elimdekini de seçebilirsin biliyorsun." Sağ elindeki tüfeği gösterdi.

"Ayaklarını yıkayacak," dedi Hazel.

Jason dik dik ona baktı ama Hazel bakışma oyununu kazandı.

"Tamam," diye homurdandı Jason.

"Harika! Şimdi..." Sciron, tam ayağının boyutunda olan, en yakındaki kireçtaşı kütlesinin üstüne sıçradı. Yüzünü suya çevirdi ve ayağını yeni bir ülkeye el koyan bir kâşif gibi taşın üstüne yasladı. "Sen nasırlarımı ovalarken, ben de ufka bakacağım. Daha eğlenceli olacak," dedi.

"Evet, eminim," diye yanıt verdi Jason.

Jason, hırsızın önüne çömeldi; bu şekilde, çok kolay bir hedef haline gelmişti. Bir tekmeyle dosdoğru uçurumdan aşağı yuvarlanırdı.

Hazel yapacağı işe odaklandı. Hırsızların efendisi Sciron olduğunu hayal etti. Sarışın, zavallı ve hiçbir tehdit oluşturmayan bir çocuğa baktığını düşündü: az sonra kurbanı olacak bir başka yenilgiye uğramış meleze...

Zihninde neler olacağını gördü. Sis'i tıpkı toprağın altındaki altınları, gümüşleri ya da yakutları çağırdığı toprağın derinliklerinden yukarı çağırdı.

Jason deterjanı püskürttü. Gözleri sulandı. Sciron'un ayak başparmağını elindeki bezle ovdu ve öğürmek için başını yana çevirdi. Hazel olanları güçlükle izliyordu. Tekme anı geldiğinde, neredeyse kaçıracaktı.

Sciron ayağını Jason'ın göğsüne savurdu. Jason geriye doğru uçurumun kenarına yuvarlandı, kollarını dört bir yana açtı ve düşerken çığlık attı. Tam suya değecekken, kaplumbağa sudan çıktı ve onu kocaman bir ısırıkla midesine indirip tekrar suya battı.





*2. Argo*'da alarm zilleri çaldı. Hazel'ın arkadaşları mancınıkları çeke çeke güverteye geldi. Hazel, Piper'ın ta gemiden attığı çığlığı duydu.

Bunlar o kadar sinir bozucuydu ki, Hazel'ın dikkatinin dağılmasına ramak kalmıştı. Zihninin iki bölüme ayrılması için kendisini zorladı. Bunlardan biri yoğun bir biçimde yaptığı işe odaklandı, diğeri de Sciron'un görmesi gerekenlere odaklandı.

Öfkeyle bağırdı. "*Ne* yaptın?"

"Ah, canım..." Sciron üzülmüş gibiydi ama Hazel onun fularının altında sırıttığını hissetti. "Kazayla oldu, inan bana."

"Şimdi, arkadaşlarım seni öldürecek!"

"Deneyebilirler," dedi Sciron. "Ama bu arada, bence diğer ayağımı yıkayacak kadar vaktin var! İnan bana canım, kaplumbağam doymuştur. Seni de yemek istediğini hiç sanmam. Güvendesin. Tabii ayağımı yıkamazsan, neler olacağını bilemem."

Filintayı kızın kafasına doğrulttu.

Hazel, tereddüt etti, Sciron'un onun ne kadar acı çektiğini görmesini sağladı. Bunu hemencecik kabul edemezdi, yoksa Sciron onun pes ettiğini düşünmezdi.

"Bana tekme atma," dedi ağlamaklı bir sesle.

Sciron'un gözleri parıldadı. Hazel'ın bunu söylemesini bekliyordu. Hazel o sırada çaresiz ve yıkılmış görünüyordu. Poseidon'un oğlu Sciron, bir kez daha zafer kazanmıştı.

Hazel bu adamın Percy Jackson'la aynı babaya sahip olduğuna inanamıyordu. Sonra Poseidon'un tıpkı deniz gibi değişken bir kişiliği olduğunu hatırladı. Belki çocukları da kişiliğinin bu özelliğini yansıtıyorlardı. Percy, Poseidon'un daha iyi yönlerini yansıtıyordu: Güçlüydü ama bir yandan da nazik ve yardımseverdi; gemileri güven içinde uzak

diyarlara götüren türden bir deniz gibiydi. Sciron'sa Poseidon'un *diğer* yanını yansıtıyordu: Bir kıyıyı yok edene ya da masum insanları alıp boğulana veya gemileri kayalıklara çarptırıp hiç merhamet göstermeden tayfaları öldürene dek usanmadan didiniyordu.

Jason'ın yere düşürdüğü sprey şişesini eline aldı.

"Sciron," dedi öfkeyle, "ayakların senin *en az* iğrenç olan yanın."

Sciron'un yeşil gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Sen *temizlemeye* bak."

Hazel yere eğildi, kokuyu duymamaya çalıştı. Bir kenara kaydı, Sciron'un da yerini değiştirmesini sağladı ama denizin hâlâ arkasında olduğunu hayal etti. Tekrar yana kayana dek, bu görüntüyü zihninde tutmaya çalıştı.

"Haydi, bitir şu işi!" dedi Sciron.

Hazel gülümsememek için kendini zor tuttu. Sciron'u yüz seksen derecede döndürmeyi başarmıştı. Oysa Sciron önünde hâlâ denizi, arkasındaysa aşağı doğru uzanan kırlık alanı görüyordu.

Hazel temizliğe girişti.

Hazel daha önce de birçok iğrenç iş yapmıştı. Jüpiter Kampı'ndaki tek boynuzlu at ahırlarını temizlemişti. Lejyonun tuvaletleri için çukurlar kazmıştı.

Bu, hiçbir şey değil, dedi içinden. Ama Sciron'un ayaklarına bakınca, öğürmemek elinde değildi.

Tekme geldiğinde, geriye doğru savrulsa da uzağa gitmedi. Birkaç metre öteye, popo üstü çimlere düştü.

Sciron ona baktı. "Nasıl..."

Birden dünya değişti. Yanılsama silindi ve Sciron'un aklı iyiden iyiye karıştı. Deniz *arkasında* kalmıştı. Hazel'ı sadece uçurumun kenarından öteye itmeyi başarabilmişti.



Tüfeğini indirdi. "Bunu nasıl-"

"Ya paran ya canın," dedi Hazel.

Jason gökyüzünden pike yaptı, Hazel'ın başının üstünden geçti ve hırsıza çarparak onu uçurumdan aşağı savurdu.

Sciron düşerken çığlık attı, tüfeğini çılgınlar gibi ateşledi ama ilk kez hiçbir şeyi vuramadı. Hazel ayağa kalktı. Uçurumun kenarına vardığında, kaplumbağanın Sciron'u havada kaptığını gördü.

Jason sırıttı. "Hazel, yaptığın şey *harikaydı*. Cidden... Hazel? Hey, Hazel?"

Hazel birden başının döndüğünü hissederek dizlerinin üstüne yığıldı.

Uzaktan, arkadaşlarının aşağıdaki gemide tezahüratlar yaptığını duydu. Jason başında duruyordu ama ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyordu, görüntüsü bulanıktı, sesi de parazit gibi çıkıyordu.

Etrafındaki kayalıkları ve çimleri buz kapladı. Toprağın altından çıkardığı zenginlikler tekrar yeraltına girdi. Sis dönmeye başladı.

Ne yaptım? diye düşündü panik içinde. Bir şeyler ters gitti.

"Hayır, Hazel," dedi arkasından gelen kalın bir ses. "İyi iş çıkardın."

Hazel nefes almaya bile çekiniyordu. O sesi daha önce sadece bir kere duymuştu ama zihninde defalarca oynatmıştı.

Arkasını dönünce, karşısında babasını gördü.

Babası, Roma tarzında giysiler gitmişti; koyu renkli saçları kısacık, solgun ve sert köşeli yüzüyse tıraşlıydı. Tuniği ve togası siyah renkli yünlü kumaştan dikilmişti, üstünde de yaldızlı iplikle işlenmiş süsler vardı. Kumaşın arasında, acı çeken ruhların suratları kımıldanıyordu. Togasının kenarı bir senatörün ya da bir praetorun kırmızı rengiyle çevrilmişti ama bu kırmızı şerit bir kan nehri gibi dalgalanıyordu. Pluton'un yüzük parmağındaysa, kocaman, cilalı ve donmuş bir Sis parçasını andıran bir opal taş vardı.

Evlilik yüzüğü, diye düşündü Hazel. Ama Pluton, Hazel'ın annesiyle asla evlenmemişti. Tanrılar ölümlülerle evlenmezlerdi. O yüzük, Persephone'yle olan evliliğini simgeliyor olmalıydı.

Bu durum Hazel'ı öylesine kızdırdı ki, sersemliğini üstünden attığı gibi ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun?" dedi sert bir tavırla.

Ses tonunun onu inciteceğini, ona yaşattığı onca acıya karşılık vereceğini umdu. Oysa babasının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Kızım, çok etkilendim," dedi. "Güçlenmişsin."

*Senin sayende değil,* demek istedi Hazel. Babasının iltifatına memnun olmamaya çalışsa da yine de gözleri doldu.

"Siz büyük tanrıların etkisiz durumda olduğunu sanıyordum," dedi. "Yunan ve Romalı kişilikleriniz birbiriyle savaşıyordu."

"Öyleyiz," dedi Pluton. "Ama beni öylesine güçlü bir biçimde aklından geçirip çağırdın ki, burada belirmemi sağladın... Tabii, kısa süreliğine."

"Seni ben çağırmadım."

Ama Hazel bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordu. İlk kez, Pluton'un bir çocuğu olarak köklerini kabullenmişti. Babasının güçlerini anlamaya ve tam anlamıyla kullanmaya çalışmıştı.

"Epirus'taki evime geldiğinde, hazırlıklı olmalısın," dedi Pluton. "Ölüler seni hoş karşılamayacaklar. Büyücü Pasiphae de-"

"Pasif ne?" dedi Hazel. Sonra bunun kadının ismi olması gerektiğini anladı.

"Onu Sciron kadar kolay kandıramazsın," dedi Pluton. Gözleri volkanik kayalar gibi parıldadı. "İlk sınavını geçtin ama Pasiphae hâkimiyetini yeniden kurmak istiyor; bu da, *tüm* melezleri tehlikeye atacak. Onu Hades'in Evi'nde durdurmazsan..."





Görüntüsü titredi. Bir an için, sakallı, Yunan giysili, saçlarında altından bir defne çelengi bulunan bir görünüme büründü. Ayaklarının etrafında, topraktan iskelet eller fırladı.

Tanrı, dişlerini sıkıp yüzünü ekşitti.

Romalı görüntüsü geri geldi. İskelet eller tekrar yeraltına girdi. "Fazla vaktimiz yok," dedi yakın tarihte çok feci bir hastalık geçirmiş bir adam gibi. "Ölüm'ün Kapıları'nın Necromanteion'un en alt seviyesinde olduğunu bil. Pasiphae'ya görmek istediği şeyi göstermelisin. Haklısın. Tüm büyünün sırrı bu. Ama onun labirentindeyken, bunu yapman kolay olmayacak."

"Ne demek istiyorsun? Ne labirenti?"

"Anlayacaksın," dedi Pluton. "Hazel Levesque... Bana inanmayabilirsin ama gücünle gurur duyuyorum. Bazen... bazen, çocuklarımla sadece onlardan uzak kalarak ilgilenebiliyorum."

Hazel bir küfür savurmamak için kendini tuttu. Pluton da aptalca mazeretler uyduran, beleşçi tanrı babalardan biriydi. Ama Pluton'un sözlerini içinden tekrarlarken kalbi gümbür gümbür atıyordu: *Gücünle gurur duyuyorum.*

"Arkadaşlarının yanına dön," dedi Pluton. "Seni merak edecekler. Epirus'a yapacağınız yolculuk boyunca daha birçok tehlikeyle karşılaşacaksınız."

"Bir dakika," dedi Hazel.

Pluton kaşını havaya kaldırdı.

"Thanatos'la karşılaştığımda... Yani, *Ölüm*'le," dedi Hazel. "Bana yakalanması gereken kaçak ruhlar listende olmadığımı söylemişti. Belki de bu yüzden benden uzak durduğunu söylemişti. Beni kabul ettiysen, Yeraltı Dünyası'na geri götürmen gerekir."

Pluton bekledi. "Sorun nedir?"

"Buradasın. Neden beni oraya götürmüyorsun? Neden ölülerin yanına götürmüyorsun?"

Pluton'un görüntüsü silinmeye başladı. Gülümsedi ama Hazel onun üzgün mü, yoksa mutlu mu olduğunu anlayamadı. "Belki de görmek istediğim şey bu değildir Hazel. Belki de buraya hiç gelmemişimdir."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)



# XXIX

# PERCY

Percy iblis büyükanneler onları öldürmek için etraflarını çevirince sevindi.

Tabii ki çok korkuyordu. Üç kişinin birkaç düzine canavara karşı savaşacak olması da hoşuna gitmiyordu. Ama en azından, *savaşmanın* ne demek olduğunu anlıyordu. Karanlıkta ilerlerken, bir şeylerin onlara saldırmasını beklerken, çıldıracak gibi olmuştu.

Hem o ve Annabeth birçok kere birlikte savaşmışlardı. Şimdi, yanlarında bir de Titan vardı.

"Geri çekilin." Percy, Dalgakıran'ı en yakındaki kırış kırış kocakarıya salladı ama canavar ona dişlerini gösterdi.

*Bizler* araileriz, dedi o tuhaf ve arka plandan gelen ses, adeta tüm orman konuşuyormuş gibi. *Bizi yok edemezsiniz.*

Annabeth, Percy'nin omzuna yaslandı. "Onlara sakın dokunma," diye onu uyardı. "Onlar lanetlerin ruhları."

"Bob lanetleri sevmez," dedi Bob. İskelet kedi Küçük Bob, Titan'ın tulumunun içinde kaybolmuştu. Zeki kedi.

Titan, süpürgesini kocaman bir kavis çizerek havada salladı, ruhların geri çekilmesini sağladı ama kocakarılar bir dalga gibi yine geri geldiler.

*Öfkelilere ve yenilmişlere hizmet ederiz,* dedi arailer. *Son nefeslerini verirken, intikam yemini eden yaralılara hizmet ederiz. Sizinle paylaşacağımız bir sürü lanetimiz var.*

Percy'nin midesindeki ateş suyu boğazına doğru yükselmeye başladı. Keşke Tartarus'ta daha iyi içecek seçenekleri olsaydı ya da anti asit meyvesi veren bir ağaç bulunsaydı diye düşündü.

"Teklifiniz çok hoş," dedi. "Ama annem bana yabancılardan lanet almamamı söylemişti."

En yakınındaki iblis güldü. Sivri pençeleri kemikli çakılar gibi uzundu. Percy onu ikiye ayırdı ama iblis buharlaşır buharlaşmaz, Percy'nin göğsünün iki yanına feci bir ağrı saplandı. Geriye doğru sendeledi, elleriyle kaburgalarını tuttu. Parmaklarının ıslanıp kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Percy, kanaman var!" diye bağırdı Annabeth ki Percy zaten bunun farkındaydı. "Aman tanrılarım, her *iki* yanından da kanlar akıyor."

Haklıydı. Percy'nin yırtık pırtık gömleğinin sol ve sağ dikişleri, içinden bir mızrak geçmiş gibi kanla yapış yapış olmuştu.

Ya da bir ok saplanmış gibi...

Mide bulantısı onu neredeyse yere devirecekti. İntikam. Yaralıların bir laneti.

Aklına birden iki sene önce Teksas'taki bir karşılaşma geldi: Canavar bir çiftçi sadece üç bedeni de aynı anda kesilirse ölebiliyordu.

"Geryon," dedi Percy. "Onu öyle öldürmüştüm..."

Ruhlar sivri dişlerini gösterdiler. Daha fazla arai kapkara ağaçların arasından fırlayıp kayış gibi kanatlarını çırptılar.





*Evet,* dediler. *Geryon'a çektirdiğin acıyı hisset. Sana o kadar çok lanet yollandı ki Percy Jackson. Acaba hangisi ölümüne neden olacak? Ya birini seç ya da seni biz parçalayacağız!*

Percy her nasılsa ayaklarının üstünde durmayı başardı. Kan artık yayılmıyordu ama hâlâ kaburgalarını kızgın meral bir çubukla delmiş gibi hissediyordu. Kılıç tutan eli ağırlaşmış ve güç kaybetmişti.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı.

Bob'un sesi uzun bir tünelin sonundan geliyor gibiydi: "İçlerinden birini öldürürsen, seni lanetler."

"Ama onları öldürmezsek..." dedi Annabeth.

"Onlar bizi öldürecek," dedi Percy bir tahminde bulunarak.

*Seçim yap!* diye bağırdı arailer. *Kampê gibi ezilerek mi öleceksin? Yoksa St. Helens Dağı'nın altında katlettiğin genç telekineler gibi buharlaşacak mısın? Etrafına o kadar çok ölüm ve acı yaydın ki Percy Jackson. Bırak da bunları sana ödetelim!*

Kanatlı kocakarılar biraz daha yaklaştılar, leş gibi nefeslerini üstlerine saldılar, gözleri nefretle parıldadı. İsmi Lazım Değiller'e benziyorlardı ama Percy bu yaratıkların daha da kötü olduğunu düşündü. En azından, üç İsmi Lazım Değiller Hades'in kontrolü altındaydı. Bu yaratıklarsa vahşiydi, sürekli olarak da çoğalıyorlardı.

Percy'nin o güne dek öldürdüğü düşmanların ölürken söylediği lanetlerin her birini gerçekten de hayata geçirirlerse... Percy'nin başı ciddi dertte demekti. O güne dek, *bir sürü* düşmanla karşı karşıya gelmişti.

İblislerden biri Annabeth'e saldırdı. Annabeth içgüdüsel bir hareketle aşağı eğildi. Elindeki kayayı yaşlı kadının kafasına indirip onu toza dönüştürdü.

Annabeth'in başka bir seçeneği yoktu. Percy olsa, o da aynı şeyi ya-

pardı. Ama Annabeth birden kayayı düşürdü ve panik içinde bağırdı.

"Göremiyorum!" Suratına dokundu, çılgınlar gibi etrafına bakındı. Gözleri bembeyazdı.

Percy yanına koşarken, arailer de gakladılar.

*Polyphemus sen onu görünmezliğinle Canavarlar Denizi'nde kandırdığında, seni lanetlemişti. Kendine Hiç Kimse demiştin. Seni göremiyordu. Şimdi de sen sana saldıranları görmeyeceksin.*

"Seni yok edeceğim," dedi Percy kararlı bir tavırla. Kolunu Annabeth'in beline doladı ama arailer onlara daha da yaklaşırken, her ikisini de nasıl koruyabileceğini bilmiyordu.

Bir düzine kadar iblis dört bir yandan ortaya fırladı. Tam o sırada Bob, "SÜPÜR!" diye bağırdı.

Süpürgesi Percy'nin başının üstünden geçti. Öne çıkmış olan tüm saldırgan arailer bowling lobutları gibi geriye devrildi.

Daha da fazlası öne atıldı. Bob bir tanesinin kafasına vurdu, bir diğerini mızrakla öldürdü ve ikisini de toza dönüştürdü. Diğerleri yine geri çekildiler.

Percy nefesini tutup Titan arkadaşlarının feci bir lanetle yere devrilmesini bekledi ama Bob gayet iyi gibiydi: Kocaman, gümüş renkli bir koruyucu gibi, ölümü dünyanın en dehşet verici temizlik malzemesiyle onlardan uzak tutuyordu.

"Bob, iyi misin?" dedi Percy. "Lanet falan yok mu?"

"Bob'a lanet yok!" dedi Bob.

Arailer tıslayıp etraflarında daireler çizdiler, bakışlarını süpürgeden ayırmadılar. *Titan çoktan lanetlenmiş. Neden ona daha fazla işkence edelim? Sen, Percy Jackson, onun hafızasını çoktan yok etmişsin.*

Bob'un mızrak başı yere sarktı.





"Bob, onları dinleme," dedi Annabeth. "Onlar kötü!"

Zaman birden yavaşladı. Percy acaba Kronos'un ruhu yakınlarda bir yerde, karanlığın arasında dönüp duruyor mudur, o anın sonsuza dek sürmesini isteyecek kadar çok keyfini çıkarıyor mudur, diye merak etti. Percy tıpkı Ares'le Los Angeles'taki o plajda savaştığı zamanki gibi hissediyordu. O gün, Titan lordunun gölgesi ilk kez üstünden geçmişti.

Bob ona dönü. Çılgın beyaz saçları patlamış bir hale gibi görünüyordu. "Hafızam... Bunu sen mi yaptın?"

*Lanetle onu, Titan!* dedi arailer kırmızı gözleri parıldayarak. *Bize katıl!*

Percy'nin kalbi omurgasına yapışmış gibiydi. "Bob, bu çok uzun bir hikâye. Düşmanım olmanı istemedim. Seni bir arkadaş yapmak istedim."

*Hayatını çalarak* dedi arailer. *Seni yerleri süpürmen için Hades'in sarayında terk ederek!*

Annabeth, Percy'nin eline sarıldı. "Hangi tarafa?" diye fısıldadı. "Kaçmak zorunda kalırsak diye soruyorum."

Percy anlamıştı. Bob onları korumazsa, tek şansları kaçmaktı. Ama bu da, tam olarak şans sayılmazdı.

"Bob, beni dinle," dedi tekrar. "Arailer öfkelenmeni istiyorlar. Onlar kötü düşünceler yayarlar. Onlara istediklerini verme. Senin arkadaşların *bizleriz.*"

Percy bunları söylerken bile, kendini bir yalancı gibi hissetti. Bob'u Yeraltı Dünyası'nda bırakmıştı ve o günden beri hiç düşünmemişti. Onları arkadaş kılan şey neydi? Percy'nin o anda ona ihtiyacı olması mı? Percy tanrıların onu kendi işleri için kullanmasından hep nefret etmişti. Şimdiyse, kendisi Bob'a aynı şekilde davranıyordu.

*Yüzünü gördün mü?* diye kükredi arailer. *Çocuk kendisi bile söylediklerine inanmıyor. Hafızanı çaldıktan sonra seni hiç ziyaret etti mi?*

"Hayır," diye mırıldandı Bob. Alt dudağı titremeye başladı. "Diğeri ziyaret etti."

Percy'nin düşünceleri daha yavaş hareket etmeye başladı. "Diğeri mi?"

"Nico." Bob kaşlarını çatıp kırgın bir ifadeyle ona baktı. "Nico ziyarete geldi. Bana Percy'den söz etti. Bana onun iyi olduğunu söyledi. Bir arkadaş olduğunu anlattı. Bob da bu yüzden yardım etti."

"Ama..." Percy'nin sesi, sanki biri İlahi bronz kılıçla vurmuş gibi dağıldı. Kendisini hiç o denli alçak ve onursuz, bir arkadaş olmaya o denli değmeyen biri gibi hissetmemişti.

Arailer tekrar saldırıya geçtiler, Bob da bu sefer onları durdurmadı.

# XXX

# PERCY

"Sola!" diye bağırdı Percy, Annabeth'e ve bir yol açabilmek için arailerin arasına daldı. Muhtemelen, o sırada kendi üstüne bir düzine kadar lanet çekmişti ama bunları anında hissetmediği için koşmaya devam etti.

Göğsündeki acı, attığı her adımla birlikte arttı. Ağaçların arasından geçti, Annabeth'i kör olmasına rağmen son sürat koşturdu.

Percy, Annabeth'in bu işten kurtulmak için ona ne kadar güvendiğini fark etti. Onu yarı yolda bırakamazdı ama nasıl kurtaracaktı? Hem kalıcı olarak kör kaldıysa... Hayır. İçine dolan panik hissini yatıştırmaya çalıştı. Onu nasıl iyileştireceğini sonradan düşünecekti. İlk olarak kaçmaları gerekiyordu.

Kayışımsı kanatlar tepede havayı dövüyordu. Öfkeli tıslamalar ve sivri tırnaklı ayakların çıkardığı hışır hışır sesler, ona iblislerin peşlerinde olduğunu söylüyordu.

Kara ağaçlardan birinin yanından geçerlerken, kılıcını ağacın gövdesine savurdu. Ağacın yere devrildiğini ve birkaç düzine kadar arainin dümdüz olup ezildiğini duydu.

*Bir ağaç ormanda düşer de bir iblisi ezerse, ağaç da mı lanetleniyordu?*

Percy bir ağacı, sonra bir tanesini daha kılıçla yardı. Birkaç saniye kazanmışlardı ama kaçmaları için yeterli değildi.

Birden, önlerindeki karanlık daha da koyulaştı. Percy bunun ne anlama geldiğini tam vaktinde anladı. Annabeth'i her ikisi de uçurumun kenarından düşmeden önce tuttu.

"Ne?" diye bağırdı Annabeth. "Ne oldu?"

"Uçurum," dedi Percy. "Kocaman bir uçurum var."

"Hangi yöne o zaman?"

Percy uçurumun ne kadar yüksek olduğunu göremiyordu. Üç metre de olabilirdi, bin metre de. Hele dibinde ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Aşağıya atlayıp en iyisinin olmasını umabilirlerdi ama "en iyisinin" Tartarus'ta asla gerçekleşmediğini hissetti.

Bu durumda, karşılarında iki seçenek vardı: Uçurumun kenarından, sağa ya da sola gideceklerdi.

Tam tesadüfi bir biçimde karar verecekti ki, kanatlı bir iblis önüne indi, yarasa kanatlarını çırparak havada, kılıcının önünde kaldı.

*Güzel bir yürüyüş yaptınız mı?* diye sordu hepsinin sesi etraflarında yankılanarak.

Percy ona döndü. Arailer ormandan üstlerine doğru akın etti ve etraflarında bir yarım ay oluşturdu. İçlerinden biri Annabeth'in kolunu tuttu.

Annabeth öfkeyle çığlık attı ve canavarı bir judo hareketiyle ense üstü yere devirdi. Sonra bedeninin ağırlığını olduğu gibi, bir güreşçiyi gururlandıracak bir biçimde dirsek darbesine yöneltti.

İblis buharlaştı ama Annabeth ayağa kalktığında hem şok geçiriyordu, hem korkmuştu, hem de hâlâ kördü.





"Percy?" diye seslendi panik dolu bir sesle.

"Buradayım."

Percy elini Annabeth'in omzuna koymaya çalıştı ama Annabeth düşündüğü yerde durmuyordu. Tekrar denedi, onun birkaç adım ileride olduğunu anladı. Su dolu bir tankta bir şeyi tutmaya çalışırken, ışığın görüntüyü uzaklaştırmasını andıran bir durumdu.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth çatlak bir sesle. "Beni neden bıraktın?"

"Bırakmadım!" Percy kolları öfkeyle titreyerek araiye döndü. "Ona ne yaptınız?"

*Hiçbir şey yapmadık,* dedi iblisler. *Sevgilin özel bir laneti ortaya çıkardı... Terk ettiğin birisinin acı düşüncelerini üstüne çekti. Masum bir ruhu tek başına bırakarak cezalandırmışsın. Şimdi, onun en nefret dolu isteği ortaya çıktı: Annabeth onun çaresizliğini hissediyor. O da tek başına ve terk edilmiş bir halde yok olacak.*

"Percy?" Annabeth kollarını onu bulabilmek için iki yana açtı. Arai geri çekildi, onun kör gibi sendeleyerek aralarına girmesine izin verdi.

"Kimi terk ettim?" dedi Percy. "Ben asla-"

Birden, midesi adeta uçurumdan aşağı düşmüş gibi oldu.

Sözcükler zihninde yankılandı: *masum bir ruh. Tek başına ve terk edilmiş.* Bir adada, parıldayan kristallerin yumuşak ışığı altında, görünmez hava ruhlarının servis yaptığı bir yemek masası.

"Olamaz," diye mırıldandı. "O, beni asla lanetlemez."

İblislerin gözleri de sesleri gibi birbirine geçip bulanıklaştı. Percy'nin iki yanı zonkladı. Göğsündeki ağrı daha da kötüleşmişti; sanki biri yavaş yavaş bir hançeri böğrüne saplamış çeviriyor gibiydi.

Annabeth iblislerin arasında dolanıyor, çaresizlik içinde ismini haykırıyordu. Percy ona koşmak istiyordu ama arailerin buna izin vermeye-

ceğini biliyordu. Annabeth'i henüz öldürmemiş olmalarının tek sebebi, acı çekişinden hoşlanmalarıydı.

Percy çenesini sıktı. Kaç laneti üstüne çekeceğini umursamıyordu. O kayış kanatlı kocakarıların dikkatini üstünde tutmalı ve elinden geldiğince Annabeth'i korumalıydı.

Öfkeyle çığlık atıp iblislere saldırdı.



# XXXI

# PERCY

Heyecan içinde geçen bir dakika boyunca, Percy kazandığını hissetti. Dalgakıran araileri pudra şekerinden yapılmışlar gibi toza dönüştürüyordu. İçlerinden biri panikleyip suratını bir ağaca çarptı. Bir diğeri cıyaklayıp uçarak kaçmaya çalışsa da, Percy kanatlarını kesip onu pike yaparak uçuruma düşer halde bıraktı.

Bir iblis ne vakit yok olsa, Percy'nin üstüne sanki başka bir lanet çöküyordu. Bazıları sertti ve acı veriyordu: Böğrüne bir bıçak saplanıyor, bir meşaleyle her yanı tutuşturulmuş gibi hissediyordu. Bazı lanetlerse daha hafifti: İçi ürperiyor, sağ gözünde kontrol edemediği bir tik başlıyordu.

Cidden, biri son nefesini verirken sizi lanetleyip de, *Umarım gözün seğirir!* der miydi?

Percy bir sürü canavar öldürdüğünü biliyordu ama asla gerçekten de bu durumu canavarlar açısından düşünmemişti. Şimdi, hepsinin hissettiği acı, nefret ve öfke üstüne salınmıştı, gücünü kesiyordu.

Arailer gelmeye devam ediyorlardı. Percy ne zaman içlerinden birini kesse, altı tanesi daha ortaya çıkıyordu.

Kılıç tutan kolu ağrımaya başlamıştı. Bedeni sızlıyordu, görüşü bulanıklaşıyordu. Annabeth'e doğru gitmeye çalıştı ama ona erişemiyordu. Annabeth iblislerin arasında gezinirken, ismini haykırıp duruyordu.

Percy güçlükle yanına gitmeye çalışırken, bir iblis üstüne çullandı ve dişlerini bacağına geçirdi. Percy canhıraş bir çığlık attı. İblisi kılıcıyla toza dönüştürdüğü sırada bir anda dizlerinin üstüne kapaklandı. Ağzı Phlegethon'dan ateş suyu içtiği zamankinden de kötü yanıyordu. İki büklüm oldu, titreyerek ve kusarak yere yığıldı; sanki bir düzine kadar alevli yılan boğazından aşağı inmeye çalışıyordu.

*Seçimini yaptın,* dedi arailerin sesi. *Phineas'ın laneti... acı veren harika bir ölüm.*

Percy konuşmaya çalıştı. Dili sanki mikrodalga fırına girmiş gibiydi. Elinde bir çim biçme makinesiyle Portland'da harpyaları kovalayan kör bir kral geldi aklına. Percy onu bir yarış yapmaya davet etmişti. Kaybeden kişi de ölümcül Gorgon kanı içmek zorunda kalmıştı. Percy yaşlı kör adamın son bir lanet söylediğini hatırlamıyordu ama Phineas eriyip Yeraltı Dünyası'na giderken, muhtemelen Percy'ye uzun ve mutlu bir hayat dilememişti.

Percy'nin o zaferinden sonra Gaia onu uyarmıştı: *Şansını zorlama. Ölüm anın geldiğinde, o Gorgon kanının verdiğinden çok daha büyük bir acı çekeceksin.*

İşte şimdi Tartarus'taydı, Gorgon kanından ve bir düzine kadar daha acı veren lanetten ölmek üzereydi. Kız arkadaşının çaresiz ve kör bir halde etrafta dolanışını, Percy'nin onu terk ettiğini düşündüğünü izliyordu. Percy kılıcına sarıldı. Parmak eklemlerinden buharlar çıkmaya başlamıştı.



Beyaz bir duman, kollarının ön tarafına doğru kıvrılıyordu.

Bu şekilde ölmeyeceğim, dedi içinden.

Sırf acı veren ve hakaret derecesinde vasat bir ölüm olduğundan değil, Annabeth'in ona ihtiyacı olduğu için de o şekilde ölmeyecekti. Percy öldükten sonra iblisler dikkatlerini Annabeth'e vereceklerdi. Onu yalnız bırakamazdı.

Arailer hırlayarak ve tıslayarak etrafını çevirdiler.

*İlk olarak kafası patlayacak,* dedi sesler.

*Hayır,* dedi ses kendisini bir başka yönden yanıtlayarak. *Her yanı aynı anda patlayacak.*

Onun nasıl öleceğine dair tahminler yürütüyorlardı... Yerde ne tür bir yanık izi bırakacağını düşünüyorlardı.

"Bob," dedi çatlak bir sesle. "Sana ihtiyacım var."

Karşılık görmeyecek bir istekti. Kendi sesini bile zor duyuyordu. Bob neden yardım çağrısına ikinci kez yanıt verecekti ki? Titan artık gerçekleri biliyordu. Percy arkadaşı değildi.

Gözlerini son kez yukarı çevirdi. Etrafı titriyor gibiydi. Gökyüzü kaynıyor, zeminde kabarcıklar oluşuyordu.

Percy, Tartarus'un gördüğü kısmının sadece gerçek dehşetinin sulandırılmış bir kısmı olduğunu fark etti. Melez beyni, bu kadarını algılayabiliyordu. En kötü yanı gizliydi; tıpkı Sis'in canavarları ölümlülerin gözlerinden gizlediği gibi. Percy ölmek üzere olduğu için, artık gerçekleri görmeye başlamıştı.

Hava, Tartarus'un nefesiydi. Tüm o canavarlar da bedeninde dolanan kan hücreleriydi. Percy'nin gördüğü her şey o büyük dipsiz kuyunun karanlık tanrısının zihninde gördüğü bir rüyaydı.

*Nico* da Tartarus'u öyle görmüş olmalıydı; bu yüzden neredeyse ak-

lını yitirmişti. Nico... Percy'nin yeteri kadar iyi davranmadığı birçok kişiden biriydi. O ve Annabeth, Tartarus'ta onca yolu sırf Nico di Angelo, Bob'un *gerçek* bir arkadaşıymış gibi davrandığı için gelebilmişlerdi.

*Uçurumun dibinin dehşetini görüyor musun?* dedi arailer sakin bir sesle. *Pes et Percy Jackson. Ölmek buraya katlanmaktan daha iyi değil mi?*

"Özür dilerim," diye mırıldandı Percy.

*Özür diliyor!* diye keyifle cıyakladı arailer. *Hayatını başarısızlıkla sonlandıracağı, Tartarus'un çocuklarına karşı işlediği suçlar için pişmanlık duyuyor!*

"Hayır," dedi Percy. "Özür dilerim Bob. Sana karşı dürüst olmalıydım. Lütfen... Beni affet. Annabeth'i koru."

Bob'un onu duysa da umurunda olacağını sanmıyordu ama vicdanını temizlemek onu rahatlatıyordu. Dertleri için başka kimseyi suçlayamazdı. Tanrıları da, Bob'u da suçlayamazdı. O adada terk ettiği Kalipso isimli kızı bile suçlayamazdı. Belki de Kalipso sonradan kızmış ve Percy'nin kız arkadaşını çaresizlik içinde lanetlemişti. Yine de... Percy'nin Kalipso'nun ne durumda olduğunu takip etmesi, tanrıların söz verdikleri gibi onu Ogygia'daki sürgününden aldıklarından emin olması gerekirdi. Ona da Bob'dan daha iyi davranmamıştı. Onu fazla düşünmemişti ama ay danteli bitkisi hâlâ annesinin pencere saksısında tomurcuk veriyordu.

Geriye kalan son gücünü de kullanarak ayağa kalktı. Tüm bedeninden dumanlar çıkıyordu. Bacakları titriyordu. İç organları bir yanardağ gibi fokurduyordu.

En azından, savaşarak ölecekti. Dalgakıran'ı havaya kaldırdı.

Ama kılıcını savuramadan, önündeki arailerin hepsi patlayıp toz oldu.



# XXXII

# PERCY

Bob bir süpürgeyi nasıl kullanacağını gerçekten çok iyi biliyordu.

Süpürgesini bir ileri bir geri sallıyor, iblisleri birbiri ardına yok ediyordu; bu arada Küçük Bob isimli kedi yavrusu da omzunda oturuyor, gerinip tıslıyordu.

Birkaç saniye içinde, arailer gitmişti. Birçoğu buharlaşmıştı. Zeki olanlarsa, karanlığın arasına uçmuşlar, uçarken dehşet dolu çığlıklar atmışlardı. Percy, Titan'a teşekkür etmek istedi ama sesi çıkmıyordu. Bacakları titriyordu. Kulakları çınlamaya başlamıştı. Keskin bir acı arasında, Annabeth'in birkaç metre ötede, kör bir halde uçurumun kenarına doğru ilerlediğini görmüştü.

"Ah!" diye inledi Percy.

Bob onun bakışlarını takip etti. Paldır küldür Annabeth'e gitti ve onu kucakladı. Annabeth bağırıp debelenmeye başladı, Bob'un böğrünü yumrukladı ama Bob'un umurunda değildi. Onu Percy'nin yanına taşıyıp nazikçe yere yatırdı.

Titan, kızın alnına elledi. "Ayyy."

Annabeth debelenmeyi kesti. Görüşü netleşti. "Nerede?.. Ne?.."

Sonra Percy'yi gördü, yüzünden birbiri ardına farklı ifadeler geçti: rahatlama, mutluluk, şok ve dehşet. "Onun nesi var?" diye bağırdı. "Neler oldu?"

Percy'nin omuzlarına sarılıp başını saçlarının arasına gömdü ve ağlamaya başladı.

Percy ona iyi olduğunu söylemek istese de olmadığı her halinden belliydi. Bedenini bile hissedemez vaziyetteydi. Bilinci ufak bir helyum balonu gibi, gevşek bir biçimde kafasının tepesine bağlı gibiydi. Ağırlığı ya da gücü yoktu. Sadece genişlemeye ve gitgide hafiflemeye devam ediyordu. Çok geçmeden, ya patlayacağını ya da yayın kopacağını ve hayatının ondan uzaklaşacağını biliyordu.

Annabeth, Percy'nin suratını ellerinin arasına aldı. Onu öpüp gözlerine bulaşan tozu ve teri silmeye çalıştı.

Bob hantal adımlarla yanlarına geldi, süpürgesini bir bayrak gibi yere dikti. Yüzündeki ifadeyi okumak zordu; karanlıkta bembeyaz parıldıyordu.

"Bir sürü lanet," dedi Bob. "Percy canavarlara kötü şeyler yapmış."

Onu iyileştirebilir misin?" diye sordu Annabeth yalvarırcasına. "Körlüğümü iyileştirdin ya? *Percy'yi* iyileştir!"

Bob kaşlarını çattı. Üniformasındaki isim etiketini bir yara kabuğu gibi kaldırmaya çalıştı.

Annabeth tekrar denedi. "Bob..."

"Iapetus," dedi Bob boğuk ve alçak bir sesle. "Bob'dan önce. Iapetus'tu."

Havada zerre kadar esinti yoktu. Percy kendini çaresiz hissediyor, dünyayla arasında bir bağ kalmadığını düşünüyordu.

"Ben Bob ismini daha çok sevdim," dedi Annabeth şaşılacak derecede sakin bir ses tonuyla. "Sen hangisini sevdin?"



Titan ona saf gümüş renkli gözleriyle baktı. "Artık bilemiyorum."

Annabeth'in yanına çömelip Percy'ye dikkatle baktı. Bob'un suratı, sanki yüzyılların ağırlığı üstüne çökmüş gibi yıpranmış ve bakımsız görünüyordu.

"Söz verdim," dedi. "Nico benden yardım etmemi istedi. Iapetos'un ya da Bob'un verdikleri sözleri tutmadığını sanmam." Percy'nin alnına elledi.

"Ayyy," diye mırıldandı. "Kocaman bir ayyyy."

Percy bedenine geri döndü. Kulaklarındaki çınlama geçti. Görüşü netleşti. Ama hâlâ bir fritöz yutmuş gibi hissediyordu. İç organları fokurduyordu. Zehrin sadece yavaşlatıldığını, tamamıyla yok edilmediğini hissedebiliyordu.

Ama hayattaydı.

Bob'un gözlerinin içine bakmak ve minnettarlığını anlatmak istedi. Başı göğsüne düştü.

"Bob bunu iyileştiremez," dedi Bob. "Çok zehir var. Bir sürü lanet birikmiş."

Annabeth, Percy'nin omuzlarına sarıldı. Percy ona, İşte bu. *Ahh. Dur, çok sıktın,* demek istedi.

"Ne yapabiliriz Bob?" dedi Annabeth. "Bir yerlerde su var mıdır? Onu su iyileştirebilir."

"Su yok," dedi Bob. "Tartarus kötü bir yer."

*Fark ettim,* diye haykırmak istedi Percy.

En azından, Titan kendisine hâlâ Bob diyordu. Percy'yi hafızasını çaldığı için suçlamak istiyorsa bile, Percy dayanamadığı takdirde Annabeth'e yardım edebilirdi.

"Hayır," dedi Annabeth ısrarla. "Bunun bir yolu *olmalı.* Onu iyileştirecek *bir şey* bulmalıyız."

Bob elini Percy'nin göğsüne dayadı. Percy'nin gövdesine okaliptüs gibi serin bir his yayıldı ama Bob elini havaya kaldırır kaldırmaz, rahatlama hissi dindi. Percy'nin ciğerleri yine lav gibi alev alev yandı.

"Tartarus melezleri öldürür," dedi Bob. "Canavarları iyileştirse de siz buraya ait değilsiniz. Tartarus, Percy'yi iyileştirmez. Bu dipsiz çukur sizin türünüzden nefret eder."

"Umurumda değil," dedi Annabeth. "Burada bile dinlenebileceği ve alabileceği bir çeşit şifa *olmalı*. Belki Hermes'in geride kalan sunağında ya da-"

İleriden derin bir kükreme sesi geldi. Percy sesi hemen tanıdı.

"KOKUSUNU ALIYORUM!" diye kükredi gigant. "KENDİNİ KORU POSEİDON'UN OĞLU! SANA GELİYORUM!"

"Polibot," dedi Bob. "Poseidon'dan ve çocuklarından nefret eder. Çok yakınımızda."

Annabeth, Percy'yi ayağa kaldırmaya çalıştı. Percy onun bu kadar uğraşmasından hiç hoşlanmıyordu ama kendini hâlâ bir çuval bilardo topu gibi hissediyordu. Annabeth ona destek olduğu ve neredeyse tüm ağırlığını taşıdığı halde, güçlükle ayakta durabiliyordu.

"Bob, sen gelsen de gelmesen de yola devam ediyorum," dedi. "Yardım edecek misin?"

Küçük Bob, miyavladı ve mırlamaya başladı, başını Bob'un çenesine sürttü.

Bob, Percy'ye baktı, Percy de keşke Titan'ın ne düşündüğünü anlayabilseydim diye düşündü. Kızgın mıydı yoksa düşünceli miydi? İntikam mı almayı planlıyordu yoksa Percy arkadaşına yalan söylediği için incinmiş miydi?

"Bir yer var," dedi Bob en sonunda. "Ne yapılması gerektiğini bilen bir gigant olabilir."





Annabeth neredeyse Percy'yi yere düşürecekti. "Bir gigant. Şey, Bob, gigantlar kötüdür."

"Bir tanesi iyi," dedi Bob ısrarla. "İnan bana, sizi ona götüreceğim... Ama Polibot ve diğerleri bizi önce yakalamazsa tabii."

# XXXIII

# JASON

Jason görev başında uyuyakaldı. Bu da iyi bir şey değildi, çünkü yüzlerce metre havadaydı.

Daha dikkatli davranmış olması gerekirdi. Sciron denen hırsızla karşılaştıkları sabahın ertesiydi ve Jason nöbetteyken, gemiyi tehdit eden çılgın ventuslarla savaşıyordu. Son yaratığı da kestikten sonra nefesini tutmayı unuttu.

Aptalca bir hataydı. Bir rüzgâr ruhu yok olduğunda, bir vakum yaratırdı. Nefesinizi tutmazsanız da, ciğerlerinizdeki hava bu vakum tarafından emilirdi. İç kulaklarınızdaki basınç düşerdi, böylece bayılırdınız.

Jason' a da aynen öyle olmuştu.

Daha da kötüsü, derhal bir rüyaya daldı. Bilincinin gerisinde, *Cidden mi? Şimdi mi?* diye düşündü.

Uyanmalıydı, yoksa ölecekti ama bu düşünceye tutunamadı. Rüyasında, kendisini yüksek bir binanın tepesinde buldu ve etrafında Manhattan'ın gece manzarasını gördü. Soğuk bir rüzgâr, giysilerinin arasına kadar işliyordu.



Birkaç sokak ötede, bulutlar Empire State Binası'nın üstünde toplanmıştı; burası, Olimpos Dağı'ydı. Şimşekler çaktı. Havada yaklaşmakta olan yağmurun metalik kokusu vardı. Gökdelenin tepesi de her zamanki gibi ışıl ışıldı ama ışıklar sanki düzenli işlemiyordu. Renkler birbirine karşı üstünlük sağlamaya çalışıyormuş gibi, kâh mor, kâh turuncu oluyordu.

Jason'ın bulunduğu binanın çatısındaysa, Jüpiter Kampı'ndaki eski arkadaşları duruyordu. Bir sürü melez, savaş zırhlarına bürünmüş, İmparatorluk silahları ve kalkanları karanlıkta parıldıyordu. Dakota'yı ve Nathan'ı, Leila'yı ve Marcus'u gördü. Oktavian cılız ve solgun bir vaziyette bir köşede duruyordu; gözleri ya uykusuzluktan ya da öfkeden kan çanağına dönmüştü, belindeki ipten de kurban vereceği içi doldurulmuş hayvan oyuncakları sarkıyordu. Kâhinin beyaz giysisinin altında mor renkli bir tişört ve bol bir pantolon vardı.

Sıranın tam ortasında, iki yanında metal köpekleri Aurum ve Agentum bulunan Reyna duruyordu. Jason onu görünce, içini inanılmaz bir suçluluk hissi kapladı. Onu birlikte bir gelecekleri olabileceğine inandırmıştı. Ona asla âşık olmamıştı ve umut vermemişti... Ama hayatından tamamıyla da çıkarmamıştı.

Jason ortadan kaybolmuş, kampın idaresini de Reyna'nın omuzlarına yüklemişti (Tamam, belki bu Jason'ın fikri değildi ama olsun...). Sonra da yeni kız arkadaş Piper'la ve bir grup Yunan arkadaşıyla birlikte bir savaş gemisiyle Jüpiter Kampı'na geri dönmüştü. Forum'a ateş edip kaçmışlar, Reyna'yı bir savaşla baş başa bırakmışlardı.

Rüyada, Reyna yorgun görünüyordu. Diğerleri bunun pek farkında olmayabilirdi ama Jason, Reyna'nın bakışlarındaki yorgunluğu, zırhının kayışlarının altındaki omuzlarının gerginliğini görebilecek kadar uzun süre onunla birlikte çalışmıştı. Koyu renkli saçları yeni duş almış gibi ıslaktı.

Romalılar birini bekliyorlarmış gibi çatı kapısına bakıyorlardı.

Kapı açılınca, iki kişi çatıya çıktı. Bunlardan biri bir faundu. Hayır, değil, dedi Jason içinden. O, bir *satir*. İkisi arasındaki farkı Melez Kampı'nda öğrenmişti; Koç Hedge o hatayı her yaptığında ona doğrusunu hatırlatmıştı. Romalı faunlar aylak aylak dolanır, dilencilik yapar ve yemek yerlerdi. Satirlerse daha yardımseverdi ve melezlerin işleriyle daha yakın bir bağları vardı. Jason o satiri daha önce hiç görmediğimi düşündü ama Yunan tarafından olduğuna emindi. Hiçbir faun gecenin bir yarısı silahlı bir grup Romalının karşısına öylesine kararlı bir biçimde çıkmazdı.

Satirin üstünde yeşil renkli bir Doğayı Koruma tişörtü vardı; tişörtte soyu tükenmekte olan balinaların, kaplanların ve diğer havyaların resimleri çiziliydi. Çarpık bacaklarını ve toynaklarını gizleyen hiçbir şey yoktu. Gür bir keçi sakalı, Rasta tarzı bir şapkanın içinde tıkıştırılmış kıvırcık kahverengi saçları ve boynunda birkaç tane saz kavalı vardı. Elleri sürekli olarak gömleğini çekiştiriyordu ama Romalılara nasıl baktığı, ne şekilde durduklarını ve silahlarını incelediğine bakılacak olursa, Jason bu satirin daha önce de savaşa girmiş olabileceğini anladı.

Satirin yanında, Jason'ın Melez Kampı'ndan hatırladığı kızıl saçlı bir kız vardı. Kâhinleri Rachel Elizabeth Dare'di. Uzun dalgalı saçları vardı. Beyaz bir gömlek ve elle çizilmiş mürekkep desenleri bulunan bir kot pantolon giymişti. Elindeki mavi renkli plastik saç fırçasını, bir tılsım gibi kalçasına vurup duruyordu.

Jason onun kamp ateşinin başında Jason'ı, Piper'ı ve Leo'yu ilk görevlerine birlikte yollayacak olan kehanetin dizelerini okuduğunu hatırladı. Rachel sıradan ölümlü bir genç kızdı, yani bir melez değildi ama Jason'ın anlamadığı sebeplerle, Kâhin'in ruhu, onu bedeni olarak seçmişti.





Asıl soru şuydu: Romalılarla ne işi vardı?

Rachel bakışlarını Reyna'ya dikerek öne çıktı. "Mesajımı almışsın."

Oktavian alaycı bir tavırla güldü. "Buraya kadar sağ gelebilmenin tek nedeni bu *Graecus*. Umarım teslim olma şartlarını konuşmaya gelmişsinizdir."

"Oktavian..." dedi Reyna onu uyarır gibi.

"En azından, üstlerini arayın!" diye bağırdı Oktavian.

"Gerek yok," dedi Reyna dikkatle Rachel Dare'e bakıp. "Silahınız var mı?"

Rachel omuzlarını silkti. "Bir keresinde bu saç fırçasıyla Kronos'un gözüne vurmuştum. Bunun haricinde, yanımda hiçbir şey yok."

Romalılar buna ne yanıt vereceklerini bilemediler. Ölümlü dalga geçiyor gibi değildi.

"Ya arkadaşın?" dedi Reyna başıyla satiri gösterip. "Yalnız geleceğini sanıyordum."

"Bu, Kıvırcık Çalıdibi," dedi Rachel. "Kendisi Konsey'in bir lideridir."

"Ne *Konseyi?*" dedi Oktavian.

"Toynaklı Yaşlılar Heyeti." Kıvırcık'ın sesi dehşete kapılmış gibi yüksek ve tiz çıkıyordu ama Jason satirin göründüğünden çok daha cesur olduğunu düşündü. "Cidden, siz Romalıların doğası, ağaçları falan yok mudur? Duymanız gereken bir haber var. Hem ben üstünde kimlik kartı olan bir koruyucuyum. Rachel'ı korumak üzere burada bulunuyorum."

Reyna gülmemeye çalışıyormuş gibiydi. "Ama silahın yok, öyle mi?"

"Sadece kavallarım var." Kıvırcık gücenmiş gibi duruyordu. "Percy 'Born to be Wild!' şarkısının benim hazırladığım versiyonunun tehlikeli bir silah sayılması gerektiğini söyler ama bence şarkı *o* kadar da kötü değil."

Oktavian pis pis sırıttı. "Percy Jackson'ın bir arkadaşı daha. İhtiyacım olan *son* şey bunu duymaktı."

Reyna elini havaya kaldırıp onu susturdu. Altın ve gümüş köpekleri havayı kokladı ama sakin bir biçimde yanında durmaya devam ettiler.

"Şu ana kadar, konuklarımız doğruyu söylediler," dedi Reyna. "Ama dikkatli olun, Rachel ve Kıvırcık, yalan söylemeye başlarsanız, bu konuşma sizin için iyi gitmez. Şimdi ne söylemek için geldiyseniz söyleyin."

Rachel kot pantolonunun cebinden peçeteye benzer bir kâğıt parçası çıkardı. "Bir mesaj. Annabeth'ten."

Jason onu doğru duyup duymadığından emin olamadı. Annabeth, Tartarus'taydı. Bir kâğıt peçetenin üstüne yazılmış bir mesaj yollamış olamazdı.

*Belki de suya çarpıp ölmüşümdür,* dedi bilinci. *Bu, gerçek bir görüntü değil. Bir tür ölüm sonrası yanılsaması.*

Ama rüya çok gerçek gibiydi. Jason rüzgârın çatıda estiğini hissedebiliyordu. Fırtınanın kokusunu alıyordu. Şimşekler Empire State Binası'nın tepesinde çakıyor, Romalıların zırhlarını parıldatıyordu.

Reyna notu aldı. Mesajı okurken, kaşlarını hayretle daha da havaya kaldırdı. Şok içinde ağzı açık kaldı. En sonunda Rachel'a baktı. "Bu, bir şaka mı?"

"Keşke öyle olsaydı," dedi Rachel. "Gerçekten de Tartarus'talar."

"Ama nasıl-"

"Bilmiyorum," dedi Rachel. "Bu mesaj akşam yemeklerini yediğimiz çardaktaki sunak ateşinin orada belirdi. Bu, Annabeth'in el yazısı. Özellikle ismini yazmış."

Oktavian kıpırdandı. "Tartarus mu? Ne demek istiyorsun?"

Reyna notu ona uzattı.

Oktavian mesajı okurken mırıldandı: "Roma, Arakne, Athena... *Athena Parthenos* mu?" Biri okuduğu şeyin aksini söylesin diye hayretle etrafına bakındı. "Bu, bir Yunan oyunu! Yunanlar hile yapmakla *bilinir.*"



Reyna notu geri aldı. "Bunu neden benden istemiş?"

Rachel gülümsedi. "Çünkü Annabeth zekidir. Bunu yapabileceğine inanıyor, Reyna Avila Ramírez-Arellano."

Jason tokat yemiş gibi hissetti. Kimse *o güne dek* Reyna'nın isimlerinin tamamını söylememişti. Reyna hepsinin söylenmesinden nefret ederdi. Jason'ın bu isimleri yüksek sesle söylediği ve doğru telaffuz etmeye çalıştığı tek zamanda, Reyna onu öldürmek istermiş gibi bakmıştı. *Bu, San Juan'daki küçük bir kızın ismi,* demişti. *Puerto Rico'dan ayrılırken, bu ismi de geride bırakmıştım.*

Reyna kaşlarını çattı. "Sen bunu-"

"Şey," dedi Kıvırcık Çalıdibi araya girerek. "İsminin baş harflerini yan yana yazınca RA-RA mı oluyor yani?"

Reyna elini belindeki hançere götürdü.

"Ama bunun hiçbir önemi yok!" dedi satir hemen. "Bakın, Annabeth'in içgüdülerine güveniyor olsaydık, buraya gelmek gibi bir riske girmezdik. Bir Roma lideri en önemli Yunan heykelini Melez Kampı'na geri götürürse, bunun bir savaşı engelleyebileceğini bilir."

"Bu, bir tuzak değil," dedi Rachel. "Yalan söylemiyoruz. Köpeklerine sor."

Metalik tazılar tepki vermedi. Reyna düşünceli düşünceli Aurum'un başını okşadı. "Athena Parthenos... Demek, efsane gerçekmiş."

"Reyna!" diye bağırdı Oktavian. "Bunun ciddi ciddi doğru olduğunu düşünüyor olamazsın! Heykel hâlâ var olsa bile, ne yaptıklarını görmen gerek. Onlara saldırmak üzereyiz, aptal Yunan kamplarını sonsuza dek yok edeceğiz. Bu aptalca mesajla dikkatini dağıtmak istiyorlar. Seni ölüme yollamak istiyorlar!"

Diğer Romalılar da mırıldanarak ziyaretçilere baktılar. Jason, Oktavian'ın ne kadar ikna edici olabileceğini hatırlamıştı ve o sırada, görevlileri kendi tarafına çekiyordu.

Rachel Dare, kâhine döndü. "Apollon'un oğlu, Oktavian, bu mesajı daha ciddiye almalısın. Romalılar bile babanın Delphi'deki kâhinine saygı duyarlardı."

"Hah!" dedi Oktavian. "Delphi kâhini sen misin yani? Yok artık. O zaman, ben de Nero'yum!"

"En azından, Nero müzik yapabiliyordu," diye mırıldandı Kıvırcık.

Oktavian yumruklarını sıktı.

Birden, rüzgâr yön değiştirdi. Bir yılan yuvasıymış gibi tıslayarak Romalıların etrafında döndü. Rachel Dare yumuşak, zümrüt yeşili bir spot ışığının altında kalmış gibi, yeşil bir hale saçıyordu. Sonra rüzgâr dindi ve hale kayboldu.

Oktavian'ın yüzündeki sırıtış silindi. Romalılar huzursuzca kıpırdandı.

"Karar sizin," dedi Rachel hiçbir şey olmamış gibi. "Size bu konuda söyleyebileceğim herhangi bir kehanet yok ama gelecekten kesitler *görebiliyorum.* Athena Parthenos'u Melez Kampı'nda görüyorum. *Onun,* heykeli oraya getirdiğini görüyorum." Reyna'yı işaret etti. "Ayrıca, Ella senin Sibil kitaplarındaki dizeleri mırıldanıyor-"

"Ne?" dedi Reyna araya girerek. "Sibil Kitapları yüzyıllar önce yok edildi."

"*Biliyordum!*" dedi Oktavian yumruğunu diğer elinin avcuna geçirip. "Görevden geri getirdikleri *Ella* isimli harpya. Onun kehanetlerden söz ettiğini biliyordum! Şimdi daha iyi anlıyorum. O... her nasılsa, Sibil Kitapları'nın bir kopyasını ezberlemiş."

Reyna şaşkınlıkla başını salladı. "Ama nasıl olur?"



"Bilmiyoruz," dedi Rachel. "Ama evet, kitapları ezbere biliyor. Ella'nın kusursuz bir hafızası var. Kitaplara bayılıyor: Bir yerde, bir şekilde, senin şu Roma kehanetler kitabını okumuş. Artık Ella o kitaplar için tek kaynak."

"Arkadaşların yalan söylediler," dedi Oktavian. "Harpyanın saçmaladığını söylediler. Onu çaldılar!"

Kıvırcık küstah bir tavırla ofladı. "Ella senin malın değil! Özgür bir yaratık. Ayrıca Melez Kampı'nda olmak istiyor. Tyson isimli bir arkadaşımızla çıkıyor."

"Kiklop," dedi Reyna onun kim olduğunu hatırlayıp. "Bir Kiklop'la çıkan bir harpya..."

"Bunun bir önemi yok!" dedi Oktavian. "Harpya önemli Roma kehanetlerini biliyor. Yunanlar onu bize geri vermezlerse, Kâhinlerini tutsak almalıyız! Muhafızlar!"

İki Roma askeri *pilalarını* doğrultarak öne çıktı. Kıvırcık kavallarından birini dudaklarına götürdü, hızlı bir şarkı çaldı ve askerlerin mızrakları Noel ağaçlarına dönüştü. Muhafızlar şaşkınlıkla ellerindekileri yere fırlattılar.

"Yeter!" diye bağırdı Reyna.

Sesini sık sık yükseltmezdi. Yükselttiğinde de, herkes onu dinlerdi.

"Konudan sapıyoruz," dedi. "Rachel Dare, Annabeth'in Tartarus'ta olduğunu ve bu mesajı yollamanın bir yolunu bulduğunu söylüyorsun. Bu heykeli de eski topraklardan kampınıza *götürmemi* istiyor."

Rachel başını salladı. "Onu ancak bir Romalı götürürse barış korunabilir."

"Peki, Romalılar neden barış istesinler?" dedi Reyna. "Geminiz şehrimize saldırdı."

"Biliyorsun," dedi Reyna. "Bu savaşı engellemek için. Tanrıların Yunan ve Roma kişiliklerini birleştirmek için. Gaia'yı yenebilmek için birlikte hareket etmeliyiz."

Oktavian bir şey söylemek üzere öne çıktı ama Reyna ona ters bir bakış fırlattı.

"Percy Jackson'a göre, Gaia'yla yapılacak savaş, eski topraklarda olacak. Yunanistan'da."

"Gigantlar orada," dedi Rachel. "Gigantlar, Toprak Ana'yı uyandırabilmek için ne tür bir büyü ya da ayin yapmayı planlıyorlarsa, Yunanistan'da olacak. Ama... sorularımız eski topraklarla da kısıtlı değil. Kıvırcık'ı bu yüzden seninle konuşması için getirdim."

Satir keçi sakalını çekti. "Evet... Son birkaç aydır, kıtanın dört bir yanındaki satirlerle ve doğa ruhlarıyla konuşuyordum. Hepsi aynı şeyi söylüyorlar. Gaia uyanmaya başladı; yani, bilincine kavuşması *an* meselesi. Naiadların zihinlerine fısıldıyor, onları kendi tarafına çekmeye çalışıyor. Zelzeleler yaratıyor, ağaç ruhlarının ağaçlarını kökünden çıkarıyor. Sırf geçen hafta bir sürü farklı yerde insan kılığında görüldü ve bazı arkadaşlarımın ödünü kopardı. Colorado'da, dağdan kocaman bir taş yumruk fırladı ve Parti Midillileri'ni sinek gibi ezdi."

Reyna kaşlarını çattı. "*Parti Midillileri* mi?"

"Uzun hikâye," dedi Rachel. "Mesele şu: Gaia *her yerde* birden uyanacak. Zaten uyanmaya başladı. Hiçbir yer savaşta güvenli olmayacak. İlk hedeflerinin melez kampları olduğunu da biliyoruz. Bizi yok etmek istiyor."

"Tüm bunlar tahminden ibaret," dedi Oktavian. "Dikkat dağıtmak için. Yunanlar saldıracak olmamızdan korkuyorlar. Bizi şaşırtmaya çalışıyorlar. Yine Truva Atı oyununu oynuyorlar!"





Reyna üstüne annesi Bellona'nın kılıç ve meşale sembolleri bulunan, her zaman taktığı gümüş yüzüğü çevirdi.

"Marcus, Scipio'yu ahırdan buraya getir," dedi.

"Reyna, hayır!" diye itiraz etti Oktavian.

Reyna Yunanlara döndü. "Bunu Annabeth için, iki kampın arasında barış sağlanması umuduyla yapacağım. Ama Jüpiter Kampı'na yapılan hakaretleri unuttuğumu sanmayın. *Siz* savaş açtınız, biz değil. Şimdi, gidin."

Kıvırcık toynağını yere vurdu. "Percy asla-"

"Kıvırcık, gitmemiz gerek," dedi Rachel.

Ses tonu, Çok geç olmadan, diyordu.

İkisi merdivenlerden aşağı geri indikten sonra Oktavian, Reyna'ya döndü. "Çıldırdın mı?"

"Lejyonun praetoruyum," dedi Reyna. "Bunun Roma için en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Kendini öldürtmek için mi? En eski yasalarımızı çiğneyip eski topraklara gitmek için mi? O yolculuktan sağ kaldın diyelim, gemilerini nereden bulacaksın?"

"Onları bulacağım," dedi Reyna. "Yunanistan'a yelken açtılarsa, Jason'ın duracağı yerlerden birini biliyorum. Hades'in Evi'ndeki hayaletlerle yüzleşebilmek için bir orduya ihtiyacı olacak. Bu tür bir yardımı da tek bir yerden bulabilir."

Jason'ın rüyasında, bina ayaklarının altında eğrilir gibi oldu. Seneler önce Reyna'yla arasına geçen bir konuşmayı, birbirlerine verdikleri bir sözü hatırladı. Onun neden söz ettiğini biliyordu.

"Çılgınlık," diye mırıldandı Oktavian. "Zaten saldırı altındayız. Savunmaya geçmeliyiz! Malzemelerimizi çalan o kıllı cüceler, keşif gruplarımızın sabote edilmesi... Bunları Yunanların yolladığını *biliyorsun*."

"Olabilir," dedi Reyna. "Ama ben emir vermeden, herhangi bir saldırı *başlatmayacaksın*. Düşman kampını gözetlemeye devam edin. Pozisyonlarınızı belirleyin. Bulabildiğiniz tüm müttefikleri toparlayın, sonra o cüceleri yakalarsanız, onları Tartarus'a yollamanız için tüm onayımı veririm. Ama ben geri dönene dek, sakın Melez Kampı'na *saldırmayın*."

Oktavian gözlerini kıstı. "Sen yokken, kâhin kıdemli görevli olur. Yetki bende olacak."

"Biliyorum." Reyna bu durumdan hoşlanmamış gibiydi. "Ama sana emirlerimi verdim. Hepiniz de duydunuz." Romalı askerlerin suratlarına baktı, soru sormaları için onlara meydan okudu.

Ardından mor pelerini savura savura, metal köpekleri peşinde oradan gitti.

Reyna gittikten sonra Oktavian askerlere döndü. "Tüm kıdemli görevlileri toplayın. Reyna o aptal göreve çıktıktan sonra derhal bir toplantı düzenlemek istiyorum. Lejyon'un planlarında birkaç değişiklik olacak."

Askerlerden biri bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama nedense Piper'ın sesiyle *"UYAN!"* dedi.

Jason gözlerini açınca, okyanusun yüzeyinin son sürat onlara yaklaşmakta olduğunu gördü.



# XXXIV

# JASON

Jason ölümden döndü; kıl payı...

Daha sonradan, arkadaşları onun havadan yere düştüğünü son ana kadar görmediklerini söylediler. Frank'in bir kartala dönüşüp onu yakalaması ve bir kurtarma planı yapacak vakitleri bile olmamıştı.

Sadece Piper'ın hızlı düşünmesi ve Büyükonuş'u, hayatını kurtarmıştı. Piper öylesine güçlü bir biçimde *UYAN!* diye bağırmıştı ki, Jason bir şok cihazının kanadına çarpmış gibi hissetti. Bir salise içinde, rüzgârları yanına çağırmış ve Adriyatik'in yüzeyinde süzülen bir melez yağı olmaktan kurtulmuştu.

Gemide, Leo'yu bir kenara çekip rotalarını değiştirmesini istemişti. Neyse ki Leo, bunun nedenini sormayacak kadar çok güveniyordu ona.

"Tuhaf bir tatil yeri," dedi Leo sırıtarak. "Ama patron sensin!"

O sırada arkadaşlarıyla toplantı odasında oturan Jason kendini öylesine ayık hissediyordu ki, bir hafta boyunca uyumayacağını düşündü. Elleri titriyordu. Ayaklarını yere vurmadan duramıyordu. Leo'nun sü-

rekli olarak nasıl hissettiğini anladığını düşündü ama aralarındaki fark, Leo'nun bir espri anlayışına sahip olmasıydı.

Rüyasında gördüklerinden sonra canı hiç espri yapmak istemiyordu.

Öğle yemeklerini yerlerken, Jason herkese havadayken gördüğü rüyayı anlattı. Koç Hedge'in fıstık ezmeli ve muzlu bir sandviçin üstüne bir de porselen tabak yediği bir süre boyunca sessiz kaldılar.

Gemi Adriyatik'te yol alırken gıcırdıyordu, geriye kalan kürekleriyse dev kaplumbağanın saldırısı yüzünden hâlâ dengesizdi. Festus'un arma başı arada bir gıcırdayıp cırlayarak hoparlörlerden konuşuyor, bir tek Leo'nun anlayabildiği o tuhaf makine diliyle otomatik pilot durumunu rapor ediyordu.

"Annabeth'ten bir mesaj," dedi Piper hayretle başını sallayıp. "Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyorum ama gerçekten-"

"O, hayatta," dedi Leo. "Tanrılara şükürler olsun, bir de bana acı sosu uzatıver."

Frank kaşlarını çattı. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Leo suratındaki yemek kırıntılarını sildi. "Acı sosu ver dedim sadece Zhang. Karnım hâlâ aç."

Frank ona bir kavanoz kırmızıbiber sosu verdi. "Reyna'nın bizi bulmaya çalışacağına inanamıyorum. Eski topraklara gelmek bir tabudur. Praetorluğu elinden alınır."

"Tabii hayatta kalırsa," dedi Hazel. "Zaten yeni melez olarak bu savaş gemisiyle buraya kadar gelmemiz bile yeterince zordu."

"Ben de varım," diye meledi Koç Hedge. "Unutma tatlım, elinizde *satir* avantajı var."

Jason gülümsemeden edemedi. Koç Hedge bazen cidden fena saçmalardı ama Jason onun da geldiğine *memnundu.* Rüyasında gördüğü



Kıvırcık Çalıdibi isimli satiri düşündü. Koç Hedge'den daha farklı bir satiri hayal etmenin mümkün olmadığını düşünüyordu ama her ikisi de kendi çapında cesurdu.

Jason'ın aklına Jüpiter Kampı'ndaki faunlar geldi; Romalı melezler onlardan daha fazla şey bekleseler, onlar da farklı olurlar mıydı diye merak etti. Yapılacaklar listesine eklenecek başka bir şey çıkmıştı...

*Liste.* Jason o ana kadar bir listesi olduğunun farkında değildi ama Melez Kampı'ndan ayrıldığından beri, Jüpiter Kampı'nı daha... *Yunan* yapmanın yollarını düşünüyordu.

Jüpiter Kampı'nda büyümüştü. Orada başarılı olmuştu. Ama her zaman biraz geleneklere aykırı olmuştu. Kurallardan nefret ederdi.

Beşinci Kohort'a da herkes ona katılmamasını söylediği için katılmıştı. Onu bunun ne kadar kötü bir kohort olduğu konusunda uyarmışlardı. *Tamam, ben de en iyisini yaparım o zaman,* diye düşünmüştü.

Praetor olduktan sonra Lejyona On İkinci Lejyon yerine Birinci Lejyon isminin verilmesi için girişimlerde bulunmuştu. Böylelikle, Roma için bu isimle yeni bir başlangıç temsil edilebilirdi. Bu fikir neredeyse bir isyan başlatmıştı. Yeni Roma sırf geleneklerden ve miraslardan oluşuyordu; kurallar öyle kolay kolay değişmezdi. Jason bununla yaşamayı öğrenmiş, sonra da en tepeye kadar çıkmayı başarmıştı.

Ama artık her iki kampı da gördüğü için, Melez Kampı'nın ona kendisiyle ilgili daha çok şey öğretebileceği hissini üstünden atamıyordu. Gaia'yla yapılacak bu savaşı sağ salim atlatabilirse ve Jüpiter Kampı'na bir praetor olarak geri dönebilirse, bir şeylerin daha iyi olmasını sağlayabilir miydi?

Görevi buydu.

Peki, neden bu fikir onu dehşete düşürüyordu? Reyna'yı tek başı-

na yönetimde bıraktığı için suçluluk duyuyordu ama yine de... Bir yanı Piper'la ve Leo'yla birlikte Melez Kampı'na gitmeyi istiyordu. Bu yüzden de berbat bir lider olması gerektiğini düşünüyordu.

"Jason?" dedi Leo. "*2. Argo*'dan Jason'a. Orada mısın?"

Jason arkadaşlarının beklentiyle ona baktıklarını fark etti. Güven telkin edilmeye ihtiyaçları vardı. Savaştan sonra Yeni Roma'ya dönsün dönmesin, harekete geçip bir praetor gibi davranması gerekiyordu.

"Şey, pardon." Hırsız Sciron'un saçlarının arasında açtığı çizgiye elledi. "Atlantik'i aşmak hiç şüphesiz zorlu bir yolculuk. Ama asla Reyna'dan şüphe etmem. Bu işi biri başarabilirse, Reyna olur."

Piper kaşığını çorbasının içinde döndürdü. Jason hâlâ onun Reyna'yı kıskanması yüzünden biraz gergindi ama kafasını kaldırıp ona bakınca, güvensizlikten çok dalga geçer gibi keyifsizce gülümsedi.

"Eh, ben Reyna'yı tekrar görmeyi çok isterdim," dedi. "Ama bizi nasıl bulacak?"

Frank elini kaldırdı. "Ona bir İris mesajı yollayamaz mısınız?"

"Mesajlar pek iyi gitmiyor," dedi Koç Hedge. "Hatlar berbat. Her gece o gökkuşağı tanrıçasına bir *tekme*..."

Duraksadı. Suratı kıpkırmızı oldu.

"Koç?" diye sırıttı Leo. "Her gece kimi arıyordun, seni yaşlı keçi?"

"Kimseyi!" dedi Hedge aksi aksi. "Bir şey yok! Ben sadece-"

"İris mesajı yollamayı çoktan denedik demek istiyor," diye araya girdi Hazel. Koç da ona minnet dolu bir bakış fırlattı. "Bazı büyüler araya giriyor... Gaia olabilir. Romalılara ulaşmaksa daha da zor. Bence kendilerini koruma altına almışlar."

Jason, bakışlarını Hazel'dan Koç'a çevirdi, satirin ne işler karıştırdığını ve Hazel'ın bunu nereden bildiğini düşündü. Aslında, bunu düşünce Koç'un bulut nimfası Mellie isimli kız arkadaşından uzun süredir söz etmediğini fark etti...



Frank parmaklarını masaya vurdu. "Reyna'nın cep telefonu yoktur, değil mi? Yok canım. Unutun gitsin. Bir pegasusla Atlantik'in üstünde uçarken, telefon çekmez zaten."

Jason, *2. Argo*'nun okyanustaki yolculuğunu ve onları ölümün eşiğine getiren bir sürü olayı düşündü. Reyna'nın o yolculuğa tek başına çıkacağını düşününce... Bunun dehşet verici mi, yoksa hayranlık uyandırıcı mı olduğunu bilemedi.

"Bizi bulacak," dedi. "Rüyamda bir şeyden söz ediyordu... Hades'in Evi'ne giderken, belirli bir yere uğramamı bekliyor. Be-ben bunu tamamıyla unutmuştum aslında ama Reyna haklı. Orası gitmem gereken bir yer."

Piper ona doğru biraz eğildi, karamel renkli örgüsü omzuna düştü. Çok renkli gözleri Jason'ın doğru dürüst düşünmesine engel oluyordu.

"Neresi orası?" diye sordu Piper.

"Şey... Split[1] isimli bir kasaba."

"Split." Piper harika kokuyordu; tomurcuklar açan hanımeli kokusu.

"Şey, evet." Jason, Piper'ın onun üstünden bir çeşit Afrodit büyüsü yapıp yapmadığını merak etti. Belki de Reyna'dan her söz ettiğinde, Piper onu öylesine sersemletecekti ki, Piper'dan başkasını düşünemeyecekti. Ama bunun en kötü intikam olmadığını düşündü. "Aslında, şu anda oraya yaklaşmış olmalıyız. Leo?"

Leo interkom düğmesine bastı. "Yukarıda işler nasıl dostum?"

Arma başı Festus gıcırdayıp buharlar çıkardı.

"Limana varmamıza on dakika kaldığını söyledi," dedi Leo. "Ama neden

*1 Split: (İng.) Ayrılık, ayrı. (e.n.)*

Hırvatistan'a, özellikle de *Split* isimli bir kasabaya gitmek istediğini anlayamadım. İnsanın yaşadığı yere *Def Ol!* gibi bir isim vermesi gibi bir şey."

"Bir dakika," dedi Hazel. "Neden Hırvatistan'a gidiyoruz?"

Jason diğerlerinin Hazel'ın gözlerine bakmaktan çekindiğini fark etti. Hırsız Sciron'a karşı Sis'i kullandığından beri, Jason bile onun yanında biraz huzursuzdu. Bunun Hazel'a karşı haksızlık olduğunu biliyordu. Zaten Pluton'un çocuklarından biri olmak yeteri kadar zordu ama Hazel o uçurumda *ciddi* bir büyü yapmayı başarmıştı. Daha sonra da, Hazel'ın anlattığına göre, Pluton ona görünmüştü. Romalılar buna genellikle *kötü alamet* derlerdi.

Leo patates kızartmalarıyla sosu öteye itti. "Teknik olarak zaten son bir, iki gündür Hırvatistan bölgesindeyiz. Yanından geçtiğimiz sahil şeridi *orası* ama sanırım Roma zamanında biz oraya... Neydi, Jason? Bodacious muydu?"

"Dalmaçya," dedi Nico, Jason'ı irkilterek.

*Kutsal Romulus aşkına...* Jason, Nico Di Angelo'nun boynuna bir çıngırak takıp orada olduğunu hatırlatmasını istedi. Nico'nun sessizce bir köşede durmak ve gölgelere karışmak gibi bir huyu vardı.

Nico koyu renkli gözlerini Jason'a dikerek öne çıktı. Onu Roma'daki bronz kavanozdan kurtardıklarından beri, Nico sanki hâlâ Yeraltı Dünyası'ndan aldığı acil durum nar tohumlarıyla yaşıyormuş gibi, gitgide daha az yemek yiyor ve daha az uyuyordu. Jason'a bir keresinde San Bernardino'da savaştığı yamyam bir gulyabaniyi hatırlatıyordu.

"Hırvatistan eskiden Dalmaçya'ydı," dedi Nico. "Büyük bir Roma eyaletiydi. Diocletian'ın Sarayı'na gitmek istiyorsun, değil mi?"

Koç Hedge kahramanca geğirmeyi yine başardı. "*Kimin* Sarayı? Dalmaçya, Dalmaçyalı köpeklerinin anavatanı mı? *101 Dalmaçyalı* vardı ya?



Hâlâ o film yüzünden kâbus görürüm."

Frank kafasını kaşıdı. "Neden film yüzünde kâbuslar görüyorsun ki?"

Koç Hedge, Dalmaçyalıların meşum çizgi filmleriyle ilgili uzun bir açıklamaya girişecek gibiydi ki, Jason bunu duymak istemediğine karar verdi.

"Nico haklı," dedi. "Diocletian'ın Sarayı'na gitmem gerek. Reyna da önce oraya gidecek, çünkü oraya *gideceğimi* biliyor."

Piper kaşını havaya kaldırdı. "Peki ama Reyna neden öyle düşünsün? Hırvatistan kültürüne karşı büyük bir hayranlığın falan mı var?"

Jason bitirmediği sandviçine baktı. Juno hafızasını silmeden önceki hayatından söz etmesi zordu. Jüpiter Kampı'ndaki seneleri uydurmasyon gibi geliyordu; tıpkı onlarca sene önce oynadığı bir film gibiydi.

"Reyna ve ben Diocletian hakkında konuşurduk," dedi. "İkimiz de bir lider olarak ona hayrandık. Hep Diocletian'ın Sarayı'nı ziyaret etmek istediğimizi konuşurduk. Tabii bunun imkânsız olduğunu biliyorduk. Kimse eski topraklara gidemezdi. Ama yine de, eski topraklarda bir yere gidecek *olursak*, oraya gitmek konusunda bir *anlaşma* yapmıştık."

"Diocletian..." Leo bir süre bu ismi düşünüp başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorum. Neden ismi kulağa önemliymiş gibi geliyor?"

Frank hakarete uğramış gibi ona baktı. "Tarihin son büyük pagan imparatoruydu!"

Leo gözlerini devirdi. "Neden bunu bildiğine şaşırmadım Zhang?"

"Neden bilmeyeyim ki? Konstantin gelip de Hıristiyanlığı benimsemeden önce, Olimpos tanrılarına ibadet eden son kişiydi."

Hazel evet der gibi başını salladı. "Bununla ilgili bir şeyler hatırlıyorum. St. Agnes'taki rahibeler bize Diocletian'ın Nero ve Caligula'yla birlikte büyük bir hain olduğunu öğretmişlerdi." Yan yan Jason'a baktı. "Sen neden onu bir idol olarak seçtin?"

"Diocletian *tam olarak* bir hain sayılmaz," dedi. "Evet, Hıristiyanlara zulmetti ama bunlar dışında iyi bir liderdi. Lejyona katılarak sıfırdan zirveye yükseldi. Ailesi eski kölelerdi... Daha doğrusu, annesi öyleydi. Melezler onu Jüpiter'in oğullarından biri olarak bilir. Roma'yı yöneten son melezdi. Ayrıca, *barış içinde* emekli olan ve gücünü devreden de ilk imparatordur. Dalmaçyalı olduğundan, emekliye ayrıldıktan sonra oraya geri dönüp bir emeklilik sarayı inşa etti. Split kasabası da sarayın etrafında oluşmuş..."

Havada bir kalemle not tutuyormuş gibi rol yapan Leo'ya bakınca duraksadı. "Devam edin Profesör Grace!" dedi Leo gözlerini iri iri açarak. "Sınavdan A almak istiyorum."

"Kes sesini Leo."

Piper bir kaşık daha çorbadan içti. "Peki, Diocletian'ın Sarayı neden bu kadar özel?"

Nico uzanıp bir üzüm aldı. Muhtemelen bütün gün bununla idare edecekti. "Diocletian'ın ruhunun hâlâ orada yaşadığı söylenir."

"O da benim gibi Jüpiter'in oğluydu," dedi Jason. "Mezarı yüzyıllar önce yok edilmiş ama Reyna'yla Diocletian'ın hayaletini bulup nerede gömülü olduğunu sormayı düşünüyorduk... Efsanelere göre, kraliyet asası da onunla birlikte gömülmüş.

Nico ona bakıp ürkütücü bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Ha, şu efsaneyi diyorsun."

"Hangi efsane?" diye sordu Hazel.

Nico kız kardeşine döndü. "Sözüm ona, Diocletian'ın asası Romalı lejyonların hayaletlerini, eski tanrılara ibadet edenleri çağırabiliyormuş."

Leo bir ıslık çaldı. "Tamam, şimdi ilgimi çektin işte. Hades'in Evi'ne girdiğimizde, yanımızda düşmanın poposunu tekmeleyen bir pagan



zombi ordusu olması güzel olur."

"Ben olsam öyle demezdim," diye mırıldandı Jason, "ama evet."

"Fazla vaktimiz yok," diye uyardı onları Frank. "Bugün Temmuz'un dokuzu. Epirus'a gitmeli, Ölümün Kapıları'nı kapatmalı-"

"Ama kapılar korunuyor," diye mırıldandı Hazel. "Dumanlar tüten bir gigant ve şey isteyen bir büyücü kadın tarafından..." Duraksadı. "Ne istediğinden emin değilim aslında. Ama Pluton'a göre kadın, 'hâkimiyetini yeniden kurmak' istiyor. Ne anlama geliyor olursa olsun, babam gelip de beni şahsen uyardığına göre, kötü bir şey olmalı."

Frank homurdandı. "Tüm bunlardan sağ kurtulursak, gigantların Gaia'yı nerede uyandırdığını öğrenmeli ve Ağustos'un birinden önce orada olmalıyız. Hem Percy ve Annabeth ne kadar uzun süre Tartarus'ta kalırlarsa-"

"Biliyorum," dedi Jason. "Kasabada uzun kalmayacağız. Ama kraliyet asasını bulmaya çalışmayı denemeliyiz. Saraydayken, Reyna'ya bir mesaj bırakabilir, Epirus'a gitmek için izlediğimiz rotayı da söyleyebilirim."

Nico başını salladı. "Diocletian'ın asası büyük bir fark yaratabilir. Yardımıma ihtiyacın olacak."

Jason ne kadar huzursuz olduğunu belli etmemeye çalışsa da, Nico di Angelo'yla bir yere gideceğini düşündükçe teni karıncalanıyordu.

Percy, Nico'yla ilgili tuhaf öyküler anlatmıştı. Nico'nun kime sadık olduğu pek belli olmuyordu. Hayatta olanlarla değil, daha çok ölülerle vakit geçiriyordu. Bir keresinde, Percy'yi Hades'in sarayında bir tuzağa düşürmüştü. Belki de Nico, Yunanlara Titanlara karşı yardım ederek bu hatasını telafi etmek istiyordu ama yine de...

Piper elini sıktı. "Hey, kulağa çok eğlenceli geliyor. Ben de geleceğim."

*Tanrılara şükürler olsun,* diye bağırmak istedi Jason.

Ama Nico hayır der gibi başını salladı. "Gelemezsin Piper. Sadece Jason'la ben gitmeliyiz. Diocletian'ın hayaleti Jüpiter'in bir oğlu için oraya çıkabilir ama muhtemelen diğer melezler onu... Şey, ürkütebilirler. Dahası, ruhuyla konuşabilecek tek kişi de benim. Hazel bile bunu yapamaz."

Nico'nun bakışlarında onlara meydan okurmuş gibi bir ifade vardı. Jason'ın buna itiraz edip etmeyeceğini merak ediyor gibiydi.

Derken geminin zili çaldı. Festus gıcırdadı ve hoparlörlerde parazitli bir ses duyuldu.

"Geldik," dedi Leo. "Ayrılık vakti."

Frank ofladı. "Valdez'i Hırvatistan'da bırakabilir miyiz?"

Jason ayağa kalktı. "Frank, geminin güvenliği sana emanet. Leo, senin de ilgilenmen gereken tamirat işleri var. Geri kalanlarınız, yardım edebildiğiniz her şeye yardım edin. Nico ve ben..." Hades'in oğluna döndü. "Bizim bir hayalet bulmamız gerek."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)



# XXXV

# JASON

Jason, meleği ilk dondurma arabasında gördü.

*2. Argo* altı, yedi yolculuk gemisiyle birlikte körfeze demir atmıştı. Her zamanki gibi, ölümlüler üç yelkenli savaş gemisiyle ilgilenmiyorlardı ama sırf önlem olsun diye, Jason ve Nico turist botlarından birine binip karaya çıktılarında dikkat çekmek istemediler.

İlk bakışta, Split kasabası havalı bir yere benziyordu. Limanın etrafında palmiye ağaçlarının sıralandığı uzun bir gezi yolu vardı. Kaldırımlardaki kafelerde, Avrupalı gençler takılıyor, farklı diller konuşuyor ve güneşli öğleden sonrasının keyfini çıkarıyorlardı. Havada ızgara et ve yeni kesilmiş çiçek kokusu vardı.

Bulvarın ardındaysa, şehir Ortaçağ şatoları kuleleriyle doluydu. Roma duvarları, kırmızı kiremit çatılı kireçtaşından yapılmış evler ve modern iş binaları bir arada duruyordu. Uzaktan, grili yeşilli tepeler Jason'ı biraz huzursuz eden bir dağ yamacına doğru uzanıyordu. Sürekli olarak kayalık yokuşa bakıyor, Gaia'nın suratının her an gölgelerin arasında belirmesini bekliyordu.

Nico ile birlikte dolanırlarken, Jason kanatlı bir gencin bir sokak satıcısından dondurma aldığını gördü. Dondurma satan kadın, gencin verdiği bozuk paraları sayarken sıkılmış gibi görünüyordu. Turistler meleğin kocaman kanatlarına dönüp bakmıyorlardı bile.

Jason, Nico'yu dürttü. "Görüyor musun?"

"Evet," dedi Nico. "Biz de dondurma alsak iyi olacak."

Dondurma tezgâhına doğru yürürlerken, Jason bu kanatlı gencin Kuzey Rüzgârı Boreas'ın oğlu olup olmadığını merak etti. Melek, yanında Boreaslarınki gibi ucu tırtıklı bronz bir kılıç taşıyordu ve Jason'ın onlarla son karşılaşması pek de iyi geçmemişti.

Ama bu genç ürkütmüyor, tam tersine *rahatlatıyordu.* Üstünde kırmızı bir atlet, Bermuda şort ve Meksika sandaletleri vardı. Kanatları rustik renklerden oluşuyor, bir ispenç horozuyla, tembel bir günbatımının renklerini andırıyordu. Rengi bronzlaşmıştı, siyah saçlarıysa neredeyse Leo'nunkiler kadar kıvırcıktı.

"Geri dönmüş bir ruh değil," diye mırıldandı Nico. "Yeraltı Dünyası'na ait bir yaratık da değil."

"Evet," dedi Jason. "Onların çikolata kaplı dondurma yiyeceklerini sanmam."

"Bu yaratık ne o zaman?" dedi Nico.

Ona dokuz, on metre kadar yaklaştıklarında, kanatlı genç dönüp onlara baktı. Gülümsedi. Dondurmasıyla sırtını gösterdi, sonra da bir anda gözden kayboldu.

Jason onu tam olarak *göremiyordu* ama meleğin gittiği yönü anlayabileceği kadar rüzgârı kontrol etmeyi de biliyordu; kırmızılı altın renkli ılık bir şerit sokakta zıplıyor, kaldırıma dönüyor ve turist mağazalarının önündeki tezgâhlardaki kart postalları etrafa savuruyordu. Rüzgâr yolun





sonuna, kocaman, şato gibi bir binanın bulunduğu yere kadar gitti.

"Eminim aradığımız saray orası," dedi Jason. "Gel."

İki bin sene sonra bile, Diocletian'ın Sarayı hâlâ görkemliydi. Dış duvarı pembe renkli granit bir kabuk gibi kalmıştı, sütunları yıkılmak üzereydi ve kemerli pencereleri göğe açılıyordu ama büyük bir bölümü hâlâ sağlamdı. Yaklaşık olarak çeyrek kilometre uzunluğunda ve yirmi metre yüksekliğindeki şato, altındaki modern evleri ve mağazaları bit kadar gösteriyordu. Jason sarayın zamanında yeni inşa edildiğinde, kale duvarlarının etrafında yürüyen imparatorluk muhafızlarıyla ve siperler yansıyan Roma'nın altın kartallarıyla nasıl göründüğünü düşündü.

Rüzgâr meleği ya da her neyse, pembe renkli granit pencerelerden girip çıkıyordu; derken, diğer tarafta gözden kayboldu. Jason bir giriş bulabilmek için sarayın dış cephesini inceledi. Görebildiği tek giriş, turistlerin bilet almak için sıra oluşturduğu birkaç sokak ötedeydi. Bununla kaybedecek vakitleri yoktu.

"Onu gözden kaybetmemeliyiz," dedi Jason. "Sıkı tutun."

"Ama-"

Jason onu sıkı sıkı tuttu ve birlikte göğe yükseldiler.

Duvarların üstünden geçip daha fazla turistin toplandığı ve fotoğraflar çektiği avluya inerlerken, Nico itiraz eder gibi ofluyordu.

Yere konarlarken, ufak bir çocuk dönüp şaşkınlıkla onlara baktı. Sonra gözleri donuklaştı ve elindeki meyve suyundan kaynaklanan bir halisünasyonu savurmuş gibi elini salladı. Onlara dikkatle bakan başka biri de olmadı.

Avlunun sol tarafında, gri renkli yıpranmış kemerleri tutan bir sıra sütun vardı. Sağ taraftaysa, sıra sıra yüksek pencereleri olan beyaz mermer bir bina vardı.

"Sütunlu avlu," dedi Nico. "Burası Diocletian'ın özel rezidansının girişiydi." Kaşlarını çatıp Jason'a baktı. "Bir de, bana dokunulmasından hiç hoşlanmam. Bir daha beni sakın öyle habersiz tutma."

Jason'ın omuzları gerildi. Nico'nun sözlerinin ardında bir tehdit var gibiydi ve *Karanlık kılıcımı burnundan içeri sokmamı istemiyorsan tabii*, der gibiydi. "Şey, tamam, pardon. Buraya ne dendiğini nereden biliyorsun?"

Nico orta avluya baktı. Aşağıya giden, en uçtaki basamaklara odaklandı.

"Buraya daha önceden gelmiştim." Gözleri de kılıcı kadar kapkaraydı. "Annemle ve Bianca'yla. Venedik'ten bir hafta sonu tatili içindi. Sanırım... o zaman altı yaşındaydım."

"Ne zamandı? 30'lu yıllar mı?"

"Otuz sekiz ya da öyle bir şey," dedi Nico dalgın dalgın. "Neden umurunda? Şu kanatlı genci görebiliyor musun?"

"Hayır..." Jason hâlâ Nico'nun geçmişini anlamaya çalışıyordu.

Jason her zaman ekibindeki kişilerle iyi bir ilişki kurmaya çalışırdı. Biri bir savaşta sırtını kollayacaksa, ortak noktalar bulup birbirine güvenmenin iyi bir şey olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Ama Nico'yu anlamak kolay değildi. "Ben sadece... Bir başka zamandan gelmenin ne kadar tuhaf bir şey olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Doğru, *edemezsin.*" Nico taş zemine baktı. İçine derin bir nefes çeki. "Bak... Bundan söz etmek hoşuma gitmiyor. Cidden, Hazel'ın daha zor günler geçirdiğini düşünüyorum. Küçüklüğüyle ilgili daha çok şey hatırlıyor. Ölümden geri gelmek ve modern dünyaya adapte olmak zorunda kaldı. Bense... Ben ve Bianca, Lotus Oteli'nde mahsur kalmıştık. Zaman orada büyük bir hızla geçiyordu. Tuhaf bir biçimde, bizim duruma alışmamız daha kolay oldu."





"Percy bana oradan söz etmişti," dedi Jason. "Yetmiş sene ama size sadece bir ay gibi mi gelmişti?"

Nico parmakları bembeyaz kesilene dek yumruklarını sıktı. "Evet. Eminim ki Percy size benimle ilgili her şeyi anlatmıştır."

Sesinde büyük bir öfke seziliyordu... Jason'ın anlayabileceğinden çok daha fazlaydı. Nico'nun kız kardeşi Bianca'nın ölümünden Percy'yi sorumlu tuttuğunu ama en azından Percy'ye göre, sözde bu durumu atlattığını biliyordu. Piper da Nico'nun gizlice Annabeth'ten hoşlandığına dair bir şey söylemişti. Belki de sorunun bir kısmını da bu oluşturuyordu.

Yine de... Jason, Nico'nun neden insanları kendisinden uzaklaştırdığını, her iki kampta da fazla vakit geçirmediğini, ölüleri canlılara tercih ettiğini anlayamıyordu. Asıl Nico, Percy'den o kadar çok nefret ediyorsa, *2. Argo*'yu neden Epirus'a götüremeye söz verdiğini *hiç* anlamıyordu.

Nico bakışlarını yukarıdaki pencerelere çevirdi. "Romalı ölüler her yerde... Larlar. *Lemurlar.* Bizi izliyorlar. Öfkelenmişler."

"Bize mi?" Jason'ın eli hemen kılıcına gitti.

"Her şeye." Nico avlunun batı tarafındaki ufak taş bir binayı işaret etti. "Orası eskiden Jüpiter'in tapınaklarından biriydi. Hıristiyanlar daha sonradan onu bir vaftizhaneye dönüştürdüler. Romalı hayaletler bundan hoşlanmamış."

Jason karanlık girişe baktı.

Daha önce Jüpiter'le hiç karşılaşmamıştı ama babasının canlı bir insan olduğunu düşünürdü. Annesine âşık olmuş bir erkek olarak. Tabii babasının ölümsüz olduğunu biliyordu ama nedense o ana dek, Romalıların, binlerce sene önce *babasına* ibadet etmek için geçtiği o kapıya bakarken, bunu tam olarak idrak edememişti. Bunu düşünmek bile başına korkunç ağrılar saplıyordu.

"Şurası da..." Nico etrafında tek başına duran sütunları bulunan altıgen biçimli bir binanın bulundu doğu yönünü gösterdi. "Orası da imparatorun kabri."

"Ama mezarı artık orada değil," diye tahmin etti Jason.

"Yüzyıllardır orada değil," dedi Nico. "İmparatorluk çöktüğünde, bina bir Hıristiyan katedraline dönüştürüldü."

Jason yutkundu. "Yani, Diocletian'ın hayaleti hâlâ buralarda bir yerdeyse-"

"Pek mutlu olduğunu sanmam."

Rüzgâr esti ve yaprakları ve yiyecek ambalajlarını sütunlu avluda dört bir yana savurdu. Jason gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü. Kırmızılı altın renkli bir şekil.

O yöne dönünce, aşağı giden basamakların üstüne pas rengi tek bir tüyün düştüğünü gördü.

"Şuraya gideceğiz," dedi Jason tüyü işaret ederek. "Kanatlı genç. Sence bu basamaklar nereye açılıyor?"

Nico kılıcını çekti. Gülümsemesi surat asmasından bile huzursuzluk vericiydi. "Yeraltına," dedi. "En sevdiğim yer."

Yeraltı Jason'ın kesinlikle en sevdiği yer *değildi.*

Piper ve Percy'yle birlikte, Roma'nın altına yaptığı yolculukta, Kolezyum'un altındaki yeraltı odasında ikiz gigantlarla savaşmıştı ve kâbuslarının birçoğu zindanlarla, tuzak kapılarıyla ve büyük kobay faresi tekerlekleriyle ilgiliydi.

Nico'nun yanında olması da ona güven vermiyordu. Karanlık kılıcı sanki gölgeleri daha da koyulaştırıyor, ölümcül metal havadaki ışığı ve ısıyı çekiyordu.





Sessizce kubbeli bir tavanı tutan kalın destek sütunlarının bulunduğu büyükçe bir bodruma girdiler. Kireçtaşı bloklar o kadar eskiydi ki, yüzyılların nemini emmiş ve bodrumu doğal bir biçimde oluşmuş bir mağaraya dönüştürmüştü.

Turistlerin hiçbiri oraya inmeye cesaret edemiyordu. Belli ki onlar, melezlerden daha zekiydi.

Jason *gladius*'unu çekti. Birlikte alçak kemerli kapılardan geçerlerken, ayak sesleri taş zeminde yankılandı. Parmaklıklı pencereler bir duvarın en üst kısmını kaplıyordu ve sokak seviyesindeydi ama bunlar mahzeni daha da boğucu gösteriyordu. Işık huzmeleri de eskiden kalma tozların arasından geçiyor ve eğri hapishane parmaklıkları gibi görünüyordu.

Jason bir destek kirişinin altından geçti, soluna baktı ve neredeyse kalbinin durduğunu hissetti. Tam karşısında kireçtaşı suratı, bir memnuniyetsizlik ifadesiyle kaplı olan Diocletian'ın mermer büstü duruyordu.

Jason nefes alıp verişini normale döndürmeye çalıştı. Burası Reyna'ya Epirus'a gitmek için izleyecekleri notu bırakmak için iyi bir yer gibiydi. Kalabalıktan uzaktı ama Reyna'nın notu bulabileceğine güveniyordu. Reyna bir avcı içgüdülerine sahipti. Notu büstle kaidenin arasına sıkıştırıp geri çekildi.

Diocletian'ın mermer gözleri onu huzursuz etmişti. Jason, Yeni Roma'daki konuşan heykel tanrı Terminus'u düşünmeden edemedi. Diocletian'ın ona bağırmayacağını ya da birden şarkı söylemeye başlamayacağını umuyordu.

"Selam!"

Jason sesin başka bir yerden geldiğini anlayamadan, imparatorun kafasını kılıcıyla kesti. Büst yuvarlanıp yere düştü ve binbir parçaya ayrıldı.

"İşte bu, hiç iyi olmadı," dedi biri arkalarından.

Jason sesin geldiği yöne baktı. Dondurma tezgâhındaki kanatlı genç yakınlardaki bir sütuna yaslanmış duruyor, ufak bronz bir halkayı gayet sakin bir biçimde havaya atıp tutuyordu. Ayaklarının dibindeyse, hasırdan bir piknik sepeti duruyordu.

"Yani, Diocletian sana ne yaptı ki?"

Jason'ın ayaklarının etrafındaki hava döndü. Mermer parçaları ufak bir hortuma dönüştü ve kaideye doğru dönerek giderek büstü tekrar oluşturdu. Not da Jason'ın koyduğu yerde duruyordu.

"Şey..." Jason kılıcını aşağı indirdi. "Kazayla oldu. Beni korkuttun."

Kanatlı adam cık cık etti. "Jason Grace, Batı Rüzgârı'na bugüne dek birçok şey denmiştir: Yumuşak başlı, sevecen, hayat veren ve çok ama çok yakışıklı. Ama bana kimse *korkutucu* dememişti. Bu kaba davranışı kuzeydeki kardeşlerime daha uygun görüyorum."

Nico birkaç adım geri çekildi. "Batı Rüzgârı mı? Yani, sen-"

"Favonius," dedi Jason. "Batı Rüzgârı Tanrısı."

Favonius gülümseyip eğilerek selam verdi; tanınmış olmasından dolayı memnun olmuştu. "Bana Romalı ismimle de hitap edebilirsiniz; Yunansanız Zefirus da diyebilirsiniz. Bu konuda bir takıntım yok."

Ama Nico bu konuda takıntılı gibiydi. "Neden Romalı ve Yunan kişiliklerin diğer tanrılarınki gibi çelişmiyor?"

"Ha, arada bir başıma bir ağrı saplanıyor." Favonius omuzlarını silkti. "Bazı sabahlar SPQR pijamalarımı giyip uyuduğumdan emin olduğum halde, bir Yunan *chiton*'uyla uyandığım oluyor. Ama savaş genel olarak beni rahatsız etmiyor. Bildiğiniz gibi, ben ufak bir tanrıyım. Bugüne dek pek öyle spot ışıklarının altında olmadım. Siz melezlerin arasında süregelen savaşlar beni o kadar etkilemiyor."

"Peki..." Jason kılıcını kınına koyup koymamak arasında gidip geliyordu. "Burada ne işin var?"



"Birkaç işim var!" dedi Favonius. "Meyve sepetimle takılıyorum. Yanımda hep bir sepet dolusu meyve taşırım. Bir armut ister misin?"

"Yok, böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Dur bakayım... Biraz önce dondurma yiyordum. Şimdi de halka yüzüğü havaya fırlatıyorum." Favonius bronz halkayı serçe parmağında çevirdi.

Jason bu *halka yüzüğün* ne anlama geldiğini bilmiyordu ama dikkatini dağıtmamaya gayret etti. "Neden bize gözüktün? Neden bizi bu mahzene getirdin?"

"Ah!" Favonius başını salladı. "Diocletian'ın lahdi. Evet. Burası nihai dinlenme yeriydi. Hıristiyanlar onu kabirden çıkardılar. Sonra bazı barbarlar tabutu yok ettiler. Size sadece..." Ellerini hüzünle iki yana açtı. "Aradığınız şeyin burada olmadığını göstermek istemiştim. Onu efendim aldı."

"Efendin mi?" Jason'ın aklına birden Colorado'daki Pike zirvesinde yüzen saray geldi; orada tüm rüzgârların tanrısı olduğunu iddia eden çılgın bir hava tahmincisinin stüdyosunu ziyaret etmişti (ve güçlükle canını kurtarmıştı). "Lütfen bana efendinin Aeolus olmadığını söyle."

"O *boş* kafalıyı mı diyorsun?" dedi Favonius alaycı bir tavırla. "Hayır, tabii ki o değil."

"Eros'u diyor." Nico'nun sesi sertleşmişti. "Latincesi Cupid."

Favonius gülümsedi. "Aferin, Nico di Angelo. Bu arada, seni tekrar gördüğüme sevindim. Uzun zaman oldu."

Nico kaşlarını çattı. "Seninle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Beni hiç *görmedin*," dedi tanrı yanlışını düzelterek. "Oysa ben seni izliyordum. Buraya ufak bir çocuk olarak geldiğinde ve o zamandan beri

birkaç sefer daha. Er ya da geç buraya geri dönüp efendimin suratına bakmak isteyeceğini biliyordum."

Nico'nun yüzü daha da solgunlaştı. Tuzağa düşmüş gibi mağaramsı odaya göz gezdirdi.

"Nico?" dedi Jason. "Neden söz ediyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye bağırdı Favonius. "En çok umursadığın kişi... Tartarus'u boyladı ve sen hâlâ bir şey demeyecek misin?"

Jason birden gizli bir konuşmayı kazara dinliyormuş gibi hissetti.

*En çok umursadığın kişi.*

Piper'ın ona Nico'nun gizliden gizliye Annabeth'ten hoşlandığını anlattığını hatırladı. Belli ki, Nico'nun hisleri basit bir hoşlanmadan öteydi.

"Biz sadece Diocletian'ın asası için geldik," dedi Nico konuyu bir an önce değiştirmeye çalışarak. "Nerede?"

"Hmm..." Favonius üzüntüyle başını salladı. "Bunun Diocletian'ın hayaletiyle karşılaşmak kadar kolay olacağını mı sandınız? Ne yazık ki o kadar kolay değil Nico. Sınavların çok daha zorlu olacak. Bildiğin gibi burası, Diocletian'ın Sarayı olmadan önce, efendimin sarayına açılan kapıydı. Binlerce sene burada yaşadım, aşkı arayanları Cupid'in huzuruna çıkardım."

Jason zorlu sınavlar lafından hoşlanmamıştı. Halkalı yüzüğü, kanatları ve meyve sepeti olan bu tuhaf tanrıya güvenmiyordu. Ama aklına eski bir öykü geldi... Bunu Jüpiter Kampı'nda duymuştu. "Cupid'in karısı Psyche gibi. Onu da tanrının sarayına götürmüştün."

Favonius'un gözleri parıldadı. "Aferin Jason Grace. Psyche'yi tam buradan rüzgârlarla efendinin odasına taşıdım. Aslında, Diocletian'ın



sarayını *buraya* inşa etmesinin sebebi de bu. Burası her zaman nazik Batı Rüzgârı tarafından kutsanan bir yerdir." Kollarını iki yana açtı. "Burası, karmaşık bir dünyada huzur ve aşk yeridir. Diocletian'ın sarayı yağmalandığında-"

"Asayı sen aldın," dedi Jason.

"Saklamak için," dedi Favonius. "Asa artık daha iyi zamanların bir hatırası olarak Cupid'in hazinesinin bir parçası. Onu istiyorsanız..." Nico'ya döndü. "Aşk tanrısıyla yüzleşmeniz gerek."

Nico o dar aralıklardan kaçmak istermiş gibi pencerelerden içeri sızan ışığa baktı.

Jason, Favonius'un ne istediğini tam olarak anlayamamıştı ama *aşk tanrısıyla yüzleşmek*, Nico'ya zorla hoşlandığı kızla ilgili bir itirafta bulundurmaksa, kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Nico, bunu yapabilirsin," dedi Jason. "Utanç verici olabilir ama asa için yapabilirsin."

Nico ikna olmuş gibi değildi. Hatta midesi bulanıyormuş ve kusacakmış gibi görünüyordu. Ama omuzlarını dikleştirip başını salladı. "Haklısın. Be-ben aşk tanrısından korkmuyorum."

Favonius çok sevindi. "Harika! Gitmeden önce bir şeyler atıştırmak ister misiniz?" Sepetinden yeşil bir elma aldı ve kaşlarını çatıp baktı. "Tüh. Sembolümün *kelek* meyveler olduğunu hep unutuyorum. Neden ilkbahar rüzgârı daha çok itibar görmüyor? *Tüm* eğlenceyi yaşayan yaz."

"Sorun değil," dedi Nico hemen. "Bizi Cupid'e götür."

Favonius parmağındaki halkayı çevirdi ve Jason'ın bedeni havaya karıştı.

# XXXVI

# JASON

Jason birçok kere rüzgârla yolculuk etmişti. Ama rüzgârla *bir olmak*, aynı şey değildi.

Kontrolü elden kaybetmiş, düşünceleri dağılmış, bedeniyle dünyanın geri kalanı arasında sınır kalmamış gibi hissediyordu. Acaba canavarlar yenilgiye uğradıklarında, toza dönüşüp çaresiz ve şekilsiz kaldıklarında öyle mi hissediyorlar diye düşündü.

Jason, Nico'nun yakınlarda olduğunu hissedebiliyordu. Batı Rüzgârı onları Split'in üstüne, göğe taşıdı. Birlikte hızla tepelerin, Roma su kanallarının, otoyolların ve asma bahçelerinin üstünden geçtiler. Dağlara yaklaşırlarken, Jason aşağıdaki vadiye yayılmış bir Roma kasabasının harabelerini gördü. Yıkık duvarlar, kare biçimli çeşmeler ve çatlamış yollar... Bunların hepsi yabani otlarla kaplanmıştı ve o yüzden de kocaman, yosunlarla kaplı bir oyun tahtası gibi görünüyordu.

Favonius onları harabelerin ortasına, bir kızılağaç büyüklüğündeki kırık bir sütunun yanına bıraktı.





Jason'ın bedeni yeniden oluştu. Bir an için, rüzgârla bir olmaktan da kötü olduğunu, sanki birdenbire kurşundan bir palto giymiş gibi hissetti.

"Evet, ölümlü bedenler çok ağırdır," dedi Favonius düşüncelerini okumuş gibi. Rüzgâr tanrısı meyve sepetiyle birlikte yakınlardaki bir duvarın üstüne kondu ve pas rengi kanatlarını güneşin altında açtı. "Açıkçası, buna gece gündüz demeden nasıl dayandığınızı anlayamıyorum."

Jason tekrar etrafına bakındı. Kasaba bir zamanlar epey büyük olmalıydı. Yapılardan ve hamamlardan geriye kalan yıkıntıları, yarıya kadar toprağa gömülü amfiteatrı ve bir zamanlar heykellerin üstüne koyulduğu kaideleri görebiliyordu. Sıra sıra sütunlar herhangi bir yere açılmıyordu. Eski şehir duvarları da yemyeşil bir kumaşın arasından geçen taş bir iplik gibi tepelerin arasından geçiyordu.

Bazı alanlar kazılmış gibi duruyordu ama kasabanın büyük bir kısmı son iki bin senedir doğaya terk edilmiş gibi ıssız görünüyordu.

"Salona'ya hoş geldiniz," dedi Favonius. "Dalmaçya'nın başkenti! Diocletian'ın doğduğu yer! Ama ondan çok ama çok uzun bir süre önce, burası Cupid'in eviydi."

Bu isim, sanki bazı sesler bunu harabelerin arasında fısıldıyormuş gibi yankılandı.

Nedense, orası Split'teki mahzenden çok daha ürkütücüydü. Jason daha önceden Cupid'i pek düşünmemişti. Hele onun ürkütücü olabileceğini hiç düşünmemişti. Romalı melezler için bile, tanrının ismi bir oku ve yayı olan şapşal, kanatlı, Sevgililer Günü'nde ortalıkta uçup duran bir bebeğin imgesini hatırlatıyordu.

"Aaa, o kesinlikle öyle değildir," dedi Favonius.

Jason irkildi. "Aklımı mı okuyorsun?"

"Okumama gerek yok." Favonius bronz halkayı havaya fırlattı. "*Herkes* Cupid hakkında yanlış bir izlenime sahiptir. Ta ki onunla tanışana dek..."

Nico sırtını bir sütuna yasladı; bacakları gözle görülür bir biçimde titriyordu.

"Hey, dostum." Jason ona doğru bir adım attı ama Nico elini sallayıp onu durdurdu.

Nico'nun ayaklarının dibindeki otlar kahverengileşip soldu. Ölü otlar ayakkabılarının tabanından zehir çıkıyormuş gibi etrafa yayıldı.

"Ah..." Favonius anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Gergin olduğun için sana hak vermiyor değilim Nico di Angelo. Cupid'e nasıl hizmet etmeye *başladığımı* biliyor musun?"

"Ben kimseye hizmet etmem," diye mırıldandı Nico. "Özellikle de Cupid'e."

Favonius onu duymazdan geldi. "Hyacinthus isimli bir ölümlüye âşık olmuştum. Çok olağanüstü bir erkekti."

"*Erkek* mi?" Jason'ın beyni hâlâ hava yolculuğundan bulanık olduğundan, tanrının ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. "Ha, tamam."

"Evet, Jason Grace." Favonius tek kaşını havaya kaldırdı. "Bir *erkeğe* âşık oldum. Bu, seni şaşırttı mı?"

Jason gerçekten de ne yanıt vereceğinden emin değildi. Tanrıların aşk hayatının ayrıntılarını, *kimlere* âşık olduklarını düşünmemeye çalıştı. Ne de olsa, babası Jüpiter de bir iyi model sayılmazdı. Daha önceden duyduğu bazı Olimpos aşk skandallarına göre, Batı Rüzgârı'nın ölümlü bir erkeğe âşık oluşu o kadar da şoke edici değildi. "Sanmam. Eee... Cupid seni okuyla vurdu, sen de âşık oldun."





Favonius alaycı bir tavırla güldü. "Ne kadar da basite indirgiyorsun. Ne yazık ki aşk asla basit değildir. Tanrı Apollon da Hyacinthus'tan hoşlanıyordu. Sırf arkadaş olduklarını iddia ediyordu. Bilemiyorum. Ama bir gün onları birlikte halkalı yüzük oyunu oynarken gördüm..."

Yine halkalı yüzük meselesi. "Halkalı yüzük mü?"

"Halkalarla oynanan bir tür oyun," dedi Nico biraz gergin bir sesle. "At nalları gibi."

"Öyle sayılır," dedi Favonius. "Her neyse, onları kıskandım. Onlarla yüzleşmek ve gerçeği öğrenmek yerine, rüzgârın yönünü değiştirdim ve Hyacinthus'un kafasına ağır metal bir halka yolladım..." Rüzgâr tanrısı içini çekti. "Hyacinthus ölürken, Apollon onu sümbül çiçeğine dönüştürdü. Apollon'un benden korkunç bir intikam alacağına emindim ama Cupid bana koruyuculuğumu üstlenmeyi önerdi. Korkunç bir şey yapmıştım ama aşk gözümü kör etmişti. Cupid de beni sonsuza kadar ona hizmet ettiğim takdirde kurtaracağını söyledi."

*CUPID.*

Tanrının ismi yine harabelerin arasında yankılandı.

"Tamam, artık girmem gerek," diyen Favonius ayağa kalktı. "Ne yapacağın konusunda uzun uzun, dikkatlice düşün Nico di Angelo. Cupid'e yalan söyleyemezsin. Öfkenin seni yönetmesine izin verirsen... kaderin benimkinden de hüzünlü olur."

Jason zihninin rüzgâra dönüştüğünü hissetti. Favonius'un neden söz ettiğini, Nico'nun neden o kadar sarsıldığını bilmiyordu ama bunu düşünecek vakti bile olmadı. Rüzgâr tanrısı kırmızı ve altın rengi bir rüzgâr arasında gözden kayboldu. Yaz havası birden boğucu hale dönüştü. Zemin zangırdadı ve Jason'la Nico kılıçlarını çektiler.

* * *

*Pekâlâ.*

Ses, Jason'ın kulağının dibinden bir mermi gibi geçti. Arkasına baktığında, kimseyi göremedi.

*Asayı almaya geldiniz demek.*

Nico arkasında duruyordu ve Jason ilk kez onun yanında olmasından dolayı memnundu.

"Cupid." dedi Jason. "Neredesin?"

Ses güldü. Kesinlikle şirin bebek bir meleğin sesi gibi *değildi.* Derin ve gürdü ama bir yandan da tehditkârdı. Büyük bir zelzeleden önce meydana gelen bir sarsıntı gibiydi.

*Beni görmeyi umduğunuz en son yerdeyim,* dedi Cupid. *Tıpkı aşk gibi.*

Birden, Jason'a hızla bir şey çarptı ve onu sokağın karşısına fırlattı. Jason birkaç basamak yuvarlanıp kazılmış bir Roma bodrum katının zeminine serildi.

*Daha akıllıca hareket edeceğini düşünürdüm Jason Grace.* Cupid'in sesi etrafında yankılandı. *Ne de olsa gerçek aşkı buldun. Yoksa hâlâ emin değil misin?*

Nico apar topar basamaklardan aşağı indi. "İyi misin?"

Jason, Nico'nun uzattığı elini tutup ayağa kalktı. "Evet. Sadece gafil avlandım."

*Ne o, yoksa adil davranacağımı mı sanıyordun?* diye güldü Cupid. *Ben, aşk tanrısıyım. Asla adil değilimdir.*

Bu sefer, Jason'ın duyuları pür dikkat kesildi. Bir okun somutlaştığını ve Nico'nun göğsüne doğru ilerlediğini gördüğünde, havanın kıpırdadığını hissetti. Oku kılıcıyla engelleyip yana doğru savurdu. Ok en yakındaki duvara çarpıp patladı ve ikisini kireçtaşı şarapneline tuttu.

Birlikte basamaklardan yukarı koştular. Tam bir rüzgâr akımı daha



bir sütunu devirip Nico'yu dümdüz edecekken, Jason onu kenara çekti.

"Bu herif Aşk mı, Ölüm mü?" diye inledi Jason.

*Arkadaşlarına sor,* dedi Cupid. *Frank, Hazel ve Percy, karşılığım Thanatos'la tanıştılar. Birbirimizden o kadar da farklı değiliz. Ama Ölüm bazen benden daha iyi yüreklidir.*

"Sadece asayı istiyoruz!" diye bağırdı Nico. "Gaia'yı durdurmaya çalışıyoruz. Tanrıların tarafında mısın, değil misin?"

İkinci bir ok Nico'nun ayaklarının arasına isabet etti ve bembeyaz parladı. Nico geriye doğru sendelerken, ok bir ateş gayzerine dönüştü.

*Aşk her yerde,* dedi Cupid. *Ayrıca kimsenin tarafında değil. Aşkın senin için neler yapabileceğini sorma.*

"Harika," dedi Jason. "Şimdi de tebrik kartı mesajları okumaya başladı."

Arkasında bir kıpırtı hissetti. Hemen dönüp kılıcını havaya savurdu. Kılıcı katı bir şeye isabet etti. Bir inleme sesi duyunca, kılıcını tekrar savurdu ama görünmez tanrı ortadan kaybolmuştu. Kaldırım taşlarının üstünde tanrıların kanı olan altın renkli *ikor* parıldıyordu.

*Çok iyi Jason,* dedi Cupid. *En azından varlığımı hissedebiliyorsun. Gerçek aşkı görerek bile ona vurmaya çalışmak, birçok kahramanın becerebileceği bir şeydir.*

"Artık şu asayı alabilir miyim?" dedi Jason.

Cupid güldü. *Ne yazık ki, onu sen kullanamazsın. Sadece Yeraltı Dünyası'na ait bir çocuk ölü lejyonları çağırabilir. Orduyu da ancak Romalı bir görevli yönetebilir.*

"Ama..." Jason duraksadı. *Kendisi* bir görevliydi. Praetordu. Sonra nereye ait olduğuna dair hissettiği şüpheleri hatırladı. Yeni Roma'da, yerini Percy Jackson'a bırakmayı teklif etmişti. Bu yüzden bir Romalı hayaletler lejyonunu yönetmeye yetkili olamayacak mıydı?

Bu sorunla vakti geldiğinde yüzleşmeye karar verdi.

"Bunu bize bırak," dedi. "Nico..."

Üçüncü bir ok Jason'ın omzunu sıyırıp geçti. Bu sefer, oku vaktinde durduramadı. Ok kılıç tutan koluna saplanırken, Nico nefessiz kaldı.

"Nico!"

Hades'in oğlu tökezledi. Ok eridi, geriye kan ve gözle görülür bir yara kalmadı ama Nico'nun yüzü öfke ve acıyla gerildi.

"Bu kadar oyun yeter!" diye bağırdı Nico. "Göster kendini!"

*Gerçek aşkın yüzüne bakmanın bir bedeli var,* dedi Cupid.

Bir sütun daha yıkıldı. Jason hemen başka yöne kaçtı.

*Karım Psyche bu dersi aldı,* dedi Cupid. *Binlerce sene önce, burası sarayımken buraya getirilmişti. Onunla sadece karanlıkta karşılaştık. Bana asla bakmaması gerektiği konusunda uyarılmıştı ama bu gizeme katlanamadı. Benim bir canavar olduğumdan endişe ediyordu. Bir gece, bir mum yaktı ve ben uyurken* ışığını yüzüme *tuttu.*

"O kadar mı çirkindin?" Jason, Cupid'in sesinin nereden geldiğini anlamış gibiydi. Yaklaşık olarak altı metre ötede, amfiteatrın kenarındaydı ama bundan emin olmak istedi.

Tanrı güldü. *Sanırım fazla yakışıklıydım. Bir ölümlü sonuçlarına katlanmadan bir tanrının gerçek haline bakamaz. Annem Afrodit, Psyche'yi bana güvenmediği için lanetledi. Zavallı aşkım işkence çekti, sürgüne yollandı, kendisini kanıtlaması için türlü zorlu görevleri yerine getirdi. Hatta bana olan bağlılığını kanıtlaması için Yeraltı'na bile yollandı. En sonunda, tüm bunları yerine getirip yanıma gelebildi ama çok da acı çekti.*

Şimdi seni yakaladım, dedi Jason içinden.

Kılıcını havada salladı ve bir gök gürültüsü tüm vadiyi inletti. Sesin geldiği yerde bir şimşek bir krater açtı.





Sonra çıt çıkmadı. Jason, Vay be, cidden işe yaradı, diye düşünürken, görünmez bir güç onu yere serdi. Kılıcı yolun diğer tarafına fırladı.

*İyi denemeydi,* dedi Cupid. Ses çoktan oradan uzaklaşmış gibiydi. *Ama Aşk o kadar kolay yenilmez.*

Yanındaki duvar çöktü. Jason son anda yana yuvarlanmayı başardı.

"Yeter!" diye bağırdı Nico. "İstediğin benim. Onu rahat bırak!"

Jason'ın kulakları çınladı. Oradan oraya savrulmaktan sersemlemişti. Ağzında kireçtaşı tozu tadı vardı. Nico'nun neden ana hedef olduğunu düşündüğünü bilmiyordu ama Cupid de aksini söylememişti.

*Zavallı Nico di Angelo.* Tanrının sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. *Benim ne istediğimi bir kenara bırak,* sen *ne istediğini biliyor musun? Sevgili Psyche aşk için her türlü tehlikeyi göze aldı. Bana karşı olan güvensizliğini ancak o şekilde telafi edebilirdi. Ama sen... Benim adıma neyi tehlikeye attın?*

"Tartarus'a gidip geri döndüm," dedi Nico öfkeyle. "Beni korkutmuyorsun."

*Seni çok ama çok korkutuyorum. Dürüst ol.*

Jason ayağa kalktı.

Nico'nun etrafında zemin yer değiştirdi. Otlar soldu, yeraltındaki bir şey ilerliyormuş, yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi taşlar çatladı.

"Bize Diocletian'ın asasını ver," dedi Nico. "Oyun oynayacak vaktimiz yok."

*Oyun mu?* Cupid yine saldırıya geçip Nico'yu granit bir heykel kaidesine fırlattı. *Aşk oyun değildir! Öyle süslü püslü bir şey de değildir! Zor iştir, asla bitmeyen bir görevdir. Kişinin her şeyini ister; özellikle de gerçeği ister. Yalnızca o zaman kişiyi ödüllendirir.*

Jason kılıcını yerden aldı. Bu görünmez herif Aşk'sa, Jason Aşk'ın

fazla abartıldığını düşünmeye başlamıştı. Piper'ın versiyonu daha çok hoşuna gitmişti: Şefkatli, düşünceli ve güzel bir tasvir çizmişti. Afrodit'i anlayabiliyordu. Cupid'se daha haydut gibi, zorba bir varlıktı.

"Nico, bu herif senden NE istiyor?" diye seslendi.

*Söyle ona Nico di Angelo,* dedi Cupid. *Bir ödlek olduğunu, kendinden ve hissettiklerinden korktuğunu söyle. Melez Kampı'ndan asıl kaçış nedenini, neden her zaman yalnız olduğunu söyle.*

Nico'nun boğazından bir çığlık yükseldi. Ayaklarının altındaki zemin ikiye yarıldı ve iskeletler dışarı fırladı... Elleri olmayan, kafatasları içe göçmüş, kaburgaları kırık, çeneleri yerinden çıkmış iskeletler dışarı fırladı. Bazılarının üstünde lime lime olmuş togalar vardı. Diğerlerinin göğüslerinden parlak zırh parçaları sarkıyordu.

*Her zamanki gibi ölülerin arasına mı gizleneceksin?* diye alay etti Cupid.

Kapkara dalgalar Hades'in oğlunu yuttu. Dalgalar Jason'a vardığında, neredeyse bilincini kaybedecekti. İçine korkunç bir nefret, korku ve utanç hissi çöktü...

Zihninden görüntüler geçmeye başladı. Nico'yu ve kız kardeşini Maine'deki karlı bir yamaçta gördü. Percy Jackson onları bir mantikordan koruyordu. Percy'nin kılıcı karanlıkta parıldıyordu. Nico'nun savaşırken gördüğü ilk melezdi.

Daha sonra Melez Kampı'nda Percy, Nico'yu kolundan tuttu, kız kardeşi Bianca'yı koruyacağına söz verdi. Nico da ona inandı. Nico onun gözlerine bakıp *Nasıl başarısız olabilir ki? Karşımdaki gerçek bir kahraman,* diye düşündü. Percy, Nico'nun en sevdiği mitoloji oyununun ete bürünmüş haliydi.

Jason, Percy'nin geri döndüğü ve Nico'ya Bianca'nın öldüğünü söylediği anı gördü. Nico çığlık atıp ona bir yalancı olduğunu söyledi. Kendisini ihanete uğramış hissediyordu ama buna rağmen... İskelet savaşçılar saldırıya geçtiğinde, Percy'ye zarar vermelerine izin vermedi. Nico topraktan onları tutmasını istedi ve kaçtı. Kendi güçlerinden ve hislerinden korkmuştu.

Jason, Nico'nun bakış açısından bunun gibi bir sürü sahne daha gördü... Tüm bunlar onu donmuş, hareket edemez ya da konuşamaz halde bıraktı.

Bu arada, Nico'nun Romalı iskeletleri öne atıldı ve görünmez bir şeyi tuttu. Tanrı debelendi, ölüleri bir kenara fırlattı, kaburgalarını ve kafataslarını kırdı ama iskeletler yeraltından fırlamaya ve tanrının kollarına yapışmaya devam ediyordu.

*İlginç!* dedi Cupid. *Demek bunu yapacak gücün varmış.*

"Melez Kampı'ndan sevdiğim kişiler yüzünden ayrıldım," dedi Nico. "Annabeth..."

*Hâlâ gizliyorsun,* dedi Cupid bir başka iskeleti parçalayıp. *O kadar güçlü değilsin.*

"Nico," dedi Jason. "Sorun değil. Anladım."

Nico yüzünde acı ve sıkıntı dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Hayır, anlamıyorsun," dedi. "Bunu anlaman mümkün değil."

*O halde yine kaçacaksın,* dedi Cupid. *Dostlarından da, kendinden de.*

"Benim dostum yok!" diye bağırdı Nico. "Melez Kampı'ndan oraya ait olmadığım için ayrıldım. Asla da ait olamayacağım!"

İskeletler Cupid'i sıkıştırmışlardı ama görünmez tanrı öylesine gaddarca güldü ki, Jason bir şimşek daha oluşturmak istedi. Ne yazık ki, bunu yapacak gücü kaldığını sanmıyordu.

"Onu rahat bırak Cupid," dedi çatlak bir sesle. "Bu hiç..."

Sesi çıkmadı. Bunun Cupid'i ilgilendirmediğini söylemek istedi ama

aslında bunun *tam da* Cupid'in işi olduğunu fark etti. Favonius'un söylediği bir şey, kulaklarında çınlayıp duruyordu. *Şoke mi oldun?*

Nihayet, Psyche'nin öyküsünü anladı, neden ölümlü bir kızın o kadar korkabileceğini fark etti. Aşk tanrısının yüzüne bakmayı neden göze aldığını, onun bir canavar olabileceğinden neden endişe ettiğini anladı.

Psyche haklıydı. Cupid bir *canavardı.* Aşk, gelmiş geçmiş en gaddar canavardı.

Nico'nun sesi kırık cam parçaları gibi çıktı. "Be-ben Annabeth'e âşık değildim."

"Onu kıskanıyordun," dedi Jason. "O yüzden de yakınında olmak istemedin... Aslında, *onun* yanında olmak istemedin. Çok mantıklı."

Verdiği tüm mücadele ve itirazlar, Nico'nun içinden bir anda çıkıp gitti. Karanlık dindi. Romalı ölüler kemik öbekleri halinde yere yığıldılar ve toza dönüştüler.

"Kendimden nefret ettim," dedi Nico. "Percy Jackson'dan da."

Cupid birden görünür hale geldi. İnce uzun, kaslı, kar beyazı kanatları, düz siyah saçları olan ve beyaz renkli sade bir gömlekle bir kot pantolon giymiş genç bir adam gibi görünüyordu. Oku ve yayı omzuna asılıydı ama bunlar kesinlikle oyuncak değildi. Tam aksine birer savaş silahıydı. Gözleri, sanki dünyadaki her bir âşığın kanından oluşuyormuş gibi kıpkırmızıydı. Suratı yakışıklıydı ama çok da sertti. Bir spot ışığına bakmak kadar da zordu. Nico'yu memnuniyetle izliyor, sanki bir sonraki okunu fırlatarak nasıl temiz bir ölüm elde edeceğini bulmuş gibi inceliyordu.

"Percy," deyiverdi Nico. "Gerçek bu. Büyük sır bu."

Öfkeyle Cupid'e baktı. "Mutlu musun?"

Cupid gözlerine ilk kez anlayışlı göründü. "Aşk'ın her zaman kişiyi





mutlu ettiğini söyleyemem," dedi. Sesi daha cılız, daha insansı çıkıyordu. "Bazen kişiyi inanılmaz derecede mutsuz da eder. Ama en azından, artık bununla *yüzleştin.* Beni yenmenin tek yolu buydu."

Cupid rüzgâra karışıp gözden kayboldu.

Ortadan kaybolmadan önce durduğu yerde, bir metre uzunluğunda fildişinden yapılmış, ucunda üç altın Roma kartalının sırtının arkasında duran bir beysbol topu büyüklüğünde cilalı kara mermerden yapılmış bir küre duruyordu. Diocletian'ın asası.

Nico eğilip asayı yerden aldı. Bir saldırı bekliyormuş gibi Jason'a baktı. "Diğerleri öğrenecek olursa-"

"Diğerleri öğrenecek olursa," dedi Jason, "sana destek çıkacak, seni rahatsız eden her kişiye tanrıların gazabını yöneltecek bir o kadar insan var yanında."

Nico kaşlarını çattı. Jason onun hâlâ öfkeli ve gergin olduğunu hissediyordu.

"Ama karar senin," dedi Jason. "Bun paylaşıp paylaşmamak sana kalmış. Ben sana sadece-"

"Artık aynı şeyleri hissetmiyorum," diye mırıldandı Nico. "Yani... Percy'den vazgeçtim. O zamanlar daha gençtim ve kolay etkileniyordum ama ben... Artık ben..."

Sesi çatlayınca Jason onun ağlamak üzere olduğunu anladı. Nico'nun gerçekten de Percy'den vazgeçip geçmediğini bilemiyordu ama Jason bu durumun senelerdir Nico için nasıl bir şey olduğunu, 1940'larda paylaşması imkânsız bir sırrı gizlemenin, kim olduğunu inkâr etmenin ve tamamıyla yalnız hissetmenin nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu. Nico kendisini diğer melezlerden bile daha yalnız hissetmiş olmalıydı.

"Nico," dedi nazikçe, "pek çok cesur şey gördüm. Ama az önce yap-

uğun şey var ya? Gördüklerim arasında en cesuru olabilir."

Nico tereddütle ona baktı. "Gemiye geri dönmeliyiz."

"Evet. Bizi şeye kadar uçura-"

"Hayır," dedi Nico. "Bu sefer gölge yolculuk yapacağız. Bir süreliğine rüzgârlarla uğraşmak istemiyorum."



# XXXVII

# ANNABETH

Görememesi zaten yeterince kötüydü. Percy'den ayrı kalmasıysa dehşet verici olmuştu.

Ama tekrar görmeye başlamış, Percy'nin Gorgon zehrinden ağır ağır ölüşünü izlemiş ve eli kolu bağlı kalmıştı. En kötü lanet buydu.

Bob, Percy'yi bir spor çantası gibi omzuna atarken, iskelet kedi yavrusu Küçük Bob da Percy'nin sırtına kıvrılıp mırladı. Bob bir Titan olduğu halde, hızla ilerlemeye başlamış ve Annabeth'in ona ayak uydurmasını zorlaştırmıştı.

Ciğerleri zangırdıyordu. Derisinde yine kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. Muhtemelen, biraz daha ateş suyu içmesi gerekiyordu ama Phlegethon Nehri'ni geride bırakmışlardı. Bedeni o kadar tutulmuş ve yıpranmıştı ki, acı *hissetmemenin* ne demek olduğunu unutmuştu.

"Daha ne kadar var?" diye sızlandı.

"Neredeyse çok uzun," diye seslendi Bob. "Ama olmayabilir de."

İçimi çok rahatlattın, diye düşündü Annabeth ama bunu söyleyemeyecek kadar yorgundu.

Arazi yine değişti. Hâlâ yokuş aşağı ilerliyorlardı ki aslında bunun ilerleyişlerini kolaylaştırması gerekirdi ama zemin yanlış bir açıyla eğim kazanıyordu. Koşulamayacak kadar dikti, Annabeth'in dikkatini bir an için bile dağıtamayacağı kadar da engebeliydi. Yüzey zaman zaman gevşek çakıltaşlarıyla, bazen de yapış yapış şeylerle kaplı oluyordu. Annabeth arada sırada karşısına çıkan ve ayağını ikiye ayıracak kadar keskin çalılıkların etrafından dolanıyordu. Bir de öbek öbek... Bunlar tam olarak kaya sayılmadı. Daha ziyade, birer karpuz büyüklüğünde çıban gibiydi. Annabeth bir tahminde bulunması gerekse (ki bunu yapmak istemiyordu), Bob'un onu Tartarus'un büyük bağırsağından aşağı götürdüğünü söyleyebilirdi.

Hava yoğunlaştı ve lağım gibi kokmaya başladı. Karanlık çok yoğun değildi ama Annabeth bir tek Bob'u görebiliyordu, çünkü bembeyaz saçları ve mızrağının ucu parıldıyordu. Arailerle savaştıklarından beri Bob'un süpürgesinin ucundaki mızrak başını içeri sokmadığını fark etmişti. Bu durum da ona güven telkin etmiyordu.

Percy diğer tarafa dönünce, kedi yavrusu Percy'nin sırtında tünediği pozisyonu değiştirmek zorunda kaldı. Percy arada sırada acıyla inliyordu ve Annabeth biri kalbini sıkıyormuş gibi hissediyordu.

Aklına Charleston'da Piper, Hazel ve Afrodit'le yaptıkları çay partisi geldi. Tanrılarım, ne kadar uzun süre önceymiş gibi, diye düşündü. Afrodit içini çekip İç Savaş sırasında geçirdiği güzel günlerden özlemle söz etmişti. Aşkla savaşın nasıl el ele gittiğini anlatmıştı.

Tanrıça gururla Annabeth'i işaret etmiş, onu diğer kızlara örnek göstermişti: *Bir zamanlar, onun aşk hayatını ilginç kılacağıma söz vermiştim. Öyle yapmadım mı?*

Annabeth aşk tanrıçasını gırtlaklamak istemişti. İlginç sözcüğü, yaşadıklarına kıyasla hafif kalırdı. Artık Annabeth mutlu bir son istiyordu. Bu da efsanelerin trajik kahramanlarla ilgili tüm söylediklerine rağmen mümkün olmalıydı. Bir istisna olmalıydı, değil mi? Acı çekmenin sonunda bir ödül varsa, Annabeth ve Percy en büyük ödülü hak ediyorlardı.



Percy'nin Yeni Roma'yla ilgili kurduğu hayalleri düşündü: İkisi oraya yerleşebilir, birlikte üniversiteye gidebilirlerdi. İlk başlarda, Romalılarla birlikte yaşamak fikri onu dehşete düşürmüştü. Percy'yi ondan aldıkları için Romalıları sevmiyordu.

Ama o sırada, bu teklifi hiç düşünmeden kabul edebilirdi.

Tabii oradan kurtulurlarsa. Reyna mesajını alırsa. Bir milyon tane daha olasılık gerçekleşirse.

*Kes şunu,* diye azarladı kendisini.

Şimdiki zamana odaklanmalı, bir ayağını diğerinin önüne atmalı, bu yokuş aşağı yolculuğu yaparken, devasa boyutlardaki çıbanları teker teker atlamalıydı.

Dizleri titremeye başlamıştı. Tıpkı kırılma noktasına gelmiş tel askılar gibiydi. Percy inledi ve Annabeth'in anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Bob birden durdu. "Bak."

İleride, karanlığın ortasında, arazi kapkara bir bataklığın etrafında düzleşiyordu. Kükürt sarısı bir pus etrafı kaplamıştı. Günışığı olmasa bile, orada gerçek bitkiler vardı: öbek bek sazlar, incecik yapraksız ağaçlar, hatta birkaç tane de bataklığın arasında tomurcuk vermiş cılız çiçek. Katran çukurlarının arasından yosunlu patikalar geçiyordu. Annabeth'in tam önünde, çöp bidonu kapağı büyüklüğünde, uzun ve sivri parmakları olan ayak izleri vardı.

Ne yazık ki Annabeth bu izleri neyin bıraktığından emindi. "Drakonlar mı?"

"Evet." Bob ona bakıp sırıttı. "Çok iyi!"

"Hadi ya... neden?"

"Yaklaştık demektir."

Bob bataklığa doğru ilerledi.

Annabeth'in içinden çığlık atmak geçiyordu. Bir Titan'ın merhametine kalmış olmaktan nefret ediyordu; özellikle de hafızası yavaş yavaş yerine gelen ve onları "iyi" bir giganta götürmekte olan bir Titan. Bir drakonun cirit attığı her halinden belli olan bir bataklıkta ilerlemekten de nefret ediyordu.

Ama Percy, Bob'daydı. Annabeth tereddüt ederse, karanlıkta izlerini kaybederdi. Telaşla peşinden ilerledi, bir yosun öbeğinden diğerine atladı ve bir subatana düşmemek için Athena'ya dua etti.

En azından, arazi Bob'un daha yavaş gitmesini sağlıyordu. Annabeth bir ara ona yetişti, tam arkasından yürümeye koyuldu ve bilinçsizce bir şeyler mırıldanan, alnı alev alev yanan Percy'ye baktı. Percy birkaç kez *Annabeth* diye sayıklayınca, Annabeth ağlamamak için kendini zor tuttu. Kedi yavrusu daha da yüksek sesle mırladı ve Percy'ye sokuldu.

En sonunda, sarı sis dağıldı ve ortaya bataklığın ortasında bir adayı andıran, çamurlu bir açıklık alan çıktı. Zeminde yer yer bodur ağaçlar ve çıban tepecikleri vardı. Tam ortasında, büyük ve kemiklerden ve yeşilimsi deriden yapılmış kubbeli bir kulübe vardı. Tepesindeki delikten dışarı dumanlar yükseliyordu. Girişi pullu sürüngen derisinden dikimli perdelerle örtülüydü ve girişin iki yanında duran ve kocaman kalça kemiklerinden yapılmış meşaleler parlak sarı bir renk saçıyordu.

Ama Annabeth'in dikkatini asıl çeken drakon kafatasıydı. Açıklık alanın elli metre kadar içinde, kulübeye giden yolun yarısında, zeminden kırk beş derecelik bir açıda duran kocaman bir meşe ağacı fırlamıştı.



Meşe ağacı sanki ölü canavarın diliymiş gibi, gövdesini bir drakon kafatasının çenesi sarmıştı.

"Evet," diye mırıldandı Bob. "Çok iyi."

Annabeth bulundukları yerde iyi hissetmiyordu.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan, Küçük Bob sırtını gerdi ve tıslad. Arkalarından gelen müthiş bir kükreme bataklıkta yankılandı. Annabeth bu sesi en son Manhattan Savaşı'nda duymuştu.

Arkasına bakınca, drakonun hızla üstlerine doğru geldiğini gördü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# XXXVIII

# ANNABETH

İşin en kötü yanı mı?

Drakon, Annabeth'in Tartarus'a düştüğünden beri gördüğü en güzel şeydi. Postu yeşilli sarılı beneklerle kaplıydı ve o haliyle tıpkı bir orman örtüsünün arasından sızan güneş ışığını andırıyordu. Sürüngen gözleri, Annabeth'in en sevdiği deniz yeşili rengiydi (Percy'ninkiler gibi). Drakonun başının etrafında kıvrılan kıvrık bölümleri gören Annabeth, onu ne kadar asil ve hayranlık verici bir canavarın öldürmek üzere olduğunu düşünmeden edemedi.

Canavar rahat bir metro treni uzunluğundaydı. Devasa pençeleri kendisini öne iterken, çamurlara saplanıyor, kuyruğunu iki yana sallayıp yeri dövüyordu. Drakon tısladı, yosunlu zeminde buharlar saçan yeşil renkli zehir püskürttü ve katran çukurlarını ateşe verdi; havayı birden taze çam ve tarçın kokusu kapladı. Canavarın *kokusu* bile güzeldi. Birçok drakon gibi, bu canavar da kanatsızdı ama diğerlerinden daha uzundu ve bir drakondan ziyade bir yılanı andırıyordu. Dahası, karnı epey aç gibiydi.



"Bob, karşımızdaki şey nedir?" diye sordu Annabeth.

"Maeonia drakonu," dedi Bob. "Maeonia'dan."

Çok faydalı bilgilerdi doğrusu. Annabeth o anda Bob'un süpürgesini kaldırabilse, bunu kafasına indirebilirdi. "Öldürebilmemiz mümkün mü?"

"Bizim mi?" dedi Bob. "Hayır."

Drakon da bunu doğrulamak istercesine kükredi ve havaya daha yoğun bir çam kokusu ve tarçın zehri kapladı. Bu koku gerçekten de harika bir araba kokusu olurdu.

"Percy'yi güvenli bir yere götür," dedi Annabeth. "Onu oyalayacağım."

Annabeth bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordu ama başka şansı yoktu. Hâlâ ayakta durabilecek takati varken, Percy'nin ölmesine göz yumamazdı.

"Gerek yok," dedi Bob. "Her an-"

"GIRRRRRRRR!"

Annabeth arkasına döndüğünde gigantın kulübeden çıktığını gördü.

Yaklaşık olarak altı metre boyundaydı, yani tipik gigant uzunluğundaydı; bedeninin üst kısmı insanımsıydı ama iki ayaklı bir dinozor gibi pullu sürüngen bacakları vardı. Elinde silah yoktu. Zırh yerine, üstünde koyun postlarından yeşil benekli deriden yapılmış bir tişört vardı. Derisi kiraz kırmızısıydı; sakalı ve saçları da demir pası rengindeydi ve otlarla, yapraklarla ve bataklık çiçekleriyle örülmüştü.

Meydan okur gibi böğürdü ama neyse ki Annabeth'e bakmıyordu. Bob onu yoldan çekti, gigant da hızla drakona doğru yürümeye başladı.

İkisi birbirine tuhaf bir Noel savaş sahnesi gibi çarptı: kırmızıya karşı yeşil. Drakon zehir püskürttü. Gigant yana kaçtı. Meşe ağacını kavradı ve köküyle birlikte yerden çıkardı. Gigant ağacı bir beysbol sopası gibi sallarken, eski kafatası toza dönüştü.

Drakonun kuyruğu gigantın beline dolandı, onu gıcırdattığı dişlerine biraz daha yaklaştırdı. Ama gigant ona yaklaşınca, ağacı dosdoğru canavarın boğazına soktu.

Annabeth öylesine dehşet verici bir manzarayı bir daha asla görmeyeceğini umdu. Ağaç drakonun nefes borusunu parçaladı ve canavarı yere yıktı. Kökler hareket etmeye başladı, daha da derinlere gidip zemine değdi ve meşe ağacı sanki yüzyıllardır orada duruyormuş gibi gözüktü. Drakon debelenip kurtulmaya çalışsa da yere mıhlanmıştı.

Gigant yumruğunu drakonun boynuna indirdi. ÇAT. Canavar bir anda hareketsiz kaldı. Erimeye başladı ve geriye sadece kemik, et, post ve açık çene kemikleri meşe ağacının etrafına sarılmış yeni bir drakon kafatası kaldı.

Bob homurdandı. "İyiydi."

Kedi yavrusu da aynı fikirdeymiş gibi mırladı ve patilerini yalamaya başladı.

Gigant, drakonun artıklarını tekmeleyip canavarı dikkatle inceledi. "Kemikleri işe yaramaz," diye sızlandı. "Yeni bir baston yapmak istiyordum. Pöh. Derisi tuvalet için iyi ama."

Drakonun başındaki kıvrık kısımlardan bir parça yumuşak post koparıp kemerinin altına sıkıştırdı.

"Şey..." Annabeth, giganta drakon derisini gerçekten de tuvalet kâğıdı olarak kullanıp kullanmadığını sormak istiyordu ama sormamaya karar verdi. "Bob, bizi tanıştıracak mısın?"

"Annabeth..." Bob, Percy'nin bacaklarına hafifçe vurdu. "Bu da Percy."

Annabeth, Titan'ın onunla sadece dalga geçtiğini umuyordu ama Bob'un suratından ne düşündüğünü kestirmek güçtü.



Dişlerini sıktı. "Gigantı diyorum. Yardım edebileceğine söz vermiştin."

"Söz mü verdi?" Gigant işini bırakıp onlara baktı. Kızıl gür kaşlarının altındaki gözlerini kıstı. "Söz vermek büyük bir iştir. Bob neden yardım edeceğime söz verdi?"

Bob durduğu yerde kıpırdandı. Titanlar ürkütücüydü ama onlardan birini daha önce hiçbir gigantın yanında görmemişti. Bob, drakon katiline kıyasla resmen çelimsiz görünüyordu.

"Damasen iyi bir gigant," dedi Bob. "Barışçıl. Zehirleri iyileştirebilir."

Annabeth, Damasen isimli gigantın çıplak elleriyle drakonun cesedinden kanlı et parçaları koparışını izledi.

"Barışçılmış gerçekten de," dedi. "Evet, öyle olduğunu görebiliyorum."

"Yemek için iyi et." Damasen doğrulup Annabeth de potansiyel bir protein kaynağı olabilirmiş gibi dikkatle onu süzdü. "İçeri gelin. Yahni yapalım. Sonra da şu söz verme meselesini konuşuruz."

# XXXIX

# ANNABETH

Huzurlu.

Annabeth, Tartarus'u hiç öyle tarif edebileceğini düşünmezdi ama gigantın kulübesi bir gökevi kadar büyük olmasına ve kemiklerden, çamurdan ve drakon derisinden inşa edilmesine rağmen insana huzur veriyordu.

Kulübenin tam ortasında zifttten ve kemikten yapılmış bir ateş yanıyordu ama beyaz renkli ve kokusuz olan dumanı, tavanın ortasındaki delikten dışarı süzülüyordu. Zemin kuru bataklık yapraklarıyla ve gri renkli yün kilimlerle kaplıydı. Bir uçta koyun postlarından ve drakon derisinden yapılmış kocaman bir yatak duruyordu. Diğer uçtaysa, duvarlara asılmış olan raflarda kuru bitkiler, tütsülenmiş deri ve kurutulmuş drakon etini andıran bir şeyler duruyordu. İçerisi yahni, duman, reyhan ve dağ kekiği gibi kokuyordu.

Annabeth'i endişelendiren tek şey, kulübenin arka tarafındaki ahırdaki koyun sürüsüydü.



Aklına melezleri ve koyunları ayrım yapmadan yiyen Kiklop Polyphemus geldi. Gigantların damak zevki de aynı mıdır diye düşündü.

Bir yanı derhal oradan kaçmak istese de Bob, Percy'yi gigantın yatağına yatırmıştı bile. Percy yünlerin ve derilerin arasında neredeyse gözden kaybolmuştu. Küçük Bob, Percy'nin üstünden atlayıp battaniyeleri tırmıkladı ve öylesine güçlü bir biçimde mırladı ki, yatak bir Bin Parmak Masajı gibi titredi.

Damasen hantal hantal ateşin başına geldi. Drakon etini, daha eski bir canavarın kafatasından yapılmış gibi görünen, tavana asılı bir tencereye koydu; sonra da bir kepçe alıp karıştırmaya koyuldu.

Annabeth, gigantın yahnisinin bir sonraki malzemesi olmak istemiyordu ama oraya gelmesinin bir nedeni vardı. İçine derin bir nefes çekip Damasen'in yanına gitti. "Arkadaşım ölmek üzere. Onu iyileştirebilir misin?"

*Arkadaş* sözcüğünü söylerken boğazı düğümlendi. Percy onun için bir arkadaştan çok daha fazlasıydı. Percy onun bir parçasıydı; evet, bazen kesinlikle sinir bozucu olabiliyordu ama onsuz yaşayamazdı.

Damasen gür kızıl kaşlarının altından dik dik ona baktı. Annabeth daha önce de iri yarı, ürkütücü insanımsı yaratıklarla karşılaşmıştı ama Damasen onu daha farklı bir şey yüzünden huzursuz ediyordu. Tavırları düşmanca değildi. Her yanından hüzün ve acı yayılıyordu; sanki kendi mutsuzluğuna öylesine kapılmıştı ki, Annabeth başka bir şeye odaklanmasını istediği için ona kızmıştı.

"Tartarus'ta bu tür şeyler duymam," diye homurdandı. "*Arkadaş. Söz vermek.*"

Annabeth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, ya *gorgon kanı*? Bunu iyileştirebilir misin yoksa Bob becerilerini abarttı mı?"

Altı metre boyundaki bir drakon avcısını öfkelendirmek pek de akıllıca bir strateji olmayabilirdi ama Percy ölüyordu. Annabeth'in diplomatik bir tavır takınacak kadar vakti yoktu.

Damasen ona bakıp kaşlarını çattı. "Becerilerimi mi sorguluyorsun? Yarı ölü bir ölümlü bataklığıma girip becerilerimi mi sorguluyor?"

"Evet," dedi Annabeth.

"Pöh." Damasen kepçeyi Bob'a uzattı. "Karıştır."

Bob yahninin başında dururken, Damasen kuruttuğu bitkilerin arasından birkaç yaprak ve kök çekip kopardı. Ağzına bir tutam bitki karışımı attı, bunu çiğnedi, sonra da yünlü bir kumaşın içine tükürdü.

"Bir fincan çorba," dedi.

Bob yahninin suyundan birazını kepçeyle alıp boş bir su kabağına doldurdu. Bunu Damasen'e verdi, gigant da yün kumaşla sardığı karışımı içine atıp parmağıyla karıştırdı.

"Gorgon kanı," diye mırıldandı. "*Becerilerimi* zorlamaz bile."

Yatağın yanına geldi ve tek eliyle Percy'yi doğrulttu. Kedi yavrusu Küçük Bob, karışımı koklayıp tıslad. Onu görmek istermiş gibi, patileriyle battaniyeleri tırmıklamaya başladı.

"Ona *bunu* mu yedireceksin?" dedi Annabeth.

Gigant dik dik ona baktı. "Burada şifacı kim? Sen misin?"

Annabeth çenesini derhal kapadı. Gigantın Percy'ye karışımı içirişini izledi. Damasen onu şaşılacak derecede nazik bir biçimde yedirdi ve Annabeth'in anlamadığı rahatlatıcı bir şeyler söyledi.

İçtiği her yudumla birlikte, Percy'nin rengi yerine gelmeye başladı. Tüm karışımı içtikten sonra gözlerini kırpıştırarak açtı. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı, Annabeth'i gördü ve şapşal şapşal sırıttı. "Harika hissediyorum."



Gözleri geriye kaydı. Kafası yatakta geriye gitti ve horlamaya başladı.

"Birkaç saat uyuyacak," dedi Damasen. "Sonra eskisinden de iyi olacak."

Annabeth derin bir oh çekerek ağlamaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Damasen hüzünle ona baktı. "Ha, bana teşekkür etme. Hâlâ başınız dertte. Hizmetimin karşılığını isterim."

Annabeth birden ağzının kuruduğunu hissetti. "Şey... Ne tür bir karşılık?"

"Bir öykü." Gigantın gözleri parıldadı. "Tartarus'ta hayat sıkıcı. Yemeğimizi yerken bana bir öykü anlatabilirsin, değil mi?"

Annabeth bir giganta planlarını anlatırken kendini pek de rahat hissetmedi.

Ama Damasen iyi bir ev sahibiydi. Percy'yi kurtarmıştı. Drakon etli yahnisi de harikaydı (özellikle de ateş suyuyla kıyaslanınca). Kulübesi ılık ve rahattı. Annabeth, Tartarus'a düştüğünden beri ilk kez rahatlayabileceğini hissediyordu. Bu da tuhaftı çünkü bir Titan'la ve bir gigantla birlikte akşam yemeği yiyordu.

Damasen'e hayatından ve Percy'yle birlikte başlarından geçen maceralardan söz etti. Percy'nin Bob'la nasıl karşılaştığını, Lethe Nehri'nde hafızasını nasıl sildiğini, sonra da Hades'e bıraktığını anlattı.

"Percy iyi bir şey yapmaya çalışıyordu," dedi Bob'a. "Hades'in sana bir pislik gibi davranacağını bilemedi."

Ama bunlar kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmedi. Hades *her zaman* bir pislik gibi davranırdı.

Arailerin ne dediğini hatırladı. Nico di Angelo'nun Bob'u Yeraltı Dünyası'nda ziyaret eden tek kişi olduğunu düşündü. Nico, Annabeth'in tanıdığı en içe dönük ve dost canlısı olmayan melezdi. Ama Bob'a iyi

davranmıştı. Percy'nin bir arkadaş olduğuna dair Bob'u ikna ederek bilmeden hayatlarını kurtarmıştı. Annabeth *günün birinde* Nico'nun nasıl biri olduğunu çözüp çözemeyeceğini merak etti.

Bob kâsesini su ve bez parçasıyla yıkadı.

Damasen kaşığını döndürüp devam etmesini işaret etti. "Öyküne devam et Annabeth Chase."

Annabeth ona *2. Argo*'daki görevlerinden söz etti. Gaia'nın uyanmasını engelleyecekleri kısmına gelince, duraksadı. "O, şey... O, senin annen, öyle değil mi?"

Damasen kâsesini kaşıkladı. Suratı eski zehir yanıkları, çukurlar ve yara izleriyle kaplı olduğundan, bir asteroidin yüzeyi gibi görünüyordu.

"Evet," dedi. "Tartarus da babamdır." Kulübesini gösterdi. "Gördüğün gibi, ebeveynlerimi hayal kırıklığına uğratmış durumdayım. Benden... Çok daha fazlasını bekliyorlardı."

Annabeth ebeveynleri Toprak ve Karanlık Çukur olan, altı metrelik bir gigantla birlikte yemek yediğine inanamıyordu.

Olimpos tanrılarını ebeveyn olarak düşünmek zaten zor bir şeydi ama onlar en azından insana benziyorlardı. Eski ve başlangıçtan beri var olan Gaia ve Tartarus gibi tanrılar... Neredeyse tüm dünyayı kaplayan ebeveynlerinizin yanından ayrılıp özgür olmayı nasıl başarabilirdiniz ki?

"Yani..." dedi Annabeth. "Annene karşı savaşmamız seni kızdırmıyor mu?"

Damasen boğa gibi bir ses çıkarıp güldü. "Bol şanslar. Şu anda, asıl endişelenmeniz gereken konu babam. Babam size karşıyken, onu yenmeniz mümkün değil."

Annabeth birden iştahının kaçtığını hissetti. Kâsesini yere koydu. Küçük Bob yanına gelip kâseyi kokladı. "Nasıl bize karşı?" diye sordu giganta.





"*Tüm bunlar,*" dedi Damasen. Bir drakon kemiğini kırıp kürdan olarak kullandı. "Gördüğünüz her şey, Tartarus'un bedeni ya da en azından bir şekilde görünüşü. Burada olduğunuzu biliyor. Attığınız her adımda, ilerlemenizi engellemek istiyor. Kardeşlerim peşinizde. Iapetus'un yardımlarıyla bile bu kadar uzun süre yaşamış olmanız inanılmaz bir şey."

Bob, ismini duyunca kaşlarını çattı. "Yenilmiş olanlar peşimizde, evet. Yaklaşmış olmalılar."

Damasen ağzındaki kürdanı tükürdü. "Bir süreliğine, izlediğiniz yolu gizleyebilirim. Belki biraz dinlenebilirsiniz. Bu bataklıkta güç sahibiyim. Ama eninde sonunda sizi yakalayacaklar."

"Arkadaşlarımın Ölümün Kapıları'na varmaları gerek," dedi Bob. "Oradan çıkabilirler."

"İmkânsız," diye mırıldandı Damasen. "Kapılar çok iyi korunuyor."

Annabeth öne eğildi. "Ama nerede olduklarını biliyorsun, öyle mi?"

"Tabii ki biliyorum. Tartarus'un tamamı tek bir yere akar: kalbine. Ölümün Kapıları da oradadır. Ama oraya bir tek Iapetus'la sağ salim varamazsınız."

"O halde, sen de bizimle gel," dedi Annabeth. "Bize yardım et."

"HAH!"

Annabeth irkildi. Percy uykusunda sayıklıyordu: "Ha, ha, ha."

"Athena'nın kızı," dedi gigant. "Ben arkadaşınız değilim. Bir zamanlar ölümlülere yardım ettim, bak şimdi ne haldeyim?"

"Ölümlülere mi yardım ettin?" Annabeth bir sürü Yunan efsanesini bilirdi ama Damasen ismini daha önce hiç duymamıştı. "Ne demek istediğini a-anlayamadım."

"Tatsız bir öykü," dedi Bob. "İyi gigantların tatsız öyküleri vardır. Damasen, Ares'e karşı olsun diye yaratılmıştı."

"Evet," dedi gigant. "Tüm kardeşlerim gibi, ben de belirli bir tanrının karşıtı olarak yaratıldım. Düşmanım Ares'ti. Ama Ares savaş tanrısı. Yani, ben doğduğumda-"

"Onun tam tersiydin," dedi Annabeth. "Barışçıldın."

"En azından, bir gigant olarak öyleydim." Damasen içini çekti. "Şimdi Türkiye dediğiniz Maeonia tarlalarında dolanıp durdum. Sürülerimi otlattım, baharatlarımı topladım. Güzel bir hayatım vardı. Ama tanrılara karşı savaşmadım. Annemle babam bu yüzden beni lanetlediler. Son hakaretleri şuydu: Bir gün, Maeonia drakonu, arkadaşım olan bir insan çobanı öldürdü. Ben de yaratığın peşine düşüp onu öldürdüm, ağzından içeri bir ağaç sapladım. Toprağın gücünü kullanarak ağacın köklerinin yeniden büyümesini sağladım ve drakonu yere mıhladım. Onun artık ölümlülere zarar vermeyecek hale gelmesini sağladım. Bu da Gaia'nın asla affetmediği bir olay oldu."

"Birine yardım ettin diye mi?"

"Evet." Damasen utanmış gibiydi. "Gaia toprağı açtı ve beni alıp buraya, tüm artıkların biriktiği, umursamadığı tüm yaradılış parçalarının toplandığı babam Tartarus'un göbeğine sürgüne yolladı." Gigant saçlarından bir çiçek çıkardı ve dalgın dalgın baktı. "Yaşamama, sürülerime bakmama ve baharatları toplamama izin veriyorlar; böylece, seçmiş olduğum hayatın ne kadar faydasız olduğunu bana unutturmamaya çalışıyorlar. Her gün... ya da bu ışıksız yerde bir gün sayılan zamanda, Maeonia drakonu canlanıyor ve bana saldırıyor. Onu öldürmekse, sonsuza dek yapmak zorunda olduğum bir iş."

Annabeth kulübeye göz gezdirdi, Damasen'in kaç bin senedir orada sürgün hayatı yaşadığını, drakonu nasıl öldürdüğünü, kemiklerini, postunu ve etini aldığını ama bir sonraki gün ona yine saldıracağını bil-





menin nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştı. Tartarus'ta *bir hafta* bile yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal edemiyordu. Kendi oğlunu yüzyıllar sürecek bir sürgüne oraya yollamaksa... Gaddarlıktan da öte bir şeydi.

"Laneti kır," deyiverdi. "Bizimle gel."

Damasen keyifsizce cık cık etti. "O kadar basit ha? Buradan gitmeyi hiç denemedim mi sanıyorsun? İmkânsız. Hangi yöne gidersem gideyim, kendimi yine burada buluyorum. Bataklık bildiğim tek yer, hayal edebildiğim tek hedef. Hayır, küçük melez. Lanetim beni aşıyor. Hiç umudum kalmadı."

"Hiç umut kalmadı," dedi Bob, gigantın sözlerini tekrarlayarak.

"Mutlaka bir yolu olmalı." Annabeth, gigantın yüz ifadesine dayanamıyordu. Ona kendi babasını, hâlâ Athena'ya âşık olduğunu itiraf ettiği birkaç zamanı hatırlatıyordu. Öylesine üzgün ve perişan görünüyordu ki, imkânsız olduğunu bildiği bir şeyi istediği belliydi.

"Bob'un Ölümün Kapıları'na varmakla ilgili bir planı var," dedi Annabeth. "Bir tür Ölüm Sisi'nde gizlenebileceğimizi düşünüyor."

"Ölüm Sisi mi?" Damasen ters ters Bob'a baktı. "Onları *Akhlys*'e mi götüreceksin?"

"Tek yolu bu," dedi Bob.

"Öleceksiniz," dedi Damasen. "Hem de acı çekerek. Karanlıkta. Akhlys ne kimseye güvenir ne de yardım eder."

Bob buna itiraz edecekmiş gibi ona baktı ama dudaklarını birbirine bastırıp sessiz kaldı.

"Başka bir yol var mı?" diye sordu Annabeth.

"Hayır," dedi Damasen. "Ölüm Sisi... Yapabileceğiniz en iyi plan. Ne yazık ki, berbat bir plan."

Annabeth tekrar uçurumun kenarından sarkarak geri çekilemiyormuş, kenara tutunamıyormuş gibi hissetti. Elinde başka seçenek yoktu sanki.

"Ama denemeye değmez mi?" dedi. "Böylece, sen de ölümlü dünyaya geri dönebilirsin. Tekrar güneşi görebilirsin."

Damasen'in gözleri drakonun kafatasındaki göz çukurları gibi karanlık, boş ve umuttan yoksundu. Kırık bir kemiği ateşe atıp ayağa kalktı. Koyun postu giymiş, saçlarında kurumuş çiçekler ve baharatlar olan kocaman kızıl bir savaşçı gibiydi. Annabeth onun neden Ares'in *zıddı* olduğunu görebiliyordu. Ares tehditkâr ve saldırgan bir kişiliğe sahip en kötü tanrıydı. Damasen de iyi yürekli ve yardımsever bir kişiliğe sahip en iyi giganttı. Bu yüzden de sonsuz bir işkenceye mahkûm edilmişti.

"Biraz uyu," dedi gigant. "Yolculuğunuz için size malzeme hazırlayacağım. Özür dilerim ama bundan fazlasını yapamam."

Annabeth ona itiraz etmek istese de gigant *uyu* der demez, Annabeth'in bedeni ona karşı geldi. Hem de bir daha Tartarus'ta asla uyumama kararına rağmen. Karnı toktu. Ateş çıtır çıtır yanıyordu. Havadaki baharat kokusu ona satirlerin ve Naiadların yazın tatlı öğleden sonraları yabani bitkiler topladığı Melez Kampı'nın etrafındaki tepeleri hatırlatıyordu.

"Belki biraz uyuyabilirim," dedi.

Bob onu bir bez bebek gibi kucakladı. Annabeth de buna karşı gelmedi. Bob onu Percy'nin yanına, gigantın yatağına yatırdı, Annabeth de gözlerini yumdu.



# XL

# ANNABETH

Annabeth kulübenin tavanında dans eden gölgelere açtı gözlerini. Tek bir rüya bile görmemişti. Bu, ona o kadar tuhaf geldi ki, gerçekten uyanıp uyanmadığını merak etti.

Percy yanında horlarken ve Küçük Bob karnında mırlarken, Annabeth yattığı yerden Bob'la Damasen'in koyu bir sohbete daldığını duydu.

"Ona söylememişsin," dedi Damasen.

"Evet," dedi Bob. "Zaten korkuyor."

Gigant homurdandı. "*Korkmalı.* Ya onları Gece'den geçiremezsen ne olacak?"

Damasen *Gece* sözcüğünü birinin, *kötü bir şeyin* ismiymiş gibi söylemişti.

"Geçirmem gerek," dedi Bob.

"Neden?" dedi Damasen. "Melezler sana ne verdiler ki? Hafızanı sildiler, kimliğini yok ettiler. Titanlar ve gigantlar. Bizlerin, tanrıların ve çocuklarının düşmanı olması gerekiyor. Öyle değil miyiz?"

"O zaman neden çocuğu iyileştirdin?"

Damasen ofladı. "Ben de bunu düşünüyorum. Belki de kız beni kışkırtmıştır ya da... Bu iki melezi ilginç buluyorum. Bu aşamaya gelecek kadar dayanıklı çıktılar. Takdir edilecek bir durum. Ama yine de, daha da ileri gitmelerine nasıl yardımcı olabiliriz? Kaderimizde yazılı olan şey bu değil."

"Olabilir," dedi Bob keyifsizce. "Ama... kaderimizden hoşnut musun?"

"Amma soru sordun. Kim kaderinden hoşnuttur?"

"Bob olmayı seviyordum," dedi Bob. "Hatırlamaya başlamadan önce..."

"Hah." Damasen yerde deri bir çantayı sürüklüyormuş gibi bir hışırtı sesi duyuldu.

"Damasen, güneşi hatırlıyor musun?" diye sordu Titan.

Hışırtı sesi kesildi. Annabeth, gigantın burun deliklerinden dışarı nefesini verdiğini duydu. "Evet. Sarı renkliydi. Ufka değdiğinde, gökyüzünü çok güzel renklere büründürürdü."

"Güneşi özlüyorum," dedi Bob. "Yıldızları da. Yıldızları yine görmek isterdim."

"Yıldızlar..." Damasen bu sözcüğün anlamını unutmuş gibi söylemişti. "Evet. Geceleyin, gökyüzünde gümüş renkli desenler oluştururlardı." Küt diye yere bir şey fırlattı. "Offf. Bu konuşma faydasız. Biz-"

Uzaktan Maeonia drakonunun kükreme sesi geldi.

Percy birden doğruldu. "Ne? Ne oldu? Neredeyiz?"

"Sorun yok," dedi Annabeth kolunu tutup.

Percy bir gigantın yatağında bir iskelet kediyle birlikte olduklarını fark edince daha da şaşkınlaştı. "O ses... Neredeyiz?"

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu Annabeth.





Percy kaşlarını çattı. Gözlerinde bir panik ifadesi belirdi. Tüm yaraları silinmişti. Üstündeki yırtık pırtık giysiler ve tozla ve pislikle kaplanmış olması haricinde, Tartarus'a hiç düşmemiş gibiydi.

"Ben... İblis kocakarıları hatırlıyorum... Sonra... Sonrasıyla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum."

Damasen yatağın başında belirdi. "Vakit kalmadı küçük ölümlüler. Drakon geri geliyor. Kükreyişi diğerlerini de buraya çekecek ne yazık ki... Kardeşlerim peşinizde. Birkaç dakikaya burada olacaklar."

Annabeth nabzının hızlandığını hissetti. "Buraya geldiklerinde onlara ne diyeceksin?"

Damasen'in ağzı seğirdi. "Söyleyecek ne var ki? Siz gittiğiniz sürece, anlatacak kayda değer bir şey olmayacak."

Onlara iki tane drakon derisinden yapılmış sırt çantası uzattı. "Giysiler, yiyecek ve içecek var."

Bob'da da bunlara benzer ama daha büyük bir çanta vardı. Süpürgesine yaslanmış, Damasen'in sözlerini düşünerek Annabeth'e bakıyordu: *Melezler sana ne verdiler ki? Bizler düşmanlarıyız, ölümsüz düşmanlarıyız.*

Annabeth'in aklına birden o kadar keskin ve berrak bir düşünce geldi ki, adeta Athena'nın bir kılıç darbesi kadar etkileyiciydi.

"Yediler Kehaneti," dedi.

Percy çoktan yataktan inmiş, sırt çantasını alıyordu. Kaşlarını çatıp ona baktı. "Ne olmuş ona?"

Annabeth, Damasen'in elini tutunca, gigant irkildi. Kaşlarını çattı. Derisi zımpara kâğıdı gibi pürüzlüydü.

"Bizimle gelmen *gerek*," diye yalvardı Annabeth. "Kehanette *Ve düşmanlar Ölümün Kapısı'na dizilecek*, diyordu. Bunun Romalılar ve Yunanlar olduğunu sanmıştım ama öyle değil. Bu dize bizden söz ediyor:

melezler, bir Titan ve bir gigant. Kapıları sizin kapatmanız *gerek!*"

Drakonun kükremesi dışarıdan daha yakından bir yerden geldi. Damasen elini nazikçe geri çekti.

"Hayır, çocuğum," dedi mırıldanarak. "Lanetim burası. Bundan kaçış yok."

"Hayır, kaçabilirsin," dedi Annabeth. "Drakonla savaşma. Döngüyü kırmanın bir yolunu bul! *Başka* bir kader bul."

Damasen başını salladı. "Bunu yapabilsem bile, bu bataklıktan çıkamam. Hayal edebildiğim tek yer burası."

Annabeth düşünmeye başladı. "Ama başka bir yer *var*. Bana bak! Yüzümü hatırla. Hazır olduğunda, gelip beni bul. Seni ölümlü dünyaya götürürüz. Günışığını ve yıldızları görebilirsin."

Zemin zangırdadı. Drakon yaklaşmıştı ve bataklıkta paldır küldür ilerliyor, ağaçları kökünden söküyor, zehriyle yosunları eritiyordu. Annabeth daha da ötede gigant Polibot'un yandaşlarını yönlendirdiğini duydu: "DENİZ TANRISI'NIN OĞLU! YAKINLARDA!"

"Annabeth, artık gitmemiz gerek," dedi Percy telaşla.

Damasen kemerinin altından bir şey çıkardı. Kocaman elindeki beyaz parça bir başka kürdan gibi duruyordu ama bunu Annabeth'e verdiğinde, bir kılıç olduğu anlaşıldı. Ejderha kemiğinden yapılmış, ölümcül derecede keskin ve kabzası sadece deriyle kaplı bir kılıçtı.

"Athena'nın çocuğuna son bir hediye," diye homurdandı gigant. "Ölüme silahsız gitmene göz yumamam. Artık gidin! Çok geç olmadan gidin."

Annabeth'in içinden ağlamak geliyordu. Kılıcı aldı ama teşekkür bile edemedi. Gigantın onların tarafında savaşması gerektiğini biliyordu. Yanıt buydu fakat Damasen bunu istemiyordu.





"Gitmeliyiz," dedi Bob araya girip. Kedi yavrusu omzuna tünedi.

"Haklı Annabeth," dedi Percy.

Hep birlikte girişe doğru koştular. Annabeth, Percy'yle Bob'un peşinden bataklığa giderken ardına bakmadı ama Damasen'in yaklaşmakta olan drakona karşı bir savaş çığlığı attığını ve eski düşmanıyla yeniden karşılaşırken sesinin çatladığını duydu.

# XLI

# PIPER

Piper Akdeniz hakkında pek bir şey bilmese de ama Temmuz ayında dondurucu şekilde soğuk olmaması gerektiğini biliyordu.

Split kasabasından ayrıldıktan sonra denizde geçirdikleri iki günün sonunda, gökyüzünü gri bulutlar kaplamıştı. Dalgalar azgınlaşmıştı. Buz gibi yağmur güverteyi yıkıyor, tırabzanları ve halatları buzla kaplıyordu.

"Sorun asa," diye mırıldandı Nico kadim asayı eline alıp. "Öyle olmalı."

Piper sorunun gerçekten de asa olup olmadığını düşündü. Jason'la Nico, Diocletian'ın Sarayı'ndan döndüğünden beri, tuhaf ve ürkek davranıyorlardı. Orada önemli bir şey olmuştu ama Jason bunu onunla paylaşmıyordu.

Asanın hava değişimine yol açmış olabileceği mantıklıydı. Ucundaki kara küre havanın rengini emmiş gibiydi. Sapındaki altın kartallarsa buz gibi bir parıltı saçıyorlardı. Asanın ölüleri kontrol etmesi gerekiyordu, bu yüzden de *kesinlikle* kötü bir enerji yayıyordu. Koç Hedge asaya bir





bakış attıktan sonra suratı kireç gibi olmuştu ve kendini Chuck Norris filmleriyle rahatlatmak üzere kamarasına gideceğini söylemişti (Ama Piper onun geride kalan kız arkadaşı Mellie'ye İris mesajları yollayacağından şüpheleniyordu; Koç son zamanlarda o konuda çok sinirliydi. Yine de Piper'a sorunun ne olduğunu söylemiyordu).

Yani, evet... Asa beklenmedik bir buz fırtınası yaratıyor *olabilirdi*. Ama Piper buna asanın sebep olduğunu düşünmüyordu. Başka, çok daha kötü bir şeyin gerçekleştiğinden korkuyordu.

"Burada konuşamayız," dedi Jason. "Toplantıyı erteleyelim."

Epirus'a yaklaştıkları için, kış güvertesinde toplanıp bir strateji belirlemeye karar vermişlerdi. Ama belli ki toplantı için pek de uygun bir yer değildi. Rüzgâr güverteyi kasıp kavuruyor, deniz altlarında kaynıyordu.

Dalgalar Piper'ın o kadar da umurunda değildi. Sallantılar ve sarsıntılar ona babasıyla birlikte Kaliforniya kıyısında sörf yaptıkları zamanı anımsatıyordu. Ama Hazel'ın iyi durumda olmadığını görebiliyordu. Zavallı kızı sakin denizde bile deniz tutuyordu. O sırada, bir bilardo topu yutmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Benim-" Hazel öğürüp aşağıyı işaret etti.

"Tamam, git." Nico kız kardeşinin yanağını öpünce, Piper şaşırdı. Nico kız kardeşine bile herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmazdı. Fiziksel temastan nefret ediyormuş gibi davranırdı. Hazel'ı öperken de... Adeta ona veda ediyor gibiydi.

"Seni aşağıya götüreyim." Frank elini Hazel'ın beline doladı ve basamaklardan inmesine yardım etti.

Piper, Hazel'ın iyileşmesini umdu. Son birkaç gecedir, Sciron'la savaştıklarından beri, çok güzel sohbetler etmişlerdi. Gemideki tek iki kız olmak biraz zordu. Birbirleriyle öyküler paylaşmış, oğlanların iğrenç alış-

kanlıkları hakkında şikâyet etmiş ve Annabeth için gözyaşı dökmüşlerdi. Hazel ona Sis'i kontrol etmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmıştı, Piper da bunun Büyükonuş kullanmaya ne kadar benzediğini fark edip şaşırmıştı. Piper mümkün olduğu takdirde ona yardım etmeyi de teklif etmişti. Hazel da bunun karşılığında, ona kılıç kullanmada yardım edebileceğini söylemişti. Piper bu konuda cidden çok berbattı. Piper yeni bir arkadaş edindiğini hissediyordu ve bu harika bir şeydi... Ama tabii, arkadaşlıklarının keyfini çıkarabilecek kadar hayatta kalmaları gerekiyordu.

Nico saçlarındaki buzları silkeledi. Diocletian'ın asasına bakıp kaşlarını çattı. "Bu şeyi kaldırsam iyi olacak. Havayı gerçekten de asa bozuyorsa, belki de alt güverteye götürmenin bir faydası olur."

"Tabii," dedi Jason.

Nico aşağı güverteye indiğinde, hakkında ne söyleyeceklerinden endişe ediyormuş gibi Piper'la Leo'ya baktı. Piper onun kendisini korumaya çalıştığını, bronz kavanozdaki gibi psikolojik olarak kendi kabuğuna çekilmeye çalıştığını hissetti.

Nico aşağı gidince, Jason'a baktı. Jason'ın suratı endişeliydi. Hırvatistan'da neler *olmuştu*?

Leo kemerinden bir tornavida çıkardı. "Büyük ekibin toplantısı bu kadarmış. Yine baş başa kaldık."

*Yine baş başa.*

Piper'ın aklına önceki Aralık'ta Chicago'da üçünün ilk görevleri için kendilerini Millennial Parkı'nda buldukları o kış günü geldi.

Leo o günden beri pek değişmemişti ama artık Hephaistos'un çocuklarından biri olarak rolünü daha fazla benimsemiş gibiydi. Her zaman asabi bir enerji sergilerdi. Artık bunu kullanmasını öğrenmişti. Elleri sürekli olarak hareket halindeydi; kemerinden aletler çıkarıyor, kontrollerle uğraşıyor, sevgili Arşimet küresini kurcalıyordu. O gün de bunu kontrol panelinden çıkarıp bakım yapmak için gemi arması Festus'u kapatmıştı. Küreyle motor kontrol güncellemesi yapabilmek için, işlemcisinin tellerini yeniden saracağını söylemişti. Piper bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.



Jason'a gelince, daha ince, daha uzun ve bakımsız görünüyordu. Roma stilinde kısacık kesilmiş saçları uzamış ve pespaye bir hal almıştı. Sciron'un kafatasının solunda oluşturduğu çizgi de ilginçti. Neredeyse isyankâr bir çizgi gibiydi. Buz mavisi gözleri de nedense daha yaşlı görünüyordu. Daha endişe ve sorumluluk doluydu.

Piper arkadaşlarının Jason hakkında gizli gizli konuştuklarını biliyordu. *Fazla* kusursuzdu, fazla kurallara bağlıydı. Ama eskiden gerçek olsa bile, artık değildi. Bu yolculukta yıpranmıştı, üstelik sadece fiziksel olarak da değil. Başından geçen zorlu olaylar onu güçsüz kılmamıştı belki ama deri gibi yıpranmış ve yumuşamıştı. Sanki kendisinin daha rahat bir versiyonu haline gelmişti.

Ya Piper? Leo'yla Jason ona baktığında, neler düşündüklerini ancak tahmin edebilirdi. Önceki kış olduğu kişiymiş gibi hissetmiyordu.

Hera'yı kurtarmak için çıktıkları ilk görev sanki yüzyıllar öncesinde kalmıştı. Yedi ayda o kadar çok şey değişmişti ki... Tanrıların binlerce sene hayatta olmaya nasıl tahammül ettiklerini merak etti. Ne kadar değişime şahit *olmuşlardı*? Belki de Olimposluların birazcık çatlak olması normal bir durumdu. Piper üç bin sene yaşasa, çıldıracağına emindi.

Soğuk yağmura baktı. Havanın kışın bile kontrol altında olduğu Melez Kampı'nda olmayı çok isterdi. Ama yakın tarihte kılıcında gördüğü görüntüler... Bunlar onu kampa geri dönmek konusunda pek de heyecanlandırmıyordu.

Jason omzunu sıktı. "Hey, her şey iyi olacak. Epirus'a çok yaklaştık. Bir gün sonra orada olacağız. Tabii, Nico'nun direktifleri doğruysa."

"Evet." Leo küresini kurcalıyor, yüzeyindeki mücevherlerden birine vurup çekiştiriyordu. "Yarın sabah, Yunanistan'ın batı kıyısına varmış olacağız. Bir saat sonra da karada ve güm! Hades'in Evi'nde oluruz. Kendime hemen bir tişört satın alacağım!"

"Yaşasın," diye mırıldandı Piper.

Tekrar karanlığa girmeyi hiç de iple çekmiyordu. Hâlâ Roma'nın altındaki nimfa yuvasının ve yeraltı odasının etkisinden kurtulamamıştı ve bunlarla ilgili kâbuslar görüyordu. Hançeri Katoptris'in üstünde Leo'yla Hazel'ın rüyalarında gördüklerine benzer görüntüler belirmişti: Altın renkli bir elbise giymiş soluk tenli bir büyücü kadının elleri bir dokuma tezgâhındaki ipekler gibi havada altın renkli ışıklar örüyordu; gölgelerdeki bir gigant duvarlarına meşaleler dizilmiş uzunca bir koridorda yürüyordu. Yanından geçtiği her meşale sönüyordu. Canavarlarla dolu kocaman bir mağara vardı: kikloplar, Topraktandoğanlar ve daha da tuhaf yaratıklar. Bunlar onun ve arkadaşlarının etrafını çevirip sayıca üstünlükleriyle kapana kıstırıyordu.

Bu görüntüleri ne vakit görse, zihnindeki bir ses tek bir dizeyi tekrar edip duruyordu.

"Millet," dedi. "Yediler Kehaneti'ni düşünüyordum."

Leo'nun dikkatini işinden ayırmak zor olurdu ama bu sözleri işe yaradı. "Ne olmuş kehanete?" diye sordu Leo. "Yani... iyi bir şeyler mi düşündün bari?"

Piper bereket boynuzunun kayışını düzeltti. Bereket boynuzu bazen öylesine hafif oluyordu ki, varlığını bile unutuyordu. Diğer zamanlardaysa, bir örs gibi oluyor, nehir tanrısı Achelous boynuzunu çaldığı için



onu cezalandırmak istercesine kötü düşünceleri aklına sokuyormuş gibi hissediyordu.

"Katoptris'te, Clytius denen gigantı görüp duruyorum. Hani şu gölgelere sığınan gigant. Zayıf yönünün ateş olduğunu biliyorum ama gördüğüm görüntülerde gittiği her yerdeki ateş sönüyor. Herhangi bir tür alev kaynağı, etrafındaki karanlık bulutu tarafından emiliyor."

"Nico'dan söz ediyor gibisin," dedi Leo. "Sence aralarında kan bağı falan olabilir mi?"

Jason kaşlarını çattı. "Hey, dostum, Nico'yu biraz rahat bırak. Piper, gigantla ilgili olarak aklına bir şey mi geldi? Ne düşünüyorsun?"

O ve Leo birbirlerine, *Jason ne zamandan beri Nico di Angelo'yu koruyor?* der gibi şaşkınlıkla baktılar. Piper bir şey dememeye karar verdi.

"Sürekli olarak ateşi düşünüyorum," dedi Piper. "Leo şey olduğu için bu gigantı yenebileceğini düşünüyoruz ya?"

"Ateşli olduğum için mi?" dedi Leo sırıtarak.

"Şey, *yanmama* özelliğine sahip diyelim. Her neyse, kehanetteki şu dize beni rahatsız ediyor: *Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak...*"

"Evet, hepimiz bunu biliyoruz," dedi Leo. "Benim ateş olduğumu söyleyeceksin. Jason da fırtına."

Piper tereddütle başını salladı. Hiçbirisinin bundan söz etmekten hoşlanmadığını biliyordu ama hepsi bunun doğru olduğunu *hissetmiş* olmalıydı.

Gemi sancak tarafına yattı. Jason buzla kaplı tırabzana tutundu. "Yani, birimizin görevi tehlikeye atacağından ya da kazara dünyayı yok edeceğinden mi endişe ediyorsun?"

"Hayır," dedi Piper. "Bence ta başından beri bu dizeyi yanlış yorumluyoruz. *Dünya*... Yeryüzü. Yunancası, şey olmalı..."

O ismi denizde bile olsalar yüksek sesle söylemek istemediği için tereddüt etti.

"Gaia." Jason'ın gözleri birden heyecanla parıldadı. "Yani, *Gaia fırtınada ya da ateşte yok olacak*, öyle mi?"

"Ha..." Leo daha da sırıttı. "Biliyor musunuz, eski versiyon daha çok hoşuma gitti. Çünkü Gaia benim, yani Bay Ateş yüzünden yok olacaksa, kesinlikle çok başarılı bir iş olur."

"Ya da benim yüzümden... Fırtınayla yok olursa." Jason, Piper'ı öptü. "Piper, harika bir keşif yaptın! Haklıysan, harika bir haber demektir. Sadece hangimizin Gaia'yı yok edebileceğini öğrenmemiz gerek."

"Olabilir." Piper yine de bu konuda umutlanmak istemiyordu. "Ama fırtına *ya da* ateş..."

Katoptris'in kınını açıp konsola koydu. Hançerin keskin kısmı birden titredi ve gigant Clytius'un karanlık şekli bir koridorda yürürken ve meşaleleri söndürürken belirdi.

"Leo ve Clytius'la yapacağı şu savaş beni endişelendiriyor," dedi. "Kehanetteki bu dize sanki sadece *birinizin* başarılı olabileceğini söylüyor. Fırtına ya da ateş kısmı üçüncü dizeye de bağlıysa: *Son nefesleri pahasına bir söz verilecek...*"

Piper lafını tamamlamadı ama Jason'la Leo'nun surat ifadelerinden ne demek istediğini anladıklarını gördü. Kehaneti doğru okuyorsa, Gaia'yı ya Leo ya da Jason yenecekti. Diğeriyse ölecekti.



# XLII

# PIPER

Leo hançere bakakaldı. "Peki... Bu fikrinden ilk düşündüğüm kadar hoşlanmadığımı fark ettim. Sence birimiz Gaia'yı yenecek, diğeri de ölecek, öyle mi? Ya da birimiz onu yenerken ölecek. Ya da-"

"Millet, kafayı buna takarsak çıldırırız," dedi Jason. "Kehanetlerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Kahramanlar bunları engellemeye çalışırken başlarını hep derde sokarlar."

"Evet," diye mırıldandı Leo. "Başımızı derde falan sokmak *istemeyiz*. Şu anda gayet iyiyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Jason. "*Son nefes* dizesi, *fırtına ve ateş* dizesiyle ilgili olmayabilir. Belki de ikimiz fırtına ve ateş bile değilizdir. Percy de fırtına oluşturabiliyor."

"Ben de istediğim zaman Koç Hedge'i tutuşturabilirim," dedi Leo. "O zaman, ateş *Koç Hedge* olur."

Alev almış bir satirin "Geber, seni pislik!" diye Gaia'ya saldırdığını düşünmek, Piper'ın neredeyse gülümsemesini sağlayacaktı.

"Umarım yanılıyorumdur," dedi temkinle. "Ama görev zaten bizlerle başladı: Hera'yı bulmak ve gigant kral Porphyrion'u uyandırmak zorunda kaldık. Savaşın da bizimle sonlanacağını düşünüyorum. Sonuç iyi de olsa, kötü de olsa."

"Hey, şahsen, ben *bizden* hoşlanıyorum," dedi Jason.

"Ben de," dedi Leo. "*Biz* en sevdiğim kişi."

Piper azıcık gülümsedi. Bu çocukları gerçekten de çok seviyordu. Keşke Büyükonuş'unu Kaderler üstünde de kullanabilse, mutlu bir son tarif etse ve onları bunu gerçekleştirmeye zorlasa diye geçirdi içinden.

Ne yazık ki aklından geçen onca karanlık düşünceyle, mutlu bir son hayal etmesi kolay değildi. Gigant Clytius'un karşılarına, Leo'nun bir tehdit unsuru olmasını engellemek için koyulduğundan endişe ediyordu. Düşündüğü doğruysa, Gaia Jason'ı da devre dışı bırakmak isteyecekti. Fırtına ya da ateş olmadan da, görevleri başarılı olamazdı.

Ayrıca bu kış havası da onu huzursuz ediyordu... Bunun Diocletian'ın asası dışında bir şey tarafından yaratıldığına emindi. Soğuk rüzgâr, buz ve yağmur karışımı hem son derece düşmancaydı hem de çok tanıdıktı.

Havadaki o koku, bu keskin...

Piper aslında neler olup bittiğini daha önceden anlamalıydı ama hayatının büyük bir kısmını mevsimlerin pek de farklılık göstermediği Güney Kaliforniya'da geçirmişti. O kokuyu hissederek büyümemişti... Bu, yağmak üzere olan karın kokusuydu.

Birden bedenindeki tüm kaslar gerildi. "Leo, alarmı çal."

Piper o sırada Büyükonuş kullandığının farkında değildi ama Leo hemen elindeki tornavidayı bırakıp alarm düğmesine bastı. Bir şey olmayınca da kaşlarını çattı.

"Ay, doğru ya, devre dışı bırakmıştım," dedi. "Festus şu anda kapalı. Sistemi tekrar çalıştırmam için bana bir dakika ver."



"Bir dakikamız yok! Ateşler... Yunan ateşi şişelerine ihtiyacımız var. Jason, rüzgârları çağır. Ilık, güney rüzgârları olsun."

"Ne, nasıl yani?" Jason şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Piper, sorun ne?"

"Sorun, o!" Piper hançerini kaptı. "Geri döndü! Derhal-"

Piper lafını tamamlayamadan, gemi liman tarafına yattı. Isı o kadar büyük bir hızla düştü ki, yelkenler buzla kaplanıp çatırdadı. Tırabzanlardaki bronz zırhlar, aşırı basınçlı içecek tenekeleri gibi patladı.

Jason kılıcını çekti ama çok geç kalmıştı. Her yanını bir buz dalgası sardı, onu üstüne pudra şekeri serpilmiş bir kek dilimi gibi kapladı ve olduğu yerde dondurdu. Buz tabakasının altında kalan Jason'ın gözleri hayretle açılmıştı.

"Leo! Ateşler! Hemen!" diye bağırdı Piper.

Leo'nun sağ eli alev aldı ama rüzgâr etrafında dönüp alevi söndürdü. Leo tam Arşimet küresini kapmıştı ki, bir hortum bulutu onu havaya kaldırdı.

"Hey!" diye bağırdı. "Hey! Bırak beni!"

Piper ona doğru koştu ama fırtınanın içinden bir ses, "Aa, evet, Leo Valdez," dedi. "Seni *sonsuza dek* bırakacağım."

Leo adeta bir mancınıktan fırlatılmış gibi göğe fırladı. Bulutların arasında gözden kayboldu.

"Hayır!" Piper hançerini havaya kaldırdı ama etrafta saldırabileceği hiçbir şey yoktu. Çaresizlik içinde basamaklara baktı, arkadaşlarının yardıma koşmasını bekledi ama bir buz kalıbı kapıyı tıkamıştı. Tüm alt güverte de donmuş olabilirdi.

Savaşmak için daha iyi bir silaha ihtiyacı vardı. Sesinden, falcılık yapan aptal bir hançerden ve salamla taze meyve fırlatan bir bereket boynuzundan daha iyi bir şey kullanması gerekiyordu.

Mancınığa kadar gidebilir mi diye düşündü.

Derken düşmanları belirdi ve Piper hiçbir silahın yeterli olmayacağını anladı.

Geminin ortasında bembeyaz ipekli bir elbise giymiş, siyah saçları ensesinde elmastan bir taçla toplanmıştı. Gözleri kahverengiydi ama hiçbir sıcaklık saçmıyordu.

Ardındaysa erkek kardeşleri duruyordu: mor renkli tüylü kanatları, bembeyaz saçları ve ucu tırtıklı İlahi bronz kılıçları olan iki genç adam.

"Seni tekrar görmek ne güzel, *ma chère*," dedi kar tanrıçası Khione. "Çok soğuk bir yeniden buluşma ayarlamanın vakti gelmişti."

# XLIII

# PIPER

Piper bereket boynuzundan yaban mersinli çörekler fırlatmayı planlamamıştı. Bereket boynuzu onun sıkıntıda olduğunu hissetmiş ve ziyaretçilerinin ılık bir şeylere ihtiyaç duyduğunu anlamış olmalıydı.

Üstünden buharlar tüten yarım düzine kadar çörek, saçmalar gibi boynuzdan etrafa saçıldı. Dünyanın en etkileyici açılış saldırısı olduğu söylenemezdi.

Khione bir yana eğilmekle yetindi. Çöreklerden birçoğu onu aşıp tırabzandan aşağı uçtu. Erkek kardeşleri Boreadlar birer çörek yakalayıp yemeye başladılar.

"Çörek," dedi daha iri olan genç. Piper onun isminin, *Calais*'in kısaltılmışı hali Cal olduğunu hatırladı. Üstünde Quebec'teki giysilerinin aynıları vardı: Pençeli ayakkabılar, eşofman altı ve kırmızı renkli bir hokey forması üstü giymişti. Ayrıca, iki gözü mosmordu, birkaç dişi de kırılmıştı. "Çörekler iyidir."

"Ay, çok *merci*," dedi daha ufak tefek olan diğer kardeş. Piper onun

isminin Zethes olduğunu hatırladı. Zethes mancınık platformuna oturup mor kanatlarını açmıştı. Bembeyaz saçları hâlâ o korkunç Disko Çağı yelesini andırıyordu. İpek gömleğinin yakaları göğüs zırhının üstüne sarkmıştı. Uçuk yeşil polyester pantolonu da inanılmaz derecede dardı ve akne sorunu daha da kötüleşmişti. Bunlara rağmen, kaşlarını oynattı ve kız tavlayan erkekler meleziymiş gibi gülümsedi.

"Güzel kızın beni özleyeceğini biliyordum." Quebec Fransızcası konuşuyordu, Piper da bunu kolaylıkla anlıyordu. Annesi Afrodit sayesinde, aşkın dili içine işlemişti ama bunu Zethes'le konuşmak istemiyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Piper sert bir sesle. Sonra Büyükonuş kullandı: "Arkadaşlarımı bırakın."

Zethes gözlerini kırpıştırdı. "Arkadaşlarını bırakmalıyız."

"Evet," dedi Cal.

"Hayır, sizi gerzekler!" dedi Khione aksi bir sesle. "Kız Büyükonuş kullanıyor. Beyninizi kullanın azıcık."

"Beynimizi..." Cal beynin ne olduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Çörekler daha iyi."

Çöreğin tamamını ağzına atıp çiğnemeye başladı.

Zethes de kendi çöreğinin üstünden bir yabanmersini alıp minik minik ısırdı. "Ah, güzel Piper'ım... Seni tekrar görebilmek için ne kadar da çok bekledim. Ne yazık ki, kız kardeşim haklı. Arkadaşlarını bırakamayız. Hatta onları sonsuza dek gülünecekleri Quebec'e götürmemiz gerek. Çok üzgünüm ama emirler böyle."

"Emirler mi?"

Piper önceki kıştan beri Khione'nin buz gibi suratını er ya da geç göstereceğini tahmin ediyordu. Onu Sonoma'daki Kurt Evi'nde yendiklerinde, kar tanrıçası intikam alacağına yemin etmişti. Peki, Zethes'le



Cal neden onunla gelmişlerdi? Quebec'te, Boreadlar ona neredeyse bir dost gibi davranmışlardı. Daha doğrusu, soğuk nevale kız kardeşlerine göre öyle davranmış sayılırlardı.

"Dinleyin çocuklar," dedi Piper. "Kız kardeşiniz, Boreas'a karşı geldi. Gigantlarla işbirliği yapıyor ve Gaia'yı uyandırmaya çalışıyor. Babanızın tahtını ele geçirmeyi planlıyor."

Khione soğuk ve alçak bir sesle güldü. "Sevgili Piper McLean. Aşk tanrıçasının gerçek bir kızı gibi zayıf iradeli kardeşlerimi oyunlarınla etkileyebilirsin. Ne kadar da becerikli bir yalancısın."

*"Yalancı mı?"* diye bağırdı Piper. "Bizi öldürmeye çalıştın! Zethes, kız kardeşin Gaia için çalışıyor!"

Zethes irkildi. "Eyvah, güzel kız. Artık hepimiz Gaia için çalışıyoruz. Bu emirler ne yazık ki babamız Boreas'tan."

"Ne?" Piper buna inanmak istemedi ama Khione'nin bilmiş gülümsemesinden doğru olduğunu anladı.

"Babam en sonunda tavsiyelerimin değerini anladı," diye mırladı Khione. "En azından, Romalı tarafı Yunan tarafıyla savaşmaya başlamadan önce *anladı*. Çok üzücü ama şu anda etkisiz durumda olduğundan, yetkilerini bana devretti. Kuzey Rüzgârı'nın güçlerinin Kral Porphyrion'un hizmetine verilmesini emretti ve tabii... Toprak Ana'nın hizmetine."

Piper yutkundu. "Buraya nasıl geldiniz ki?" dedi. Geminin her yanını kaplamış olan buzları gösterdi. "Şu anda yaz!"

Khione omuzlarını silkti. "Güçlerimiz artıyor. Doğa kuralları tepetaklak oldu. Toprak Ana uyandıktan sonra dünyayı dilediğimiz gibi değiştireceğiz!"

"Hokeyle," dedi ağzı hâlâ dolu olan Cal. "Pizzayla. Çöreklerle."

"Evet, evet," diye tersledi onu Khione. "O koca salağa bir şeyler vaat etmek zorunda kaldım. Zethes'e de-"

"Aman, benim isteklerim gayet basit." Zethes saçlarını arkaya doğru eliyle düzleştirip Piper'a göz kırptı. "İlk karşılaştığımızda, seni sarayımızda tutmalıydım sevgili Piper'ım. Ama yakında yine birlikte oraya gideceğiz ve sana inanılmaz romantik anlar yaşatacağım."

"Teşekkürler ama istemem," dedi Piper. "Şimdi, Jason'ı *serbest* bırakın."

Tüm gücünü sözcüklerine yöneltti, Zethes de onu dinledi. Parmaklarını şaklattı. Jason bir anda buzlardan kurtuldu. Nefes nefese, üstünden buharlar tüte tüte yere devrildi ama en azından hayattaydı.

"Seni gerzek!" Khione elini öne uzatınca, Jason tekrar dondu. Bu sefer, güvertede bir ayı postu kilimi gibi dümdüz yatıyordu. Khione, Zethes'in üstüne yürüdü. "Kızı ödülün olarak istiyorsan, onu kontrol edebileceğini kanıtlamalısın. Diğer türlü olmaz!"

"Evet, tabii." Zethes çok üzgün görünüyordu.

"Jason Grace'e gelince..." Khione'nin kahverengi gözleri parıldadı. "O ve arkadaşlarının geri kalanı Quebec'teki buz heykeller salonumuzda yerlerini alacaklar. Jason da şirin suratıyla taht odamı *süsleyecek*."

"Akıllıca," diye mırıldandı Piper. "Bütün gün bunu söylemeyi mi bekledin?"

En azından, Jason'ın hâlâ hayatta olduğunu biliyordu ve paniği biraz dinmişti. Derin soğuk tersine çevrilebilirdi. Yani alt güvertedeki arkadaşları da muhtemelen sağdı. İhtiyacı olan tek şey, onları kurtarmak için bir plan yapmaktı.

Ne yazık ki o, Annabeth değildi. Annabeth bir anda plan yapmakta çok başarılıydı. Piper'ınsa düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Ya Leo?" dedi. "Onu nereye yolladınız?"





Kar tanrıçası minik adımlarla Jason'ın etrafında dolandı, onu bir sokak resmiymiş gibi inceledi.

"Leo Valdez özel bir cezayı hak etmişti," dedi. "Onu asla geri dönemeyeceği bir yere yolladım."

Piper nefesinin kesildiğini hissetti. Zavallı Leo. Onu bir daha görmeyecek olma düşüncesi yüreğini paramparça etti. Khione bunu yüz ifadesinden anlamış olmalıydı.

"İşte böyle, sevgili Piper'cığım!" Zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Ama en doğrusu böylece olacak. Leo'ya buzdan bir heykel olarak bile katlanılmazdı... Bana hakaret ettikten sonra kesinlikle olmazdı. O salak yanı başımda krallığı yönetmeyi geri çevirdi! Ateşle ilgili gücüne gelince..." Başını salladı. "Hades'in Evi'ne gitmesine izin verilemezdi. Korkarım Lord Clytius ateşi benden de az seviyor."

Piper hançerini sıkıca kavradı.

*Ateş,* diye düşündü. *Bunu bana hatırlattığın için teşekkürler, seni cadaloz.*

Güverteye göz attı. Nasıl ateş oluşturacaktı? Bir kutu Yunan ateşi ön mancınıkta duruyordu ama orası çok uzaktı. Oraya donmandan varmayı başarsa bile, Yunan ateşi gemi ve arkadaşları da dâhil olmak üzere, her şeyi yakardı. Başka bir yol bulmalıydı. Gözleri pruvaya kaydı.

Hah.

Gemi arması Festus ciddi alevler püskürtebilirdi. Ne yazık ki Leo, onu devre dışı bırakmıştı. Piper onu tekrar nasıl çalıştıracağını bilmiyordu. Geminin konsolundaki doğru kontrolleri asla vaktinde bulamazdı. Leo'nun ejderhanın bronz kafatasının içinde bir şeyler yaptığını, bir kontrol diskinden söz ettiğini hayal meyal hatırlıyordu ama pruvaya varsa bile ne yapacağını bilemezdi.

Yine de içinden bir ses, Festus'un en iyi seçenek olduğunu söylüyordu. Onu yakalayanları Festus'a yaklaşması için ikna etmeyi başarırsa...

"Pekâlâ!" dedi Khione onu düşüncelerinden sıyırarak. "Sanırım, birazdan birbirimizden ayrılacağız. Zethes, sen-"

"Dur!" dedi Piper.

Basit bir komuttu ama işe yaradı. Boreadlar ve Khione kaşlarını çatıp ona baktılar.

Piper erkek kardeşleri Büyükonuş'la kontrol edebileceğine emindi ama Khione'den emin değildi. Büyükonuş sadece bir kişi sizden hoşlanmadığında pek işe yaramazdı. Bir tanrı gibi bir varlığın üstünde de işe yaramazdı. Hele kurbanınız bundan *haberdarsa* ve özellikle etkilenmemeye çalışıyorsa, daha da az işe yarardı. Tüm bu seçenekler, Khione için geçerliydi.

*Annabeth olsa ne yapardı?*

*Onları oyala,* diye düşündü Piper. *Ne yapacağını bilemediğinde, daha fazla konuş.*

"Arkadaşlarımdan korkuyorsunuz," dedi. "Neden onları hemen öldürmüyorsunuz?"

Khione güldü. "Bir tanrı olsaydın anlardın. Ölüm o kadar kısadır ki... bu yüzden de tatmin vermez. Siz güçsüz ölümlü ruhlar Yeraltı Dünyası'na geçiveriyorsunuz ama sonra ne oluyor? Umabileceğim en iyi şey, Ceza Tarlaları'na ya da Asphodel'e girmeniz ama siz melezler tahammül edilemeyecek kadar asilsiniz. Birçoğunuz Elysium'a gidersiniz... Ya da yeni bir hayatta yeniden dünyaya gelirsiniz. Neden arkadaşlarına böyle bir ödül vermek isteyeyim? Onları sonsuza dek cezalandırmak varken, neden bunu yapayım?"

"Ya ben?" Piper bu soruyu hiç sormak istememişti. "Neden hâlâ hayattayım ve donmuş değilim?"



Khione sinir olmuş gibi erkek kardeşlerine baktı. "Bir kere, Zethes seni istedi."

"Muhteşem öpüşürüm," dedi Zethes onu ikna etmek için. "Göreceksin güzelim."

Bunu duyan Piper'ın midesi alt üst oldu.

"Ama tek neden bu değil," dedi Khione. "Çünkü senden *nefret* ediyorum Piper. Derin ve gerçek bir nefret hissediyorum. Sen olmasaydın, Jason benimle birlikte Quebec'te kalırdı."

"Hayal dünyasında mı yaşıyorsun?"

Khione'nin gözleri tacındaki elmaslar kadar sertleşti. "Sen herkesin işine burnunu sokan, faydasız bir tanrıçanın kızısın. Tek başına ne yapabilirsin? Hiçbir şey. Yedi melez içinde, ne bir amacın ne de gücün var. Gaia uyanıp da dünya yok olduğunda, bu gemide kalıp tek başına, çaresizlik içinde denizde sürüklenmeni istiyorum. Bir daha yoluma çıkmayacağından emin olmak için de..."

Zethes'e bir işaret yaptı, erkek kardeşi havadaki bir şeyi aldı: Yumuşak bir top büyüklüğünde, buzlu sivri uçlarla kaplı bir küreydi.

"Bu, bir bomba," dedi Zethes. "Özellikle senin için yapıldı aşkım."

"Bombalar!" Cal güldü. "Güzel bir gün! Bombalar ve çörekler!"

"Şey..." Piper her zamankinden de faydasızmış gibi görünen hançerini aşağı indirdi. "Çiçek alsaydın da olurdu canım."

"Ha, bomba güzel kızı öldürmeyecek." Zethes kaşlarını çattı. "Şey... Buna *kesinlikle* eminim. Ama bu narin kutu çatladığında ki çatlamasına az kaldı, kuzey rüzgârlarının tüm gücünü sergileyecek. Bu gemi de doğal olarak çok uzaklara savrulacak. Çok, çok uzaklara."

"Kesinlikle." Khione'nin sesinde yapmacık bir hüzün vardı. "Arkadaşlarını buz heykel koleksiyonumuz için götüreceğiz, sonra rüzgârları serbest

bırakacağız ve sana veda edeceğiz! Dünyanın sonunun gelişini şeyden izleyebilirsin... Ne diyebilirim ki, dünyanın sonundan izleyebilirsin! Belki de balıklara Büyükonuş kullanıp aptal bereket boynuzundan beslenebilirsin. Bu boş geminin güvertesinde volta atar ve hançerinin keskin kısmında zaferimizi izleyebilirsin. Gaia uyanınca ve bildiğin dünya *yok olunca*, Zethes geri gelebilir ve seni gelini olarak gemiden alabilir. Bizi durdurmak için ne yapacaksın Piper? Bir kahraman mı? Hah! Şaka gibisin."

Khione'nin sözleri dolu gibi Piper'ın canını acıttı, çünkü Piper da kendisiyle ilgili olarak aşağı yukarı aynı şeyleri düşünüyordu. Ne yapabilirdi? Elindekilerle arkadaşlarını nasıl kurtarabilirdi?

Bir an için ipleri koparacak gibi oldu... Öfkeyle düşmanlarına saldırıp ölecekti.

Khione'nin bilmiş ifadesine baktı ve tanrıçanın bunu yapmasını *umduğunu* fark etti. Tanrıça, Piper'ın kontrolünü kaybetmesini bekliyordu. Eğlence istiyordu.

Piper'ın vücudu kaskatı kesildi. Onunla Vahşi Doğa Okulu'nda dalga geçen kızları hatırladı. Afrodit'in kulübesinde yerini aldığı gaddar baş danışman Drew'u düşündü; Chicago'da Jason'la Leo'yu etkisi altına alan Medea'yı düşündü ve ona hep beş para etmez şımarık bir çocukmuş gibi davranan babasının eski asistanı Jessica'yı hatırladı. Piper hayatı boyunca küçümsenmiş, hiçbir işe yaramadığı söylenmişti.

*Ama bunlar asla doğru olamaz*, diye fısıldadı bir başka ses. *Ses, tıpkı annesininkine benziyordu. Hepsi seni azarladı, çünkü hem senden korkuyorlar hem de seni kıskanıyorlardı. Khione de öyle. Bunu kullan!*

Piper'ın içinden gülmek geçmiyorsa da güldü. Tekrar deneyince, daha kolay güldüğünü fark etti. Çok geçmeden, iki büklüm olmuş, kahkahalarla gülüyordu.





Calais de ona katılmıştı ki, Zethes onu dirsekleyip susturdu.

Khione'nin gülümsemesi silinir gibi oldu. "Ne var? Neymiş bu kadar komik olan? Seni lanetledim!"

"Beni lanetledin!" Piper yine güldü. "Aman tanrılarım... Özür dilerim." İçine titrek bir nefes çekti ve kıkırdamayı kesmeyi denedi. "Ay, offf... Pekâlâ. Gerçekten de güçsüz mü olduğumu sanıyorsun? *Ciddi ciddi* faydasız mı olduğumu düşünüyorsun? Olimpos tanrıları aşkına, beynin donup yanmış olmalı. Sırrımı bilmiyorsun demek?"

Khione gözlerini kıstı.

"Bir sırrın falan yok," dedi. "Yalan söylüyorsun."

"Neyse, boş ver," dedi Piper. "Tamam, haydi gidip arkadaşlarımı al. Beni de burada... *faydasız* halde bırak." Alaycı bir edayla güldü. "Evet. Gaia buna *gerçekten* de çok memnun olacak."

Kar, tanrıçanın etrafında dönmeye başladı. Zethes ve Calais endişeyle birbirlerine baktılar.

"Kardeşim," dedi Zethes, "Kızın gerçekten de bir sırrı varsa..."

"Pizza mı?" diye tahmin yürüttü Cal. "Hokey mi?"

"...Bilmemiz gerek," dedi Zethes.

Khione, Piper'ın sözlerine inanmamıştı. Piper gülmemeye çalıştı ama gözlerinin muzip bir ifadeyle, çok eğleniyormuş gibi parıldamasını sağladı.

*Devam et*, diye meydan okudu. *Blöfüme karşılık ver.*

"Ne sırrı?" dedi Khione ısrarla. "Anlat bize!"

Piper omuzların silkti. "Sen bilirsin." Sakin bir tavırla pruvayı işaret etti. "Beni izleyin, buz insanlar."

# XLIV

# PIPER

Piper, Boreadların arasından geçerken, bir et dondurucusunun içinde yürüyormuş gibi hissetti. Etraflarındaki hava o kadar soğuktu ki, suratının yandığını hissetti. Sanki içine saf kar çekiyordu.

Piper, Jason'ın yanından geçerken, onun donmuş bedenine bakmamaya gayret etti. Aşağı güvertedeki arkadaşlarını ya da Leo'nun asla geri dönemeyeceği gökyüzündeki yeri de düşünmemeye çalıştı. En çok da, peşindeki Boreadları ve kar tanrıçasını düşünmemeye gayret etti.

Bakışlarını karşısındaki gemi armasından ayırmadı.

Gemi, ayaklarının dibinde sallanıyordu. Soğuğun arasından cılız ve ılık bir yaz esintisi geçmeyi başarınca, Piper bunu içine çekti ve hayra alamet olduğunu düşündü. Dışarısı hâlâ yaz ayındaydı. Khione ve erkek kardeşleri de buraya ait *değillerdi.*

Piper, Khione ve kanatlı iki adamı kılıçlarla alt edemeyeceğinin farkındaydı. Belki Annabeth kadar zeki ya da Leo kadar sorun çözmekte başarılı değildi. Ama güce *sahipti.* Dahası, bunu kullanmaya niyetliydi.





Önceki gece, Hazel'la konuşurken, Piper Büyükonuş'un Sis'i kullanmaya çok benzediğini fark etmişti. Geçmişte, cazibelerini kullanmakta çok zorlanmıştı, çünkü her zaman düşmanlarını *kendi* istediğini yapmaya zorlamıştı. Canavarın en büyük arzusu onları öldürmek olduğunda, Öldürme, diye bağırırdı. Tüm gücünü sesine aktarır ve düşmanının iradesini yenecek kadar güçlü olduğunu umardı.

Bazen işe yarardı ama yorucu ve güvenilmez bir beceriydi. Afrodit yüzleşmelerle ilgili bir tanrıça değildi. Gizlilik, kurnazlık ve cazibeyle ilgiliydi. Piper başkalarına kendi istediklerini yaptırmaya odaklanmaması gerektiğine karar verdi. Başkalarını, *onların* istedikleri şeyleri yapmaya zorlaması gerekiyordu.

Bunu başarabilirse, harika bir yöntem olurdu...

Pruva direğinin orada durup Khione'ye baktı. "Vay canına, şimdi bizden neden bu kadar çok nefret ettiğini anladım," dedi sesine bir acıma ifadesi katarak. "Seni Sonoma'da rezil etmiştik."

Khione'nin gözleri buzlu espressolar gibi parıldadı. Endişeyle erkek kardeşlerine baktı.

Piper güldü. "Aaa, onlara söylememişsin!" dedi. "Ama haksız da değilsin hani. Yanında yüce bir kral, bir de kurtlardan ve Topraktandoğanlardan oluşan bir ordu olduğu halde, bizi yenememiştin."

"Sessizlik!" diye tısladı tanrıça.

Hava birden sisle kaplandı. Piper kaşlarının buz tuttuğunu ve kulaklarının içinin donduğunu hissetti ama zorla da olsa gülümsedi.

"Neyse." Zethes'e göz kırptı. "Ama *cidden* komikti."

"Güzel kız yalan söylüyor olmalı," dedi Zethes. "Khione, Kurt Evi'nde yenilmedi. Şey demişti... Neydi? Taktiksel bir geri hamle demişti galiba."

"Elma mı?" dedi Cal. "Elmalar iyidir."

Piper flört eder gibi iri yarı gencin göğsüne vurdu. "Hayır, Cal. Demek istediğim, kız kardeşinin kaçtığı."

"Kaçmadım!" diye cıyakladı Khione.

"Hera sana ne demişti?" dedi Piper düşünceli düşünceli. "Hah, tamam... D listesine ait bir tanrıça!"

Tekrar gülmeye başladı; o kadar içten güldü ki, Zethes'le Cal da gülmeye başladılar.

"*Très bon!*" dedi Zethes. "D listesine ait bir tanrıça. Hah!"

"Hah!" dedi Cal. "Kız kardeşim kaçmış! Ha ha!"

Khione'nin beyaz elbisesinden buharlar çıktı. Zethes'in ve Cal'ın ağızlarının üstünde oluşan buzlar konuşmalarını engelledi.

"Bize şu sırrı göster artık Piper McLean," diye kükredi tanrıça. "Sonra da seni tek parça halinde bu gemide bırakmam için bana *dua* et. Bizimle oyun oynarsan, sana soğuk ısırığının tüm dehşet verici yanlarını gösteririm. Elinin ve ayaklarının parmakları düşerse, Zethes'in seni isteyeceğini sanmam. Belki kulakların ve burnun da düşer."

Zethes ve Cal ağızlarındaki buzdan tıkaçları tükürerek çıkardılar.

"Güzel kız burunsuz daha az güzel olur," dedi Zethes.

Piper soğuk ısırığı geçirmiş kişilerin fotoğraflarını görmüştü. Bu tehdit onu dehşete düşürse de istifini bozmadı.

"Gelin o zaman." Onları pruvaya doğru götürdü ve babasının en sevdiği şarkılardan biri olan "Summertime"ı söylemeye koyuldu.

Arma başına vardığında, elini Festus'un boynuna dayadı. Festus'un bronz pulları soğuktu. İşliyormuş gibi uğultu sesi de çıkarmıyordu. Yakut gözleri donuk ve karanlıktı.

"Ejderhamızı hatırladınız mı?" dedi Piper.



Khione suratını ekşitti. "Sırrın bu olamaz. Ejderha bozuk. Ateşi yok."

"Ya, evet, haklısın..." Piper ejderhanın burnunu okşadı.

Leo gibi dişlileri çevirecek ya da devreleri harekete geçirecek bir gücü yoktu. Tek yapabildiği, gönlünden geçenleri söylemek ve ejderhaya en çok duymak istediğini aktarmaktı. "Ama Festus bir makineden ötedir. O, canlı bir yaratıktır."

"Saçma," dedi tanrıça. "Zethes, Cal... Aşağıdaki donmuş melezleri toparlayın. Sonra rüzgâr küresini kırarız."

"Bunu yapabilirsiniz çocuklar," dedi Piper. "Ama giderseniz, Khione'nin rezil olduğunu göremezsiniz. Bunu görmek istediğinizi biliyorum."

Boreadlar tereddüt etti.

"Hokey mi?" diye sordu Cal.

"Onun kadar iyi bir şey," dedi Piper. "Sizler Jason'la Argonotların yanında savaşmamış mıydınız? Hem de bunun gibi bir gemide, ilk *Argo*'da."

"Evet," dedi Zethes. "*Argo*'da savaşmıştık. Buna çok benziyordu ama bir ejderhamız yoktu."

"Onu dinlemeyin!" dedi Khione aksi bir tavırla.

Piper dudaklarının donmaya başladığını hissetti.

"Ağzımı kapatabilirsin," dedi hemen. "Ama gizli gücümün ne olduğunu... seni, Gaia'yı ve gigantları nasıl yok edeceğimi öğrenmek istiyorsun."

Khione'nin gözlerinde bir nefret ifadesi belirse de öfkesini kontrol etti.

"Hiç-gücün-yok," dedi ısrarla.

"Bak, şimdi tam bir D listesine layık bir tanrıça gibi konuştun işte," dedi Piper. "Asla ciddiye alınmayan ve *her zaman* daha fazla güç isteyen bir tanrıça gibi."

Festus'a dönüp metal kulaklarının arkasını yokladı. "Sen iyi bir dostsun Festus. Seni kimse kapatamaz. Sen bir makineden daha fazlasısın. Khione bunu anlamıyor."

Boreadlara döndü. "Size de değer vermiyor. Sizler gerçek birer tanrı değil de melezsiniz diye, size patronluk taslayabileceğini sanıyor. Güçlü bir ekip olduğunuzu anlamıyor."

"Bir ekip," diye homurdandı Cal. "Tıpkı Ka-na-da-lı-lar gibi."

Bu sözcük iki heceden fazla olduğu için söylemekte zorlanmıştı. Sırıtıp kendinden memnun bir ifadeyle Piper'a baktı.

"Aynen," dedi Piper. "Tıpkı bir hokey takımı gibi. Bir şeyin bütünü, parçalarından daha güçlüdür."

"Bir pizza gibi," dedi Cal.

Piper güldü. "Çok zekisin Cal! Ben bile seni hafife almışım."

"Bir dakika," dedi Zethes. "Ben de zekiyim. Yakışıklıyım da."

"Çok zekisin," dedi Piper, *yakışıklı* lafını duymazdan gelerek. "O zaman, şu rüzgâr bombasını yere koy da, Khione'nin rezil oluşunu izle."

Zethes sırıttı. Yere çömeldi ve buz küreyi güvertede yuvarladı.

"Seni sersem!" diye bağırdı Khione.

Tanrıça, kürenin peşinden gidemeden Piper, "Gizli silahımız, Khione!" diye bağırdı. "Bizler sadece bir grup melez değiliz. Bir ekibiz. Tıpkı Festus'un bir parçalar koleksiyonu olmadığı gibi. O, *canlı*. Benim *arkadaşım*. Arkadaşlarının başı dertte olunca, özellikle de Leo'nun başı derde girince, *kendi başına* uyanabilir."

Tüm güvenini sesine yöneltmeyi diledi. Metal ejderhaya ve onlar için yaptığı her şeye karşı hissettiği sevgiyi sesine aktardı.

Mantıklı yanı, bunun işe yaramayacağını düşünüyordu. Duygulardan yoksun bir makineyi nasıl işletebilirdi?



Ama Afrodit mantık yürütmezdi. Duygular aracılığıyla yönetirdi. Olimposlular arasındaki en yaşlı ve en eski tanrıçaydı, denizde dönüp duran Uranüs'ün kanından dünyaya gelmişti. Gücü Hephaistos'tan ya da Athena'dan, hatta Zeus'tan da çok daha eskiydi.

Dehşet verici bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Khione öfkeyle ona baktı. Boreadlar girdikleri transtan sıyrılıp hayal kırıklığıyla ona baktılar.

"Planı boş verin," dedi Khione tıslar gibi. "Öldürün onu!"

Boreadlar kılıçlarını tam havaya kaldırmışlardı ki, ejderhanın metal derisi Piper'ın elinin altında ılınmaya başladı. Kılıçlardan uzaklaşıp kar tanrıçasının üstüne atladı. Tam o sırada, Festus başını yüz seksen derece çevirip Boreadlara ateş püskürttü ve onları oracıkta buharlaştırdı. Nedense, Zethes'in kılıcına bir şey olmadı. Tangır tungur güverteye düştü ve üstünden buharlar çıkmaya devam etti.

Piper hemen ayağa fırladı. Rüzgâr küresini pruva direğinin dibinde gördü. Ona doğru koştu ama yaklaşmasına fırsat kalmadan, Khione bir buz hortumu şeklinde karşısına dikildi. Teni kar körlüğü oluşturacak kadar çok parlıyordu.

"Seni *salak* kız," diye tısladı. "Beni, bir *tanrıçayı* yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Piper'ın arkasındaki Festus kükreyip buhar püskürttü ama Piper ona da isabet ettirmeden ateş püskürtemeyeceğini biliyordu.

Tanrıçanın altı metre kadar gerisinde olan kar küresi çatlamaya ve tıslamaya başladı.

Piper'ın artık çaktırmadan bir şeyler yapacak vakti kalmamıştı. Çığlık atıp hançerini kaldırdı ve tanrıçaya saldırdı.

Khione, Piper'ın bileğini yakaladı. Piper'ın koluna buzlar saplandı. Katoptris'in keskin tarafı bembeyaz kesildi.

Tanrıçanın suratı Piper'ın suratından birkaç santim ötedeydi. Tanrıça gülümsedi, çünkü kazandığını biliyordu.

"Afrodit'in çocuğu," dedi. "Sen *hiçbir* şeysin."

Festus tekrar gıcırdadı. Piper ejderhanın ona güç vermek için bağırmaya çalıştığından emindi.

Birden göğsü ılındı. Ama bunun sebebi öfke ya da korku değildi; ejderhaya ve ona güvenen Jason'a, alt güvertede mahsur kalmış arkadaşlarına ve kayıp olan ve yardımına ihtiyacı olan Leo'ya karşı hissettiği sevgiydi.

Belki sevgi, buza karşı gelecek güçte değildi... Ama Piper bunu bir metal ejderhayı uyandırmak için kullanabilmişti. Ölümlüler her zaman sevgi uğruna insanüstü işler yapmamışlar mıydı? Anneler çocuklarını kurtarmak için arabaları kaldırırlardı. Ayrıca Piper sadece bir ölümlü değildi. Bir melezdi. Bir kahramandı.

Kılıcının buzları eridi. Khione'nin tuttuğu kolundan buharlar çıktı.

"Hâlâ beni küçümsüyorsun," dedi tanrıçaya. "Gerçekten de artık bunu aşman gerek."

Khione'nin bilmiş ifadesi, Piper hançerini üstüne indirirken silindi.

Hançer Khione'nin göğsüne değdi ve tanrıça minik bir kar fırtınası şeklinde patladı. Piper soğuktan afallamış bir halde yere yığıldı. Festus'un klik seslerini, dişlilerinin döndüğünü, işlemeye başlayan alarm zillerinin çaldığını duyabiliyordu.

*Bomba.*

Piper ayağa kalkmaya çalıştı. Küre üç metre kadar uzaktaydı ve içindeki rüzgârlar dönmeye başladığı için tıslıyor ve dönüyordu.

Piper bombanın üstüne atladı.

Buz tam çatlamadan ve rüzgârlar patlamadan, parmakları bombanın etrafına dolandı.

# XLV

# PERCY

Percy bataklığı özlemişti.

İrinli bir çukurun ortasındaki drakon kemiklerinden yapılmış bir kulübede, bir gigantın deri yatağında uyumayı özleyeceği aklının ucundan geçmemişti ama orası ona o anda Elysium gibi geliyordu.

O, Annabeth ve Bob karanlıkta, yoğun ve soğuk havada ilerlemişler, yer yer sivri kayalarla, yer yer de bataklık çamuruyla dolu birikintilerin bulunduğu yerlerden geçmişlerdi. Arazi öylesine tasarlanmış gibiydi ki, Percy bir an için bile dikkatini dağıtmaması gerektiğini fark etmişti. On adım yürümek bile yorucu bir işti.

Percy, gigantın kulübesinden, güç kazandığını ve zihninin açıldığını hissederek yanlarına aldıkları kurutulmuş drakon etiyle karnı tok bir vaziyette çıkmıştı. Ama bacakları hemen tutulmuştu. Bedenindeki kasların hepsi ağrıyordu. Yırtık tişörtünün üstüne drakon derisinden eğreti bir tunik giymişti ama bu bile soğuğu engelleyemiyordu.

Dikkatini önündeki zemine verdi. Zeminden ve yanında yürüyen

Annabeth'ten başka hiçbir şeye bakmıyordu.

Ne vakit pes edecek gibi olsa, yere yığılacak ve ölecekmiş gibi hissetse (ki her on dakikada bir, kendisini bu halde buluyordu), uzanıp Annabeth'in elini tutuyor ve dünyada ılıklığın olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Annabeth'in Damasen'le yaptığı konuşmadan sonra Percy onun için endişelenmeye başlamıştı. Annabeth öyle kolay kolay çaresizliğe kapılmazdı ama yürürlerken, gözyaşlarını siliyor, Percy'ye bunu belli etmemeye çalışıyordu. Percy planları işe yaramadığında, Annabeth'in bundan nefret ettiğini bilirdi. Annabeth, Damasen'in yardımına ihtiyaç duyduklarına emindi ama gigant onları geri çevirmişti.

Aslında, Percy buna biraz da rahatlamıştı. Endişe ettiği tek şey, Ölümün Kapıları'na varana dek, Bob'un onlardan ayrılmamasıydı. Yardımcısı olarak bir gigant isteyip istemediğinden emin değildi. Bu gigant süper yahni pişiriyor olsa da fark etmezdi.

Damasen'in kulübesinden ayrıldıktan sonra neler olduğunu merak etti. Saatlerdir peşlerinde kimse olduğunu duymamıştı ama nefretlerini hissedebiliyordu. Özellikle de Polibot'u hissedebiliyordu. Gigant geride bir yerlerde peşlerindeydi ve onları Tartarus'un daha da derinliklerine itiyordu.

Percy moralini yüksek tutmak için güzel şeyler düşünmeye gayret ediyordu: Melez Kampı'ndaki gölü, Annabeth'i suyun altında öptüğü zamanı. Yeni Roma'da tepelerin arasında el ele yürüdüklerini düşünüyordu. Ama Jüpiter Kampı ve Melez Kampı birer hayal gibiydi. Bir tek Tartarus varmış gibi hissediyordu. Orası, gerçek dünyaydı: Ölümden, karanlıktan, soğuktan ve acıdan ibaretti. Gerisini ise hayal ediyordu.

Ürperdi. Hayır. O dipsiz kuyu ona bunları düşündürtüyor, iradesini



güçsüz kılıyordu. Aklını yitirmeden Nico'nun orada nasıl dayandığını merak etti. O çocuk, Percy'nin düşündüğünden çok daha güçlüydü. Ne kadar derine inseler, odaklanması da bir o kadar güçleşiyordu.

"Burası Cocytus Nehri'nden de kötü," diye mırıldandı.

"Evet," diye seslendi Bob mutlu mutlu. "Çok daha kötü! Yani, yaklaşıyoruz."

Neye yaklaşıyoruz? diye düşündü Percy. Ama bunu soracak gücü bile yoktu. Kedi yavrusu Küçük Bob'un, yine Bob'un tulumunun altına gizlenmiş olduğunu fark etti. Bu da, Percy'nin kediciğin gruptaki en zeki varlık olduğuna dair inancını güçlendirdi.

Annabeth elini sıkı sıkı tutmuş, parmaklarını parmaklarının arasından geçirmişti. Bronz kılıcının metal kısmında, yüzü çok güzel görünüyordu.

"Birlikteyiz," dedi Annabeth ona bunu hatırlatmak istermiş gibi. "Bunu aşacağız."

Percy onu neşelendirmek için o kadar endişe ettiği halde, Annabeth *onu* teselli etmeye çalışıyordu.

"Evet," dedi. "Tereyağından kıl çeker gibi olacak."

"Ama bir dahaki sefere, bir randevuya çıktığımızda farklı bir yere gitmek istiyorum."

"Paris güzeldi," dedi Percy.

Annabeth hafifçe gülümsedi. Aylar önce, Percy henüz hafızasını yitirmeden, bir gece Hermes'in ikramı olarak Paris'te bir akşam yemeği yemişlerdi. Bambaşka bir hayatta olmuş gibiydi.

"Yeni Roma da olur," diye önerdi Annabeth. "Yanımda ol yeter."

Vay canına, dedi Percy içinden. Annabeth gerçekten de harika bir kızdı. Bir an için, mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Muh-

teşem bir kız arkadaşı vardı. Birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

Derken karanlık, bir tanrının son nefesi gibi, derin bir iç çekişle dağıldı. Önlerinde toz toprak ve kayalık kaplı çorak bir açıklık alan vardı. Alanın tam ortasında, giysileri lime lime olmuş, sıskası çıkmış, kayışımsı teni yeşil renkli korkunç bir kadın çömelmiş vaziyette duruyordu. Boynunu bükmüş sessizce ağlıyordu; sesi Percy'nin tüm umutlarını yerle bir etti.

Percy hayatın anlamsız olduğunu fark etti. Onca çaba boşunaydı. Kadın adeta tüm dünyanın ölümüne yas tutuyormuş gibi ağlıyordu.

"Geldik," dedi Bob. "Akhlys bize yardım edebilir."

# XLVI

# PERCY

Ağlayıp duran hortlak, Bob'un yardım dediği şeyse, Percy bunu istemediğinden emindi.

Bob yine de hantal adımlarla ilerledi. Percy de peşinden gitmek zorunda kaldı. İyi tek şey, açıklık alanın daha az karanlık olmasıydı. Tam olarak aydınlık sayılmasa da en azından bulanık beyaz bir pusla kaplıydı.

"Akhlys!" diye seslendi Bob.

Yaratık başını kaldırınca, Percy'nin midesi, *İmdat!* diye bağırdı.

Bedeni yeterince kötüydü. Bir kıtlıktan çıkmış gibiydi: Uzuvları birer değnek gibiydi; dizleri şişmişti, dirsekleriyse eğrilmişti. Giysi olarak paçavralar giymiş, el ve ayak tırnakları kırılmıştı. Teni tozla kaplanmış, bir kum saatinin dibinde banyo yapmış gibi omuzlarının üstünde birikmişti.

Yüzündeyse saf bir çaresizlik ifadesi vardı. Gözleri çukurlarına kaçmış, akan yaşlarla ıslanmıştı. Burnu bir çağlayan gibi akıyordu. İnececik gri saçları da yağlı öbekler halinde kafasına yapışmış, yanakları da kendisini tırmalamış gibi çizikler içindeydi ve kanıyordu.

Percy kadının gözlerinin içine bakamayacağını anlayınca, başını önüne eğdi. Kadının kucağında eski bir kalkan duruyordu: Ahşaptan ve bronzdan yapılmış yıpranmış bir daire biçiminde olan kalkanın üstünde, kalkanı tutan Akhlys'in resmi vardı ve görüntü sonsuza dek ufalarak aynı şekilde devam ediyor gibiydi.

"Şu kalkan," diye mırıldandı Annabeth. "*Ona* ait. Bunun bir öyküden ibaret olduğunu sanıyordum."

"Hayır," diye inledi yaşlı kadın. "Herkül'ün kalkanı. Üstüne resmimi çizdi; böylece, düşmanları son nefeslerini verirken beni, acının tanrıçasını göreceklerdi." O kadar şiddetli bir biçimde öksürdü ki, Percy kendi göğsünün acıdığını hissetti. "Sanki Herkül gerçek acının ne olduğunu bilebilir. Resim bana benzememiş bile!"

Percy yutkundu. Arkadaşlarıyla birlikte Herkül'le Cebelitarık Boğazı'nda karşılaştıklarında, aralarında pek de hoş şeyler geçmemişti. Birbirlerine bağırmışlar, ölüm tehditleri ve ok gibi fırlayan ananaslar savurmuşlardı.

"Kalkanının burada ne işi var?" dedi Percy.

Tanrıça süt beyazı yaşlı gözleriyle ona baktı. Yanaklarından damlayan kanlar, yırtık pırtık elbisesinin üstünde benekler oluşturuyordu. "Artık buna ihtiyacı yok, değil mi? Ölümlü bedeni yandığında, kılıcı da buraya geldi. Sanırım, hiçbir kalkanın yeterli olmayacağını hatırlatmak için. En sonunda, acı hepinizi ele geçirir. Herkül'ü bile."

Percy, Annabeth'e biraz yaklaştı. Neden orada olduklarını hatırlamaya çalışsa da çaresizlik hissi düşünmesini zorlaştırıyordu. Akhlys'i dinledikten sonra tanrıçanın kendi yanaklarını tırmıklamış olması ona o kadar da tuhaf gelmemeye başladı. Tanrıçadan saf bir acı yayılıyordu.

"Bob, buraya gelmemeliydik," dedi Percy.



Bob'un üniformasının içinden bir yerde, iskelet kedi aynı fikirdeymiş gibi miyavladı.

Titan, Küçük Bob kolunun altını tırmıklıyormuş gibi kıpırdandı. "Ölüm Sisi'ni Akhlys kontrol eder," dedi. "Sizi gizleyebilir."

"*Gizlemek* mi?" Akhlys boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Ya gülüyordu ya da gerçekten boğuluyordu. "Bunu neden yapayım?"

"Ölümün Kapıları'na ulaşmaları gerek," dedi Bob. "Ölümlü dünyaya geri dönebilmek için."

"İmkânsız!" dedi Akhlys. "Tartarus'un orduları sizi bulur. Sonra da öldürür."

Annabeth, drakon kemiğinden yapılmış kılıcını çevirince, Percy onun "Barbar Prenses" tarzında son derece korkutucu ve ateşli göründüğünü düşündü. "O halde, Ölüm Sisi hiçbir işe yaramıyor," dedi.

Tanrıça kırık sarı dişlerini gösterdi. "İşe *yaramıyor* mu? Kimsin sen?"

"Athena'nın kızlarından biri." Annabeth'in sesi cesur çıkıyordu. Ama Percy onun bunu nasıl başardığını bilemiyordu. "Tartarus'ta bunca yolu ufak bir tanrıçanın neyin imkânsız olduğunu söylemesi için gelmedim."

Ayaklarının dibindeki tozlar havaya kalktı. Sis etraflarında dönerek acı dolu bir inlemeyi andıran bir ses çıkardı.

"Ufak tanrıça ha?" Akhlys'in eğri tırnakları Herkül'ün kalkanına saplandı, metali eğdi. "Titanlar daha doğmadan önce, ben yaşlıydım, seni cahil kız. Gaia ilk uyandığında, ben yine yaşlıydım. Acı *sonsuzdur*. Var olmak da acıdır. En eskilerden, Kaos'la Gece'den dünyaya geldim. Ben-"

"Evet, evet," dedi Annabeth. "Hüzün ve acı, falan filan. Ama buna rağmen Ölüm Sisi'yle iki melezi gizleyecek kadar bile gücün yok. Dediğim gibi: Sis faydasız."

Percy hafifçe öksürdü. "Şey, Annabeth..."

Annabeth onu uyarır gibi bir bakış fırlattı. *Oyunumu bozma.* Percy onun ne kadar korktuğunu hissetti ama Annabeth'in başka seçeneği yoktu. Tanrıçayı harekete geçirmek için, onu kızdırmaları gerekiyordu.

"Yani... Annabeth haklı!" dedi Percy. "Bob bu kadar yolu, sırf bize yardım edebileceğini düşündüğü için getirdi. Ama sanırım, o kalkana bakmakla ve ağlamakla meşgulsün. Haksız da değilsin. Tıpkı sana benziyor."

Akhlys inleyip Titan'a baktı. "Neden bu sinir bozucu çocukları başıma sardın?"

Bob bir gök gürültüsüyle cıyaklama karışımı bir ses çıkardı. "Ben... Ben..."

"Ölüm Sisi birilerine *yardım* etmez!" diye cıyakladı Akhlys. "Ölümlülerin ruhları Yeraltı Dünyası'na geçerken, onları acıyla sarıp sarmalar. Tartarus'un, ölümün, çaresizliğin nefesidir!"

"Harika," dedi Percy. "Ondan iki tane paket yapıver bize."

Akhlys tısladı. "Benden daha akıllıca bir hediye isteyin. Ben aynı zamanda zehirler tanrıçasıyım. Size ölümü verebilirim. Bu çukurun kalbine gelmektense, daha az acı çekerek ölebileceğiniz bin tane ayrı yol var."

Tanrıçanın etrafında, tozlu zeminde çiçekler açtı: Koyu mor, turuncu ve kırmızı tomurcuklar belirdi ve etrafa iç bulandırıcı bir koku yayıldı. Percy sersemlediğini hissetti.

"Tilki üzümü," dedi Akhlys. "Baldıran otu. Güzelavrat otu, banotu ya da kargabüken özü. İç organlarınızı eritip kanınızı fokur fokur kaynatabilir."

"Çok naziksin," dedi Percy. "Ama bir yolculuk için yeteri kadar zehir aldım. Şimdi, bizi Ölüm Sisi'nde gizleyebilir misin, gizleyemez misin?"

"Evet, çok eğlenceli olacak," dedi Annabeth.

Tanrıça gözlerini kıstı. "*Eğlenceli* mi?"





"Tabii," dedi Annabeth. "Başarısız olursak, acı içinde ruhlarımızı almak senin için ne kadar eğlenceli olacak düşünsene. Sonsuza dek, *Demiştim size*, diyebileceksin."

"Ya da başarılı olursak, buradaki canavarlara ne kadar acı çektirebileceğini bir düşün," dedi Percy. "Ölümün Kapıları'nı kapatmak istiyoruz. Bu sırada, her yerden inleme ve acı dolu sesler yükselecek."

Akhlys biraz düşündü. "Acı çekmek hali hoşuma gider. İnlemeler de iyidir."

"O halde anlaştık," dedi Percy. "Bizi görünmez yap."

Akhlys güçlükle ayağa kalktı. Herkül'ün kalkanı yuvarlanıp zehirli çiçek öbeğinin dibinde durdu. "O kadar basit değil," dedi tanrıça. "Ölüm Sisi sonunuz en çok yaklaştığı anda gelir. Gözleriniz ancak o zaman puslanır. Dünya yavaş yavaş silinir."

Percy ağzının kuruduğunu hissetti. "Tamam. Ama... canavarlara görünmez mi olacağız?"

"Ha, evet," dedi Akhlys. "Bu işlemi atlatırsanız, Tartarus'un ordularına görünmeden ilerleyebilirsiniz. Yani, umut verici bir durum değil ama çok istiyorsanız benimle gelin. Size yolu göstereyim."

"Nereye giden yolu?" dedi Annabeth.

Tanrıça çoktan ayaklarını sürüye sürüye sisin içine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Percy dönüp Bob'a baktı ama Titan gitmişti. Üç metre boyunda, gümüş renkli ve sesi hayli gür bir kedi yavrusu olan bir Titan nasıl gözden kaybolmuştu?

"Hey!" diye bağırdı Akhlys'e. "Arkadaşımız nerede?"

"O, bu yolu izleyemez," diye seslendi tanrıça. "O, bir ölümlü değil. Gelin şaşkınlar. Gelin de, Ölüm Sisi'ni tadın."

Annabeth nefes verip Percy'nin elini tuttu. "Eh... Sence ne kadar kötü olabilir?"

Bu soru öylesine saçmaydı ki, Percy ciğerleri acıdığı halde güldü. "Evet. Bir sonraki randevumuzda kesinlikle Yeni Roma'da akşam yemeği yiyelim."

Tanrıçanın tozlu ayak izlerini zehirli çiçeklerin arasından izleyerek sisin içine girdiler.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)



# XLVII

# PERCY

Percy, Bob'u özlemişti.

Titan'ın yanında olmasına, yolu gümüş renkli saçlarıyla aydınlatışına ve ürkütücü savaş süpürgesine alışmıştı.

Oysa şimdi tek rehberleri, ciddi özgüven sorunları yaşayan sıska ceset kadındı.

Tozlu arazide ilerlerlerken, sis öylesine yoğunlaştı ki, Percy'nin elleriyle sisi dağıtmamak için kendini tutması gerekti. Akhlys'i takip edebilmesinin tek nedeni, kadının adım attığı her yerde zehirli bitkilerin bitmesiydi.

Hâlâ Tartarus'un bedeninin üstünde yürüyorlarsa, Percy ayaklarına varmış olmaları gerektiğini düşündü. Orası, sert, nasırlı bir açıklıktı ve sadece en iğrenç bitkilerin yetiştiği bir yerdi.

Nihayet, başparmağın sonuna vardılar. Daha doğrusu, Percy vardıkları yeri bir ayak başparmağına benzetmişti. Sis dağıldı ve kendilerini zifiri karanlık bir boşluğun kenarında yükselen bir yarımadada buldular.

"Geldik." Akhlys dönüp onlara baktı. Yanaklarından elbisesine kanlar aktı. İç bulandırıcı gözleri nemliydi ve şişmişti ama heyecanla parıldıyordu. Acı heyecanlanabilir miydi?

"Şey, harika," dedi Percy. "Tam olarak *nereye* geldik?"

"Nihai ölümün kenarına," dedi Akhlys. "Gece'nin Tartarus'un aşağısındaki boşlukla birleştiği yer."

Annabeth yavaşça uçurumun kenarına gidip aşağıya baktı. "Tartarus'un aşağısında bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Aaa, kesinlikle var..." Akhlys öksürdü. "Tartarus'un bile bir yerden yükselmesi gerekti. Burası benim annem olan, en eski karanlığın kenarıdır. Bunun altında da babam Kaos'un krallığı bulunur. Buradayken, hiçliğe tüm ölümlülerden daha yakınsınız. Bunu hissedemiyor musunuz?"

Percy tanrıçanın ne demek istediğini anlamıştı. Boşluk onu çekiyor, ciğerlerindeki nefesi boşaltıyor, kanındaki oksijeni tüketiyor gibiydi. Annabeth'e bakınca, dudaklarının mosmor kesildiğini fark etti.

"Burada kalamayız," dedi.

"Kesinlikle kalamazsınız!" dedi Akhlys. "Ölüm Sisi'ni hissetmiyor musunuz? Şu anda bile aradasınız. Bakın!"

Percy'nin ayaklarının etrafını beyaz bir duman çevirdi. Bacaklarından yukarı doğru kıvrılarak çıkarken, dumanın etrafını kaplamadığını fark etti. Duman *ondan* çıkıyordu. Tüm bedeni buharlaşıyordu. Ellerini kaldırınca, bulanık ve şekilsiz olduğunu gördü. Kaç parmağı olduğunu göremiyordu. Hâlâ on parmağı olduğunu umdu.

Annabeth'e bakınca, bağırmamak için kendini zor tuttu. "Sen... Şey..."

Bir türlü söyleyemedi. Annabeth ölü görünüyordu.

Teni soluklaşmıştı, göz çukurlarıysa kararıp içe göçmüştü. Güzelim saçları da kuruyup örümcek ağına benzemişti. Onlarca senedir serin ve karanlık bir yeraltı mezarında kalmış, ağır ağır kurumuş bir kabuğa dönüşmüştü. Percy'ye bakınca, suratı bir anlığına sise dönüşür gibi oldu.

Percy'nin kanı da damarlarında irin gibi akıyordu.

Senelerce, Annabeth'in öleceğinden endişe etmişti. Bir melez olunca, bu tür endişelere kapılmamak elde değildi. Melezlerin çoğu fazla yaşamazdı. Savaştığınız bir sonraki canavarın, son canavar olabileceğini her zaman bilirdiniz. Ama Annabeth'i o halde görmek çok acı veriyordu. Onu öyle görmektense, Phlegethon Nehri'ne girebilir, arailer tarafından saldırıya uğrayabilir ya da gigantların ayaklarının altında kalabilirdi.

"Aman tanrılarım," diye ağlamaya başladı Annabeth. "Percy, sen..."

Percy kollarına baktı. Gördüğü tek şey, beyaz renkli bir sis öbeğiydi ama Annabeth'e bir ceset gibi göründüğünü tahmin etti. Birkaç adım attı ama bir hayli zorlandı. Bedeni adeta helyumdan ve pamuk şekerinden yapılmış gibi hafiflemişti.

"Daha iyi göründüğüm zamanlar oldu canım," dedi. "İyi hareket edemiyorum. Ama iyiyim."

Akhlys pis pis güldü. "Hah, bence kesinlikle iyi falan *değilsin*."

Percy kaşlarını çattı. "Ama artık görünmez değil miyiz? Ölümün Kapıları'na varamaz mıyız?"

"Belki de varabilirsiniz," dedi tanrıça. "O kadar yaşarsanız tabii. Ama yaşamayacaksınız."

Akhlys eğri büğrü parmaklarını açtı. Uçurumun kenarında daha fazla zehirli bitki belirdi: Baldıran otları, tilki üzümleri ve zakkumlar Percy'nin ayaklarına doğru ölümcül bir halı gibi yayılıyordu. "Ölüm Sisi sadece gizlenmeye yaramaz. Bir haldir. Ölüm... Gerçek ölümü izlemediği sürece size bu hediyeyi vermem."

"Bu bir tuzak," dedi Annabeth.

Tanrıça yine gaklar gibi güldü. "Size oyun oynayacağımı *düşünmüyor* muydunuz?"

"Evet," dedi Annabeth'le Percy bir ağızdan.

"Eh, buna tuzak muzak denemez! Daha çok kaçınılmaz bir durum diyebiliriz. Acı..."

"Tamam, tamam," diye homurdandı Percy. "Savaş kısmına gelelim."

Dalgakıran'ı çekti ama kılıcın keskin tarafı dumana dönüşmüştü. Akhlys'e kılıçla vurunca, kılıç tanrıçanın üstünde hafif bir esinti gibi süzüldü.

Tanrıçanın feci görünümlü ağzı büküldü ve sırıttı. "Söylemeyi unuttum mu yoksa? Artık sadece sissiniz... Ölümden önceki bir gölgesiniz. Biraz vaktiniz olsaydı, yeni formunuzu nasıl kontrol edeceğinizi öğrenebilirdiniz. Ama vaktiniz *kalmadı*. Bana dokunamadığınız için de, sanırım Acı'yla yapacağınız herhangi bir savaş tek yanlı olacak."

Tanrıçanın tırnakları birden sipsivri oldu. Çenesi yerinden çıktı ve sarı dişleri uzadı.

# XLVIII

# PERCY

Akhlys, Percy'nin üstüne atıldı ve Percy bir an için, *Hey, ben sadece sisim. Bana dokunamaz, değil mi?* diye düşündü.

Kaderlerin Olimpos'ta onun bu iyimser düşüncesine güldüklerini hayal etti: *LOL! SLK!*

Tanrıçanın pençeleri göğsünü çizdi ve kaynar su gibi canını acıttı.

Percy geriye doğru sendeledi ama duman halinde olmaya alışık değildi. Bacakları çok ağır hareket ediyordu. Kolları kâğıt peçete gibiydi. Çaresizlik içinde, sırt çantasını ona fırlattı ve elinden fırlarsa belki de katılaşır diye düşündü ama öyle bir şey olmadı. Çanta küt diye yere düştü.

Akhlys tısladı ve zıplamak için yaylandı. Annabeth tanrıçanın kulağına "HEY!" diye bağırmasa, Percy'nin suratını parçalayabilirdi.

Akhlys irkilip sese doğru döndü.

Annabeth'e saldırdı ama Annabeth, Percy'den daha iyi hareket ediyordu. Belki de kendisini duman gibi hissetmiyordu ya da daha fazla savaş eğitimi almıştı. Yedi yaşından beri Melez Kampı'ndaydı. Muh-

temelen Percy'den daha fazla derse girmiş, Kısmen Dumanken Nasıl Savaşmalı diye bir ders de almıştı.

Annabeth doğrudan tanrıçanın bacaklarının arasına zıpladı ve perende atıp doğruldu. Akhlys dönüp saldırdı ama Annabeth tekrar bir matador gibi ondan kaçmayı başardı.

Percy öylesine şok içindeydi ki, değerli birkaç saniye boyunca öylece orada dikildi. Ceset Annabeth'e baktı, pusla kaplı olduğu halde hızlı hareket eden ve her zamanki gibi büyük bir güvenle savaşan kız arkadaşını izledi. Derken, neden Annabeth'in bunları yaptığını anladı: Onlara vakit kazandırıyordu. Yani, Percy'nin ona yardım etmesi gerekiyordu.

Acı'yı yenmek için bir yol bulmaya çalıştı. Hiçbir şeye dokunamazken, nasıl savaşabilirdi?

Akhlys'in üçüncü saldırısında, Annabeth'in şansı o kadar da yaver gitmedi. Yana kaçmaya çalıştı ama tanrıça, Annabeth'i bileğinden yakalayıp onu sertçe itti ve yere devirdi.

Tanrıça üstüne atılmadan önce, Percy ilerledi, bağırarak kılıcını salladı. Hâlâ ancak bir kâğıt mendil kadar katı hissediyordu ama öfkesi daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu.

"Hey, Mutlu!" diye bağırdı.

Akhlys ona döndü, Annabeth'in bileğini bıraktı. "Mutlu mu?" dedi.

"Evet!" Percy başına saldıran tanrıçadan kaçtı. "Resmen neşelisin!"

"Ahhhh!" Tanrıça tekrar saldırdı ama dengesini kaybetti. Percy yana kaçıp geriledi, tanrıçayı Annabeth'ten biraz daha uzaklaştırdı.

"Hoşsun!" diye bağırdı. "Müthişsin!"

Tanrıça tıslayıp irkildi. Apar topar Percy'nin peşine düştü. Her iltifat, suratına fırlatılmış kum etkisi yaratıyordu.

"Seni yavaş yavaş öldüreceğim!" diye hırladı ve gözleri ve burnu akarken, yanaklarından kanlar damladı. "Seni Gece'ye adayarak ufak ufak parçalara böleceğim!"



Annabeth güçlükle ayağa kalktı. Sırt çantasını karıştırmaya, işe yarayacak bir şey aramaya koyuldu.

Percy ona biraz daha vakit kazandırmak istedi. Beyin olan Annabeth'ti. Annabeth harika bir plan yaparken, kendisinin saldırıya uğraması daha akıllıcaydı.

"Sıcaksın!" diye bağırdı Percy. "Tatlı, sevgi dolu ve sarılmalıksın!"

Akhlys felç geçiren bir kedi gibi tuhaf tuhaf boğulma sesleri çıkardı.

"Ağır bir ölüm!" diye bağırdı. "Bin zehirle gelecek bir ölüm!"

Etrafındaki zehirli bitkiler büyüdü ve aşırı şişirilmiş balonlar gibi patladı. Yeşilli beyazlı irinler dışarı aktı, yerde birikti ve Percy'ye doğru zeminde ilerlemeye başladı. İç bulandırıcı kokuları Percy'yi sersemletti.

"Percy!" Annabeth'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Hey! Bayan Harika! Neşeli! Sırıtık! Buraya gel!"

Ama acı tanrıçası Percy'ye odaklanmıştı. Percy yine geri çekilmeye çalıştı. Ne yazık ki zehir *ikoru* etrafını sarmıştı ve zeminden dumanlar çıkarıyor, havayı yakıcı hale getiriyordu. Percy kendini bir kalkandan biraz daha büyük bir toz adacığı üstünde buldu. Birkaç metre ötede, sırt çantasından dumanlar çıktı ve yapış yapış bir öbeğe dönüştü. Percy'nin gidecek yeri kalmamıştı.

Tek dizinin üstüne düştü. Annabeth'e koşmasını söylemek istese de konuşamadı. Boğazı kuru yapraklar gibiydi.

Keşke Tartarus'ta su olsaydı diye düşündü. Kendisini iyileştirmek için içine atlayabileceği güzel bir havuz ya da kontrol edebileceği bir nehir olsaydı. Bir şişe güzel içme suyuna da hayır demezdi.

"Sonsuz karanlığı hissedeceksin," dedi Akhlys. "Gece'nin kollarında öleceksin!"

Percy, Annabeth'in bağırdığını, tanrıçaya kurutulmuş drakon eti fırlattığını hayal meyal duyabiliyordu. Beyazlı yeşilli zehir yerde birikmeye devam etti, etrafındaki zehirli göl gitgide genişlerken, bitkilerden ufak ufak ırmaklar oluşmaya başladı.

Göl, diye düşündü. Irmaklar. Su.

Büyük bir ihtimalle, beyni zehirli kokudan pişiyordu ama Percy bir kahkaha patlattı. Zehir sıvıydı. Su gibi hareket ediyorsa, kısmen de olsa su demekti.

İnsan bedeninin büyük bir kısmının sudan oluştuğunu öğrendiği bir fen dersi geldi aklına. Roma'da Jason'ın ciğerlerinden su boşalttığını hatırladı... *Onu* kontrol edebiliyorsa, neden diğer sıvıları da kontrol edemeyecekti?

Çılgınca bir fikirdi. Poseidon deniz tanrısıydı, her yerdeki sıvıların tanrısı değil.

Ama Tartarus'un kendine özgü kuralları vardı. Ateş içilebiliyordu. Zemin, karanlık bir tanrının bedeniydi. Hava asitliydi ve melezler dumandan oluşan cesetlere dönüşebiliyorlardı.

Eee, o zaman neden denemeyecekti? Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

Dört bir yandan ona yaklaşmakta olan zehirli sulara baktı. Öylesine çok yoğunlaştı ki, içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Sanki midesinde kristal bir küre çatlamıştı.

İçine bir ılıklık yayıldı. Zehir akıntısı birden durdu.

Dumanlar öteye dağıldı, tanrıçaya doğru ilerledi. Zehir gölü de tanrıçaya doğru minik dalgalar ve çizgiler çizerek ilerlemeye başladı.

"Bu da ne?" diye cıyakladı Akhlys.

"Zehir," dedi Percy. "Uzmanlık alanın bu değil miydi?"

Percy orada durdu, öfkesinin içinde kaynadığını hissetti. Zehir sel,



tanrıçaya doğru ilerlerken, tanrıça dumandan öksürmeye başladı. Gözleri daha da sulandı.

Hah, güzel, dedi Percy içinden. Daha fazla su.

Tanrıçanın burnunun ve boğazının kendi gözyaşlarıyla dolduğunu hayal etti.

Akhlys öğürdü. "Ben..." Zehir dalgası ayaklarına ulaştı, kızgın bir demire damlamış gibi cızırdadı. Tanrıça cıyaklayıp geriye doğru sendeledi.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth.

Zehir onun peşinde olmadığı halde, uçurumun kenarına doğru ilerledi. Dehşete kapılmış gibiydi. Percy, Annabeth'in *ondan* korktuğunu birkaç saniye sonra anladı.

"Dur..." diye yalvardı Annabeth boğuk bir sesle.

Percy durmak istemiyordu. Tanrıçayı boğmak istiyordu. Kendi zehrinde boğulduğunu görmek istiyordu. Acı'nın ne kadar acıya dayanabildiğini görmek istiyordu.

"Percy, lütfen..." Annabeth'in yüzü hâlâ solgundu ve bir ceset gibiydi ama gözleri, eskisi gibiydi. Bakışlarındaki acı, Percy'nin öfkesinin dinmesini sağladı.

Tanrıçaya baktı. Zehrin gitmesini emretti ve uçurumun kenarına doğru ilerlemesi için ufak bir patika oluşturdu.

"Git!" diye böğürdü Percy.

Sıska bir hortlak olarak Akhlys canı istediğinde gayet hızlı koşabiliyordu. Apar topar patikaya koştu, yere kapaklandı, sonra tekrar ayağa kalkıp hızla karanlığa karıştı.

O gider gitmez, zehir birikintileri de yok oldu. Bitkiler toza dönüşüp etrafa saçıldı.

Annabeth sendeleyerek yanına gitti. Dumanla kaplı bir ceset gibi görün-

se de Percy'nin kollarını tuttuğunda, kendini yeterince katılaşmış hissetti.

"Percy, lütfen bir daha asla..." Hıçkırdı. "Bazı şeylerin kontrol edilmemesi gerek. Lütfen."

Percy'nin tüm bedeni güçle karıncalanıyordu ama öfkesi dinmek üzereydi. İçindeki kırık camın kenarları da düzelmeye, pürüzsüzleşmeye başlamıştı.

"Peki," dedi. "Tamam."

"Bu uçurumdan uzaklaşmalıyız," dedi Annabeth. "Akhlys bizi buraya kurban olarak getirdiyse..."

Percy düşünmeye çalıştı. Etrafındaki Ölüm Sisi'yle hareket etmeye alışmaya başlamıştı. Daha katı, daha kendi gibi hissediyordu. Ama zihni hâlâ pamukla doldurulmuş gibiydi.

"Bizi geceye yedirmek gibi bir şey demişti," dedi. "Ne demek istemiş olabilir?"

Isı birden düştü. Karşılarındaki boşluk nefesini dışarı verir gibi oldu.

Percy, Annabeth'in kolundan tutup onu uçurumun kenarından öteye çekerken, boşluktan bir şey çıktı. Öylesine boş ve gölge gibi bir şekildi ki, Percy *karanlık* sözcüğünün ne anlama geldiğini ilk kez kavradığını hissetti.

"Sanırım, büyük G harfiyle yazılan Gece'yi demek istedi. Ne de olsa, tek Gece benim," dedi yumuşacık bir kadın sesi.



# XLIX

# LEO

Leo'ya göre, uçmaktan çok yere çakılmakla geçmişti vakit.

Sık yere çakılanlar için bir ödül kartı olsaydı, Leo'nunki çift platin seviyesi olurdu.

Bulutların arasından tepetaklak düşerken, bilinci yerine geldi. Göğe fırlatılmadan önce, Khione'nin onunla dalga geçtiğini hayal meyal hatırlıyordu. Onu görmemişti ama kar cadısının sesini asla unutamazdı. Ne kadar yükseğe çıkmaya devam ettiğini bilmiyordu ama bir noktada soğuktan ve oksijensizlikten bayılmış olmalıydı. O sıradaysa, hızla yere düşüyor, en büyük çakılmasına doğru ilerliyordu.

Bulutlar düşmesi için aralandılar. Çok, çok aşağıda, denizin parıltısını gördü. *2. Argo*'dan hiç iz yoktu. Herhangi bir tanıdık olan ya da olmayan sahil şeridi göremedi ama ufukta minnacık bir ada vardı.

Leo uçamazdı. Suya çarpmadan önce, olsa olsa birkaç dakikası daha vardı, sonra *foş ve çatırt* olacaktı.

Leo'nun Epik Baladı'nın bu sonu hoşuna gitmemişti.

Elinde hâlâ Arşimet küresinin olduğunu görünce şaşırmadı. Bilinci yerinde olsa da, olmasa da, hayattaki en değerli eşyasını asla bırakmazdı. Biraz uğraştıktan sonra alet kemerinden bant çıkarıp küreyi göğsüne yapıştırdı. Bu haliyle, düşük bütçeli bir Demir Adam'ı andırıyordu ama en azından elleri serbest kalmıştı. Derhal işe koyuldu, küreyi kurcaladı, büyülü alet kemerinden işe yarayabileceğini düşündüğü her şeyi çıkardı: bir mobilya örtüsü, metal uzatma halatları, biraz ip ve örme halkaları.

Düşerken bir şeyler yapmak neredeyse imkânsızdı. Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Aletlerini, vidaları ve örtüyü elinden almak istiyordu ama Leo en sonunda eğreti bir çerçeve yapmayı başardı. Kürede bir delik açtı, iki tel çıkardı ve bunları elindeki kol çubuklarına bağladı.

Suya çarpmasına ne kadar kalmıştı? Bir dakika belki?

Kürenin kontrol düğmesini çevirdi ve küreyi harekete geçirdi. Birkaç bronz tel daha küreden dışarı fırladı; sanki Leo'nun neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel bir biçimde anlamıştı. Kablolar kanvas örtüyü bağladı. Çerçeve de kendi başına genişledi. Leo bir kutu gazyağı ile lastik bir tüp çıkardı ve bunları kürenin ona inşa etmesinde yardımcı olduğu yeni aç makineye akıttı.

Son olarak kendisine halattan bir kement yaptı ve X biçimindeki çerçeve sırtına oturacak biçimde yer değiştirdi. Deniz gitgide yaklaşıyordu: Suratına çarpıp onu öldürecek olan engin parıltı gibi görünüyordu.

Kendinden emin bir biçimde bağırdı ve kürenin aşırı güç düğmesine bastı.

Motor öksürük sesine benzer bir ses çıkarıp çalıştı. Eğreti kanat dönmeye başladı. Kanvas kanatlar döndü fakat çok ağır dönüyorlardı. Leo'nun kafası dosdoğru denize dönüktü. Çarpmasına da olsa olsa otuz saniye kalmıştı. En azından, etrafta kimseler yok, diye düşündü. Yoksa sonsuza dek bir melez şakası olabilirdim. *Leo'nun aklından geçen son şey neydi? Akdeniz.*



Birden göğsüne bağladığı küre ılındı. Kanatlar daha hızlı dönmeye başladı. Motor yine öksürdü ve Leo yana dönüp havayı böldü.

"EVET!" diye bağırdı.

Dünyanın en tehlikeli kişisel helikopterini başarıyla inşa etmişti. Uzaktaki adaya doğru hızla yönelse de hâlâ çok hızlı düşüyordu. Kanatlar titredi. Kanvas örtü gerildi.

Sahile birkaç yüz metre kalmıştı ki, küre bir kor gibi ısındı ve helikopter her yöne alevler saçarak patladı. Leo ateşe karşı bağışıklık sahibi olmasaydı, kömüre dönmüş olurdu. Havadaki patlama aslında hayatını kurtarmıştı. Patlama onu yanlamasına öteye fırlatırken, alevler saçan helikopteri de son sürat kıyıya doğru ilerledi. Yere çarpınca da müthiş bir *GÜM!* sesi duyuldu.

Leo hâlâ hayatta olduğuna şaşırarak gözlerini açtı. Kumda bir küvet büyüklüğündeki bir kraterin içinde oturuyordu. Birkaç adım ötede, kalın ve kapkara bir duman sütunu daha büyükçe bir kraterden göğe doğru yükseliyordu. Kıyının büyük bir kısmı da yanan daha küçük enkaz parçalarıyla kaplıydı.

"Kürem." Leo göğsüne vurdu. Küre orada değildi. Bant ve ip kemendi erimişti.

Apar topar ayağa kalktı. Kemiklerinin hiçbiri kırılmamışa benziyordu ama zaten Arşimet küresine ne olduğu konusunda daha çok endişeliydi. Eşsiz eşyasını alevler saçan ve otuz saniye ömrü olan bir helikopter yapmak için yok ettiyse, o aptal kar kraliçesi Khione'nin peşine düşüp kafasına bir İngiliz anahtarı indirecekti.

Sendeleyerek sahilde yürümeye başladı, etrafta neden turistler ya da oteller olmadığını merak etti. Ada harika bir tatil beldesine benziyordu: Masmavi suları ve yumuşacık beyaz kumları vardı. Belki de ıssız

bir adaydı. Dünyada *hâlâ* ıssız adalar var mıydı? Belki de Khione onu Akdeniz'in dışına yollamıştı. Bora Bora'da bile olabilirdi.

Daha büyük olan krater yaklaşık olarak üç metre derinliğindeydi. En dibinde, helikopterin kanatları hâlâ dönmeye çalışıyordu. Motordan dumanlar çıkıyordu. Pervane de üstüne basılmış bir kurbağa gibi vırak-lıyordu ama *vay canına*... Telaşla yapılan bir iş olmasına rağmen son derece etkileyiciydi.

Belli ki helikopter bir şeye çarpmıştı. Kraterin etrafında kırık ahşap mobilyalar, paramparça olmuş porselen tabaklar, yarısı erimiş kalay kadehler ve yanan keten peçeteler vardı. Leo neden bu kadar şık şeylerin sahilde olduğundan emin değildi ama en azından ada ıssız değildi.

En sonunda, Arşimet küresini gördü. Üstünden dumanlar çıkıyordu ve yanmıştı ama hâlâ sağlamdı ve enkazın ortasında mutsuz sesler çıkarıyordu.

"Küre!" diye bağırdı Leo. "Babana gel!"

Kraterin en dibine inerek küreyi eline aldı. Sonra yere çöktü, bağdaş kurdu ve aleti ellerinin arasına aldı. Kürenin bronz yüzeyi çok sıcaktı ama Leo'nun umurunda değildi. Küre hâlâ tek parça halinde olduğuna göre, onu kullanabilirdi.

Şimdi, bir de nerede olduğunu ve arkadaşlarına nasıl geri dönebileceğini anlayabilse...

Bir kız sesi onu düşüncelerinden sıyırdığında, ihtiyacı olabilecek aletleri düşünmeye çalışıyordu.

"*Ne* yapıyorsun? Yemek masamı havaya uçurdun!"

Leo içinden *Eyvah*, dedi.

O güne dek, birçok tanrıçayla karşılaşmıştı ama kraterin kenarından öfkeyle ona bakan kız gerçekten de bir tanrıçaya *benziyordu*.



Üstünde kolsuz Yunan tarzı beyaz renkli bir elbise, bir de altından örülmüş bir kemer vardı. Saçları uzun, düz ve altın kahverengiydi. Neredeyse Hazel'ın tarçın rengi saçlarıyla aynıydı ama Hazel'la olan benzerliği orada sona eriyordu. Kızın suratı süt beyazıydı, koyu renkli badem biçimli gözleri ve dolgun dudakları vardı. On beş yaşında görünüyordu, Leo'yla aynı yaşta olabilirdi, çok da güzeldi ama yüzündeki o öfkeli ifade, Leo'ya gittiği her okulda arkadaşlık kuramadığı tüm popüler kızları hatırlatıyordu. Bu kızlar onunla dalga geçer, çok dedikodu yapar ve çok üstün olduklarını düşünürlerdi. Ayrıca, hayatını karartmak için de ellerinden geleni artlarına koymazlardı.

Leo ondan anında hoşlanmadığını hissetti.

"Ay, pardon!" dedi. "Az önce gökten düştüm de. Havadayken bir helikopter inşa ettim, sonra helikopter alev aldı, buraya düştü ve nereyse parçası kalmadı. Ama tabii, biz şimdi yemek masandan söz edelim!"

Yarısı erimiş bir kadehi eline aldı. "Masum melezlerin havadan düşüp çarpabileceği bir kumsala neden insan bir masa kurar ki? Kim, yahu *kim*?"

Kız yumruklarını sıktı. Leo kızın kraterin dibine inip suratına bir tane patlatacağından emindi. Ama kız göğe baktı.

"CİDDEN Mİ?" diye bağırdı bomboş mavi göğe. "Beni *daha* da mı lanetlemek istiyorsun? Zeus! Hephaistos! Hermes! Hiç utanmıyor musunuz?"

"Şey..." Leo kızın suçlamak için üç tanrıyı seçtiğini, bunlardan birinin de kendi babası olduğunu fark etti. Bunun iyiye işaret olmadığını düşündü. "Dinlediklerini sanmam. Biliyorsun ya, şu kişilik bölünmesi-"

"Göster kendini!" diye bağırdı kız göğe doğru, Leo'yu duymazdan gelerek. "Sürgünde olmam yetmiyor mu? Tanışmama izin verilen birkaç *iyi* kahramanı elimden aldığınız yetmiyor mu? Bana bunu yollamanın

komik olduğunu mu sanıyorsunuz? Mangalda kızarmış gibi görünen bu süklüm püklüm çocuğu huzurumu bozmak için mi yolladınız? HİÇ KOMİK DEĞİL! Geri alın onu!"

"Hey, tatlım," dedi Leo. "Ben hâlâ buradayım."

Kız köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kükredi. "*Sakın* bana Tatlım deme! *Derhal* o delikten çık ve seni adamdan atabilmem için benimle gel!"

"Eh, bu kadar nazikçe soruyorsan..."

Leo bu çılgın kızın neden o kadar öfkelendiğini anlamamıştı ama umurunda da değildi. Kız adadan kurtulmasına yardım edecekse, sorun yoktu. Yanmış küresini alıp kraterden çıktı. Tepeye vardığında, kız çoktan kıyıya doğru yürümeye başlamıştı. Leo ona yetişmek için koştu.

Kız tiksintiyle yanan enkazı işaret etti. "Burası el değmemiş bir sahildi! Ne hale getirdin bak."

"Evet, benim hatam," diye mırıldandı Leo. "Keşke diğer adalara çarpsaydım. Ama bir dakika... Başka ada yok ki!"

Kız homurdanıp suyun kenarına doğru ilerlemeye devam etti. Leo'nun burnuna hafif bir tarçın kokusu geldi. Kızın parfümü olabilir miydi? Umurunda değildi gerçi. Saçları insanı büyüleyen bir biçimde sırtında dalgalanıyordu ama bu da umurunda değildi.

Denize göz gezdirdi. Düşerken gördüğü gibi, ufka kadar başka bir kara ya da gemi görmedi. Adaya bakınca, iç karada ağaçlıklı yeşil alanlar gördü. Bir patika, bir selvi koruluğuna açılıyordu. Leo koruluğun nereye kadar uzandığını merak etti. Muhtemelen kızın gizli ini oradaydı; düşmanlarını oraya götürüp kızartıyor, sonra onları sahildeki masasında yiyordu.

Leo öylesine düşüncelere dalmıştı ki, kızın durduğunu fark etmedi. Ona çarptı.

"Öff!" Kız, denize düşmemek için dönüp Leo'nun kollarını tuttu.



Elleri hayatını kazanmak için ağır iş yapmış gibi güçlüydü. Kampta, Hephaistos kulübesindeki kızların da elleri öyle güçlü olurdu ama bu kız, Hephaistos'un kızlarına hiç benzemiyordu.

Kız koyu renkli, badem biçimli gözlerini ondan birkaç santim ötede gözlerine dikti. Tarçın kokusu ona *abuela*'sının dairesini hatırlattı. Vay be, senelerdir orayı düşünmemiştim, dedi içinden.

Kız onu geriye itti. "Tamam. Burası iyi. Şimdi bana gitmek istediğini söyle."

"Ne?" Leo'nun beyni hâlâ mecburi iniş yüzünden sersemlemiş durumdaydı. Kızı doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"*Gitmek* istiyor musun?" dedi kız. "Mutlaka gidecek bir yerin vardır!"

"Şey... Evet. Arkadaşlarımın başı dertte. Gemime geri dönmem gerek ve-"

"Tamam," dedi kız aksi bir tavırla. "*Ogygia'dan gitmek istiyorum* de o zaman."

"Şey, tamam." Leo nedenini bilmiyordu ama kızın ses tonu onu incitmişti... Bu da aptalcaydı, çünkü kızın ne düşündüğü umurunda değildi. "Gitmek istiyorum... Senin dediğinden işte."

"O-ci-ci-ya." Kız sözcüğü ağır ağır, Leo beş yaşındaymış gibi telaffuz etti.

"O-ci-ci-ya'dan gitmek istiyorum," dedi Leo.

Kız derin bir oh çekti. "Güzel. Bir saniye sonra büyülü bir sal belirecek. Seni gitmek istediğin yere götürecek."

"*Kimsin* sen?"

Kız yanıt verecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Önemli değil. Yakında gitmiş olacaksın. Yanlışlıkla geldiğin belli."

Bak, bu beni incitti işte, dedi Leo içinden.

Yanlışlık olduğunu kendisi de yeteri kadar düşünmüştü. Bir melez

olarak bu görevde yer alarak ve genel olarak hayatta. Karşısına tesadüfen çıkan çılgın bir tanrıçanın bunu teyit etmesi gerekmiyordu.

Bir adadaki bir kızla ilgili bir Yunan efsanesi geldi aklına... Arkadaşlarından biri ondan söz etmiş olabilir miydi? Önemli değildi. Kız onu öldürmedikten sonra bunun bir önemi yoktu.

"Her an gelebilir..." Kız gözlerini denize dikti.

Görünürlerde büyülü bir sal yoktu.

"Belki de trafik sıkışmıştır," dedi Leo.

"Bir terslik var." Kız göğe baktı. "Çok büyük bir terslik var!"

"Eee? B planı nedir?" dedi Leo. "Yanında bir cep telefonu falan-"

"Öff!" Kız arkasını dönüp iç karaya doğru yürümeye başladı. Patikaya varınca da ağaç koruluğuna daldı ve gözden kayboldu.

"Peki," dedi Leo. "Kaçmayı da seçebilirsin."

Alet kemerinin ceplerinden biraz halat ve bir kanca çıkardı; sonra Arşimet küresini kemerine bağladı.

Denize baktı. Hâlâ ortada büyülü sal falan yoktu.

Orada durup bekleyebilirdi ama aç, susuz ve yorgundu. Dahası, gökten düşüşü de onu epey hırpalamıştı.

Kız ne kadar güzel kokarsa koksun, o çılgının peşinden gitmek de istemiyordu.

Öte yandan, gidecek başka bir yeri yoktu. Kızın bir yemek masası olduğuna göre, yiyeceği de olmalıydı. Fakat Leo'nun orada olmasına sinir olduğu açıktı.

"Onu gıcık etmek çok zevkli ama," dedi Leo.

Kızın peşinden tepeye doğru yürümeye başladı.

# 1

# LEO

"Kutsal Hephaistos," dedi Leo.

Patika, Leo'nun hayatında gördüğü en güzel bahçeye açılıyordu. Gerçi o güne dek, bahçelerde çok fazla vakit geçirmemişti ama *yine de.* Sol tarafta, bir meyve bahçesi ve asma bahçesi vardı: kırmızılı altın sarısı renkli meyveleri bulunan şeftali ağaçları ılık güneşin altında harika kokuyordu. Özenle budanmış asma dalları üzümlerle doluydu, çardaklardan yaseminler fışkırmıştı ve Leo bilmediği bir sürü başka bitki gördü.

Sağ taraftaysa, düzgünce sıralanmış sebze ve baharat bahçeleri vardı; bunlar bronz satirlerin ortadaki bir kâseye su püskürttüğü kocaman, parıltılı bir çeşmenin etrafına birer parmak gibi dizilmişti.

Patikanın sona erdiği arka bahçede, bir mağara yeşillik bir tepenin içine açılıyordu. Kamptaki 9. Depo'ya kıyasla, girişi minnacıktı ama yine de etkileyiciydi. Her iki tarafında, kristal kayalar kazılıp parıltılı Yunan sütunları inşa edilmişti. Bunların üstüne de ipekli beyaz perdeleri tutan bronz bir çubuk takılmıştı.

Leo'nun burnuna güzel kokular hücum etti: selviler, ardıçlar, yaseminler, şeftaliler ve taze baharatlar. Mağaradan gelen koku gerçekten de dikkatini çekmişti. Dana yahnisini andırıyordu.

Girişe doğru yürüdü. Cidden, nasıl oraya gitmezdi ki? Kızı görünce, olduğu yere kalakaldı. Kız, Leo'ya sırtı dönük vaziyette, sebze bahçesinde yere çömelmişti. Bir kürekle öfkeyle toprağı kazarken, kendi kendine mırıldanıyordu.

Leo onu görebilmek için bir taraftan ilerledi. Kızın elinde keskin bir bahçe aleti varken, onu ürkütmek istemedi.

Kız sürekli olarak Antik Yunanca küfürler ediyor ve toprağı kazıyordu. Kollarına, suratına ve beyaz elbisesinin her yerine toprak sıçramıştı ama umurunda değil gibiydi.

Leo bunu takdir edebilirdi. Kız o haliyle daha iyi görünüyordu: Daha az bir güzellik kraliçesi ve daha çok ellerini kirli işlere bulaştırabilen biri gibiydi.

"Bence yeteri kadar kazmışsın," dedi.

Kız gözleri yaşlı ve kızarmış halde ona baktı. "Git buradan."

"Ağlıyorsun," dedi Leo ama kızın ağladığı zaten sır değildi. Yine de onu o halde görünce, kızgınlığı sönüvermişti. Ağlayan birine kızgın kalmak kolay değildi.

"Seni hiç ilgilendirmez," diye mırıldandı kız. "Burası büyük bir ada. Sen... gidip kendine bir yer bul. Beni de yalnız bırak." Eliyle belli belirsiz güneyi işaret etti. "O yöne gidebilirsin belki."

"Demek büyülü sal yok," dedi Leo. "Adadan gitmenin başka bir yolu yok mu?"

"Yok işte!"

"Ne yapacağım o zaman? Ölene dek kumda mı oturacağım?"



"İyi fikir..." Kalipso küreğini yere fırlatıp göğe bağırmaya başladı. "Ama sanırım, burada ölemez, değil mi? Zeus! Hiç komik değil!"

Burada *ölünmüyor* muydu?

"Bir dakika." Leo'nun zihni bir krank mili gibi dönmeye başladı. Bu kızın ne dediğini anlayamıyordu. Tıpkı İspanyollar ya da Güney Amerikalıların İspanyolca konuştuklarında olduğu gibi. Evet, birazcık anlıyordu tabii ama o kadar farklıydı ki, adeta farklı bir dil konuşuyorlardı.

"Bana biraz daha bilgi vermen gerek," dedi. "Ayağına dolaşmamamı istiyorsun bunu anlıyorum. Ben de burada olmak istemiyorum. Ama bir köşede ölüp gidecek değilim. Bu adadan gitmem gerek. Bunun bir yolu *olmalı*. Her sorunun bir çözümü vardır."

Kız acı acı güldü. "Buna hâlâ inanıyorsan yeteri kadar yaşamamışsın demektir."

Kızın bunu söyleyiş şekli, Leo'nun tüylerini diken diken etti. Kız onunla aynı yaşta görünüyordu ama gerçekte kaç yaşında olduğunu düşünmeden edemedi.

"Bir lanetle ilgili bir şeyler diyordun," dedi.

Kız, adam gırtlaklama tekniğini prova edermiş gibi parmaklarını esnetti. "Evet. Ogygia'dan ayrılamıyorum. Babam, Atlas, tanrılara karşı savaştı, ben de ona destek verdim."

"Atlas," dedi Leo. "*Titan* Atlas mı yani?"

Kız gözlerini devirdi. "Evet, seni..." Her ne söyleyecekse vazgeçti. "Burada tutsak kaldım; dolayısıyla, Olimposluları rahatsız edemiyorum. Bir sene kadar önce, İkinci Titan Savaşı'ndan sonra tanrılar düşmanlarını affetmeye ve genel af çıkarmaya söz verdiler. Sözüm ona, Percy onları-"

"Percy," dedi Leo. "Percy Jackson mı?"

Kız gözlerini sımsıkı yumdu. Yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlandı.

Eyvah, dedi Leo içinden.

"Percy buraya gelmiş," dedi.

Kız tırnaklarını toprağa geçirdi. "Be-ben özgür kalacağımı sandım. Bunu umdum... Ama hâlâ buradayım."

Leo olanları hatırlamıştı. Bu hikâyenin bir sır olması gerekiyordu ama doğal olarak tam aksine, kontrol edilemez bir yangın gibi tüm kampa yayılmıştı. Percy, Annabeth'e anlatmıştı. Aylar sonra Percy ortadan kaybolduğunda, Annabeth Piper'a anlatmıştı. Piper da Jason'a anlatmıştı...

Percy bu adayı ziyaret ettiğinden söz etmişti. Ona sırılsıklam âşık olan ve adada kalmasını isteyen bir tanrıçayla karşılaşmıştı ama tanrıça sonunda gitmesine izin vermişti.

"Sen o kızsın," dedi Leo. "İsmini Karayip müziğinden alan."

Tanrıçanın gözleri onu öldürecekmiş gibi öfkeyle parıldadı. "Karayip müziği."

"Evet. Reggae miydi?" Leo başını salladı. "Mereng miydi? Dur, buldum."

Parmaklarını şaklattı. "Kalipso! Ama Percy senin harika biri olduğunu söylemişti. Tatlı ve yardımsever demişti, şey dememişti..."

Kalipso ayağa fırladı. "Evet?"

"Şey, boş ver," dedi Leo.

"Tanrılar seni serbest bırakmayı unutsaydı, sen *tatlı* biri olabilir miydin? Sana bir başka kahraman... *Senin* gibi bir kahraman yollasalardı, sana *gülselerdi*, tatlı davranabilir miydin?"

"Bu, şaşırtmacalı bir soru mu?"

*"Di Immortales!"* Kalipso dönüp mağarasına girdi.

"Hey!" Leo peşinden koştu.



İçeri girdiğinde, aklındaki her şey uçup gitti. Duvarlar rengârenk kristal bloklarından oluşuyordu. Beyaz perdeler, mağarayı pofuduk yastıklar ve el dokuması kilimlerin, tabak tabak meyvelerin bulunduğu ayrı odalara bölüyordu. Bir köşede bir arp, diğer köşede bir dokuma tezgâhı ve fokur fokur kaynayan kocaman, mağarayı leziz kokularla kaplayan bir kazan gördü.

En tuhafı mı? Bu işler kendi kendine yapılıyordu. Havlular havada uçuyor, katlanıyor ve düzgün öbeklere dönüşüyordu. Kaşıklar kendilerini bakır bir lavaboda yıkıyordu. Bu manzara, Leo'ya Jüpiter Kampı'nda ona öğle yemeği servis eden görünmez rüzgâr ruhlarını anımsatmıştı.

Kalipso bir lavabonun başına geçmiş, kollarına bulaşan toprağı yıkıyordu.

Leo'yu görünce kaşlarını çattı ama ona gitmesini söylemedi. Öfkelenemeyecek kadar enerjisi tükenmiş gibiydi.

Leo hafifçe öksürdü. Bu kız ona yardım edecekse, ona iyi davranması gerekiyordu. "Tamam... Neden öfkelendiğini anlayabiliyorum. Muhtemelen bir melezin daha karşına çıkmasını islemiyorsundur. Sanırım, Percy seni terk ettiğinde, pek de hoş-"

"O, sadece sonuncu melezdi," diye kükredi Kalipso. "Ondan önce, Drake isimli korsan gelmişti. Daha önce de Odisseus. Hepsi aynı! Tanrılar bana en yüce kahramanları yolluyorlar, yardım edemeyeceklerimi yolluyorlar ki..."

"Onlara âşık oluyorsun," dedi Leo bir tahminde bulunarak. "Sonra da seni terk ediyorlar."

Kalipso'nun çenesi titredi. "Lanetim bu işte. Bugüne dek, bundan kurtulmayı umuyordum ama hâlâ buradayım. Üç bin seneden sonra hâlâ Ogygia'da tutsağım."

"Üç bin sene." Leo patlayan sakızlardan çiğnemiş gibi ağzının karın-

calandığını hissetti. "Şey, üç bin yaşında birine göre çok güzel görünüyorsun."

"Şimdi de... en kötüsünü yaptılar. *Seni* buraya yollayarak tanrılar resmen benimle dalga geçiyorlar."

Leo içinin öfkeden köpürdüğünü hisseti.

Evet, normaldi. Jason buraya gelmiş olsaydı Kalipso ona âşık olurdu. Kalması için yalvarırdı ama Jason sorumluluklarına bağlı kalır ve Kalipso'nun kalbini kırarak adadan ayrılırdı. O büyülü sal da *kesinlikle* onun için belirirdi.

Ya Leo? O, Kalipso'nun kurtulamadığı sinir bozucu bir misafirdi. Tanrılar ona asla âşık olmazdı, çünkü aynı kulvarda değillerdi. Leo bunu pek umursamıyordu. Kalipso pek onun tipi sayılmazdı. Fazla sinir bozucu ve güzeldi, ayrıca... Neyse, bunun bir önemi yoktu.

"Tamam," dedi. "Seni yalnız bırakacağım. Kendime bir şey inşa edip senin yardımın olmadan bu aptal adadan gideceğim."

Kalipso hüzünle başını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi? Tanrılar ikimize de gülüyorlar. Sal belirmezse, Ogygia'yı kapatmışlar demektir. Sen de benim gibi burada mahsur kaldın. Asla gidemezsin."

# LI

# LEO

En kötüsü ilk birkaç gündü.

Leo dışarıda, yıldızların altında birkaç mobilya örtüsünden yapılmış bir yatakta uyuyordu. Geceleri yazın bir sahilde olsa da hava serinliyordu; bu yüzden, Kalipso'nun yemek masasından geriye kalanlarla ateşler yakmak zorunda kalmıştı. Bu, biraz moralini düzeltmişti.

Gündüzleri, adanın etrafında yürüyordu ama kayda değer hiçbir şey bulamamıştı. Tabii kumsallardan ve her yöne doğru uzanan denizden hoşlanıyorsanız, ayrı konuydu. Denizdeki dalgaların köpüğünde oluşan gökkuşaklarını kullanarak bir İris mesajı yollamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Bir adak sunabilmek için yanında hiç drahmisi yoktu; belli ki tanrıça İris de vidalarla ve cıvatalarla ilgilenmiyordu.

Rüya bile görmüyordu ki, bu da hem onun hem de tüm melezler için alışılmadık bir durumdu. Dolayısıyla dış dünyada neler olup bittiğinden habersizdi. Arkadaşları Khione'den kurtulmuşlar mıydı? Onu arıyorlar mıydı, yoksa görevi tamamlamak için Epirus'a doğru mu gidiyorlardı?

Artık neyi umacağını da bilemiyordu.

*2. Argo*'da gördüğü rüyayı hatırladı ve en sonunda ne anlama geldiğini anladı. Kötü yürekli büyücü kadın ona ya bulutların arasındaki bir uçurumdan atlayacağını ya da hayaletlerin fısıldayarak konuştuğu karanlık bir tünele düşeceğini söylemişti. O tünel, Hades'in Evi'ni temsil ediyor olmalıydı ama artık orayı asla göremeyecekti. Bunun yerine, uçurumdan atlamıştı; gökten bu aptal adaya düşmüştü. Ama rüyasında, Leo'ya bir seçenek sunuluyordu. Gerçek hayattaysa, böyle bir şansı yoktu. Khione onu gemiden aldığı gibi, yörüngeye fırlatmıştı. Büyük bir haksızlıktı.

Orada mahsur kalmanın en kötü yanı ne miydi? Aradan kaç gün geçtiğini hesaplayamaz hale gelmişti. Bir sabah uyandı ve Ogygia'da üç mü, yoksa dört gündür mü bulunduğunu hatırlayamadı.

Kalipso da pek yardımcı olmadı. Leo onu bahçesinde buldu ama Kalipso başını sallamakla yetindi. "Burada zamanı tahmin etmek güçtür."

Harika. Gerçek dünyada bir yüzyıl geçmiş olabilir, Gaia'yla yapılacak savaş iyi ya da kötü sonuçlanmış olabilirdi. Belki de sadece beş dakikadır Ogygia'daydı. Tüm hayatı, arkadaşlarının *2. Argo*'da kahvaltı yaptığı kısacık sürede, orada tükenebilirdi.

Ne yapıp edip adadan kurtulmalıydı.

Kalipso birçok açıdan ona acımıştı. Görünmez uşaklarını bahçenin en ucuna yollayıp ona kocaman kâselerde yahniler ve elma şırasıyla dolu kadehler vermişti. Hatta ona yeni giysiler bile yollamıştı: basit, boyanmamış, muhtemelen kendi dokuduğu pamuklu pantolonlar ve gömlekler. Bunlar üstüne o kadar cuk oturmuştu ki Leo, Kalipso'nun ölçülerini nasıl aldığına şaşırdı. Belki de standart CILIZ ERKEK kodunu kullanmıştı.

Yine de birkaç yeni giysisi olduğuna sevinmişti, çünkü eski giysileri çok kötü kokmuş ve yanmıştı. Leo genellikle alev aldığında, giysilerinin



yanmasını engelleyebilirdi ama bunun için dikkatini bu işe vermesi gerekiyordu. Kamptayken, bazen bunu düşünmediğinde ve kızgın ocakta bir proje üstünde çalıştığında, büyülü alet kemeri haricinde giysilerinin yandığını ve iç çamaşırlarının üstünden dumanlar çıktığını fark ederdi. Biraz utanç verici bir şeydi tabii.

Hediyelere rağmen, Kalipso'nun onu görmek istemediği belliydi. Leo bir keresinde kafasını mağaradan içeri uzatmış ve Kalipso'nun ödünü koparmıştı. Tanrıça bağırıp çağırmaya, kafasına tencereler fırlatmaya başlamıştı.

Evet, tanrıçanın *kesinlikle* Leo'nun takımını tutacağı belliydi!

Leo da bunun üzerine patikanın yakınlarına, kumsalın tepelerle birleştiği yere, daha kalıcı bir kamp alanı kurmuştu. Böylelikle, yemeklerini alacak kadar yakındı,ama Kalipso'nun onu görüp kafasına tencereler fırlatmasına gerek kalmıyordu.

Kendisine değneklerle ve kanvas kumaşla bir duvar yaptı. Bir kamp ateşi çukuru kazdı. Hatta denizde yüzen enkazlardan topladığı parçalarla ve ölü selvi ağacı dallarıyla bir sıra ve çalışma masası bile yapmıştı. Arşimet küresini tamir etmek, temizlemek ve devrelerini düzeltmek için saatler harcadı. Bir pusula da yaptı ama pusulanın iğnesi ne yapsa çılgınlar gibi dönüyordu. Leo orada bir GPS kullanmanın da fayda etmeyeceğini tahmin etti. Bu adanın gözlerden uzak, ayrılması imkânsız bir yer olarak tasarlandığını anlamıştı.

Bologna'da aldığı eski bronz usturlabı hatırladı. Cüceler ona bunu Odisseus'un yaptığını söylemişlerdi. Odisseus'un usturlabı yaptığında bu adayı düşündüğünden şüpheleniyordu ama ne yazık ki Leo onu gemide, Harika Masa Buford'la bırakmıştı. Hem cüceler ona usturlabın bozuk olduğunu söylemişlerdi. Kayıp bir kristal olduğundan söz etmişlerdi...

Sahilde yürüdü, Khione'nin onu neden oraya yolladığını düşündü. Tabii, oraya düşüşü bir tesadüf değilse. Onu neden öldürmemişti? Belki de Khione sonsuza dek boşlukta kalmasını istemişti. Belki de tanrıların Ogygia'yla ilgilenmeyecek kadar etkisiz halde olacaklarını ve adanın büyüsünün bozulacağını da biliyordu. Kalipso bu yüzden hâlâ orada olabilirdi; büyülü salın Leo için gelmemiş olmasının sebebi de bu olabilirdi.

Ya da belki de adanın büyüsü gayet iyi işliyordu. Tanrılar, Kalipso'yu iri yarı cesur kahramanlarına âşık olduktan hemen sonra elinden alıp onu cezalandırıyorlardı. Belki de sorun buydu. Kalipso, Leo'ya *asla* âşık olmayacaktı. Onun gitmesini *istiyordu.* Bu yüzden de kısırdöngüye girmişlerdi. Khione'nin planı buysa... Vay canına. Ciddi ciddi bunu planlamıştı demek.

Derken Leo, bir sabah bir şey keşfetti ve işler daha da karmaşık bir hal aldı.

Leo tepelerde geziniyor, iki kocaman söğüt ağacının arasında akan ufak bir çayı izliyordu. O bölge hoşuna gitmişti. Ogygia'da denizi göremeyeceği ve bir adada mahsur kalmamış gibi rol yapabileceği tek yer orasıydı. Ağaçların gölgesi altında, neredeyse Melez Kampı'na geri dönmüş, 9. Depo'ya doğru yürüyormuş gibi hissediyordu.

Çayın üstünden atladı. Ama yumuşak toprağa basmak yerine, ayakları çok daha sert bir şeye çarptı.

ÇIN.

Metaldi.

Leo heyecanla toprağı kazdı ve karşısına bronz bir şey çıktı.

"Vay be." Çöpleri karıştırıp bir şey bulan bir çatlak gibi sırıttı.

O şeyin neden orada olduğunu bilmiyordu. Hephaistos hep ilahi



atölyesinden arta kalanları bir yere atar, toprağı artık metallerle kirletirdi ama bunların Ogygia'ya kadar gelmiş olması mümkün müydü?

Leo bir avuç dolusu tel, birkaç eğik dişli, hâlâ işe yarayabilecek bir kol ve birkaç tane de dövülmüş İlahi bronz plakası buldu. Bunların en küçüğü bir içki kadehi büyüklüğündeydi, en büyüğüyse bir savaş kalkanı kadardı.

Pek bir şey sayılmazdı; yani, 9. Depo ya da *2. Argo*'daki malzemelerine kıyasla, elinde önemli bir şey yoktu. Ama kumdan ve taşlardan daha iyiydi.

Selvi ağaçlarının dallarının arasından göz kırpan güneş ışığına baktı. "Baba? Bunları buraya benim için sen yolladıysan, teşekkürler. Sen yollamadıysan... yine de teşekkürler."

Hazinelerini toparladı ve kamp alanına götürdü.

Ondan sonra günler daha çabuk ve çok daha gürültülü geçti.

Leo kendine önce çamur tuğlalardan bir ocak yaptı, her birini kendi ellerinin ateşini kullanarak pişirdi. Bir örs zemini olarak kullanabileceği kocaman bir taş buldu ve bir şeyleri dövmek için kullanabileceği bir levha yapmasına yetecek kadar çiviyi alet kemerinden çıkardı.

Bunu tamamladıktan sonra İlahi bronz parçaları yeniden şekillendirmeye koyuldu. Her gün, kayadan örsü kırılana ya da tokmakları eğrilene veya ateş yakacak çalı çırpısı kalmayana dek çekici bronz parçaların üstünde gümledi.

Her gece, kan ter içinde, isle kaplanmış bir halde yatağına yığıldı ama kendini harika hissetti. En azından çalışıyor, sorununu çözmeye çalışıyordu.

Kalipso yanına ilk geldiğinde, gürültüden şikâyet etmişti.

"Duman ve ateş," dedi. "Gün boyunca, metalleri dövüyorsun. Kuşları korkutup kaçırıyorsun!"

"Eyvah, kuşlar kaçmasın!" diye homurdandı Leo.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Leo başını kaldırınca, neredeyse çekiciyle başparmağını ezecekti. O kadar uzun süredir metale ve ateşe bakmıştı ki, Kalipso'nun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. İnsanı *sinir edecek* derecede güzeldi. Güneş ışığı saçlarına yansır, beyaz eteği bacaklarının etrafında dalgalanırken, tek kolunun altında üzüm ve fırından yeni çıkmış ekmeklerle orada duruyordu.

Leo guruldayan midesini duymazdan gelmeye çalıştı.

"Bu adadan gitmeyi *umuyorum*," dedi. "Sen de bunu istemiyor musun?"

Kalipso kaşlarını çattı. Sepetini Leo'nun eğreti yatağının yanına bıraktı. "İki gündür bir şey yemedin. Biraz mola ver de, bir şeyler *ye*."

"İki gündür mü?" Leo zamanın ne kadar hızlı geçtiğini fark etmemiş ve buna şaşırmıştı, çünkü yemek yemeyi çok severdi. Kalipso'nun bunu *fark etmiş* olmasınaysa daha da çok şaşırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Daha sessizce metal dövmeye çalışırım."

"Hah." Kalipso ona pek inanmış gibi değildi.

Ama sonra bir daha gürültüyle ya da dumanla ilgili şikâyet etmedi.

Bir sonraki gelişinde, Leo ilk projesinin son ayarlamalarını yapıyordu. Kalipso tam arkasında konuşana dek, onun geldiğini fark etmedi.

"Sana bir şey..."

Leo irkildi, elindeki telleri düşürdü. "Bronz boğalar aşkına be kızım! Bir daha sakın öyle gizlice yanıma gelme!"

Kalipso o gün kırmızılara bürünmüştü; Leo'nun en sevdiği renkti. Ama kırmızı giymiş olmasının Leo'yla hiçbir ilgisi yoktu tabii. Bu renk Kalipso'ya yakışmıştı. Bunun da bir önemi yoktu.



"*Gizlice* gelmedim," dedi. "Sana bunları vermek için gelmiştim."

Kolunda katlı duran giysileri gösterdi; yeni bir kot pantolon, beyaz renkli bir tişört, bir tane de askeri tarz ceket... Bir dakika, bunlar zaten *Leo'nun* giysileriydi ama olamazdı. Orijinal asker ceketi aylar önce yanmıştı. Dahası, Ogygia'ya düştüğünde, üstünde o ceketi *yoktu*. Ama Kalipso'nun elindeki giysiler tıpkı Leo'nun Melez Kampı'na ilk gittiği gün üstündeki giysilere benziyordu. Sadece bunlar, biraz daha büyüktü ve üstüne daha iyi uyması için yeniden dikilmişti.

"Nasıl olur?" dedi.

Kalipso giysileri yere bıraktı ve Leo tehlikeli bir canavarmış gibi geriledi. "Eh, biraz büyüden anlarım. Sana verdiğim giysileri yakıp duruyorsun; o yüzden daha az yanan bir şeyler dokumak istedim."

"Bunlar yanmıyor mu?" Leo kot pantolonu eline aldı. Sıradan bir kumaş gibiydi.

"Tamamıyla ateşe dayanıklı," dedi Kalipso. "Hem temiz kalıyorlar hem de kilo alırsan üstüne uymaları için genişliyorlar."

"Teşekkürler." Leo bunu alaycı bir biçimde söylemek istese de gerçekten etkilenmişti. Leo birçok şey yapabilirdi ama yanmayan, kendini temizleyen giysiler bunların arasında değildi. "Anladım... Demek en sevdiğim kıyafetin aynısını yaptın. N'aptın, Google'dan beni mi arattın yoksa?"

Kalipso kaşlarını çattı. " O sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Yapmışsın," dedi Leo. "Hani, neredeyse benimle ilgileniyormuş gibi!"

Kalipso burun kıvırdı. "Sana iki günde bir yeni kıyafetler dokumak istemiyorum. Leş gibi kokmanı ve üstünden dumanlar tüten paçavralarınla adamda dolanmanı da istemiyorum."

"Ha, tabii," diye sırıttı Leo. "Bana ciddi ciddi ısınmaya başladın."

Kalipso'nun yüzü daha da kızardı. "Hayatımda tanıdığım en tahammül edilmez insansın! Ben sadece iyiliğinin karşılığını ödemeye çalışıyordum. Çeşmemi tamir etmişsin."

"O mu?" dedi Leo gülerek. O sorun öylesine basitti ki, neredeyse hallettiğini unutmuştu. Bronz satirlerden biri yana kaymıştı ve su basınçlı gelmiyordu. Bu yüzden de, sinir bozucu bir tık sesi çıkarıyor, aşağı yukarı oynadığında çın çın ötüyor ve havuzun kenarından dışarı su püskürtüyordu. Birkaç alet çıkarıp çeşmeyi iki dakikada tamir etmişti. "Zor bir iş değildi. Bir şeylerin düzgün çalışmaması hoşuma gitmez."

"Ya mağaranın girişindeki perdeler?"

"Çubuk düzgün değildi."

"Ya bahçe aletlerim?"

"Bak, sadece makasları biraz biledim. Kör bir bıçakla asma dallarını kesmek tehlikelidir. Budayıcıların menteşelerinin yağlanması gerekir ve-"

"Aaa, şimdi anladım," dedi Kalipso, Leo'nun sesini gayet başarıyla taklit ederek. "Ciddi ciddi bana ısınmaya başladın."

Leo hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemedi. Kalipso'nun gözleri ışıldıyordu. Tanrıçanın onunla dalga geçtiğini biliyordu ama nedense sözlerinin ardında kötü bir niyet yok gibiydi.

Leo'nun çalışma tezgâhını işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

"Ha, bu mu?" Leo az önce Arşimet küresine bağladığı bronz aynaya baktı. Aynanın parlak yüzeyinde gördüğü aksi onu şaşırttı. Saçları uzamış ve daha da kıvırcık olmuştu. Suratı daha ince, daha sert görünüyordu; bunun sebebi muhtemelen yemek yememiş olmasıydı. Gözleri gülümsemediği zaman, biraz karanlık ve azıcık da vahşiydi... Biraz Tarzan'ı andıran bir görünümdü ama epey ufak tefek bir İspanyol Tarzan olabilirdi ancak. Kalipso'nun ondan uzak durmasına şaşmaması gerekirdi.



"Şey, bu bir görme aleti," dedi. "Buna benzer bir şeyi Roma'da, Arşimet'in atölyesinde bulduk. Bunun çalışmasını sağlayabilirsem, belki arkadaşlarımın ne yaptığını öğrenebilirim."

Kalipso başını salladı. "Mümkün değil. Bu ada gözlerden gizli, çok güçlü büyüler sayesinde dünyadan kopuk. Zaman bile burada aynı şekilde işlemiyor."

"Evet, ama dışarıyla bir çeşit iletişimin olmalı. Eksiden asker ceketi giydiğimi nasıl öğrendin mesela?"

Kalipso bu sorudan rahatsız olmuş gibi parmağını saçlarına dolayıp çevirdi. "Geçmişi basit bir büyüyle görmek mümkün. Ama şimdiki zamanla geleceği görmek... O kadar da kolay değil."

"Anladım," dedi Leo. "O halde, izle de gör Bayan Olumlu Düşünce. Bu son iki kabloyu da bağladım mı-"

Bronz plaka parıldadı. Küreden dumanlar yükseldi. Ani bir alev Leo'nun kolunda belirdi. Gömleğini çıkarıp yere fırlattı ve ayağıyla söndürmeye çalıştı.

Kalipso'nun gülmemek için kendini zor tuttuğunu ama omuzlarının sarsıldığını görebiliyordu.

"Tek kelime etme," dedi Leo onu uyarır gibi.

Kalipso, Leo'nun terli, kemikli ve silah yaparken geçirdiği kazalardan dolayı eski yara izleriyle kaplı göğsüne baktı.

"Söyleyecek bir şey yok," dedi. "O cihazın işlemesini istiyorsan, belki de müzikal bir söz denemelisin."

"Tamam," dedi Leo. "Ne vakit bir motor işlemese, etrafında tap dansı yapmaktan hoşlanırım. Her seferinde işe yarar."

Kalipso derin bir nefes alıp şarkı söylemeye başladı.

Sesi Leo'ya serin bir esinti gibi çarptı. Tıpkı Teksas'ta yaz sıcağı biraz

kırıldığında ve hava serinleyip de insanın işlerin düzeleceğine inanmaya başladığı zamanki gibi. Leo sözleri anlamıyordu ama şarkı şikâyet eder ve acı tatlı bir ifadeyle, sanki Kalipso bir daha asla geri gidemeyeceği bir yuvadan bahsediyor gibiydi.

Kalipso'nun şarkısının büyü olduğu belliydi. Ama Medea'nın insanı transa sokan sesi, hatta Piper'ın Büyükonuş'u gibi değildi. Müzik ondan bir şey istemiyordu. Sadece, ona en iyi anılarını hatırlatıyordu: Annesiyle birlikte atölyesinde bir şeyler yapmak, kampta arkadaşlarıyla güneşin altında oturmak gibi. Şarkı ona kampı özletmişti.

Kalipso şarkıyı kesti. Leo salak gibi ona baktığını fark etti.

"İşe yaradı mı?" dedi Kalipso.

"Şey..." Bakışlarını güçlükle tekrar bronz aynaya çevirdi. "Bir şey olmadı. Bir dakika..."

Kürenin yüzeyi parıldadı. Üstünde, holografik görüntüler ışıldıyordu. Leo, Melez Kampı'ndaki kişileri tanıdı.

Ses yoktu ama Ares Kulübesi'nden Clarisse LaRue'nun kampçılara emirler yağdırdığını ve onları sıraya soktuğunu gördü. Leo'nun Dokuzuncu Kulübe'deki kardeşleri etrafta koşuşturuyor, herkese zırhlar giydiriyor, silahlar veriyordu.

Sentor Kheiron bile savaşa gidiyormuş gibi giyinmişti. Sıraların arasında dolanıyor, mor tüylü miğferi parıldıyordu; kürek kemiklerinin üstüne bronz zırhlar geçirmişti. Her zamanki dostane gülümsemesi silinmiş, yüzünü karanlık ve kararlı bir ifade kaplamıştı.

Uzakta, üç yelkenli Yunan savaş gemileri Long Island Körfezi'nde süzülüyor, savaşa hazırlanıyordu. Tepelere mancınıklar yerleştiriliyordu. Satirler tarlalarda devriye geziyor, pegasuslu biniciler havada daireler çi-





ziyor, havadan gelecek saldırılara karşı tetikte bekliyordu.

"Arkadaşların mı?" diye sordu Kalipso.

Leo evet der gibi başını salladı. Suratı uyuşmuş gibiydi. "Savaşa hazırlanıyorlar," dedi.

"Kime karşı?"

"Bak," dedi Leo.

Görüntü değişti. Romalı melezlerden oluşmuş bir birlik, ay ışığıyla aydınlanmış bir asma bahçede ilerliyordu. Uzakta gözüken ışıltılı bir yazıda GOLDSMITH ŞARAPHANESİ yazıyordu.

"Bu tabelayı daha önce de görmüştüm," dedi Leo. "Melez Kampı'ndan çok uzakta değil."

Birden, Romalı birlikler karıştı. Melezler etrafa kaçıştı. Kalkanlar yere düştü. Mızraklar sanki tüm birlik alev saçan karıncaların ortasına düşmüş gibi etrafa fırlatıldı.

Ay ışığının altında, uyumsuz giysileri ve havalı şapkaları olan iki ufak tefek kıllı şekil, hızla ilerledi. Bir anda birçok yerde belirir gibi oldular... Romalıların kafasına vuruyor, silahlarını çalıyor ve pantolonları ayak bileklerine düşsün diye kemerlerini kesiyorlardı.

Leo sırıtmadan edemedi. "Ah, şu tatlı baş belaları! Verdikleri sözü tutmuşlar."

Kalipso eğilip Kerkopları izledi. "Kuzenlerin mi?"

"Ha, ha, ha. Hayır," dedi Leo. "Bologna'da tanıştığım bir çift cüce. Onları Romalıların hızını kesmeleri için yollamıştım, onlar da verdikleri sözü tutmuşlar."

"Ama daha ne kadar dayanabilirler?" dedi Kalipso dalgın dalgın.

İyi soruydu doğrusu. Görüntü tekrar değişti. Leo bu sefer Oktavian'ı gördü. O meşum sarışın, kâhin bozması korkuluk çıktı karşısına. Etrafı

siyah arazi araçları ve Romalı melezlerle dolu bir benzinlikteydi. Elinde kanvas bezine sarılı uzunca bir direk vardı. Örtüyü açınca, direğin tepesindeki altın kartal parıldadı.

"Ay, işte bu hiç iyiye işaret değil," dedi Leo.

"Bir Roma bayrağı," dedi Kalipso.

"Evet. Ama bu bayrak, Percy'nin dediğine göre şimşek de fırlatıyor."

Leo, Percy'nin ismini söyler söylemez, buna pişman oldu. Kalipso'ya baktı. Tanrıçanın gözlerinden ne kadar mücadele ettiğini, duygularını dokuma tezgâhındaki düzenli sıralar gibi kontrol altında tutmaya çalıştığını gördü. Ama Leo'yu en çok şaşırtan, içinde biriken öfke oldu. Bunun nedeni, sırf sinir olmak ya da kıskançlık da değildi. Bu kızın kalbini kırdığı için Percy'ye *kızgındı.*

Dikkatini tekrar holografik görüntülere verdi. Bu sefer, tek bir binici gördü. Jüpiter Kampı'ndan praetoru Reyna'ydı ve açık kahverengi bir pegasusun sırtında bir fırtınanın içinde uçuyordu. Siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Mor pelerini savruluyor, zırhının parıltısını ortaya çıkarıyordu. Kollarındaki ve suratındaki yaralardan kanlar akıyordu. Pegasusun gözleri irileşmiş, çok hızlı gittiği için ağzı aşağı sarkmıştı ama Reyna, kararlı bir biçimde fırtınaya doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Leo görüntüyü izlerken, bulutların arasından vahşi bir grifon çıktı. Pençelerini atın böğrüne geçirdi ve Reyna'yı neredeyse atın sırtından düşürdü. Reyna kılıcını çekip canavarı öldürdü. Birkaç saniye sonra üç tane ventus belirdi. Bunlar etrafları şimşeklerle çevrili, dönüp duran ufak hortumları andıran kötü hava ruhlarıydı. Reyna kararlılıkla bağırıp ruhlara saldırdı.

Sonra bronz aynadaki görüntüler kayboldu.

"Hayır!" diye bağırdı Leo. "Hayır, şimdi olmaz. Bana neler olduğunu göster!" Aynaya vurdu. "Kalipso, tekrar şarkı falan söyleyemez misin?"



Kalipso dik dik ona baktı. "Kız arkadaşın sanırım? Penelope mi? Elizabeth mi? Annabeth mi?"

"Ne?" Leo bu kızı anlamıyordu. Söylediği şeylerin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"O, Reyna. Ayrıca, kız arkadaşım değil! Daha fazlasını görmeliyim! Benim şeye ihtiyacım var-"

*İHTİYAÇ,* dedi ayaklarının altında kükreyen bir ses. Leo sendeledi, birden bir trambolinin üstünde duruyormuş gibi hissetti.

*İHTİYAÇ, aşırı kullanılan bir sözcük.* Dönen bir insan şekli kumlardan dışarı fırladı... Leo'nun en az sevdiği varlık, Çamurların Sahibesi, Lazımlık Prensesi Gaia'ydı.

Leo ona bir çift pense fırlattı. Ne yazık ki tanrıça henüz katı değildi. Pense içinden geçip diğer tarafa düştü. Gözleri kapalıydı ama tam olarak uyuyormuş gibi görünmüyordu. Tozla kaplı şeytani suratında bir gülümseme vardı; adeta en sevdiği şarkıyı dikkatle dinliyor gibiydi. Kumlardan oluşan elbisesi kımıldayıp katlandı ve Leo'ya Atlantik'te savaştıkları o salak karides canavarının üstünde dalgalanan yüzgeçleri hatırlattı. Ama Gaia kesinlikle daha çirkindi.

*Yaşamak istiyorsun,* dedi Gaia. *Arkadaşlarına katılmak istiyorsun. Ama buna ihtiyacın yok evladım. Hiçbir önemi yok. Arkadaşların nasıl olsa ölecek.*

Leo bacaklarının titrediğini hissetti. Bundan nefret etse de o cadaloz ne vakit ona görünecek olsa, kendisini sekiz yaşındayken annesinin tamir atölyesine hapsolmuş, annesi atölyedeki yangının arasında kalmışken ve ısıdan ve dumandan ölürken, Gaia'nın onu yatıştırmaya çalışan sesini dinlerken buluyordu.

"Asıl ihtiyacım *olmayan* şey, söyleyeceğin diğer yalanları dinlemek

Leş Surat. Bana büyük büyükbabamın 1960'larda öldüğünü söylemiştin. Yalan! Bana Roma'da arkadaşlarımı kurtaramayacağımı söylemiştin. Yalan! Bana çok şey söyledin."

Gaia'nın kahkahası yumuşak bir hışırtı, bir çığ meydana geldiğinde tepelerden aşağı ilk düşen toprakların sesi gibiydi.

*Sana daha iyi seçimler yapman için yardım ettim. Kendini kurtarabilirdin. Ama attığın her adımda bana ihanet ettin. Gemini inşa ettin. O aptal göreve katıldın. Şimdi de ölümlü dünya ölürken, elin kolun bağlı bu adada kaldın.*

Leo'nun elleri birden alev aldı. Gaia'nın kumlu suratını eritip cama dönüştürmek istiyordu. Sonra Kalipso'nun elini omzunda hissetti.

"Gaia." Kalipso'nun sesi titremiyordu ve gayet sert çıkıyordu. "Burada istenmiyorsun."

Leo keşke onun kadar kendine güvenerek konuşabilseydim diye düşündü. Sonra bu on beş yaşındaki gıcık kızın aslında bir Titan'ın ölümsüz kızı olduğunu hatırladı.

*Ah, Kalipso*, diye kollarını ona sarılmak için iki yana açtı Gaia. *Bakıyorum da, tanrıların verdiği söze rağmen hâlâ buradasın. Sence neden böyle oldu sevgili torunum? Olimposlular intikam mı alıyorlar, seni bu çelimsiz salakla baş başa bırakıyorlar? Yoksa sırf sana vakit ayırmak istemedikleri için mi unuttular seni?*

Kalipso, Gaia'nın dönüp duran suratına, ta ufka kadar baktı.

*Evet*, diye mırıldandı Gaia anlayışlı bir tavırla. *Olimposlular inançsızdır. İkinci bir şans tanımazlar. Neden hâlâ umut besliyorsun ki? Baban Atlas'ı büyük savaşında savunmuştun, destek vermiştin. Tanrıların yok edilmesi gerektiğini biliyordun. Neden şimdi tereddüt ediyorsun? Zeus'un sana asla yapmayacağı bir teklifte bulunuyorum.*



"Son üç bin senedir neredeydin?" diye sordu Kalipso. "Kaderimle madem bu kadar ilgileniyorsun, neden beni şimdi ziyaret ediyorsun?"

Gaia ellerini iki yana açtı. *Dünya çok yavaş uyanıyor. Savaş kendi vaktini belirler. Ama savaşın seni Ogygia'da atlayacağını sanma. Dünyayı yeniden yarattığımda, bu hapishane de yok olacak.*

"Ogygia yok mu olacak?" Kalipso bu iki sözcüğün bir arada kullanılmasını hayal bile edemiyormuş gibi başını salladı.

*Bu olay gerçekleştiğinde, burada olmana gerek yok*, dedi Gaia. *Derhal bana katıl. Bu çocuğu öldür. Kanını toprağa dök ve uyanmama yardımcı ol. Seni serbest bırakayım ve her dilediğini gerçekleştireyim. Özgürlük. Tanrılara karşı intikam. Bir ödül bile olabilir. Melez Percy Jackson'ı hâlâ istiyor musun? Onu seni için kurtarırım. Tartarus'tan çıkmasını sağlarım. Sonra istersen ona ceza verirsin, istersen seversin. Karar sana kalmış. Şimdi, sadece buraya izinsiz gelen bu çocuğu öldür. Bana olan bağlılığını göster.*

Leo'nun aklından birkaç farklı senaryo geçti. Hiçbiri iyi değildi. Kalipso'nun onu oracıkta gırtlaklayacağından ya da görünmez hizmetkârlarına onu Leo püresi yapmaları için emir vereceğinden emindi.

Neden yapamayacaktı ki? Gaia en büyük anlaşmasını sunuyordu. Sinir bozucu bir tek çocuğu öldür, yakışıklı olanı zahmetsizce elde et!

Kalipso elini Leo'nun Melez Kampı'ndan bildiği üç parmaklı bir hareketle Gaia'ya doğru salladı: Antik Yunanlar kötülüklere karşı böyle korunurlardı. "Burası sırf hapishanem değil büyükanne. Yuvam. Asıl izinsiz giren *sensin*."

Rüzgâr, Gaia'nın şeklini dağıttı, kumları masmavi göğe doğru savurdu.

Leo yutkundu. "Şey, yanlış anlama ama beni öldürmedin. Çıldırdın mı?"

Kalipso'nun gözlerinden büyük bir öfke okunuyordu ama Leo ilk kez

onu öfkelendiren kişinin kendisi olmadığını fark etti. "Arkadaşlarının sana ihtiyacı olmalı, yoksa Gaia seni öldürmemi istemezdi."

"Ben... Şey, haklısın sanırım."

"O halde, işimiz var demektir," dedi Kalipso. "Seni gemine geri yollamalıyız."

# LII

# LEO

Leo kendini çalışkan biri sanırdı. Kalipso ise aklına bir şeyi koydu mu bir makineye dönüşüyordu.

Bir gün içinde, bir haftalık bir yolculuğa yetecek kadar malzeme toparladı: yiyecekler, mataralarca su ve bahçesinden topladığı şifa verici otlar. Ufak bir yata yetecek bir yelken dokudu ve tüm donanıma yetecek kadar halat yaptı.

İkinci güne kadar o kadar çok şey yapmıştı ki, Kalipso, Leo'ya projesinde yardım isteyip istemediğini sordu.

Leo kafasını kaldırıp yeni yeni tamamlamaya başladığı devre panelinden ona baktı. "Seni tanımıyor olsaydım, benden kurtulmak için can attığını söyleyebilirdim."

"Bu da işin bonusu," dedi Kalipso. Bir kot pantolon ve eski püskü bir tişört giyip çalışmaya hazır halde yanına gelmişti. Leo ona neden giysilerini değiştirdiğini sorunca, Leo için hazırladığı giysilerden sonra bunların ne kadar pratik olduğunu gördüğünü iddia etmişti.

Üstündeki kot pantolonla pek de bir tanrıçaya benzemiyordu. Tişörtü sanki kısa süre önce dönen Gaia'yla karşılaşmış gibi çim ve toprak lekeleriyle kaplıydı. Ayakları çıplaktı. Karamel renkli saçlarını geriden bağlamıştı; dolayısıyla, badem biçimli gözleri daha da iri ve büyüleyici görünüyordu. Elleri halatlarla uğraşmaktan nasır bağlamış ve yara bere içinde kalmıştı.

Leo ona bakarken, midesinde ne olduğunu anlayamadığı tuhaf bir şey hissetti.

"Eee?" dedi Kalipso.

"Eee, ne?"

Kalipso devrelere baktı. "Yardım edebilir miyim? Nasıl gidiyor?"

"Ha, şey, sanırım idare ediyorum. Bu şeyi gemiye bağlayabilirsem, dünyaya geri dönebilmem gerekir."

"Şimdi, ihtiyacın olan tek şey bir tekne."

Leo onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Orada olduğu için ona hâlâ sinir olup olmadığını ya da kendisi de gidemeyeceği için kızgın olup olmadığını bilemedi. Sonra toparladığı onca malzemeye baktı. Bunlar, iki kişiye birkaç gün boyunca yeterdi.

"Gaia'nın dedikleri..." Tereddüt edip sustu. "Yani, bu adadan gitmekle ilgili olarak dedikleri... Denemek ister misin?"

Kalipso kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey... Yanımda gelmenin eğlenceli olacağını söylemiyorum, sürekli olarak mızmızlanıp bana dik dik bakıyorsun. Ama bunu denemek istersen, dayanabilirim sanırım."

Kalipso'nun yüz ifadesi birazcık yumuşadı.

"Ne kadar da asil bir düşünce," diye mırıldandı. "Ama hayır, Leo. Seninle gelmeye çalışırsam, çok düşük olan kaçma olasılığın da sıfıra iner.



Tanrılar beni burada tutabilmek için, adaya çok eski bir büyü yaptılar. Bir kahraman gidebilir. Ama ben gidemem. Önemli olan, Gaia'yı durdurabilmen için seni özgürlüğüne kavuşturmak. Gerçi sana ne olduğu umurumda değil," dedi hemen. "Ama dünyanın kaderi söz konusu."

"Neden umurunda?" diye sordu Leo. "Yani, dünyadan o kadar süre ayrı kalmışsın ki."

Kalipso, Leo'nun mantıklı bir soru sorduğuna şaşırmış gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Sanırım, bana ne yapılması gerektiğinin ister Gaia, ister başka biri tarafından söylenmesinden hoşlanmıyorum. Bazen tanrılardan ne kadar nefret etsem de, son üç bin senedir onların Titanlardan daha iyi olduğunu anladım. Hele gigantlardan *kesinlikle* daha iyiler. En azından, tanrılar iletişimi kesmediler. Hermes bana her zaman çok iyi davrandı. Baban Hephaistos da sık sık ziyarete geldi. O, iyi biri."

Leo onun bu dalgın ses tonuna ne anlam vereceğini bilemedi. Kalipso neredeyse babasından değil, *ondan* söz ediyor gibiydi.

Kalipso elini uzatıp Leo'nun ağzını kapadı. Leo ağzının açık olduğunu fark etmemişti.

"Şimdi, sana nasıl yardım edebilirim?" dedi Kalipso.

"Hmm." Leo projesine baktı ama konuştuğunda, Kalipso ona yeni giysiler yaptığından beri aklında dönüp duran fikri anlattı. "Şu ateş almayan kumaş var ya? O kumaştan bana ufak bir çanta yapabilir misin?"

Ona istediği boyutları söyledi. Kalipso sabırsızlıkla elini salladı. "Sadece birkaç dakikamı alır. Sana görevinde yardımı dokunacak mı?"

"Evet. Hayat kurtarabilir. Şey, bir de mağaradan bir parça kristal kesebilir misin? Büyük bir şeye ihtiyacım yok."

Kalipso kaşlarını çattı. "Tuhaf bir istek."

"Yaparsan sevinirim."

"Pekâlâ. Olmuş say. Bu gece, ellerimi yıkadıktan sonra tezgâhta kumaşı dokurum. Ama şu anda, ellerim kirliyken ne yapabilirim?"

Nasırlı, kirli ellerini gösterdi. Leo ellerini kirletmekten çekinmeyen bir kızdan daha çekici bir kız *olabileceğini* düşünemiyordu. Ama tabii, bu genel bir düşünceydi. Kalipso'yla bir alakası yoktu. Tabii ki yoktu.

"Şey, biraz daha bronz tel örebilirsin. Ama bu biraz özel-"

Kalipso sıraya, Leo'nun yanına oturdu ve işe koyuldu; telleri Leo'dan bile hızlı örüyordu. "Tıpkı örgü örmek gibi," dedi. "O kadar da zor değil."

"Hah," dedi Leo. "Günün birinde bu adadan kaçacak olursan ve bir iş istersen, bana haber ver. O kadar da beceriksiz değilmişsin."

Kalipso muzip bir tavırla güldü. "Bir iş ha? Bir demirhanede bir şeyler yapmak gibi mi?"

"Hayır, sana bir atölye açabiliriz," dedi Leo kendine de şaşırtarak. Bir atölye açmak, her zaman hayallerini süslemişti ama bundan kimseye söz etmemişti. "Leo ve Kalipso'nun Garajı: Oto Tamiri ve Mekanik Canavarlar."

"Taze meyve ve sebzeler," dedi Kalipso.

"Elma şırası ve yahni," dedi Leo. "Eğlence programı bile hazırlayabiliriz. Sen şarkı söylersin, ben de arada sırada alev alırım."

Kalipso güldü. Sesi öylesine berrak ve mutluydu ki, Leo'nun kalbi *güm güm* attı.

"Gördün mü?" dedi Leo. "Komiğim."

Kalipso'nun gülümsemesi silindi. "Komik *değilsin*. Şimdi, işine geri dön, yoksa elma şırasıyla yahni yok."

"Peki hanımefendi," dedi Leo. Öğleden sonra boyunca, yan yana, hiç konuşmadan çalıştılar.

* * *



İki gece sonra yön konsolu tamamlanmıştı.

Leo ve Kalipso kumsalda Leo'nun yemek masasını yok ettiği yere yakın bir alana oturdular ve birlikte piknik yaptılar. Dolunay, dalgaları gümüş rengine boyuyordu. Kamp ateşi de göğe turuncu renkli kıvılcımlar saçıyordu. Kalipso üstüne beyaz renkli temiz tişört ve sonsuza dek giymeye niyetliymiş gibi kot pantolonunu geçirmişti.

Arkalarındaki kum tepeciklerinde, malzemeler özenle dizilmişti ve yolculuk için hazır bekliyordu.

"Şimdi, ihtiyacımız olan tek şey bir tekne," dedi Kalipso.

Leo evet anlamında başını salladı. Kalipso'nun çoğul konuştuğunu duymazdan geldi. Kalipso ona gitmeyeceğini açık bir dille söylemişti.

"Yarın bir tekne yapmak için tahta kesmeye başlarım," dedi Leo. "Birkaç güne, ufak bir tekne yapacak miktarda tahta olur."

"Daha önce de bir gemi yapmışsın," dedi Kalipso, Leo'nun anlattıklarını düşünerek. "Şu *2. Argo* dediğin gemin."

Leo başını salladı. *2. Argo*'yu inşa etmek için aylarca nasıl uğraştığını düşündü. Nedense, Ogygia'dan denize açılacak bir tekne yapmak, ona daha göz korkutucu bir iş gibi geliyordu.

"Denize ne zaman açılacaksın?" Kalipso bunu rahat bir tavırla sorsa da gözlerinin içine bakmıyordu.

"Şey, emin değilim. Bir hafta sonra olabilir." Nedense Leo bunu söyleyince daha az heyecanlandı. Adaya ilk geldiğinde, oradan gitmek için can atmıştı. Ama artık birkaç günü daha olduğuna memnundu. Tuhaf.

Kalipso parmaklarını tamamlanmış devre panelinde gezdirdi. "Bunu yapmak çok uzun sürdü," dedi.

"Mükemmele ulaşmak aceleye gelmez."

Kalipso hafifçe gülümsedi. "Evet, ama işe yarayacak mı?"

"Denize açılmak sorun olmayacak," dedi Leo. "Ama geri dönmek için Festus'a ihtiyacım var ve-"

*"Ne?"*

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Festus. Bronz ejderham. Onu tekrar nasıl inşa edebileceğimi keşfedersem-"

"Bana ondan söz etmiştin," dedi Kalipso. "Ama *geri dönmek* derken, neyi kast ettin?"

Leo asabi bir tavırla sırıttı. "Şey... Eve geri dönmeyi diyordum. Öyle dediğime eminim."

"Hayır, kesinlikle öyle demedin."

"Seni burada tek başına bırakamam! Bana yaptığın bunca yardımdan sonra olmaz. Tabii ki geri döneceğim. Festus'u tekrar inşa ettikten sonra daha ileri bir yön gösterme sistemini kaldırır hale gelecek. Şeyde bulduğum bir usturlap var..." Duraksadı; bunun Kalipso'nun eskiden âşık olduğu adamlardan biri tarafından yapıldığını söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. "... Bologna'da. Neyse, bence senin verdiğin kristalle-"

"Geri gelemezsin," dedi Kalipso ısrarla.

Leo'nun kalbi bir anda duracak gibi oldu. "Beni istemediğin için mi?"

"*Dönemeyeceğin* için. İmkânsız bir şey. Kimse Ogygia'yı ikinci kez bulamaz. Kural budur."

Leo gözlerini devirdi. "Peki, şu ana dek kurallara uymakta çok da başarılı olmadığımı fark etmişsindir. Ejderhamla buraya geri döneceğim ve seni alacağım. İstediğin yere de götüreceğim. Bu durum ancak böyle adilane olur."

"Adilane..." Kalipso fısıldar gibi konuşmuştu.

Kamp ateşinin ışığında, gözleri o kadar hüzünlü görünüyordu ki,



Leo buna tahammül edemiyordu. Kalipso onu daha iyi hissettirmek için ona yalan söylediğini mi sanıyordu? Oraya geri döneceğine ve onu o adadan kurtaracağına emindi. Nasıl emin olmazdı?

"Leo ve Kalipso'nun Oto Tamir Atölyesi'ni sensiz açabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi. "Hem ben elma şırası ve yahni yapamam. Hele hele, şarkı *hiç* söyleyemem."

Kalipso kumlara baktı.

"Neyse," dedi Leo. "Yarın tahtaları kesmeye başlarım. Birkaç güne kadar da..."

Denize baktı. Dalgalarda bir şey batıp çıkıyordu. Leo gelgitle birlikte kocaman ahşap bir salın kıyıya gelişini ve kumsalda duruşunu haryetle izledi.

Leo şaşkınlıktan hareket bile edemedi ama Kalipso ayağa fırladı.

"Acele et!" Telaşla kumsala koşup birkaç malzeme çantası aldı ve bunları sala yükseldi. "Burada ne kadar duracağını bilmiyorum!"

"Ama..." Leo ayağa kalktı. Bacakları külçe gibiydi. Kendisini Ogygia'da bir haftası daha olduğuna ikna etmişti. Şimdiyse, akşam yemeğini bile bitirecek vakti kalmamıştı. "Büyülü sal bu mu?"

"Evet, şapşal!" dedi Kalipso. "Her zamanki gibi işe *yarayabilir* ve seni gitmek istediğin yere götürebilir. Ama bundan emin olamayız. Belli ki adanın büyüsü dengesiz. Yön cihazını da yolunu bulmak için kullanmak zorunda kalabilirsin."

Konsolu alıp sala doğru koşunca, Leo da harekete geçti. Bunu sala bağlamasına ve telleri salın arka tarafındaki ufak dümene iliştirmesine yardım etti. Salda bir direk vardı; o yüzden Leo ve Kalipso yelkenleri taktılar ve halatları çekmeye koyuldular.

Birlikte harika bir uyum içinde çalışıyorlardı. Hephaistos kampçı-

ları arasında bile, Leo kimseyle bu ölümsüz bahçıvan kızla olduğu gibi uyumlu çalışmamıştı. Çok geçmeden, yelkeni açtılar ve tüm malzemeleri sala yüklediler. Leo, Arşimet küresinin düğmelerine bastı, babası Hephaistos'a bir dua mırıldandı ve İlahi bronz konsol çalışmaya başladı.

Halatlar sıkılaştı. Yelken döndü. Sal kumlara sürtünerek dalgalara erişmeye çalıştı.

"Git," dedi Kalipso.

Leo ona baktı. Kalipso ona o kadar yakın duruyordu ki, buna dayanamıyordu. Tarçın ve ahşap dumanı gibi kokuyordu; Leo bir daha asla bu kadar güzel bir koku duymayacağını düşündü.

"Sal en sonunda geldi," dedi.

Kalipso alaycı bir tavırla güldü. Gözleri kızarmış gibiydi ama ay ışığında emin olmak güçtü. "Şimdi mi fark ettin?"

"Ama bir tek âşık olduğun erkekler için geliyorsa..."

"Şansını zorlama Leo Valdez," dedi. "Senden *hâlâ* nefret ediyorum."

"Peki."

"Ayrıca, buraya geri *gelmiyorsun*," dedi Kalipso. "O yüzden, bana boş umutlar vaat etme."

"*Dolu* bir vaade ne dersin?" dedi Leo. "Çünkü kesinlikle buraya geri-"

Kalipso onu yüzünden tutup kendine doğru çekti ve öperek susturdu.

Leo birçok kızla şakalaşıp flört etmesine rağmen, daha önce kimseyi öpmemişti. Yani, Piper onu kız kardeşi gibi yanağından öpmüştü tabii ama o sayılmazdı. Bu, gerçek, dudakların dudaklara temas ettiği bir öpücüktü. Leo'nun beyninde çarklı dişler ve teller olsaydı, kesin kısa devre yapardı.

Kalipso onu geri itti. "Bu hiç yaşanmadı."

"Peki." Leo'nun sesi her zamankinden daha tiz çıkmıştı.





"Haydi git artık."

"Peki."

Kalipso arkasını döndü, telaşla gözlerini sildi ve rüzgâr saçlarını etrafa savururken, hızla kumsaldan iç karaya doğru yürümeye başladı.

Leo ardından seslenmek istese de yelken, rüzgârın tüm gücünü yakalamıştı. Sal birden kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Yön konsolunu ayarlamaya çalıştı. Geriye dönüp baktığında, Ogygia adası ufukta kara bir çizgi gibi kalmıştı. Kamp ateşi de minnacık, turuncu renkli bir kalp gibi gözüküyordu.

Dudaklarıysa hâlâ öpücükten karıncalanıyordu.

Bu hiç yaşanmadı, dedi içinden. Ölümsüz bir kıza âşık olamam. O da kesinlikle bana âşık olamaz. Mümkün değil.

Sal suda süzülürken ve Leo'yu ölümlü dünyaya geri götürürken, Leo kehanetin bir dizesini daha iyi hatırladı: *Son nefesleri pahasına bir söz verilecek.*

Verilen sözlerin ne kadar tehlikeli olduğunu anladı. Ama Leo'nun umurunda değildi.

"Senin için geri döneceğim Kalipso," dedi gece esen rüzgâra. "Styks Nehri üstüne yemin ederim."

# LIII

# ANNABETH

Annabeth o güne dek asla karanlıktan korkmamıştı.

Ama karanlık, normal şartlar altında on iki metre uzunluğunda değildi. Kapkara kanatları, yıldızlardan yapılmış bir kırbacı ve vampir atlar tarafından çekilen karanlık bir arabası yoktu.

Nyx'i insanın idrak edesi gelmiyordu. Uçurumun üstünde havada dururken, külden ve dumandan oluşmuş dönen bir şekil gibiydi; Athena Parthenos heykeli kadar büyüktü ve gayet de canlıydı. Elbisesi kapkaraydı, üstünde bir uzay nebulasının renkleri vardı. Sanki galaksiler büstiyerinde var olmaya başlamış gibi görünüyordu. Gökcisimleri gibi parıldayan gözlerinin uçları haricinde, suratı pek seçilmiyordu. Kanatlarını çırptığında, yamaçlara kapkara dalgalar tırmanıyor, Annabeth'i ağırlaşmış ve uykulu hissettiriyor, görüşünü karanlıklaştırıyordu.

Tanrıçanın arabası, Nico di Angelo'nun kılıcıyla -Stygia demiriyle- aynı materyalden yapılmıştı. İki tane kocaman, sivri gümüş dişleri haricinde, kapkara at tarafından çekiliyordu. Yaratıkların bacakları boşlukta





süzülüyor, hareket ettiklerinde katı halden dumana dönüşüyordu.

Atlar homurdandı ve dişlerini Annabeth'e gösterdi. Tanrıça kırbacını şaklattı: Sivri elmasları andıran incecik bir yıldızlar dizisinden oluşuyordu. Atlar geriledi.

"Hayır, Karartma," dedi Tanrıça. "Otur, Gölge. Bu ufak ödüller sizin için değil."

Percy kişneyen atlara baktı. Etrafı hâlâ Ölüm Sisi'yle sarılı olduğundan, bulanık bir ceset gibi görünüyordu. Annabeth de ona ne vakit baksa, yüreği paramparça oluyordu. Ölüm Sisi onları o kadar iyi gizlemiyor olmalıydı, çünkü Nyx onları görüyordu.

Annabeth, Percy'nin bir hortlağı andıran yüzündeki ifadeyi de okumakta zorlanıyordu.

"Şey, bizi yemelerine izin vermeyecek misiniz?" diye sordu tanrıçaya. "Bizi gerçekten de yemek istiyorlar."

Nyx'in göktaşlarını andıran gözleri parıldadı. "Tabii ki izin vermeyeceğim. Akhlys'in sizi öldürmesine izin vermediğim gibi, onların da sizi yemesine izin veremem. Sizler öylesine güzel ödüllersiniz ki, sizi kendim öldüreceğim!"

Annabeth o sırada kendini pek zeki ya da cesur hissetmiyordu ama içgüdüleri ona harekete geçmesini, yoksa bunun çok kısa bir konuşma olacağını söylüyordu.

"Aman, bizi kendiniz öldürmeyin!" dedi. "*O* kadar da korkunç değiliz canım!"

Tanrıça kırbacını yere indirdi. "Ne? Hayır, ben öyle-"

"Eh, umarım öyle demek istememişinizdir!" Annabeth, Percy'ye bakıp zoraki bir kahkaha patlattı. "Onu korkutmak istemeyiz, değil mi?"

"Ha, ha," dedi Percy cılız bir sesle. "İstemeyiz tabii."

Vampir atlar afallamıştı. Geri çekilip kişnediler ve kapkara kafalarını birbirlerine vurdular. Nyx dizlerini geri çekti.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" dedi.

"Sanırım Gece'siniz," dedi Annabeth. "Yani, *karanlıksınız* falan, bunu görüyorum da, broşürde hakkınızda fazla bilgi yoktu."

Nyx'in gözleri bir anlığına kapanıp açıldı. "Ne broşürü?"

Annabeth ceplerini yokladı. "Yanımızda bir broşür yok muydu?"

Percy dudaklarını yaladı. "Hı hı." Hâlâ kılıcını sıkı sıkı tutmuş atlara bakıyordu ama Annabeth'in ne yapmak istediğini de şıp diye anlamıştı. Annabeth'in bir tek işleri daha da kötü hale getirmediğine dua etmesi gerekiyordu... Ama ciddi olarak düşünecek olursa, işlerin o ankinden daha da kötü *olabileceğini* hayal bile edemiyordu.

"Neyse," dedi. "Broşürde pek bir bilgi yoktu, çünkü turun odak noktası siz değildiniz. Phlegethon Nehri'ni, Cocytus'u, araileri, Akhlys'in zehirli ormanını, hatta birkaç tane Titan'la gigant bile gördük... Ama Nyx... Yok, sizden gerçekten de pek bahsetmemişlerdi."

*"Bahsetmek mi? Odak noktası mı?"*

"Evet," dedi Percy bu fikre ısınarak. "Buraya Tartarus turu için geldik... Hani, egzotik bir yer diye düşündük. Yeraltı Dünyası çok abartılmış. Olimpos Dağı'ysa bir turist tuzağı-"

"Tanrılarım, kesinlikle!" dedi Annabeth. "Tartarus gezisinden yer ayırttık ama kimse Nyx'le karşılaşacağımızı bile söylemedi. Hah. Neyse. Sanırım, önemli olduğunuzu düşünmemişler."

"Önemsiz ha?" Nyx kırbacını şaklattı. Atları şaha kalkıp gümüş dişlerini birbirine çaptılar. Karanlık dalgalar uçurumdan yuvarlanarak çıktı ve Annabeth'in iç organlarını pelte gibi yaptı ama ne kadar korktuğunu tanrıçaya belli edemezdi.



Percy'nin kılıçlı elini aşağıya itti ve kılıcını yere doğrultmasını sağladı. Karşılarındaki, o güne dek karşılaştıkları her şeyin ötesinde bir tanrıçaydı. Nyx, tüm Olimposlulardan, Titanlardan, gigantlardan, hatta Gaia'dan bile daha yaşlıydı. İki melezin onu yenmesi mümkün değildi. En azından, *güç kullanan* iki melezin yenmesi mümkün değildi.

Annabeth, kendini tanrıçanın kocaman, karanlık suratına bakmaya zorladı.

"Peki, turda kaç tane melez sizi görmeye geldi?" diye sordu masum bir ifadeyle.

Nyx'in dizginleri tutan eli gevşedi. "Hiç. Kimse gelmedi. Bunu kabul edemem!"

Annabeth omuzlarını silkti. "Belki de haberlere çıkacak bir şey *yapmadığınızdandır*. Yani, Tartarus'un önemli oluşunu anlayabiliyorum! Buraya onun ismi verilmiş. Ya da Gündüz'le de tanışsaydık-"

"Ha, evet," dedi Percy araya girip. "Gündüz mü? O, cidden etkileyici olmalı. Onunla tanışmayı çok isterim. Belki imzalı bir fotoğrafını falan verir."

"Gündüz!" Nyx kapkara arabasının tırabzanını kavradı. Tüm araç zangırdadı. "Hemera'yı mı diyorsun? O, benim kızımdır. Gece, Gündüz'den çok daha güçlüdür!"

"Eh," dedi Annabeth. "Arailerden, hatta Akhlys'ten bile daha çok hoşlandım."

"Onlar da benim çocuklarım!"

Percy esnermiş gibi yaptı. "Çok çocuğunuz var demek?"

"Ben tüm dehşetin annesiyim!" diye bağırdı Nyx. "Kaderlerin! Hekate'nin! Yaşlılığın! Acının. Uykunun. Ölümün. Tüm lanetlerin! Ne kadar önemli olduğumu anlayın!"

# LIV

# ANNABETH

Nyx kırbacını tekrar şaklattı. Etrafını koyu bir karanlık sardı. Her iki yanında Annabeth'in görmekten hiç memnun kalmadığı bir gölgeler ordusu, kapkara kanatlı arailer belirdi: Yaşlılık tanrıçası olması gereken, Geras isimli kırış kırış bir kocakarı, gözleri ışıldayan ve gülümsemesi bir kiralık katilinkini andıran siyah togalı genç bir kadın –onun da kıtlık tanrıçası Eris olması gerekiyordu. Daha fazlası gelmeye devam etti: her biri Gece'nin çocuğu olan düzinelerce iblisler ve ufak tanrılar.

Annabeth oradan kaçmak istedi. Her insanın aklını kolaylıkla yitirmesine sebep olabilecek bir dehşetler ordusuna bakıyordu. Ama kaçacak olursa, ölürdü.

Yanında duran Percy'nin nefes alıp verişi kesik kesik oldu. Sisli hortlak haline rağmen, Annabeth onun her an paniğe kapılmak üzere olduğunu hissetti. Her ikisi için de kontrolü kaybetmemesi gerekiyordu.

Ben, Athena'nın kızıyım, diye düşündü. Kendi zihnimi kontrol ederim.

Gördüklerinin etrafında metal bir çerçeve olduğunu hayal etti. Bunun bir film olduğunu söyledi kendi kendine: Korkunç bir film olduğu kesindi ama ona zarar veremeyecekti. Kontrol ondaydı.



"Evet, fena değil," dedi. "Sanırım çıkartma defterimiz için bir resim isteyebiliriz ama bilemiyorum. Sizler o kadar... *karanlıksınız* ki. Bir el feneri bile kullansam, gözükeceğini sanmam."

"E-evet," diyebildi Percy. "Hiç fotojenik değilsiniz."

"Sizi-saygısız-turistler!" diye hırladı Nyx. "Huzurumda ne cüretle titremezsiniz? İmzalı fotoğrafımı ve çıkartma defteriniz için bir resmi nasıl da yalvar yakar istemezsiniz? Demek haberlere çıkmaya *layık* bir şeyler duymak istiyorsunuz? Oğlum Hypnos bir keresinde Zeus'u uyutmuştu! Zeus intikam almak için dünyanın dört bir yanında onu kovalayınca, Hipnoz güvende olabilmek için *benim* yanıma gelmiş, Zeus da onu takip edememişti. Olimpos kralı bile benden korkuyor!"

"Hı hı." Annabeth, Percy'ye döndü. "Şey, vakit geç oluyor. Tur rehberinin önerdiği şu restoranlardan birinde öğle yemeği yesek iyi olacak. Sonra da Ölümün Kapıları'nı bulabiliriz."

"Aha!" diye bağırdı Nyx zafer kazanmış gibi. Gölge çocukları da kıpırdanıp "Aha! Aha!" diye bağırdılar.

"Ölümün Kapıları'nı mı görmek istiyorsunuz?" diye sordu Nyx. "Kapılar Tartarus'un tam kalbindedir. Sizin gibi ölümlüler oraya asla erişemez. Oraya gitmenin tek yolu saraydır, Gece'nin Malikânesi'nin koridorlarından geçmektir!"

Arkasını işaret etti. Boşlukta, belki doksan metre aşağıda, büyükçe bir odaya açılan siyah mermerden bir kapı vardı.

Annabeth'in kalbi öylesine gümbür gümbür atmaya başladı ki, kalp atışlarını ta ayak parmaklarında hissetti. Oraya gitmeleri gerekiyordu ama tanrıçanın gösterdiği yer o kadar aşağıdaydı ki, oraya atlamaları imkânsızdı.

Bir hata yaparlarsa, Kaos'a düşer ve hiçlik olana kadar parçalanırlardı. Bu da geri dönüşü olmayan nihai bir ölüm olurdu. Atlamayı başarsalar bile, tanrıça Gece ve dehşet verici çocukları karşılarında olacaktı.

Annabeth birden ne olması gerektiğini fark etti. Hayatında diğer her şey gibi, bunun da gerçekleşme ihtimali çok düşüktü. Ama onu nedense rahatlattı. Ölümün karşısında çılgınca bir fikir mi?

*Tamam*, diyordu bedeni rahatlayarak. *Burası tanıdık bölge.*

Sıkılmış gibi esnedi. "Sanırım, bir resim çekebiliriz ama grup fotoğrafı olmayabilir. Nyx, en sevdiğin çocuğunla bir fotoğraf çektirmeye ne dersin? Hangisi olsun?"

Yavruları kıpırdandı. Düzinelerce dehşet verici göz, Nyx'e döndü. Tanrıça sanki arabası ayaklarının altında ısınmış gibi kıpırdandı. Gölge atları homurdanıp boşluğu eşeledi.

"En sevdiğim çocuğum mu?" dedi. "*Bütün* çocuklarım dehşet vericidir!"

Percy alaycı bir tavırla güldü. "Cidden mi? Kaderlerle tanıştım. Thanatos'la da tanışmıştım. O kadar da dehşet verici değillerdi. Bu yavruların arasında onlardan daha dehşet verici bir tanesi olmalı."

"En karanlık olanı," dedi Annabeth. "Sana en çok benzeyen."

"En karanlık benim," diye tısladı Eris. "Savaşlar ve kıtlıklar! Bir sürü farklı ölüm yarattım!"

"Ben daha karanlığım!" diye hırladı Geras. "Gözleri karartır, beyni yavaşlatırım. Bütün ölümlüler yaşlılıktan korkar!"

"Evet, evet," dedi Annabeth dişlerinin titremesini hissetmemeye çalışarak. "Yeterince karanlık görmüyorum. Yani, sizler Gece'nin çocuklarısınız. Bana karanlık gösterin!"

Arai sürüsü çığlıklar attı, kayışımsı kanatlarını çırptı ve kapkara bulutlar oluşturdu. Geras kırışık ellerini iki yana açtı ve tüm boşluğu kararttı. Eris boşluğa karanlık ve saçma gibi bir bulut yolladı.



"Ben en karanlığım!" diye hırladı iblislerden biri.

"Hayır, benim!"

"Hayır! Benim karanlığıma bakın asıl!"

Bin tane dev ahtapot aynı anda mürekkep püskürtüyor olsaydı, en karanlık, en güneş yüzü görmeyen okyanus zemini bile daha karanlık olamazdı. Annabeth bir an için kör olduğunu sandı. Percy'nin kolunu tutup gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

"Durun!" diye bağırdı Nyx birden panik içinde. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Evet!" diye bağırdı çocuklarından biri gururla. "Ben yaptım!"

"Hayır, ben yaptım!"

"Salak, ben yaptım!"

Bir sürü ses karanlıkta tartışmaya başladı.

Atlar panik içinde kişnedi.

"Durun!" diye bağırdı Nyx. "Kimin ayağı bu?"

"Eris bana vuruyor!" diye bağırdı biri. "Anne, söyle de vurmasın!"

"*Vurmadım* ki!" diye seslendi Eris. "Ahh!"

Tartışma sesleri giderek çoğaldı. Nasıl mümkün oldu bilinmez ama karanlık daha da koyulaştı. Annabeth'in gözleri öylesine irileşti ki, sanki biri göz çukurlarından çekiyormuş gibi hissetti.

Percy'nin elini sıktı. "Hazır mısın?"

"Ne için?" Kısa bir duraksamadan sonra keyfi kaçmış gibi ofladı. "Poseidon'un iç çamaşırları aşkına, ciddi olamazsın."

"Biri bana ışık versin!" diye bağırdı Nyx. "Öff, bunu dediğime inanamıyorum!"

"Bu bir tuzak!" diye bağırdı Eris. "Melezler kaçıyor!"
"Onları yakaladım," diye bağırdı arailerden biri.
"Hayır, o tuttuğun şey benim boynum!" dedi Geras öğürerek.
"Atla!" dedi Annabeth, Percy'ye.
Birlikte, ta aşağıdaki kapıyı hedef alarak karanlığa atladılar.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

LV

# ANNABETH

Tartarus'a düşüşlerinden sonra Gece'nin Malikânesi'ne kadar doksan metre düşmek onlara hızlı gelmeliydi.

Ama bunun tam aksine, Annabeth kalbinin yavaşladığını hissetti. Kalp atışlarının arasında mezar taşına yazılacakları düşünecek kadar vakti bile oldu.

*Annabeth Chase, 17 yaşında öldü.*

*GÜMMMMM.*

*(Temmuz'un 12'si olan yaş gününü Tartarus'ta geçirdiğini tahmin ediyordu ama gene de bir fikri yoktu.)*

*GÜMMMMM.*

*Salak gibi Kaos'un boşluğuna atlayıp Nyx'in malikânesinin girişinin sert zeminine çarparak feci şekilde öldü.*

*GÜMMMM.*

*Babası, üvey annesi ve onu neredeyse hiç tanımayan iki üvey kardeşi geride kaldılar.*

*GÜMMMM.*

*Lütfen çelenk yerine Melez Kampı'na bağış yapınız. Tabii Gaia orayı yok etmediyse.*

Annabeth'in ayakları sert zemine çarptı. Bacaklarından yukarı feci bir acı yayıldı ama öne doğru sendeleyip peşinde Percy'yle birlikte koşmaya başladı.

Yukarıda, karanlıktan Nyx ve çocukları koşturup bağırmaya başladılar: "Yakaladım onları! Ayağım! Kes şunu!"

Annabeth koşmaya devam etti. Zaten hiçbir şey göremediği için, gözlerini kapadı. Diğer duyularını kullandı: Açıklık alanlardan gelen yankıları dinledi, suratına farklı yönlerden çarpan rüzgârları hissetmeye, herhangi bir tehlike kokusu almaya çalıştı. Bunların arasında duman ya da zehir veya iblislerin leş kokuları da vardı.

İlk kez karanlıkta önünü görmeden koşmuyordu. Roma'nın altındaki tünellerde, Athena Parthenos'u aradığı zamana geri döndüğünü hayal etti. Geçmişi düşününce, Arakne'nin mağarasına yaptığı yolculuk, Disney Dünyası'na yapılan bir ziyaret gibi geldi.

Nyx'in çocuklarının tartışma sesleri geride kaldı. Bu, iyiye işaretti. Percy elini tutmuş, yanında koşuyordu. Bu da iyiydi.

Annabeth ileride kalp atışını andıran güm güm diye bir ses duydu. Sanki kendi kalp atışlarını dinliyordu. Ama ses öylesine güçlüydü ki, zemin sarsılıyordu. Bu ses onu dehşete düşürünce, doğru yolda olduğunu düşündü. Sese doğru koşmaya başladı.

Kalp atışını andıran ses yükseldikçe, duman kokusu aldı ve her iki yanında meşale ışıklarının titrediğini fark etti. Işık olacağını tahmin etmişti ama ensesinde hissettiği ürperti ona gözlerini açmanın bir hata olacağını söylüyordu.



"Sakın bakma," dedi Percy'ye.

"Bakmayı düşünmüyordum," dedi Percy. "Sen de hissediyorsun, değil mi? Hâlâ Gece'nin Malikânesi'ndeyiz. Nasıl olduğunu görmek *istemiyorum.*"

Zeki çocuk, dedi Annabeth içinden. Eskiden şapşal olduğu için Percy'yle dalga geçerdi ama gerçekte Percy'nin içgüdüleri hedefi genellikle on ikiden vururdu.

Gece'nin Malikânesi'nde ne tür dehşet verici şeyler olursa olsun, bunlar ölümlülerin gözlerine göre değildi. Bunları görmek, Medusa'nın yüzüne bakmak gibi olurdu. Karanlıkta koşmak çok daha iyiydi.

Giderek artan sesler, Annabeth'in omurgasını titretti. Sanki biri dünyanın dibine vuruyor, içeri girmek istiyordu. Annabeth her iki yanlarında duvarların açıldığını hissetti. Hava daha taze kokuyordu. Daha doğrusu önceki kadar kükürtlü değildi. Bir de, o derin kalp atışından daha yakından gelen başka bir ses vardı... Akan bir su kaynağının sesiydi.

Annabeth'in kalp atışları hızlandı. Çıkışın yakınlarda olduğunu biliyordu. Gece'nin Malikânesi'nden çıkarlarsa, belki de o karanlık iblis sürüsünü de geride bırakabilirlerdi.

Daha hızlı koşmaya başladı ama Percy onu durdurmamış olsaydı ölürdü.

# LVI

# ANNABETH

"Annabeth!" Percy onu tam vaktinde bir uçurumun kenarından geriye çekti. Annabeth neredeyse ne olduğunu bilmedikleri bir yere düşecekti ki, Percy onu yakalayıp kollarına aldı.

"Her şey yolunda," dedi.

Annabeth, yüzünü Percy'nin gömleğine bastırıp gözlerini sımsıkı yumdu. Titriyordu ama bunun tek sebebi korku değildi. Percy'nin kolları öylesine ılık ve rahatlatıcıydı ki, sonsuza dek güven içinde, korunur vaziyette orada kalmak istiyordu. Fakat rahatlamak gibi bir lüksü yoktu. Percy'ye gereğinden fazla yük olamazdı. Percy'nin de *ona* ihtiyacı vardı.

"Teşekkürler..." Yavaşça Percy'nin kollarından sıyrıldı. "Önümüzde ne olduğunu görebiliyor musun?"

"Su," dedi Percy. "Hâlâ bakmıyorum. Henüz güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın."

"Bir nehir olduğunu hissediyorum... Bir hendek de olabilir. Yolumuzun tam önünde, kayalıkların arasındaki bir kanaldan soldan sağa doğru akıyor. Karşı tarafıysa, yaklaşık olarak altı metre ileride."

Annabeth içinden kendisini azarladı. Bir suyun aktığını duymuştu ama dosdoğru buna koşuyor olabileceğini düşünmemişti.

"Bir köprü var mı, yoksa-"

"Sanmam," dedi Percy. "Ayrıca, suda bir terslik var. Dinlesene."

Annabeth dikkatini sese vermeye çalıştı. Gümbür gümbür akan suda, binlerce ses bağırıyordu; acıyla cıyaklıyor, merhamet dileniyorlardı.

*İmdat!* diye inliyorlardı. *Bir kazaydı!*

*Acı!* diye bağırıyorlardı. *Durdurun!*

Annabeth'in nehri hayal etmek için gözlerini açması gerekmiyordu: Kapkara, işkence çeken ruhlarla dolu tuzlu bir akıntı, Tartarus'un daha da derinliklerine doğru ilerliyordu.

"Acheron Nehri," diye tahmin etti Annabeth. "Yeraltı Dünyası'nın beşinci nehri."

"Phlegethon'u daha çok sevmiştim," diye mırıldandı Percy.

"Burası, Acı Nehri. Lanetlenmişlerin ruhlarının aldığı nihai ceza. Özellikle de katillerin."

*Katiller!* diye inledi nehir. *Evet, sizin gibi!*

*Bize katılın,* diye fısıldadı bir başka ses. *Bizden daha iyi değilsiniz.*

Annabeth'in aklından onca senedir öldürdüğü canavarlar geçti.

*Ama onlar cinayet değildi,* dedi. *Kendimi koruyordum!*

Nehir, zihninde yön değiştirdi. Annabeth'i Titanlardan kurtarmak için Tam Dağı'na gelen ve öldürülen Gecegölgesi Zoë'yi gösterdi.

Nico'nun kız kardeşi Bianca di Angelo'nun da Annabeth'i kurtarmak isterken metal gigant Talos'un düşüşüyle öldüğünü gördü.

Michael Yew ve Silena Beauregard... Onlar da Manhattan Savaşı'nda ölmüşlerdi.

*Bunları engelleyebilirdin*, dedi nehir, Annabeth'e. *Daha iyi bir yol bulmalıydın.*

En acı vereniyse şuydu: Luke Castellan. Annabeth, Luke'un Kronos'un Olimpos'u yok etmemesi için kendisini feda ettikten sonra kanını hançerinde gördüğünü hatırladı.

*Kanı ellerine bulaşmış!* diye inledi nehir. *Başka bir yolu olmalıydı!*

Annabeth de pek çok kez bunu düşünmüştü. Kendisini Luke'un ölümünden sorumlu olmadığına inandırmaya çalışmıştı. Luke kendi kaderini seçmişti. Yine de... Luke'un ruhunun Yeraltı Dünyası'nda huzur bulup bulmadığını ya da suçları yüzünden Tartarus'a düşüp düşmediğini düşündü. Nehirde duydukları seslerden biri ona bile ait olabilirdi.

*Onu sen öldürdün!* diye bağırdı nehir. *Buraya atla da, cezasını paylaş!*

Percy kolunu sıkıca tuttu. "Dinleme."

"Ama-"

"Biliyorum." Percy'nin sesi çatlak çıkmıştı. "Bana da aynı şeyleri söylüyorlar. Bence... Bence bu hendek Gece'nin sınırı olmalı. Karşıya geçebilirsek, her şey yolunda gidebilir. Atlamamız gerek."

"Ama orasının altı metre olduğunu söylemiştin!"

"Evet. Bana güvenmen gerek. Kollarını boynuma dola ve sıkı tutun."

"Bunu nasıl-"

"Oradalar!" diye bağırdı arkalarından bir ses. "Nankör turistleri öldürün!"

Nyx'in çocukları onları bulmuşlardı. Annabeth kollarını Percy'nin boynuna doladı. "Git!"

Gözlerini kapayıp Percy'nin bunu nasıl yaptığını tahmin etmeye çalıştı. Belki bir şekilde nehrin gücünü kullanıyordu. Belki de o kadar korkmuştu ki, içine adrenalin akın etmişti. Percy, Annabeth'in tahmin



edebileceğinden de büyük bir güçle ileri atladı. Nehir altlarında kaynayıp inlerken, Annabeth'in çıplak ayak bileklerine yakıcı bir su fışkırtırken, havada süzüldüler.

Sonra... *KÜT.* Yine sert zemine bastılar.

"Gözlerini açabilirsin," dedi Percy nefes nefese. "Ama gördüğün şey hoşuna gitmeyecek."

Annabeth gözlerini kırpıştırdı. Nyx'in karanlığından sonra Tartarus'un loş kırmızı ışığı bile gözlerini kamaştırıyordu.

Önlerinde San Francisco Körfezi'ni içine alabilecek büyüklükte bir vadi uzanıyordu. Kulakları sağır edici bir ses, adeta gök gürültüsü yerin altından geliyormuş gibi tüm vadiden yayılıyordu. Zehirli bulutların altındaki engebeli arazi, parlak mor renkliydi ve arasından koyu kırmızı ve mavi yara izleri geçiyordu.

"Şeye benziyor..." Annabeth mide bulantısını yatıştırmaya çalıştı. "Kocaman bir kalp gibi."

"Tartarus'un kalbi," diye mırıldandı Percy.

Vadinin ortası, ince ve siyah renkli, karabiber parçalarını andıran bulanık bir şeyle kaplıydı. Bunlar o kadar uzaktaydı ki, Annabeth ancak bir süre sonra bir orduya baktığını fark etti: Binlerce, belki on binlerce canavar, merkezdeki bir karanlık noktanın etrafına toplanmıştı. Ayrıntıları göremeyecekleri kadar uzaklardı ama Annabeth o merkezi noktanın ne olduğuna emindi. Vadinin ta kenarından bile, Annabeth o noktanın gücünün ruhunu çekiştirdiğini hissetti.

"Ölümün Kapıları."

"Evet." Percy'nin sesi boğuk çıkıyordu. Teni hâlâ bir ceset gibi yıpranmış ve solgundu... Yani, Annabeth'in hissettiği gibi görünüyordu.

Annabeth peşlerindekileri unuttuklarını fark etti. "Nyx'e ne oldu?"

Arkasına baktı. Nasıl olduysa, kapkara volkanik tepelerin arasında oluşturulmuş bir kanalın içinden akan Acheron'un kıyılarından birkaç yüz metre uzağa varmışlardı. Bunun ardındaysa, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Arkalarında kimse yok gibiydi. Belli ki, Gece'nin yavruları Acheron'u aşmaktan pek hoşlanmıyordu.

Percy'ye tam nasıl o kadar uzağa zıpladığını soracaktı ki, soldaki tepelerde bir kayanın yuvarlanma sesini duydu. Drakon kemiği kılıcını çekti. Percy Dalgakıran'ı havaya kaldırdı.

İleride, önce parıltılı beyaz saçlar, sonra da saf gümüş gözlü, sırıtan bir surat belirdi.

"Bob?" Annabeth o kadar sevinmişti ki, yerinde zıpladı. "Aman tanrılarım!"

"Dostlar!" Titan paldır küldür yanlarına geldi. Süpürgesinin çalı kısmı yanmıştı. Hademe üniformasında da yeni pençe izleri vardı ama çok mutlu görünüyordu. Omzuna tünemiş olan Küçük Bob, en az Tartarus'un atan kalbi kadar yüksek bir ses çıkarıp mırlıyordu.

"Sizi buldum!" Bob onlara kaburgalarını kırabilecek kadar sıkı sıkı sarıldı. "Üstünden dumanlar çıkan ölülere benzemişsiniz. Bu, iyi bir şey!"

"Off," dedi Percy. "Buraya nasıl geldin? Gece'nin Malikânesi'nden mi geçtin?"

"Yok, yok." Bob kesin bir tavırla başını salladı. "Orası çok korkunç bir yer. Başka bir yol daha vardı. Sadece Titanlar ve onlar gibiler için."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Annabeth. "Yanlamasına gittin."

Bob ne diyeceğini bilemeyerek çenesini kaşıdı. "Hmm. Hayır. Daha çok... *çaprazlama* gittim."

Annabeth güldü. Tartarus'un ta kalbinde, yenmesi imkânsız bir or-



duyla karşı karşıya kalmışlardı... Kendisini rahatlatmak için elinden geleni yapacaktı. Titan Bob'un yine onlarla birlikte olması onu inanılmaz derecede mutlu etmişti.

Titan'ın ölümsüz burnunu öpünce, Bob gözlerini kırpıştırdı.

"Artık birlikte miyiz?" diye sordu.

"Evet," dedi Annabeth. "Bakalım şu Ölüm Sisi işe yarayacak mı?"

"İşe yaramazsa..." Percy sustu.

Bunu düşünmenin faydası yoktu. Bir düşman ordusunun ortasına ilerlemek üzereydiler. Düşmanlar onları görürlerse, ölürlerdi.

Annabeth buna rağmen gülümsedi. Hedefleri karşılarındaydı. Yanlarında süpürgeli bir Titan ve yüksek sesle mırlayan bir kedi yavrusu vardı. Bunların bir faydası olmalıydı.

"Ölümün Kapıları," dedi. "Geliyoruz."

# LVII

# JASON

Jason neyi umması gerektiğini bilemiyordu: Fırtına mı, ateş mi?

Güney Rüzgârı'yla günlük görüşmesini yapmayı beklerken, tanrının Romalı mı, yoksa Yunan kişiliğinin mi kötü olduğunu düşündü. Ama sarayda beş gün geçirdikten sonra tek bir şeyden emindi: Onun ve tayfasının oradan sağ kurtulmaları mümkün gözükmüyordu.

Balkonun tırabzanlarına yaslandı. Hava o kadar sıcak ve kuruydu ki, ciğerlerindeki tüm nemi emdi. Önceki hafta boyunca, teni bronzlaşmıştı. Saçları mısır püskülü gibi ağarmıştı. Ne vakit aynaya bakacak olsa, çölde kaybolup kör olmuş gibi bakışlarındaki çılgın, boş ifade onu korkutuyordu.

Otuz metre aşağıda, körfez, kırmızı kumlu, yarıma ay biçiminde bir kumsala karşı parıldıyordu. Afrika'nın kuzey kıyısında bir yerde olmalıydılar. Rüzgâr ruhları ona bu kadarını söylemişlerdi.

Saray her iki tarafında uzanıyordu. Odalardan ve tünellerden, balkonlardan, sütun dizilerinden ve kireçtaşı kayalıklara oyulmuş mağa-



ramsı odalardan oluşmuş bir kovan peteği görünümünde olan sarayın her yanı, içinden rüzgârın geçmesi ve mümkün olduğunca fazla gürültü çıkarmak üzere tasarlanmıştı. Sürekli olarak etrafta yankılanan org sesi, Jason'a Aeolus'un Colorado'daki uçan inini hatırlatıyordu. Aradaki tek fark, burada rüzgârların hiç acelesi yokmuş gibi davranmasıydı.

Bu da, sorunun bir parçasıydı.

En iyi günlerinde, güneyli ventuslar ağır ve tembel davranıyorlardı. Kötü günlerindeyse, fırtınalı ve öfkeli davranıyorlardı. En sonunda, *2. Argo*'yu hoş karşılamışlardı, çünkü Boreas'ın düşmanları Güney Rüzgârı'nın dostuydu ama melezlerin bir görevde olduğunu unutmuş gibiydiler. Ventuslar gemiyi tamir etme işinden kısa sürede sıkıldılar. Krallarının ruh hali her geçen gün kötüye gitti.

İskelede, Jason'ın arkadaşları *2. Argo* üstünde çalışıyordu. Ana yelken tamir edilmiş, gemi arması değiştirilmişti. O sırada, kürekleri tamir ediyorlardı. Leo olmadan, hiçbiri geminin daha karmaşık kısımlarını, masa Buford'un ve Festus'un yardımıyla bile nasıl tamir edeceklerini bilmiyordu. (Festus artık Piper'ın Büyükonuş'u sayesinde kalıcı olarak aktif hale gelmişti ve *kimse* bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı.) Ama denemeye devam ediyorlardı.

Hazel'la Frank, dümenin başında, kontrolleri kurcalıyorlardı. Piper, geminin yanından sarkmış, küreklerdeki deliklere vuran Koç Hedge'e emirler yağdırıyordu. Hedge bir şeylere vurmakta gayet iyiydi.

Pek ilerleme kaydediyormuş gibi değillerdi ama başlarından geçenler düşünülecek olursa, geminin tek parça halinde olması bile bir mucizeydi.

Jason, Khione'nin saldırılarını düşününce ürperdi. Çaresiz kalmıştı... Bir kere değil, tam iki kere donmuştu ve bu sırada, Leo göğe fırlamış, Piper da tek başına hepsini kurtarmak zorunda kalmıştı.

Piper için tanrılara şükrediyordu. Piper, rüzgâr bombasının patlamasını durduramadığı için başarısız olduğunu düşünse de işin aslı, tek başına tüm tayfanın Quebec'te buz heykeller olmasını engellemişti.

Buz küresinin patlamasını da yönlendirebilmişti. Böylece gemi, Akdeniz'in ortalarına kadar sürüklenmiş ve çok fazla hasar almamıştı.

Hedge güverteden "Şimdi deneyin!" diye seslendi.

Hazel'la Frank birkaç kolu kaldırdı. Liman kürekleri bir anda çıldırdı, bir aşağı bir yukarı hareket ederek dalgalar oluşturdu. Koç Hedge kaçmaya çalışsa da küreklerden biri poposuna vurdu ve onu havaya fırlattı. Hedge çığlıklar atarak denize düştü.

Jason içini çekti. Zaten güney ventusları onlara izin verse bile, o hızda asla yelken açamazlardı. Kuzeyde bir yerde Reyna, Epirus'a doğru uçuyordu. Tabii Jason'ın notunu Diocletian'ın Sarayı'nda bulduysa. Leo kayıptı ve başı dertteydi. Percy'yle Annabeth de... Eh, onlar için dünebileceği en iyi durum senaryosu hâlâ hayatta oldukları ve Ölümün Kapıları'na doğru ilerledikleriydi. Jason onları yarı yolda bırakamazdı.

Bir hışırtı sesi duyunca arkasına baktı. Nico di Angelo en yakındaki sütunun gölgesinde duruyordu. Ceketini çıkarmıştı. Üstünde sadece siyah renkli tişörtü ve siyah kot pantolonu vardı. Kılıcı ve Diocletian'ın asası da kemerinin iki yanına asılıydı.

Kızgın güneşin altında geçirdiği günler boyunca *teni* bronzlaşmamıştı. Hatta daha bile solgun göründüğü söylenebilirdi. Koyu renkli saçları gözlerinin üstüne düşmüştü. Hâlâ avurtları çıkıktı ama Hırvatistan'dan ayrıldıklarından çok daha iyi durumdaydı. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünmeyecek kadar kilo almıştı. Kollarıysa sanki son bir haftayı kılıçla savaşmış gibi şaşılacak derecede kas yapmıştı. Nico, Diocletian'ın asasıyla ruhları çağırmayı, sonra da onlarla antrenman yapmayı denemiş



bile olabilirdi. Split'teki keşif gezilerinden sonra Jason'ı hiçbir şey şaşırtamazdı.

"Kraldan haber var mı?" diye sordu Nico.

Jason hayır der gibi başını salladı. "Beni her gün arayıp sonra görüşeceğimizi söylüyor."

"Gitmemiz gerek," dedi Nico. "Hemen."

Jason da aynı şeyi hissediyordu ama bunu Nico'nun da söylediğini duyunca, daha da huzursuz oldu. "Bir şey mi hissettin?"

"Percy, Kapılara yaklaştı," dedi Nico. "Oradan sağ çıkacaksa, bize ihtiyacı olacak."

Jason onun Annabeth'ten söz etmediğini fark etti. Bir şey dememeye karar verdi.

"Peki," dedi. "Ama gemiyi tamir edemezsek-"

"Sizi Hades'in Evi'ne götüreceğime söz verdim," dedi Nico. "Öyle ya da böyle, bunu başaracağım."

"Hepimizi gölge yolculuğuyla oraya götüremezsin. Ama biliyorsun ki hepimizin birlikte Ölümün Kapıları'na gitmesi *gerekiyor*."

Diocletian'ın asasının ucundaki küre mor parıltılar saçtı. Son bir haftadır, asa Nico di Angelo'nun ruh halini yansıtıyor gibiydi. Jason bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

"O halde, Güney Rüzgârı kralını bize yardım etmeye ikna etmen gerek." Nico'nun sesi öfkeliydi. "Bunca yolu, bu kadar çok utanç yaşamak için..."

Jason elini kılıcına atmamak için kendini zor tuttu. Nico her öfkelendiğinde, Jason'ın tüm içgüdüleri, *Tehlike!* diye bas bas bağırıyordu.

"Bak Nico," dedi. "Şey hakkında, Hırvatistan'da olanlar hakkında konuşmak istersen, ben buradayım. Bunun ne kadar zor olduğunu anla-"

"Hiçbir şey anladığın yok."

"Kimse seni yargılamayacak."

Nico acı acı sırıttı. "Sahi mi? Bak, bu ilk olur işte. Ben *Hades*'in oğluyum Jason. İnsanların bana nasıl davrandığına bakılacak olursa üstüm başım kanla ya da lağımla bile kaplı olabilir. Hiçbir yere ait değilim. Bu *yüzyıla* bile ait değilim. Ama bunlar da beni diğerlerinden farklı kılmaya yetmezmiş gibi, bir de... bir de-"

"Dostum! Bu senin seçimin değil. Sen öylesin, işte o kadar."

"Ben böyleyim..." Balkon sarsıldı. Taç zemindeki desenler yeraltından çıkan kemikler gibi değişti. "Senin için söylemesi kolay. Sen herkesin altın çocuğusun, *Jüpiter*'in oğlusun. Beni kabullenen tek kişi Bianca'ydı ve öldü! Bunların hiçbirini ben seçmedim. Babam, hislerim..."

Jason söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Nico'nun arkadaşı olmak istiyordu. Ancak bu şekilde ona yardımcı olabileceğini biliyordu. Ama Nico bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Ama Nico, hayatını nasıl yaşayacağını sen *seçersin*. Birine güvenmek mi istiyorsun? Gerçekten arkadaşın olduğum konusunda bir riski göze alman ve benim seni kabulleneceğime inanman gerekebilir. Gizlenmekten çok daha iyi."

Aralarındaki zemin çatladı. Yarıktan bir tıslama sesi geldi. Nico'nun etrafı hayaletimsi bir ışıkla kaplandı.

"Gizlenmek mi?" Nico'nun sesi bir ölü gibi kısık çıkıyordu.

Jason'ın parmakları kılıcını tutmak için karıncalanıyordu. O güne dek, birçok ürkütücü melezle karşılaşmıştı ama soluk tenli ve sıskası çıkmış Nico di Angelo'yla başa çıkamayabileceğini fark etmeye başlamıştı.

Yine de Nico'nun gözlerine baktı. "Evet, gizlenmek. Her iki kamptan da kaçtın. Kabul görmeyeceğinden öylesine korkuyorsun ki, bunu denemiyorsun bile. Belki de artık karanlıktan çıkma vakti gelmiştir."



Aralarındaki gerilim tahammül edilmeyecek noktaya geldiğinde, Nico bakışlarını yere çevirdi. Balkon zeminindeki yarık kapandı. Hayaletimsi ışık söndü.

"Verdiğim sözü tutacağım," dedi Nico fısıltıyla. "Sizi Epirus'a götüreceğim. Ölümün Kapıları'nı kapatmanıza yardım edeceğim. Ama o kadar. Sonra gideceğim... Sonsuza dek."

Arkalarında, taht odasının kapıları kavurucu bir hava akımıyla açıldı.

Bedensiz bir ses, *Lord Auster sizi şimdi kabul edecek*, dedi.

Jason bu görüşmeyi hiç heyecanla beklemese de rahatladığını hissetti. O sırada, çılgın bir rüzgâr tanrısıyla tartışmak, Hades'in öfkeli oğluyla arkadaş olmaya çalışmaktan daha güvenli gibiydi. Veda etmek için Nico'ya dönecek oldu ama Nico gitmişti. Karanlığa karışmıştı.

# LVIII

# JASON

Demek, o gün bir *fırtına* günüydü. Güney Rüzgârı'nın Romalı versiyonu Auster da ilgi odağıydı.

Önceki iki gün, Jason, Notus'la görüşmüştü. Tanrının Yunan versiyonu öfkeli ve çabuk parlayan bir tipti; en azından, *hızlı* hareket ediyordu... Auster'sa... pek öyle sayılmazdı.

Taht odasını beyazlı ve kırmızılı mermer sütunlar çevreliyordu. Pürüzlü kireçtaşı zeminden, Jason'ın ayaklarının altından buharlar çıkıyordu. Buhar, Jüpiter Kampı'ndaki hamamlardaki gibi havada asılı kalmıştı ama o hamamlarda genellikle tavanda fırtınalar kopmaz, şimşekler odayı insanı afallatan parıltılarla donatmazdı.

Güney ventusları kırmızı toz bulutları halinde odada dönüyor ve havayı aşırı ısıtıyordu. Jason onlardan uzak durmaya özen gösterdi. Oradaki ilk gününde, yanlışlıkla eliyle bunlardan birine değmişti. Elinde o kadar çok yara oluşmuştu ki, parmakları birer dokunacı andırıyordu.

Odanın en sonunda, Jason'ın hayatında gördüğü en tuhaf taht duruyordu. Eşit miktarda ateşten ve sudan yapılmıştı. Platform bir şenlik ateşiydi. Alevler ve duman bir sandalyeden yukarı doğru kıvrılarak yükseliyordu. Sandalyenin arka kısmıysa, dönüp duran bir fırtına bulutuydu. Sandalyenin kolları, nemin ateşle birleştiği yerde cızırdıyordu. Pek rahat görünmüyordu ama tanrı Auster bunun üstünde öğleden sonrasını futbol maçı izleyerek geçirecekmiş gibi rahat oturuyordu.



Ayağa kalktığında, boyu üç metreye ulaşıyor olmalıydı. Dağınık beyaz saçlarının üstünde dumandan bir taç duruyordu. Sakalı bulutlardan oluşmuştu ve sürekli olarak şimşekler çaktırıyor, tanrının göğsüne yağmur yağdırıyor ve kum rengi togasını ıslatıyordu. Jason bir fırtına sakalın tıraş edilip edilmediğini merak etti. Sürekli olarak kişinin göğsüne yağmur yağmasının sinir bozucu olabileceğini düşündü ama Auster'ın umurunda değil gibiydi. Jason'a ıslak bir Noel Baba'yı anımsatıyordu ama neşeli değil, daha ziyade tembel görünüyordu.

"Eee..." Tanrının sesi yaklaşmakta olan bir fırtına gibi gürledi. "Demek, Jüpiter'in oğlu geri geldi."

Auster sanki Jason geç kalmış gibi konuşmuştu. Jason aptal rüzgâr tanrısına her gün dışarıda huzuruna çağırılmak için saatlerce beklediğini hatırlatmak istese de eğilip selam vermekle yetindi.

"Lordum," dedi. "Arkadaşımla ilgili haber var mı?"

"Arkadaşın mı?"

"Leo Valdez." Jason sabırlı olmaya çalıştı. "Rüzgârlar tarafından alınan arkadaşım."

"Ha... Evet. Aslında, hayır. Haber yok. *Benim* rüzgârlarım tarafından alınmadı. Bunun Boreas'ın ya da çocuklarının işi olduğu belli."

"Şey, evet. Bunu biz de biliyoruz."

"Ben de seni bir tek bu yüzden kabul ettim zaten." Auster'ın kaşları

ta duman tacına kadar yükseldi. "Boreas'ın engellenmesi gerek! Kuzey rüzgârlarının püskürtülmesi lazım!"

"Evet, lordum. Ama Boreas'ı püskürtebilmek için, gemimizi limandan çıkarabilmeliyiz."

"Limandaki gemi!" Tanrı geriye yaslanıp cık cık etti, sakalından yağmurlar aktı. "Ölümlü gemileri en son ne zaman limanıma gelmişti biliyor musun? Libyalı bir kral... İsmi Psyollos'tu. Ekinlerini kavuran rüzgârlardan *beni* sorumlu tuttu. Buna inanabiliyor musun?"

Jason dişlerini sıktı. Auster'ın aceleye getirilmemesi gerektiğini öğrenmişti. Yağmur halindeyken, tembel, ılık ve sağı solu belirsizdi.

"Peki, o ekinleri siz mi yakmıştınız lordum?"

"Tabii ki!" Auster tatlı tatlı gülümsedi. "Yani Psyollos, Sahra'nın kenarına bir şeyler ekerek ne yapmayı düşünüyordu ki zaten? O salak tüm filosunu bana saldırttı. Kalemi yok edip güney rüzgârının bir daha esmesini engellemeye çalıştı. Ben de filosunu yok ettim haliyle."

"Tabii."

Auster gözlerini kıstı. "Sen de Psyollos'la birlikte değilsin, değil mi?"

"Hayır, Lord Auster. Ben Jason Grace'im, Jüpiter'in-"

"Jüpiter! Evet, tabii. Jüpiter'in oğullarını severim. İyi de, neden hâlâ limanımdasınız?"

Jason oflamamaya çalıştı. "Henüz buradan gidebilmek için izninizi almadık lordum. Ayrıca gemimiz hasarlı. Mekaniğimiz Leo Valdez'in motoru tamir etmesi gerek. Ama sizin aklınıza başka bir yol geliyorsa..."

"Hmm." Auster parmaklarını havaya kaldırdı ve aralarında bir baston gibi bir toz iblis dönmeye başladı. "Biliyor musun, insanlar beni döneklikle suçlarlar. Bazı günler, yakıcı rüzgârımdır, ekinleri yok edenimdir, Afrika'dan gelen sirokkoyumdur! Diğer zamanlardaysa, yumu-



şak başlıyımdır, ılık yaz yağmurlarını ve güney Akdeniz'in serin puslarını müjdelerim. Bir de kışları, Cancun'daki harika evimde geçiririm! Her hâlükârda, eski zamanlarda, ölümlüler benden hem korkarlardı hem de beni severlerdi. Bir tanrı olarak sağının solunun belli olmaması bir güç göstergesi olabilir."

"O halde, gerçekten de güçlüsünüz," dedi Jason.

"Teşekkür ederim! Evet! Ama aynı şey melezler için geçerli değil." Auster öne eğildi, Jason'a o kadar yaklaştı ki, Jason'ın burnuna yağmurla ıslanmış tarlaların ve kızgın kumlu sahillerin kokusu geldi. "Bana kendi çocuklarımı hatırlatıyorsun Jason Grace. Bir yerden diğerine savrulup durmuşsun. Kararsızsın. Her gün değişebiliyorsun. Rüzgâr göstergesini çevirebilseydin, hangi yöne eserdi?"

Jason sırtından terler boşandığını hissetti. "Pardon, anlayamadım?"

"Bir rotacıya ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. Benden izin istiyorsun. Ben de ikisine de ihtiyacın olmadığını söylüyorum. Bir yön seçme vaktin geldi. Amaçsızca esen bir rüzgârın kimseye bir faydası dokunmaz."

"Ben... Anlayamıyorum."

Aslında, Jason öyle derken bile, tanrının ne demek istediğini *anlayabiliyordu.* Nico hiçbir yere ait olmamaktan söz etmişti. En azından, Nico'nun geride bırakacağı kimse yoktu. Dilediği yere gidebilirdi. Jason'sa aylardır nereye ait olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Her zaman Jüpiter Kampı'nın geleneklerine, güç oyunlarına, iç çatışmalarına karşı gelmişti. Ama Reyna iyi biriydi. Yardımına ihtiyacı vardı. Sırtını ona dönecek olursa... Oktavian gibi biri her şeyi ele geçirir ve Jason'ın Yeni Roma'yla ilgili olarak gerçekten de sevdiği *her şeyi* yok edebilirdi. Orayı terk edecek kadar bencil olabilir miydi? Bu düşünce büyük bir suçluluk hissetmesine neden oldu.

Ama yüreğinde, *Melez Kampı'nda* olmak istediğini biliyordu. Orada Piper'la ve Leo'yla geçirdiği ayların, Jüpiter Kampı'nda geçirdiği süreye kıyasla daha mutlu, daha *doğru* olduğunu hissetmişti. Hem Melez Kampı'nda, en azından babasıyla günün birinde karşılaşma şansı vardı. Tanrılar nadiren merhaba demek için Jüpiter Kampı'na gelirlerdi.

Jason içine titrek bir nefes çekti. "Evet. Gitmek istediğim yönü biliyorum."

"Güzel. Eee?"

"Şey, yine de gemiyi tamir etmenin bir yolunu bulmalıyız. Acaba-"

Auster işaretparmağını havaya kaldırdı. "Hâlâ rüzgâr lordlarından yön göstermelerini mi bekliyorsun? Jüpiter'in oğlunun ne yapacağını bilmesi gerekir."

Jason tereddüt etti. "Gidiyoruz Lord Auster. Bugün."

Rüzgâr tanrısı sırıtıp ellerini iki yana açtı. "Nihayet, amacını belli ettin! O halde, ihtiyacın olmadığı halde gitmenize izin veriyorum. Peki, mühendisiniz olmadan, motorlarınızı tamir etmeden nasıl yelken açacaksınız?"

Jason güney rüzgârlarının etrafında zıpladığını, dik kafalı yabani atlar gibi ona meydan okurcasına kişnediğini ve iradesini sınadığını hissetti.

Bütün hafta Auster'ın onlara yardım etmeye karar vermesini umarak geçirmişti. Aylarca, Jüpiter Kampı'na karşı sorumlulukları konusunda endişelenmiş, seçeceği yolun açıklığa kavuşacağını ummuştu. Ama o anda, istediğini almanın tek yolu olduğunu fark etmişti. Rüzgârları onun kontrol etmesi gerekiyordu, bunun tersi değil.

"Bize yardım edeceksiniz," dedi Jason. "Ventuslarınız at biçimine girebilir. Bize *2. Argo*'yu çekecek bir ekip vermelisiniz. Onlar bizi Leo'ya götürecekler."



"Harika!" Auster heyecanlandı, sakalı elektrik kıvılcımları çaktı. "Şimdi... Bu cesur sözlerini gerçekleştirebilir misin? İstediğini kontrol edebilecek misin, yoksa darmadağın mı olacaksın?"

Tanrı ellerini çırptı. Rüzgâr tahtının etrafında döndü ve at biçimini aldı. Bunlar Jason'ın arkadaşı Fırtına gibi karanlık ve soğuk değildi. Güney Rüzgârı atları ateşten, kumdan ve sıcak fırtına bulutlarından oluşuyordu. Bunlardan dördü yanlarından hızla geçti, ısıları Jason'ın kollarındaki tüyleri tütsüledi. Mermer sütunların etrafında dörtnala koştular, alevler püskürttüler ve kum püskürtme aletleri gibi sesler çıkarıp kişnediler. Ne kadar çok koşarlarsa, o kadar vahşileştiler. Sonra Jason'a bakmaya başladılar.

Auster yağmurlu sakalını sıvazladı. "Ventusların neden at gibi görünebileceğini biliyor musun evladım? Bazen, biz rüzgâr tanrıları yeryüzünde at biçiminde dolaşırız. Bazen en hızlı atların babası olmakla da biliniriz."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Jason ama korkudan dişleri birbirine çarpıyordu. "Çok fazla bilgi verdiniz."

Ventuslardan biri Jason'a saldırdı. Jason yana kaçtı, giysilerinden attan kıl payı kaçtığı için dumanlar yükseldi.

"Bazen, ölümlüler ilahi kanımızı tanır," diye devam etti Auster neşeyle. "Şu at rüzgâr gibi gidiyor, derler. Haksız da sayılmazlar. En hızlı beygirler gibi, ventuslar da bizim çocuklarımızdır!"

Rüzgâr atları Jason'ın etrafında dolanmaya başladı. "Arkadaşım Fırtına," gibi dedi Jason.

"Hmm, şey..." Auster kaşlarını çattı. "Ne yazık ki Boreas'ın çocuklarından biri. Onu nasıl ehlileştirdiğini hiç bilemiyorum. Bunlarsa benim çocuklarım ve harika bir güney rüzgârı ekibi. Jason Grace, onları kontrol edersen, gemini limandan çekecekler."

*Onları kontrol etmek*, dedi Jason içinden. *Evet, tabii.*

Atlar oradan oraya koşturuyor, bir karmaşa yaratıyorlardı. Efendileri Güney Rüzgârı gibi, onlar da karışıktı: Yarı sıcak, yarı sirokko, yarı fırtınalı düz beyaz bulut gibiydiler.

*Hıza ihtiyacım var*, diye düşündü Jason. *Bir amaca ihtiyacım var.*

Notus'un, yani Güney Rüzgârı'nın Yunan versiyonunu gözlerinin önüne getirdi: Çok sıcak ama çok da hızlı olduğunu düşündü.

O anda, Yunan tarafını seçti. Seçimini Melez Kampı'ndan yana yaptığı anda atlar değişti. İçlerindeki fırtına bulutları yok oldu ve geriye Sahra'daki serapları andıran kırmızı renkli tozlardan ve aşırı bir sıcaktan başka bir şey kalmadı.

"Aferin," dedi tanrı.

Tahtta artık Notus oturuyordu: Alevlerden oluşmuş bir Yunan *chiton*'u giymiş, bronz tenli ve zayıf bir adamdı. Başında solmuş, üstünden dumanlar tüten, arpadan bir tacı vardı.

"Ne bekliyorsun?" dedi tanrı.

Jason ateşli rüzgâr atlarına döndü. Birden, onlardan korkmadığını hissetti. Elini onlara uzattı. Bir toz bulutu dönerek en yakındaki ata doğru ilerledi. Bir kement, daha doğrusu tüm hortumlardan daha da sıkı sıkı gerilmiş bir rüzgâr halatı, atın boynuna geçti. Rüzgâr bir dizgin oluşturup atı durdurdu.

Jason bir rüzgâr halatı daha oluşturdu. İkinci bir atı da dizginleyip emri altına aldı. Bir dakikadan kısa bir sürede, dört ventusu da bağlamıştı. Hâlâ kişneyen ve yeri eşeleyen yaratıkları dizginlemişti ama atlar, Jason'ın halatlarından kurtulamıyorlardı. Onları zapt etmeye çalışmak, tıpkı sert bir rüzgârda dört ayrı uçurtma uçurmaya benziyordu. Zordu, evet, ama imkânsız değildi.



"Çok iyi, Jason Grace," dedi Notus. "Sen Jüpiter'in oğullarından birisin ama kendi yolunu seçtin... Tıpkı senden önceki tüm muhteşem melezler gibi. Soyunu kontrol edemesen de mirasını *seçebilirsin*. Şimdi, git. Atlarını pruvaya bağla ve onları Malta'ya yönlendir."

"Malta'ya mı?" Jason odaklanmaya çalıştı ama atlardan yayılan ısı başını döndürmüştü. Malta hakkında hiçbir şey bilmiyor, sadece bir Malta şahiniyle ilgili bir öyküyü hayal meyal hatırlıyordu. Malt birası mı meşhurdu oranın?

"Valetta şehrine vardığında, bu atlara artık ihtiyacın kalmayacak," dedi Notus.

"Yani... Leo orada mı olacak?"

Tanrı titredi, ağır ağır ısı dalgalarına dönüştü. "Kaderin gitgide belirginleşiyor Jason Grace. Tekrar seçim yapma vaktin geldiğinde, fırtınayı ya da ateşi seçeceğinde, beni hatırla. Asla çaresizliğe kapılma."

Taht odasının kapıları ardına kadar açıldı. Özgürlüğün kokusunu alan atlar dışarı fırladı.

# LIX

# JASON

ABD'de on altı yaşında pek çok genç, paralel park sınavı, bir ehliyet almak ve bir araba için para biriktirmek gibi şeyler için endişe eder.

Jason'sa alevli atlardan oluşan bir grup atı, rüzgârdan dizginlerle kontrol etmenin stresine girmişti.

Arkadaşlarının gemide ve alt güvertede güven içinde olduklarından emin olduktan sonra ventusları *2. Argo*'nun pruvasına bağladı (Festus bundan hiç hoşlanmadı), gemi başının üstüne ata biner gibi oturdu ve "Deh!" diye bağırdı.

Ventuslar dalgaların üstünde ilerlemeye başladı. Hazel'ın atı Arion kadar hızlı değillerdi ama daha fazla ısı saçıyorlardı. Arkalarında yoğun bir duman çizgisi bıraktıklarından, Jason'ın nereye gittiklerini görmesi mümkün değildi. Gemi bir anda körfezden dışarı fırladı. Çok geçmeden Afrika, arkalarındaki ufukta bulanık bir çizgi kadar kaldı.

Rüzgâr dizginleri idare etmek, Jason'ın tüm dikkatini alıyordu. Atlar özgür kalmak için uğraşıyorlardı. Onları bir tek Jason'ın iradesi kontrol altında tutuyordu.



*Malta*, diye emretti atlara. *Dosdoğru Malta'ya.*

Alçak taş binaların bulunduğu tepeli bir ada, nihayet ufukta göründüğünde, Jason kan ter içinde kalmıştı. Kolları sanki önünde bir halter tutuyormuş gibi pelteleşmişti.

Doğru yere vardıklarını umdu, çünkü atları artık idare etmekte zorlanıyordu. Rüzgâr dizginlerini bıraktı. Ventuslar kum ve duman parçacıkları olarak etrafa saçıldı.

Jason yorgunluktan tükenmiş vaziyette pruvadan aşağı indi. Festus'un boynuna yaslandı. Ejderha dönüp çenesiyle ona sürtündü.

"Teşekkürler dostum," dedi Jason. "Zor bir gündü ha?"

Arkasında, güvertenin panelleri gıcırdadı.

"Jason?" dedi Piper. "Aman tanrılarım, kolların..."

Jason bir şey fark etmemişti ama kolları yaralarla kaplıydı.

Piper kare biçiminde bir ambrosia paketini açtı. "Bunu ye."

Jason ambrosia'yı çiğnedi. Ağzında yeni fırından çıkmış *brownie* tadı hissetti. Yeni Roma'daki fırınlardan aldığı en sevdiği şeydi brownie'ler. Kollarındaki yaralar silindi. Gücü yerine geldi ama brownie ambrosia tadı damağında her zamankinden daha fazla kaldı. Sanki biri Jason'ın sırtını Jüpiter Kampı'na döndüğünü biliyordu. Artık bu tat, ona evini hatırlatmıyordu.

"Teşekkürler Pipes," dedi. "Ne kadar süredir-"

"Yaklaşık altı saat."

Vay canına, diye düşündü Jason. Kollarının o kadar tutulmasına ve acıkmış olmasına şaşmamak gerekirdi. "Diğerleri ne durumda?"

"Herkes iyi. Aşağıda tıkılıp kalmaktan sıkıldılar. Onlara yukarı güverteye gelmelerinin güvenli olduğunu söyleyeyim mi?"

Jason kuru dudaklarını ıslattı. Ambrosia'ya rağmen güçsüz hissediyordu. Diğerlerinin onu öyle görmesini istemedi.

"Bana bir iki saniye ver," dedi. "Biraz soluklanayım."

Piper yanına yaslandı. Yeşil askılı bluzu, krem rengi şortu ve dağcı botlarıyla, ciddi ciddi bir dağa tırmanacakmış ve dağın zirvesinde bir orduyla savaşacakmış gibi duruyordu. Hançerini kemerine takmıştı. Bereket boynuzu da omzuna asılıydı. Boread Zethes'ten aldığı ve bir saldırı tüfeğinden biraz daha az ürkütücü olan ucu tırtıklı bronz kılıcı da üstünde taşımaya başlamıştı.

Auster'ın sarayındayken, Jason, Piper'la Hazel'ın saatlerce kılıç antrenmanı yaptığını izlemişti. Piper daha önceden, bununla pek ilgilenmemişti. Khione'yle karşılaştıktan sonra Piper daha da huzursuz hale gelmiş, nişan almış bir mancınık gibi gerilmiş, bir daha asla gafil avlanmak istemiyormuş gibi davranmaya başlamıştı.

Jason bu hissi gayet iyi anlıyordu ama Piper'ın kendisini fazla zorladığını da düşünüyordu. Kimse her şey için, her an hazır olamazdı. Bunu da gayet iyi bilmesi gerekirdi. Son savaşını dondurulmuş bir kilim olarak geçirmişti.

Piper'a dikkatle bakıyor olmalıydı ki, kız arkadaşı sırıtarak ona baktı. "Hey, ben iyiyim. *Hepimiz* iyiyiz."

Parmaklarının ucuna yükselip onu öptü; Jason bunun ambrosia kadar güzel olduğunu hissetti. Piper'ın gözlerinde o kadar çok renk vardı ki, bütün gün bunlara bakabilir, değişen renkleri ve desenleri, insanların kuzey ışıklarını izlediği gibi izleyebilirdi.

"Yanımda olduğun için çok şanslıyım," dedi.

"Evet, öylesin." Piper hafifçe göğsüne vurdu. "Şimdi, bu gemiyi limana nasıl yanaştıracağız?"

Jason suya baktı. Adadan hâlâ yarım kilometre kadar uzaktaydılar. Motorları çalıştırabileceklerinden ya da yelkenleri açabileceklerinden emin değildi...



Neyse ki Festus onları dinliyordu. Geminin ön tarafına döndü ve ateş püskürttü. Geminin motoru tangır tungur sesler çıkarıp uğuldadı. Zinciri kopmuş kocaman bir motosiklet gibi ses çıkarıyordu ama birden öne atıldılar. *2. Argo* ağır ağır kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

"Akıllı ejderha," dedi Piper, Festus'un ensesini okşayıp.

Ejderhanın yakut gözleri kendinden memnunmuş gibi parıldadı.

"Onu uyandırdığından beri daha farklı görünüyor," dedi Jason. "Daha... canlı."

"Öyle *olmalıydı* zaten," dedi Piper gülümseyip. "Sanırım, arada sırada hepimizi bizi seven birinin uyandırması gerekiyor."

Jason onun yanında dururken, kendisini o kadar iyi hissediyordu ki, savaş bittikten sonra birlikte Melez Kampı'nda bir gelecekleri olacağını hayal edebiliyordu. Tabii, hayatta kalırlarsa ve geri dönebilecekleri bir kamp olursa.

*Tekrar seçim yapma vaktin geldiğinde, fırtınayı ya da ateşi seçeceğinde, beni hatırla,* demişti Notus. *Ve sakın çaresizliğe kapılma.*

Yunanistan'a yakınlaştıkça, Jason içine daha da dehşet hissinin çöktüğünü hissetti. Piper'ın kehanetteki dizedeki *fırtına ya da ateş* sözcükleriyle ilgili olarak haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı: İçlerinden biri, Jason ya da Leo, bu yolculuktan sağ kurtulamayacaktı.

O yüzden de, Leo'yu bulmaları *gerekiyordu.* Jason canını ne kadar çok sevse de, arkadaşının onun için ölmesine izin veremezdi. Bu suçluluk hissiyle asla yaşayamazdı.

Tabii bir yandan da yanıldığını, ikisinin de bu görevden sağ çıkacaklarını umuyordu. Ama sağ çıkamazlarsa, Jason'ın buna hazırlıklı olması gerekiyordu. Bedeli her ne olursa olsun, arkadaşlarını koruyacak ve Gaia'yı durduracaktı.

*Sakın çaresizliğe kapılma.*

Evet. Ölümsüz bir rüzgâr tanrısı için bunu söylemek kolaydı tabii.

Adaya yaklaştıkça, Jason limandaki yelkenlileri gördü. Kayalık kıyıdan kale duvarını andıran deniz duvarları yükseliyordu: Bunlar on beş metre kadar yüksekti. Bunların üstündeyse, kilise kulelerinden, kubbeli binalardan ve birbirine yapışık, her biri aynı altın renkli taşlardan inşa edilmiş bir Ortaçağ şehrini andıran bir şehir vardı. Jason'ın durduğu yerden, şehir, adanın her yerini kaplıyormuş gibi görünüyordu.

Limandaki teknelere baktı. Otuz metre kadar ileride, en uzun iskeleye bağlı, basit bir direği ve kare biçimli kanvas bir yelkeni olan derme çatma bir sal duruyordu. Salın arka kısmındaki dümen bir tür makineye bağlıydı. Uzaktan bile, Jason İlahi bronzun parıltısını seçebiliyordu.

Sırıttı. Tek bir melez bu tür bir sal yapabilirdi; dahası, *2. Argo*'nun onu görebilmesi için de limanın ta gerisindeki iskeleye bağlayabilirdi.

"Diğerlerini çağır," dedi Piper'a. "Leo burada."

# LX

# JASON

Leo'yu şehir duvarlarının ta tepesinde buldular. Denize bakan üstü açık bir kafede oturmuş, bir fincan kahve içiyordu ve üstünde... Vay canına. Bir zaman sıçraması gerçekleşmiş olmalıydı. Leo'nun kıyafeti tıpkı Melez Kampı'na ilk geldikleri gün giydiği kıyafete benziyordu: bir kot pantolon, beyaz bir gömlek ve eski bir asker ceketi. Ama o ceket aylar önce yanmıştı.

Piper ona sarılayım derken, neredeyse yere devirecekti. "Leo! Tanrılar aşkına nerelerdeydin?"

"Valdez!" Koç Hedge sırıttı. Sonra koruması gereken bir itibarı olduğunu hatırlayıp kaşlarını çatmaya çalıştı. "Bir daha bu şekilde ortadan kaybolursan, seni bir ay boyunca tekmelerim!"

Frank, Leo'nun sırtını öylesine sert bir biçimde sıvazladı ki, Leo yüzünü ekşitti. Nico bile elini sıktı.

Hazel onu yanağından öptü. "Öldüğünü sanıyorduk!"

Leo hafifçe gülümsedi. "Selam millet. Yok, yok, gayet iyiyim."

Jason onun hiç de iyi *olmadığını* görebiliyordu. Leo gözlerinin içine bakamıyordu. Ellerini masaya dayamıştı ve oynatmıyordu. Oysa Leo'nun elleri *asla* öyle hareketsiz durmazdı. İçindeki tüm o asabi enerji gitmiş, yerine özlem dolu bir hüzün gelmişti.

Jason bu ifadenin neden ona o kadar tanıdık geldiğini merak etti. Sonra Nico di Angelo'nun da Salona'nın harabeleri arasında Cupid'le yüzleştikten sonra aynı ifadeye büründüğünü hatırladı.

Leo birinin özlemini çekiyordu.

Diğerleri yakınlardaki masalardan sandalyeler çekerken, Jason eğilip arkadaşının omzunu sıktı.

"Selam dostum," dedi. "Neler oldu bakalım?"

Leo'nun bakışları arkadaşlarına kaydı. Mesaj gayet açıktı: *Burada olmaz. Herkesin önünde olmaz.*

"Issız bir adaya düştüm," dedi Leo. "Uzun hikâye. Ya sizler? Khione'ye ne oldu?"

Koç Hedge alaycı bir tavırla güldü. "Ne mi oldu? *Piper* oldu! Bak, sana diyorum, bu kız çok becerikli!"

"Koç..." diye itiraz edecek oldu Piper.

Hedge, öyküyü baştan anlatmaya başladı ama yeni versiyonunda Piper bir kung fu suikastçısıydı. Ayrıca çok daha fazla Boread vardı.

Koç konuşurken, Jason endişeyle Leo'yu inceledi. Kafeden liman sere serpe gözüküyordu. Leo *2. Argo*'nun limana yaklaştığını görmüş olmalıydı. Ama kafede oturmuş kahve içiyordu ki, Leo kahveden *hoşlanmazdı* bile. Arkadaşlarının onu bulmalarını beklemişti. Her zamanki Leo gibi davranmıyordu. Gemi onun için hayattaki en önemli şeydi. Geminin onu kurtarmaya geldiğini gördüğünde, Leo'nun limana koşup avazı çıktığı kadar sevinç çığlıkları atmış olması gerekirdi.



Koç Hedge tam Piper'ın bir döner tekmeyle Khione'yi nasıl yendiğini anlatıyordu ki, Piper araya girdi.

"Koç!" dedi. "Hiç de öyle olmadı. Festus olmasa, *hiçbir şey* yapamazdım!"

Leo kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama Festus'u kapatmıştım."

"Şey, onunla ilgili olarak söylemem gereken bir şey var," dedi Piper. "Onu uyandırdım."

Piper olanları kendine göre anlattı: Bronz ejderhayı Büyükonuş'la nasıl hayata döndürdüğünü anlattı.

Leo eski asabi enerjisi geri geliyormuş gibi, parmaklarını masaya vurmaya başladı.

"İmkânsız olamaz herhalde," diye mırıldandı. "Tabii güncellemeler onun ses emirlerine yanıt vermesini engellemediyse. Ama Festus kalıcı olarak aktif hale geldiyse, yön gösterme sisteminin ve kristalin..."

"Kristal mi?" dedi Jason.

Leo irkildi. "Şey, yok bir şey. Neyse, rüzgâr bombası patladıktan sonra ne oldu?"

Öyküye Hazel devam etti. Bir garson kız gelip onlara menüler uzattı. Çok geçmeden, her biri tıka basa sandviçler yiyor, içecekler içiyor ve sıradan gençler gibi güneşli günün keyfini çıkarıyordu.

Frank bir peçeteliğin altındaki bir turist broşürünü aldı ve okumaya koyuldu. Piper orada olduğuna inanamıyormuş gibi Leo'nun koluna hafifçe vurdu. Nico grubun en kenarında duruyor, düşman olabilirlermiş gibi yanlarından geçen yayaları süzüyordu. Koç Hedge'se tuzluk ve biberlikleri yiyordu.

Bu mutlu kavuşmaya rağmen, herkes her zamankinden daha sessizdi. Sanki hepsi Leo'nun ruh halinden etkilenmişti. Jason, Leo'nun mizah anlayışının grup için ne kadar önemli olduğunu daha önce hiç düşün-

memişti. İşler son derece ciddi olduğunda bile, her zaman Leo'nun birkaç espri patlatıp ortamı yumuşatacağına güvenirdi. O sıradaysa, sanki tüm ekibin enerjisi çekilmiş gibiydi.

"Sonra Jason ventusları ehlileştirdi," diye öyküyü tamamladı Hazel. "Şimdi de buradayız."

Leo bir ıslık çaldı. "Sıcak hava saçan atlar ha? Vay be Jason. Yani, aslında ta Malta'ya kadar gazını tuttun, sonra da salıverdin?"

Jason kaşlarını çattı. "Biliyor musun, sen öyle deyince, kulağa hiç de kahramanca gelmiyor."

"Evet, öyle sanırım. Gaz konusunda uzmanım. Ama hâlâ, neden Malta diye düşünüyorum. Ben salla kendimi burada buldum ama bunun tesadüfen olduğunu düşünmüştüm. Yoksa-"

"Belki de bu yüzdendir." Frank broşürü işaret etti. "Burada, Malta'nın Kalipso'nun yaşadığı ada olduğu yazıyor."

Leo'nun beti benzi atıverdi. "Ne? Ne dedin?"

Frank omuzlarını silkti. "Buna göre, Kalipso'nun yaşadığı esas yer, buranın kuzeyinde Gozo isimli bir adaymış. Kalipso, Yunan mitolojisine ait bir şeydi, değil mi?"

"Hah, bir Yunan mitolojisi şeyiymiş!" Koç Hedge ellerini ovuşturdu. "Belki de onunla savaşırız! Savaşacak mıyız? Ben hazırım."

"Hayır," diye mırıldandı Leo. "Hayır, onunla savaşmamıza gerek yok Koç."

Piper kaşlarını çattı. "Leo, sorun ne? Sen biraz-"

"Sorun falan yok!" Leo ayağa fırladı. "Hey, gitmemiz gerek. Yapacak işlerimiz var!"

"Ama... Bunca zamandır neredeydin?" dedi Hazel. "O giysileri nereden buldun. Nasıl-"



"Tanrılar aşkına, hanımlar!" dedi Leo. "Benim için endişelenmenize sevindim ama ikiden fazla anneye ihtiyacım yok!"

Piper tereddütle gülümsedi. "Tamam ama-"

"Gemiyi tamir etmemiz gerek!" dedi Leo. "Festus'u kontrol etmem gerek! Suratına yumruk atmam gereken Toprak tanrıçaları var! Ne bekliyoruz? Leo geri döndü!"

Kollarını iki yana açıp sırıttı.

Cesur davranmaya çalışıyordu ama Jason onun bakışlarındaki hüznü gözden kaçırmamıştı. Leo'ya bir şeyler olmuştu... ve bunun Kalipso'yla bir ilgisi vardı.

Jason onunla ilgili öyküyü hatırlamaya çalıştı. Kalipso, Medea ya da Kirke gibi bir tür büyücüydü. Ama Leo kötü yürekli bir büyücünün adasından kaçmayı başardıysa, neden o kadar üzgün görünüyordu? Jason'ın onunla daha sonradan konuşup arkadaşının iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Ama Leo o sırada gerçekten de sorguya çekilmek istemiyordu.

Jason ayağa kalkıp Leo'nun omzunu tuttu. "Leo haklı. Gitmeliyiz."

Herkes ayağa kalktı. Yiyeceklerini sarıp içeceklerini bitirdiler.

Hazel birden nefesini içine çekti. "Millet..."

Kuzeydoğu yönünü işaret etti. Jason ilk önce denizden başka bir şey görmedi. Derken, kara bir şimşek gibi bir karanlık şeridi fırladı gökyüzünde. Sanki saf gece, gündüzü delip geçmişti.

Koç Hedge, "Hiçbir şey görmüyorum," diye homurdandı.

"Ben de," dedi Piper.

Jason arkadaşlarının suratına baktı. Birçoğu şaşkındı. Kara şimşeği fark eden diğer kişi de Nico'ydu.

"Olamaz," diye mırıldandı Nico. "Yunanistan kilometrelerce ötede."

Karanlıkta yine bir şimşek çaktı ve bir an için ufuktaki renkleri soldurdu.

"Sizce orası Epirus mu?" Jason'ın bedenindeki kemiklerin hepsi bin volt tarafından çarpıldığındaki gibi karıncalandı. Neden karanlık şimşekleri görebildiğini bilmiyordu. Yeraltı Dünyası'nın çocuklarından biri değildi. Ama içine kötü bir his dolmuştu.

Nico başını salladı. "Hades'in Evi iş yapmaya hazır."

Birkaç saniye sonra uzaktan gelen top sesleri gibi bir ses etraflarını kapladı.

"Başladı," dedi Hazel.

"Ne başladı?" dedi Leo.

Bir sonraki şimşek çaktığında, Hazel'ın altın renkli gözleri ateşe atılmış folyo gibi parıldadı. "Gaia'nın nihai çabası," dedi. "Ölümün Kapıları artık var gücüyle çalışıyor. Güçleri hep birlikte ölümlüler dünyasına girmek üzere."

"Asla başaramayacağız," dedi Nico. "Oraya vardığımızda, karşımıza savaşmamız gereken çok fazla canavar çıkacak."

Jason'ın çenesi gerildi. "Onları yeneceğiz. Oraya hızla varacağız. Leo artık bizimle. Bize ihtiyacımız olan hızı sağlayacak." Arkadaşına döndü. "Yoksa sırf sıcak hava mı demeliydim?"

Leo çarpık bir şekilde sırıttı. Bakışları, *Teşekkürler*, diyor gibiydi.

"Uçma vakti millet," dedi. "Leo Amcanız birkaç numara çekecek!"

# LXI

# PERCY

Percy henüz ölmemişti ama bir ceset olmaktan da usanmıştı.

Tartarus'un kalbine doğru ilerlerken, sürekli olarak üstüne bakıyor, bedeninin nasıl ona ait olabileceğini düşünüyordu. Kolları, çubukların üstüne gerilmiş ağartılmış deri gibi görünüyordu. İskeletimsi bacakları, attığı her adımla birlikte dumana dönüşüyor gibiydi. Ölüm Sisi'yle birlikte normal bir biçimde hareket etmeyi az çok öğrenmişti ama etrafındaki büyülü kefen onu hâlâ bir helyum örtüsüne sarınmış gibi hissettiriyordu.

Tartarus'tan kurtulmayı başarsalar bile, Ölüm Sisi'nin sonsuza dek üstüne yapışacağından korkuyordu. Hayatının sonuna kadar *Yürüyen Ölüler* filmindeki bir figüran gibi görünmeyi istemiyordu.

Percy başka bir şeye odaklanmayı denese de bakabileceği güvenli bir yön yoktu.

Ayaklarının altındaki zemin, iç bulandırıcı parlak mor bir renkti ve bir damarlar ağıyla kaplıydı. Kan kırmızı bulutların loş kırmızı ışığında, Ölüm Sisi Annabeth'se daha yeni dirilmiş bir zombi gibi görünüyordu.

İleride yse, en iç karartıcı manzara vardı.

Ufka yayılmış olan bir canavarlar ordusu duruyordu: kanatlı arai sürüleri, hantal hantal yürüyen Kiklop kabileleri ve öbek öbek uçan kötü ruhlar. Binlerce, belki de *on binlerce* kötü canavar, bıkmadan usanmadan hareket ediyor, birbirlerini itiyor, kendilerine yer açabilmek için hırlayıp kavga ediyordu. Tıpkı aşırı kalabalık bir okulda dolabına ulaşmaya çalışan öğrenciler gibiydiler. Ama bu öğrenciler, hormonlu ve *cidden* kötü kokan mutantlardı.

Bob onları ordunun kenarına doğru yönlendirdi. Gizlenmek için hiçbir çaba sarf etmiyordu, zaten gizlenmesinin bir faydası da olmazdı. Üç metre boyunda olan ve gümüş parıltılar saçan Bob gizlenme işinde pek becerikli değildi.

En yakındaki canavarlardan dokuz metre kadar uzakta, Bob, Percy'ye döndü. "Sessiz olun ve arkamda kalın," dedi. "Sizi fark etmeyecekler."

"Umarız," diye mırıldandı Percy.

Titan'ın omzuna tünemiş olan Küçük Bob, şekerlemesinden uyandı. Yeri göğü inleterek mırladı ve önce iskelet haline büründü, sonra benekli haline geri dönerek gerindi. En azından, *o* endişeli görünmüyordu.

Annabeth, zombi ellerine baktı. "Bob, şu anda görünmezsek... *sen* bizi nasıl görebiliyorsun? Yani, teknik olarak sen bir... Anlarsın ya?"

"Evet," dedi Bob. "Ama biz arkadaşız."

"Nyx ve çocukları da bizi görebiliyordu," dedi Annabeth.

Bob omuzlarını silkti. "Orası, Nyx'in bölgesiydi. Daha farklıydı."

"Şey... Peki." Annabeth'in içi rahat etmemişti ama artık oradaydılar. Denemekten başka çareleri de yoktu.

Percy, sürü halindeki vahşi canavarlara baktı. "Şey, en azından bu kalabalıkta diğer *arkadaşlarımıza* rastlamaktan endişe etmemize gerek yok," dedi.

Bob sırıttı. "Evet, bu, iyi haber! Haydi, artık gidelim. Ölüm yakınlarda."

"Ölümün *Kapıları* yakında," dedi Annabeth. Sözcük seçimlerimize dikkat edelim."

Böylece, kalabalığın arasına daldılar. Percy öylesine kötü titriyordu ki, Ölüm Sisi'nin dağılacağından korkuyordu. Daha önce de kalabalık canavar grupları görmüşlerdi. Manhattan Savaşı sırasında bir canavar ordusuyla savaşmıştı. Ama burası daha farklıydı.

Ölümlü dünyasında ne vakit canavarlarla savaşacak olsa, Percy en azından evini koruduğunu biliyordu. Bu durum, şartlar ne kadar kötü olursa olsun ona cesaret veriyordu. Ama burada, *Percy* gizlice oraya giren kişiydi. Bu canavar kalabalığına, Minotor'un en yoğun saatte Penn İstasyonu'na ait olduğu kadar aitti.

Birkaç adım ötede, bir grup empousa diğer grifonlar etraflarında uçarken ve cıyaklarken bir grifon leşinin başına üşüştüler. Altı kollu bir Topraktandoğan ve bir Laistrygonya ogresi de birbirlerine kayalar fırlatıyorlardı. Ama Percy onların kavga mı ettiğini, yoksa şakalaştığını mı anlayamadı. Percy'nin bir eidolon olduğunu tahmin ettiği karanlık bir duman, kikloplara yaklaştı, canavarın kendi suratına vurmasını sağladı, sonra da bir başka kurbana yöneldi.

"Percy, bak," diye fısıldadı Annabeth.

Birkaç adım ötede, kovboy giysili bir adam ateş püskürten atlara kırbacını sallıyordu. Kovboy, yağlı saçlarının üstüne bir Stetson şapkası takmıştı, fazladan bir kot pantolon ve bir çift de siyah renkli deri çizme giymişti. Yandan bakıldığında, insan gibi görünüyordu. Ama arkasını dönünce, Percy bedeninin üst kısmında üç farklı göğüs bulunduğunu ve her birinin farklı bir renk kovboy gömleği giydiğini fark etti.

Bu, kesinlikle Percy'yi iki sene önce Teksas'ta öldürmeye çalışan Geryon'du. Belli ki kötü kovboy yeni bir sürü oluşturmaya kararlıydı. Bu herifin Ölümün Kapıları'ndan dışarı çıkabileceğini düşündükçe, Percy'nin böğrünün iki tarafı yeniden ağrımaya başladı. Arailerin Geryon'un ölürken ormanda ettiği laneti serbest bıraktığı kaburgaları sızlamaya başladı. Üç bedenli kovboyun yanına gidip suratına bir yumruk indirmek ve *Çok sağ ol Kovboy!* demek istiyordu.

Ne yazık ki, bunu yapacak durumda değildi.

Acaba kaç tane eski düşmanı bu kalabalığın arasındaydı? Percy o güne dek kazandığı her savaşın geçici olduğunu fark etmeye başlamıştı. Ne kadar güçlü ya da şanslı olmuşsa da, ne kadar çok canavarı yok etmişse de, eninde sonunda yenilecekti. O, tek bir ölümlüydü. Fazla yaşlanacak, güç kaybedecek ya da ağır hareket etmeye başlayacaktı. Ölecekti. Bu canavarlarsa... *Sonsuza* dek yaşayacaklardı. Sürekli olarak geri geliyorlardı. Belki tekrar oluşmaları aylar ya da yıllar, hatta yüzyıllar alacaktı. Ama yeniden *doğacaklardı.*

Canavarların Tartarus'ta toplandığını gören Percy, Cocytus Nehri'ndeki ruhlar kadar çaresiz hissetti. Bir kahramansa ne olmuştu? Cesur bir şeyler yaptıysa ne faydası olacaktı? Kötülük her zaman buradaydı, tekrar oluşuyordu, yüzeyin altında fokurduyordu. Percy de bu ölümsüz varlıklar için ufak ve sinir bozucu bir şeyden ibaretti. Tek yapmaları gereken ölmesini beklemekti. Günün birinde, Percy'nin kızlarının ya da oğullarının onlarla tekrar yüzleşmesi gerekebilirdi.

*Kızları ve oğulları.*

Bunu düşününce birden kendine geldi. Çaresizlik nasıl üstüne ansızın çöktüyse, aynı hızla gidiverdi. Annabeth'e baktı. Annabeth hâlâ dumanlı bir ceset gibi görünüyordu ama Percy onun gerçek halini hayal



etti... Kararlılık saçan gri gözlerini, bir saç bandıyla geriye bağlanmış sarı saçlarını, yorgunlukla ve toz toprakla kaplı ama her zaman güzel olan yüzünü düşündü.

Tamam, canavarlar sonsuza dek geri geliyor olabilirdi. Ama melezler de öyleydi. Nesiller boyunca, Melez Kampı ayakta kalmıştı. Jüpiter Kampı da öyle. Ayrı ayrı bile ayakta kalmışlardı. Şimdi, Yunanlar ve Romalılar birleşirse, daha da güçlü olacaklardı.

Hâlâ umut vardı. O ve Annabeth o aşamaya kadar gelmişlerdi. Ölümün Kapıları'na neredeyse varmak üzereydiler.

*Kızları ve oğulları.* Saçma bir düşünceydi. Harika bir düşünceydi. Tartarus'un orta yerinde, Percy sırıtmadan edemedi.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Annabeth.

Percy, Ölüm Sisi örtüsüyle muhtemelen acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Ben sadece-"

Önlerinden bir yerden kalın bir ses, "IAPETUS!" diye böğürdü.

# LXII

# PERCY

Bir Titan onlara doğru ilerledi, yürürken daha küçük canavarları tekmeledi. Boyu hemen hemen Bob kadardı, üstünde şık bir Stygia demir zırhı vardı ve göğüs zırhının tam ortasında tek bir elmas parıldıyordu. Gözleri bir buzulun içinden alınmış örnekler gibi mavi beyazdı ve bir o kadar soğuktu. Saçları da aynı renkti ve kısacık kesilmişti. Bir ayı kafası şeklindeki bir savaş miğferini de kolunun altına sıkıştırmıştı. Kemerindense bir sörf tahtası büyüklüğünde bir kılıç sarkıyordu.

Savaş yaralarına rağmen, Titan'ın suratı yakışıklıydı ve tanıdıktı. Percy onu daha önce hiç görmediğine emindi ama gözleri ve gülümsemesi ona birini hatırlatıyordu...

Titan, Bob'un önünde durdu. Omzuna vurdu. "Iapetus! Sakın bana kardeşini tanımadığını söyleme!"

"Tamam!" dedi Bob huzursuzca. "Söylemem!"

Diğer Titan başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. "Lethe'ye atıldığını duymuştum. Korkunç bir deneyim olmuş olmalı! Hepimiz er



ya da geç iyileşeceğini biliyorduk. Ben Koios! Koios!"

"Tabii," dedi Bob. "Koios, Şey Titan'ı..."

"Kuzey!" dedi Koios.

"Biliyorum!" diye bağırdı Bob.

Birlikte güldüler ve birbirlerinin koluna sırayla vurdular. Küçük Bob tüm bu hareketlilikten rahatsız olmuş olacaktı ki, Bob'un kafasına tırmandı ve Titan'ın gümüş renkli saçlarının arasına yerleşti.

"Zavallı Iapetos," dedi Koios. "Seni cidden rezil etmiş olmalılar. Şu haline bak! Bir süpürge mi? Bir hizmetli üniforması mı? Saçında bir kedi mi? Bana bak, Hades'in bu hakaretlerin bedelini ödemesi gerekiyor. Hafızanı çalan şu melez kimdi? Pöh! Sen ve ben, onu parçalara ayırmalıyız, değil mi?"

"Ha ha." Bob yutkundu. "Aynen öyle. Onu paramparça etmeliyiz."

Percy'nin parmakları tükenmezkalemini kavradı. *Onu-parçalayalım* tehdidi olmadan bile, Bob'un erkek kardeşini pek ciddiye almamıştı. Bob'un basit bir biçimde konuşmasına kıyasla, Koios, Shakespeare'den alıntılar yaparak konuşuyor gibiydi. Bu da tek başına Percy'yi sinir etmeye yetiyordu.

Dalgakıran'ın kapağını açmak zorunda kalırsa açmaya hazırdı ama Koios onu fark etmemiş gibiydi. Bob da henüz onlara ihanet etmemişti ama bunu yapmak için eline bir sürü fırsat geçecekti.

"Hey, seni görmek çok güzel..." Koios parmaklarını ayı kafası biçimindeki miğferine vurdu. "Eskiden ne kadar eğlenirdik, hatırlıyor musun?"

"Tabii!" dedi Bob hevesle. "Şey olduğumuzda..."

"Babamız Uranüs'ü tutmaya çalışırken," dedi Koios.

"Evet! Babamla güreşmeye bayılırdık..."

"Ama onu tuttuk."

"Ben de onu söylemeye çalışıyordum!"

"Kronos onu tırpanıyla biçerken."

"Evet, ha ha." Bob midesi bulanmış gibi görünüyordu. "Amma eğlenceliydi."

"Hatırladığım kadarıyla, sen babamın sağ ayağını tutmuştun," dedi Koios. "Uranüs de debelenirken, suratını tekmelemişti. Seninle bu yüzden dalga geçerdik!"

"Ne şapşalmışım," dedi Bob.

"Ne yazık ki kardeşim, Kronos o saygısız melezler yüzünden eridi gitti." Koios derin derin içini çekti. "Özünün kalıntıları kaldı tabii ama tekrar birleştireceğimiz kadarı kalmadı. Sanırım, Tartarus'un bile iyileştirmeyeceği bazı yaralanmalar olabiliyor."

"Yazık!"

"Ama geri kalanımızın bir daha parıldamak için bir şansı var, değil mi?" Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi öne eğildi. "Bu gigantlar başa geçeceklerini *sanıyor* olabilir. Bırakalım da, şok birliklerimiz olsunlar ve Olimposluları yok etsinler. Temiz iş olur. Ama Toprak Ana uyandığı anda, en büyük çocukları olduğumuzu hatırlayacaktır. Bu lafımı unutma. Titanlar bir kez daha kozmosu yönetecekler."

"Hmm, bu durum gigantların hoşuna gitmeyebilir," dedi Bob.

"Neyin hoşlarına *gideceği* kimin umurunda?" dedi Koios. "Zaten çoktan Ölümün Kapıları'ndan ölümlü dünyaya geçtiler. Polibot yarım saat önce son geçen gigantı. Hâlâ avını elinden kaçırdığı için homurdanıp duruyordu. Belli ki birkaç melez Nyx tarafından yutulmuş. *Onları* bir daha göremeyeceğimize emin olabilirsin!"

Annabeth, Percy'nin bileğini kavradı. Ölüm Sisi arasından, Percy surat ifadesini pek iyi okuyamıyordu ama onun paniğe kapıldığını görebiliyordu.



Gigantlar çoktan Ölümün Kapıları'ndan geçtilerse, en azından Tartarus'ta Percy'yle Annabeth'in peşine düşmeyeceklerdi. Ama ne yazık ki ölümlü dünyadaki arkadaşları daha da büyük bir tehlikeye girmiş demekti. Gigantlarla daha önceden yaptıkları savaşların tümü de boşa gitmişti. Düşmanları daha güçlü bir biçimde tekrar oluşacaklardı.

"Eh!" Koios kocaman kılıcını çekti. Kılıcın keskin tarafından, Hubbard Buzulu'ndan da yoğun bir soğuk etrafa yayıldı. "Gitmem gerek. Leto'nun yeniden oluşmuş olması gerek. Onu da savaşmaya ikna etmeliyim."

"Tabii," diye mırıldandı Bob. "Leto."

Koios güldü. "Kızımı da mı unuttun yoksa? Sanırım, onu son gördüğünden beri epey zaman geçti. Onun gibi barışçıl olanların yeniden oluşması hep daha uzun sürer. Ama bu sefer, Leto'nun intikam almak için savaşacağına eminim. Zeus'un ona yaptıklarından ve o ikizleri doğurduktan sonra... Inanılmaz!"

Percy neredeyse yüksek sesle inleyecekti.

İkizler.

Leto ismini hatırlıyordu: Apollon'la Artemis'in annesiydi. Koios denen bu herif de tanıdık geliyordu, çünkü Artemis'in buz gibi bakışlarına ve Apollon'un gülümsemesine sahipti. Titan da onların büyükbabası, Leto'nun babasıydı. Bunu düşünmek bile, Percy'nin başına feci ağrıların girmesine neden oluyordu.

"Peki, o halde ölümlü dünyada görüşürüz!" Koios, Bob'un göğsüne göğsüyle vurdu ve neredeyse kafasındaki kediyi yere düşürdü. "Ha, bir de diğer iki kardeşimiz Kapılar'ın bu tarafında nöbet tutuyorlar. O yüzden, az sonra onları da göreceksin!"

"Öyle mi?"

"Kesinlikle!" Koios paldır küldür uzaklaşırken, neredeyse kıl payı yo-

lundan çekilen Percy'yle Annabeth'i yere yıkacaktı.

Canavar kalabalığı boş alanı kaplamadan önce, Percy Bob'a eğilmesini işaret etti.

"İyi misin koca adam?" diye fısıldadı.

Bob kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Tüm bunlar..." Etrafını işaret etti. "İyi misin derken, ne demek istiyorsun?"

*Haklı*, diye düşündü Percy.

Annabeth, Ölümün Kapıları'na doğru baktı, kapıları görmesini engelleyen canavar sürüsünün arasından bir şeyler görmeye çalıştı. "Doğru mu duydum?" dedi. "İki tane daha Titan nöbet mi tutuyor? Bu hiç iyi olmadı."

Percy, Bob'a baktı. Titan'ın dalgın ifadesi onu endişelendirdi.

"Koios'u hatırlıyor musun?" diye sordu yavaşça. "Neden söz ettiğini biliyor musun?"

Bob süpürgesini kavradı. "Anlattığı zaman hatırladım. Geçmişi bana... tıpkı bir mızrak gibi verdi. Ama bunu alıp almamayı bilemiyorum. İstemesem bile, yine de bana ait olacak, değil mi?"

"Hayır," dedi Annabeth sert bir tavırla. "Bob, artık daha farklısın. *Daha* iyisin."

Kedi yavrusu Bob'un kafasından aşağı atladı. Titan'ın ayaklarının dibinde dolandı, kafasını Titan'ın pantolon paçalarına sürttü. Bob bunu fark etmemiş gibiydi.

Percy keşke Annabeth kadar emin olabilse diye düşündü. Keşke Bob'a katiyetle geçmişini unutması gerektiğini söyleyebilseydi.

Ama Percy, Bob'un kafasının neden karıştığını anlayabiliyordu. Gözlerini Kaliforniya'daki Kurt Evi'nde açtığını, hafızasının Hera tarafından silindiği günü hatırlıyordu. Biri ilk uyandığında onu bekliyor olsaydı,



isminin Bob olduğuna, Titanların ve gigantların dostu olduğuna ikna etmeye çalışsaydı... Percy buna inanır mıydı? Gerçek kimliğini öğrendikten sonra kendisini ihanete uğramış gibi hisseder miydi?

*Bu durum farklı*, dedi içinden. *Bizler iyi olan taraftayız.*

Öyleler miydi? Percy, Bob'u Hades'in sarayında, ondan nefret eden yeni bir efendinin merhametine teslim etmişti. Percy, Bob'a ne yapması gerektiğini söyleme hakkını kendinde görmüyordu. Hayatları buna bağlı bile olsa, bunu yapamazdı.

"Bence bir seçim yapabilirsin Bob," dedi. "Iapetos'un geçmişinin hatırlamak istediğin kısımlarını al. Gerisini bırak. Önemli olan geleceğin."

"Gelecek..." dedi Bob dalgın dalgın. "Bu, ölümlülere ait bir kavram. Benim değişmem gerekmiyor Arkadaşım Percy." Etraftaki canavar sürülerine baktı. "Hepimiz aynıyız... Hem de sonsuza dek."

"Aynı olsaydınız, Annabeth'le ben şimdiye çoktan ölmüştük," dedi Percy. "Belki arkadaş bile olmamamız gerekiyordu ama öyleyiz. Sen isteyebileceğim en iyi arkadaşsın."

Bob'un gümüş renkli gözleri her zamankinden daha karanlıktı. Elini uzattı, kedi yavrusu Küçük Bob eline atladı. Titan doğruldu. "O zaman, gidelim dostlar. Yolumuz uzun değil."

Tartarus'un kalbinde yürümek, kulağa geldiği kadar eğlenceli değildi.

Mor renklere hâkim zemin kaygandı ve sürekli olarak atıyordu. Uzaktan dümdüz gözükse de yakından ilerledikçe aşması daha da zorlaşan katmanlarla ve yarıklarla doluydu. Kırmızı atardamar ve mavi damar öbekleri, Percy'ye bir yere tırmanması gerekirken ayağını koyabileceği bir basamak sağlıyordu ama ağır ilerleyebiliyorlardı.

Tabii, canavarlar da her yerdeydi. Sürü sürü cehennem tazıları ova-

larda geziniyor, dikkati dağılan tüm canavarlara tıslayıp saldırıyorlardı. Arailer kayışımsı kanatlarını çırparak tepede daireler çiziyor, zehir bulutları arasında hayaletimsi karanlık gölgeler oluşturuyorlardı.

Percy bir ara tökezledi. Eli kırmızı bir atardamara değince, kolundan yukarı bir karıncalanma hissetti. "Burada su var," dedi. "Gerçek su."

Bob homurdandı. "Beş nehirden biri. Onun kanı."

"Onun kanı mı?" Annabeth en yakındaki damar öbeğinden derhal uzaklaştı. "Tüm Yeraltı nehirlerinin Tartarus'a aktığını biliyorum ama-"

"Evet," dedi Bob. "Hepsi kalbinden akar."

Percy elinin bir kılcal damar ağının üstünde hızla gezdirdi. Parmaklarının arasından Styks'in ya da Lethe'nin suları akıyor olabilir miydi? O damarlardan birinin üstüne basıp da patlatırsa... Percy ürperdi. Evrenin en tehlikeli dolaşım sisteminin üstünde yürüdüğünü fark etti.

"Acele etmeliyiz," dedi Annabeth. "Eğer..." Lafını tamamlayamadı.

İleride, kenarları tırtıklı karanlık, havayı bölüyordu. Tıpkı şimşek gibiydi ama bunun rengi siyahtı.

"Kapılar," dedi Bob. "Büyükçe bir grup geçiyor olmalı."

Percy'nin ağzında gorgon kanı gibi bir tat vardı. *2. Argo*'daki arkadaşları Ölümün Kapıları'nın diğer tarafını bulmuş olsalar bile, kapıdan geçmekte olan canavarlarla, özellikle de çoktan diğer tarafa geçmiş olan gigantlarla nasıl savaşacaklardı?

"Tüm canavarlar Hades'in Evi'nden mi geçiyorlar?" diye sordu. "Burası *ne* büyüklükte?"

Bob omuzlarını silkti. "Belki de diğer tarafa geçtiklerinde başka bir yere yollanıyorlardır. Hades'in Evi yeryüzünde, değil mi? Orası, Gaia'nın bölgesidir. Hizmetkârlarını nereye isterse yollar."

Percy umutlarının söndüğünü hissetti. Ölümün Kapıları'ndan geçen canavarlar, Epirus'taki arkadaşlarını tehdit edeceklerdi. Bu da yeterince kötüydü. Şimdi, bir de ölümlü tarafındaki zeminin kocaman bir yeraltı treni sistemi olduğunu, gigantları ve diğer kötü canavarları Gaia'nın istediği yere götürdüğünü hayal ediyordu... Melez Kampı'na, Jüpiter Kampı'na ya da *2. Argo* daha Epirus'a varamadan geminin karşısına çıkarabilirdi.

"Gaia o kadar çok güce sahipse, *bizim* nereye gideceğimizi de kontrol edemez mi?" dedi Annabeth.

Percy bu sorudan cidden nefret etti. Bazen Annabeth'in bu kadar zeki olmamasını istiyordu.

Bob çenesini kaşıdı. "Sizler canavar değilsiniz. Durum sizin için farklı olabilir."

*Harika,* dedi Percy içinden.

Gaia'nın onları diğer tarafta beklediği, bir dağın tepesine ışınlayabileceği fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama en azından Kapılar, Tartarus'tan çıkmak için bir fırsattı. Zaten daha iyi bir seçenekleri de yoktu.

Bob bir başka tepeye tırmanmalarına yardım etti. Birden, Ölümün Kapıları tam karşılarında belirdi. Tek başına dikdörtgen biçimindeki karanlığın ortasında, bir sonraki kalp kası tepeciğinin yanında, yaklaşık olarak çeyrek kilometre kadar uzakta duruyordu ve etrafı öylesine yoğun bir canavar kalabalığıyla çevrilmişti ki, Percy ta oraya kadar kafalarına basarak ilerleyebilirdi.

Kapılar hâlâ ayrıntıları göremeyecekleri kadar uzaktaydı ama kapıların her iki tarafında nöbet tutan Titanlar gayet tanıdıktı. Soldaki Titan'ın üstünde, sıcaktan parıldayan altın bir zırh vardı.

"Hyperion," dedi Percy. "Bu herif ölü kalamıyor yahu."

Sağdaki Titan'sa, koyu mavi renkli bir zırh giymişti ve miğferinin

iki yanından koçboynuzları kıvrılıyordu. Percy onu o güne dek sadece rüyalarında görmüştü ama Titan kesinlikle Jason'ın Tam Dağı savaşında öldürdüğü Krios'tu.

"Bob'un diğer kardeşleri," dedi Annabeth. Ölüm Sisi etrafında parıldadı, suratını bir an için sırıtan bir kafatasına dönüştürdü. "Bob, onlarla savaşman gerekirse, bunu yapabilir misin?"

Bob süpürgesini berbat bir temizlik işi yapacakmış gibi havaya kaldırdı. "Acele etmemiz gerek," dedi. Percy bunun sorunun yanıtı olmadığını fark etti. "Beni izleyin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# LXIII

# PERCY

O ana kadar, Ölüm Sisi'yle gizlenme planları işe yaramıştı. Doğal olarak Percy de sonradan meydana gelecek bir felaketi bekliyordu.

Ölümün Kapıları'dan yaklaşık olarak on beş metre uzaklıkta, o ve Annabeth donakaldılar.

"Aman tanrılarım," diye mırıldandı Annabeth. "Bunlar *aynı*."

Percy ne demek istediğini anlamıştı. Stygia demiriyle çevrili büyülü kapı aslında bir çift asansör kapısı gibiydi. Art Deco desenleriyle kaplı iki gümüşlü siyahlı paneldi. Renkler tersine çevrilmiş olsa da, aynı Empire State Binası'nın Olimpos girişindeki asansörleri andırıyorlardı.

Percy bunları görünce, evine duyduğu özlemi fark ederek nefesi kesildi. Sırf Olimpos Dağı'nı özlememişti. Geride bıraktığı her şeyi özlemişti: New York şehrini, Melez Kampı'nı, annesini ve üvey babasını. Gözlerinin yandığını hissetti. Konuşacak gücü yoktu.

Ölümün Kapıları adeta kişisel bir hakaret gibiydi ve elde edemeyeceği her şeyi ona hatırlatmak için tasarlanmış gibiydi.

Percy ilk şoku atlatmaya çalışırken, diğer ayrıntıları da fark etmeye başladı: kapıların dibinden dışarı yayılan buzu, etraflarındaki mor renkli parıltıyı ve onları sıkı sıkı tutan zincirleri.

Çerçevenin her iki tarafında siyah renkli demirden kablolar vardı. Bunlar bir asma köprüyü tutan halatlar gibiydi. Kablolar et zemindeki kancalara bağlıydı. Krios ve Hyperion isimli iki Titan, dayanak noktalarının başında nöbet tutuyorlardı.

Percy'nin gözlerinin önünde, tüm çerçeve zangırdadı. Kapkara şimşekler gökyüzünde çaktı. Zincirler sallandı ve Titanlar ayaklarını kancaların üstüne koyup daha da sağlamlaştırdılar. Kapılar açıldı, ortaya bir asansörün parıltılı iç kısmı çıktı.

Percy öne atılmaya hazırlanarak gerildi ama Bob elini omzuna koydu. "Bekle," diye uyardı onu.

Hyperion etraftaki kalabalığa seslendi. "Grup A-22! Poponuzu kaldırın, sizi tembeller!"

Bir düzine kadar Kiklop öne çıktı, ellerindeki kırmızı renkli biletleri salladı ve heyecanla bağrıştı. İnsanlara göre yapılmış o kapılara sığmamaları gerekirdi ama Kikloplar yaklaştıkça, bedenleri şekil değiştirip ufaldı ve Ölümün Kapıları onları içeri çekti.

Titan Krios başparmağıyla asansörün sağ taraftaki YUKARI düğmesine bastırdı. Kapılar kapandı.

Çerçeve tekrar sallandı. Karanlık şimşek indi.

"Bunun nasıl işlediğini anlamanız gerek," diye mırıldandı Bob. Avcundaki kedi yavrusuna baktı; böylece, diğer canavarlar kiminle konuştuğunu anlamayacaklardı. "Kapılar her açıldığında yeni bir bölgeye ışınlanmaya çalışıyorlar. Thanatos onları bu şekilde yaptığı için, yerlerini bir tek o bulabilir. Ama artık zincirliler. Kapılar yer değiştiremiyor."



"O halde, zincirleri kesmemiz gerek," diye fısıldadı Annabeth.

Percy, Hyperion'un parıltılı bedenine baktı. Titan'la son savaştığında, gücünü son zerresine kadar kullanmak zorunda kalmıştı. O zaman bile neredeyse ölmüştü. Şimdi, karşısında *iki* Titan ve onlara destek verecek birkaç bin de canavar vardı.

"Kamuflajımız," dedi. "Saldırganca bir şey yaparsak, mesela zincirleri kesersek, ortadan kaybolur mu?"

"Bilmiyorum," dedi Bob kedi yavrusuna.

"Miyav," diye yanıt verdi Küçük Bob.

"Bob, onları oyalaman gerek," dedi Annabeth. "Percy'yle ben iki Titan'ın yanından sessizce geçip zincirleri arkalarından keseceğiz."

"Tamam, peki," dedi Bob. "Ama bu, sorunlardan sadece bir tanesi. Kapılar'dan içeri girdiğinizde, birinin sizi korumak için düğmeye basması gerek."

Percy yutkunmaya çalıştı. "Şey... Koruma düğmesi mi?"

Bob başını salladı, çenesinin altındaki kediyi kaşıdı. "Birinin on iki dakika boyunca YUKARI düğmesine basması gerek yoksa yolculuk tamamlanmaz."

Percy, Kapılar'a baktı. Gerçekten de Krios'un başparmağı hâlâ YUKARI düğmesinin üstünde duruyordu. On iki dakika... Bir şekilde, Titanları o kapılardan uzak tutmaları gerekiyordu. Sonra Bob, Percy ya da Annabeth'in on iki dakika boyunca o düğmeye basması ve bunu, Tartarus'un merkezinde bir canavar ordusunun arasında yapması gerekiyordu. Dahası, diğer ikisinin bu sırada ölümlü dünyaya gitmesi gerekiyordu. İmkânsızdı.

"Neden on iki dakika?" diye sordu Percy.

"Bilmiyorum," dedi Bob. "Neden on iki Olimposlu ya da Titan var?"

"Haklısın," dedi Percy ama ağzında acı bir tat hissetti.

"Yolculuğun sona ermeyeceğini söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordu Annabeth. "Yolculara ne oluyor?"

Bob yanıt vermedi. Suratındaki acılı ifadeye bakan Percy, asansör Tartarus'la ölümlü dünya arasında sıkıştığı takdirde içinde olmak istemediğine karar verdi.

"Peki, düğmeye on iki dakika boyunca *basarsak* ve zincirler kesilirse-" dedi Percy.

"Kapılar'ın ayarı ilk haline döner," dedi Bob. "Kapılar'ın öyle olması gerek. Tartarus'tan kaybolurlar. Gaia'nın onları kullanamayacağı başka bir yerde belirirler."

"Thanatos onları kurtarabilir," dedi Annabeth. "Ölüm normale döner ve yaratıkların ölümlüler dünyasıyla ilişiği kesilir."

Percy ofladı. "Tamam, çok basitmiş. Şey haricinde... Hepsi."

Küçük Bob mırladı.

"Düğmeye ben basarım," dedi Bob.

Percy'nin içinde karmakarışık hisler uyandı: Acı, hüzün, minnet ve suçluluk yoğunlaşarak duygusal bir çimentoya dönüştü. "Bob, senden bunu yapmanı isteyemem. Sen de Kapılar'dan geçmek istiyorsun. Yine gökyüzünü ve yıldızları görmek istiyorsun."

"Bunu isterim," dedi Bob. "Ama birinin düğmeye basması gerek. Zincirler kesildikten sonra da... Kardeşlerim gitmenizi engellemeye çalışacak. Kapılar'ın yok olmasını istemeyecekler."

Percy sonu gelmiyormuş gibi gözüken canavar sürüsüne baktı. Bob'un bu fedakârlığı yapmasına izin verse bile, tek bir Titan kendisini nasıl o kadar fazla canavara karşı korurken, parmağını düğmenin üstünde tutabilecekti?



Çimento, Percy'nin midesine oturdu. Bu işin nasıl sona ereceğini en başından beri hayal etmişti. Geride kalması gerekiyordu. Bob orduyu savuştururken, Percy de asansör düğmesini tutacak, Annabeth'in güvende olduğundan emin olacaktı.

Annabeth'i bir şekilde onsuz gitmeye ikna etmeliydi. Annabeth güvende olduğu ve Kapılar ortadan yok olduğu müddetçe, Percy doğru bir şey yaptığını bilerek ölebilirdi.

"Percy?.." Annabeth ona baktı; sesi şüphelenmiş gibiydi.

Annabeth fazlasıyla zekiydi. Percy gözlerinin içine bakacak olursa, Annabeth ne düşündüğünü şıp diye anlardı.

"İlk olarak yapmamız gereken bir şey var," dedi. "Şu zincirleri keselim."

# LXIV

# PERCY

"Iapetos!" diye böğürdü Hyperion. "Demek buradasın. Ben de bir temizlik kovasının altına girmiş, bir yerde gizlendiğini sanıyordum."

Bob kaşlarını çatıp hantal adımlarla öne çıktı. "Gizlenmiyorum."

Percy, Kapılar'ın sağ tarafına, Annabeth de sessizce sol tarafına doğru ilerledi. Titanlar onu fark etmiş gibi değildi ama Percy işini şansa bırakmadı. Dalgakıran'ı tükenmezkalem halinde tuttu. İyice eğildi ve mümkün olduğunca sessizce ilerledi. Daha küçük canavarlar Titanlara saygı gösterircesine biraz daha uzakta duruyorlardı; bu yüzen de Kapılar'ın etrafında hareket edebilecek kadar yer vardı ama Percy arkasındaki hırlayan sürünün gayet farkındaydı.

Annabeth, Hyperion'un olduğu tarafa geçmeyi daha doğru bulmuştu, çünkü Hyperion'un Percy'yi daha fazla hissedebileceğini düşünüyordu. Ne de olsa, onu ölümlü dünyada Percy öldürmüştü. Percy buna ses çıkarmadı. Tartarus'ta o kadar uzun süre kaldıktan sonra Hyperion'un parlak altın zırhına gözlerinin önünde benekler oluşmadan bakamıyordu.





Kapılar'ın Percy'nin bulunduğu tarafında, Krios kasvetli ve sessiz bir ifadeyle duruyordu; koç kafalı miğferi suratını örtüyordu. Bir ayağını zincirlerin dibine, başparmağını da YUKARI düğmesinin üstüne dayamıştı.

Bob kardeşlerine döndü. Mızrağını alıp omzunda bir kedi yavrusuyla elinden geldiğince sert bir ifade takındı. "Hyperion ve Krios, ikinizi de hatırlıyorum," dedi.

"Öyle mi Iapetus?" Altın Titan güldü, espriyi paylaşmak için Krios'a baktı. "Bunu duyduğuma sevindim! Percy Jackson'ın senin beyni yıkanmış bir hizmetçiye dönüştürdüğünü duymuştum. Sana ne isim verdi... Betty mi?"

"Bob," diye hırladı Bob.

"Eh, buraya gelmekte geç bile kaldın *Bob*. Krios'la ben *aylardır* burada tıkılı kaldık-"

"Haftalardır," diye kardeşinin hatasını düzeltti Krios; sesi miğferinin içinde yankılandı.

"Neyse!" dedi Hyperion. "Bu kapıların başında nöbet tutmak, canavarları Gaia'nın emirlerine göre içeri sokmak zahmetli bir iş. Krios, bir sonraki grup kimdi sahi?"

"Çift Kırmızı," dedi Krios.

Hyperion içini çekti. Omuzlarındaki alevler daha da parıldadı. "Çift kırmızı. Neden A-22'den Çift Kırmızı'ya geçiyoruz? Ne biçim bir sistem bu?" Dik dik Bob'a baktı. "Bu, bana, Işık Lordu'na göre bir iş değil! Doğu'nun Titan'ı. Şafağın Efendisi! Neden gigantlar savaşa gidip övgü alırken, neden karanlıkta beklemek zorunda kalıyorum? Aslında, *Krios*'un neden burada olduğunu anlaya-"

"En kötü görevler hep bana düşüyor," diye homurdandı Krios parmağını düğmeden çekmeden.

"Ama ya *ben*?" dedi Hyperion. "Çok saçma! Bu, senin işin olmalıydı Iapetus. Gel, biraz benim yerime şurada duruver."

Bob Kapılar'a baktı ama bakışları dalgındı, geçmişe gitmişti. "Dördümüz babamız Uranüs'ü tuttuk," dedi. "Koios, ben ve siz ikiniz. Kronos, cinayete yardım edersek, bize dünyanın dört köşesini vereceğine söz verdi."

"Öyle," dedi Hyperion. "Ben de bunu seve seve yaptım! Fırsatım olsaydı, tırpanı ben de sallardım! Ama sen, *Bob*... Sen o cinayet konusunda hep tereddütlüydün, değil mi? Batı'nın yumuşak kalpli, günbatımı kadar tatlı Titan'ı! Ebeveynlerimizin sana neden *Yaran* anlamına gelen bu adı verdiğini hiç anlamadım. Bana daha çok *Mızmız* olabilirmişsin gibi geliyor."

Percy zincirlerin bağlı olduğu kancaya vardı. Kaleminin kapağını açtı ve Dalgakıran ortaya çıktı. Krios tepki vermedi. Dikkatini tamamıyla mızrağını Hyperion'un göğsüne doğrultmuş olan Bob'a vermişti.

"Hâlâ yarabiliyorum," dedi Bob alçak ve düzgün bir sesle. "Sen fazla böbürleniyorsun, Hyperion. Parlak ve ateşlisin ama Percy Jackson seni yine de yendi. Central Park'ta güzel bir ağaca dönüştüğünü duymuştum."

Hyperion'un gözlerinden dumanlar çıktı. "Dikkatli konuş kardeşim."

"En azından, hademelik dürüst bir iş," dedi Bob. "Başkalarının pisliğini temizliyorum. Sarayı bulduğumdan daha iyi hale getirdim. Ama sen... Sen ne tür bir pisliği geride bıraktığını umursamazsın. Kronos'u körü körüne izledin. Şimdi de Gaia'dan emir alıyorsun."

"O, bizim *annemiz!*" diye böğürdü Hyperion.

"Olimposla *yaptığımız* savaş için uyanmamıştı," dedi Bob. "Gigantları, ikinci yavrularını daha çok seviyor."

Krios homurdandı. "Haklısın. Çukurun çocukları."

"İkiniz de dilinizi tutun!" Hyperion'un sesinden korku seziliyordu.



"Onun ne zaman dinliyor olabileceğini bilemezsiniz."

Asansörden *ding* sesi geldi. Üç Titan da irkildi.

Aradan on iki dakika geçmiş miydi? Percy zaman mefhumunu yitirmişti. Krios parmağını düğmeden çekip "Çift Kırmızı! Çift Kırmızı nerede?" diye seslendi.

Canavar sürüleri birbirlerini itekleyip kıpırdandılar ama kimse öne çıkmadı.

Krios içini çekti. "Onlara biletlerini atmamalarını *söylemiştim*. Çift Kırmızı! Sıradaki yerinizi kaybedeceksiniz!"

Annabeth pozisyon almış, Hyperion'un tam arkasına geçmişti. Drakon kemikli kılıcını zincirlerin dibine doğru kaldırdı. Titan'ın ateşli zırhının ışığında, Annabeth'in Ölüm Sisi örtüsü onu alev almış bir hortlak gibi gösteriyordu.

Annabeth üç parmağını havaya kaldırdı, geri saymaya hazırlandı. Bir sonraki grup asansöre binmeden önce zincirleri kesmeleri gerekiyordu ama bir yandan da Titanların dikkatinin mümkün mertebe dağınık olması gerekiyordu.

Hyperion bir küfür savurdu. "*Harika*. Programımız sarkacak şimdi." Bob'a pis pis baktı. "Seçimini yap kardeşim. Ya bize karşı savaş ya da bize yardım et. Nutuklarını dinleyecek vaktim yok."

Bob, Annabeth'le Percy'ye baktı. Percy onun bir kavga başlatabileceğini sansa da Bob bunun yerine mızrağının ucunu havaya kaldırdı. "Peki. Nöbeti ben devralayım. Hanginiz önce mola vermek ister?"

"Ben tabii," dedi Hyperion.

"Ben!" dedi birden Krios. "Bu düğmeye o kadar uzun süredir basıyorum ki, parmağım düşmek üzere."

"Ben de daha uzun süredir burada dikiliyorum," diye homurdandı

Hyperion. "Ben ölümlü dünyasına giderken, siz ikiniz Kapılar'ın başında nöbet tutun. İntikam almam gereken birkaç Yunan kahramanı var!"

"Of, eyvah!" diye sızlandı Krios. "Romalı çocuk Epirus'a doğru gidiyor... Hani, beni Othrys Dağı'nda öldüren çocuk. Şansı yaver gitti. Ama artık sıra bende."

"Pöh!" Hyperion kılıcını çekti. "Önce seni deşeceğim Koç kafa!"

Krios kendi kılıcını havaya kaldırdı. "Deneyebilirsin ama bu leş kokulu çukurda daha fazla kalmayacağım!"

Annabeth, Percy'yle göz göze geldi. Dudaklarını sessizce oynattı: *Bir, iki...*

Percy kılıcını zincirlerin üstüne indiremeden, yaklaşmakta olan roket sesini andıran tiz bir ses, kulaklarını tırmaladı. Percy içinden ancak, *Eyvahlar olsun,* diyecek vakti bulabildi. Derken, tepelerin kenarında bir patlama meydana geldi. Bir sıcak dalgası Percy'yi geriye savurdu. Kapkara şarapnel parçaları Krios'la Hyperion'un üstüne yağdı ve onları bir ağaç öğütücüsüne atılmış tahta parçaları gibi un ufak etti.

*LEŞ KOKULU ÇUKUR.* Ovalarda yankılanan bu tok ses, ılık et zemini zangırdattı.

Bob apar topar ayağa kalktı. Nedense, patlamadan zarar görmemişti. Mızrağını önüne çevirdi, sesin geldiği yeri anlamaya çalıştı. Kedi yavrusu Küçük Bob da tulumunun içine gizlendi.

Annabeth, Kapılar'dan altı metre kadar öteye düşmüştü. Ayağa kalktığında, Percy o kadar rahatladı ki, onun eski hali gibi göründüğünü idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Ölüm Sisi dağılmıştı.

Kendi ellerine baktı. Onun da örtüsü silinmişti.

*TİTANLAR,* dedi ses öfkeyle. ÖNEMSİZ VARLIKLAR. KUSURLU VE ZAYIF VARLIKLAR.

Ölümün Kapıları'nın önündeki hava karardı ve katılaştı. Orada beliren varlık öylesine büyüktü ve öylesine yoğun bir kötülük saçıyordu ki, Percy sürünüp bir yerlere gizlenmek istedi.



Ama bunu yapmak yerine, bakışlarını tanrının şeklini izlemeye zorladı. Bunu, her biri bir tabut büyüklüğündeki kapkara demir çizmelerine bakarak yapmaya başladı. Bacaklarına koyu renkli baldır zırhları geçirmişti; teni zemin gibi sadece mor renkli kaslardan oluşuyordu. Zırh eteği de binlerce kapkara kesilmiş, eğri kemiğin birbirine geçmiş zincirler gibi örülmesinden oluşmuştu ve birbirine geçirilmiş çok iri kollardan yapılmış bir kemerle üstüne tutturulmuştu.

Savaşçının göğüs zırhının yüzeyinde, bulanık surat belirip kayboldu: gigantlar, Kikloplar, gorgonlar ve drakonlar... Bunların hepsi de kaçmak istermiş gibi zırhı itiyorlardı.

Savaşçının kolları çıplaktı: Kaslı, mor ve parlak görünümlüydü. Elleri de birer vinç kepçesi kadar kocamandı.

En kötüsü kafasıydı: Belirli bir şekli olmayan, pürüzlü kayalardan ve metalden yapılmış bir miğferi vardı; miğfer sivri uçlardan ve atan magma öbeklerinden oluşuyordu. Suratının tamamı bir girdaptı, içe doğru dönen bir karanlıktı. Percy onu izlerken, Hyperion'un ve Krios'un geriye kalan son Titan özü de savaşçının ağzı tarafından emildi.

Percy her nasılsa konuşmayı başardı. "Tartarus."

Savaşçı bir dağ ikiye ayılıyormuş gibi bir ses çıkardı: Ya kükrüyordu ya da gülüyordu, Percy emin olamadı.

*Bu form, gücümün ufacık bir yansıması, dedi tanrı. Ama sizlerle başa çıkabilecek seviyede. Ben öyle hafif müdahalelerde bulunmam ufak melez. Senin gibi tatarcık sinekleriyle uğraşmak işim değil.*

"Şey..." Percy dizlerinin titrediğini hissetti. "Şey... Aman, sakın... zahmet etmeyin."

Şaşılacak derecede dayanıklı çıktınız, dedi Tartarus. *Büyük bir mesafe kat ettiniz. Artık durup daha da ilerlemenizi izleyemem.*

Tartarus kollarını iki yana açtı. Vadinin dört bir yanında, binlerce canavar inleyip kükredi, silahlarını birbirine çarptı ve zafer çığlıkları attı. Ölümün Kapıları'nın zincirleri şangırdadı.

*Şeref duyun ufak melezler,* dedi çukurun tanrısı. *Olimposlular kişisel ilgimi asla hak etmediler. Ama şimdi Tartarus tarafından yok edileceksiniz!*

# LXV

# FRANK

Frank havai fişekler görmeyi bekliyordu.

Ya da en azından, EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ! yazan kocaman bir tabela görmeyi umuyordu.

Üç bin seneden daha da uzun bir süre önce, Yunan atası, şekil değiştirici yaşlı Periclymenus, Argonotlarla birlikte doğuya yelken açmıştı. Yüzyıllar sonra Periclymenus'un soyundan gelenler doğu Roma lejyonlarında görev yapmışlardı. Sonra bir dizi talihsiz maceranın ardından, aile kendisini Çin'de ve son olarak da yirminci yüzyılda Kanada'ya göç ederken bulmuştu. Frank'in Yunanistan'a geri dönmesiyle birlikte, Zhang ailesi dünyanın çevresini eksiksiz dolaşmıştı.

Bu da aslında bir kutlama için yeterli bir nedendi ama onu kutlama için karşılayan tek kalabalık, gemiye saldıran vahşi ve aç harpyalardı. Frank onları okuyla yere indirirken, kendini kötü hissetti. Ella'yı, Portland'da tanıştıkları zeki harpya arkadaşını düşünmeden edemiyordu. Ama bu harpyalar Ella değildi. Frank'in suratını güzelce yiyebilirler-

di. Bu yüzden, okuyla onları toz ve tüy bulutlarına dönüştürdü.

Aşağıdaki Yunanistan toprakları da bir o kadar düşman tavırlıydı. Tepelerde büyük kayalar ve bodur selviler vardı ve hepsi buğulu havada parıldıyordu. Güneş, adeta kırlık alanı İlahi bronzdan yapılmış bir kalkana dönüştürmek istermiş gibi yakıcıydı. Otuz metre yukarıdan bile, Frank ağaçlardaki cırcırböceği sürülerinin sesini duyabiliyordu. Uykusunu getiren, ölümlü dünyaya ait değilmiş gibi gelen ses, gözkapaklarını ağırlaştırmıştı. Zihninin içinde düello eden savaş tanrısının sesleri bile hafiflemişti sanki. Hep birlikte Yunanistan'a girdiklerinden beri, tanrının sesleri onu neredeyse hiç rahatsız etmemişti.

Ensesinden terler boşandı. Çatlak bir kar tanrıçası tarafından alt güvertede dondurulduktan sonra Frank bir daha asla ısınmayacağını sanmıştı ama o sırada gömleğinin sırtı sırılsıklamdı.

"Sıcak ve nemli!" Dümendeki Leo sırıttı. "Houston'ı özledim yahu! Sen ne düşünüyorsun Hazel? Şu anda burada kocaman kocaman sivrisinekler olsa, burası tıpkı Körfez Kıyısı gibi olmaz mıydı?"

"Çok sağ ol Leo," diye homurdandı Hazel. "Şimdi, bize bir de Antik Yunan'dan fırlama sivrisinek canavarlar saldırır artık."

Frank onlara baktı, aralarındaki gerginliğin nasıl yok olduğuna kendi kendine şaştı. Leo'ya sürgünün beş gününde her ne olduysa, onu epey değiştirmişti. Hâlâ espriler patlatıp duruyordu ama Frank onda bir değişiklik olduğunu hissediyordu. Tıpkı yeni bir omurgası olan bir gemi gibiydi. Belki omurgayı *görmek* mümkün değildi ama bir geminin dalgaları nasıl yardığını görebilirdiniz.

Leo, Frank'le dalga geçmeye de çalışmıyordu. Hazel'la daha rahat sohbet ediyordu. Frank'i her zaman huzursuz eden o özlem dolu, baygın bakışları fırlatmıyordu.



Hazel sorunu Frank'le yaptığı özel bir konuşmada hemen çözüvermişti: "Biriyle tanışmış."

Frank hayretler içinde kalmıştı. "Nasıl? Nerede? Nereden biliyorsun?"

Hazel gülümsedi. "Biliyorum işte."

Sanki Pluton'un değil, Venüs'ün çocuklarından biriydi. Frank bunu anlayamıyordu.

Tabii, Leo'nun kız arkadaşına asılmamasına memnundu ama Frank bir yandan da Leo için endişeleniyordu. Evet, birbirlerinden epey farklıydılar ama birlikte yaşadıkları onca olaydan sonra Frank onun kalbinin kırıldığını görmek istemiyordu.

"İşte!" Nico'nun sesi Frank'i düşüncelerinden sıyırdı. Her zamanki gibi, Di Angelo ana direğin tepesine tünemişti. Bir kilometre kadar ötede, tepelerin arasından parlak yeşil bir yılan gibi kıvrılarak ilerleyen bir nehri işaret ediyordu. "Bizi oraya götür. Tapınağa yaklaştık. Hem de çok yaklaştık."

Dediklerini doğrularcasına, kapkara bir şimşek göğü yardı, Frank'in gözlerinin önünde kara benekler oluşturdu, kollarının tüylerini diken diken etti.

Jason kılıç kemerini taktı. "Millet, hazırlanın. Leo, bizi oraya yaklaştır ama aşağı inme... Yerle gereğinden fazla temas kurmayalım. Piper, Hazel, demirleme halatlarını alın."

"Derhal!" dedi Piper.

Hazel, Frank'in yanağına bir öpücük kondurdu ve yardıma koştu.

"Frank," diye seslendi Jason, "aşağıya inip Koç Hedge'i bul."

"Tamam!"

Frank aşağıya inerek Hedge'in kamarasına yöneldi. Kapıya yaklaşınca, yavaşladı. Satiri gürültü patırtı yaparak ürkütmek istemiyordu. Koç Hedge'in gemide saldırganlar olduğunu düşündüğü zamanlarda, beysbol

sopasını alıp iskele köprüsüne atlamak gibi bir huyu vardı. Frank tuvalete giderken, Hedge'in birkaç sefer kafasını patlatmasına ramak kalmıştı.

Kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı. Sonra kapının aralık olduğunu fark etti. Koç Hedge'in içeride biriyle konuştuğunu duydu.

"Yapma bebeğim!" dedi satir. "Öyle olmadığını biliyorsun!"

Frank donakaldı. Konuşmaya kulak misafiri olmak istememişti ama o anda ne yapacağını bilemedi. Hazel, Koç için endişelendiğinden söz etmişti. Onu rahatsız eden bir konu olduğunda ısrarlıydı ama Frank o ana dek buna pek kafa yormamıştı.

Hedge'in hiç o kadar *yumuşak* bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştı. Genellikle, Frank'in Hedge'in kamarasından duyduğu sesler televizyondaki spor programları olurdu ya da Koç o çok sevdiği dönüş sporları filmlerini izlerken "Evet! Gebertin onları!" diye bağırıyor olurdu. Frank onun Chuck Norris'e *bebeğim* diye hitap etmeyeceğine emindi.

Sonra bir başka ses daha duydu: Bir kadın sesiydi, güçlükle duyuluyordu ve uzak bir yerden geliyor gibiydi.

"Tamam," dedi Koç Hedge. "Ama şey, savaşa gireceğiz." Hafifçe öksürdü. "İşler kötüye gidebilir. Sen *kendine* dikkat et. Geri döneceğim. Söz."

Frank daha fazla dayanamadı. Güm güm kapıya vurdu. "Hey, Koç?"

Konuşma kesildi.

Frank altıya kadar içinden saydı. Kapı birden açıldı.

Koç Hedge suratını asmış, gözleri kan çanağına dönmüş vaziyette, çok fazla televizyon izlemiş gibi kapıda duruyordu. Başında her zamanki beysbol kasketi, altında spor şortu vardı. Tişörtünün üstüne deri bir göğüs zırhı takmıştı, boynundan da bir düdük sarkıyordu. Canavar orduları faul yaparsa düdüğünü çalacaktı herhalde.

"Zhang, ne istiyorsun?"



"Şey, savaşa hazırlanıyoruz. Yukarı güvertede size ihtiyacımız var."

Koç'un keçi sakalı titredi. "Tamam. Tabii ki hazırlanıyorsunuz." Nedense, bir savaş ihtimali onu her zamanki gibi heyecanlandırmamıştı.

"Şey yapmak istememiştim... Yani, konuştuğunuzu du-duydum da," diye kekeledi Frank. "Bir İris mesajı mı yolluyordunuz?"

Hedge, Frank'in suratına bir tokat atacakmış ya da düdüğünü var gücüyle çalacakmış gibi duruyordu. Sonra omuzlarını sarkıttı. Derin derin içini çekti ve içeri girdi, Frank'i ne yapacağını bilemez vaziyette kapıda bıraktı.

Koç yatağına oturdu. Çenesini eline dayadı ve keyifsizce kamarasında etrafına bakındı. İçerisi bir fırtına sonrasında darmadağın olmuş bir üniversite yatakhanesini andırıyordu: Yerler kirli çamaşırlarla kaplıydı (belki giyecekti, belki yiyecek; satirlerin ne yapacağı belli olmazdı); DVD'ler dört bir yana saçılmıştı; şifonyerin üstündeki televizyonun etrafında da kirli tabaklar duruyordu. Gemi her yana eğildiğinde, birbiriyle alakasız spor malzemeleri yere yuvarlanıyordu: futbol topları, basket topları, beysbol topları ve nedense tek bir bilardo topu. Öbek öbek keçi tüyleri havada uçuşuyordu ve mobilyalara yapışıyordu. Bunlara ne denirdi? Keçi tozu mu? Keçi topağı mı?

Koç'un şifonyerinin üstünde bir kâse su, bir öbek altın drahmi, bir el feneri ve gökkuşağı oluşturmak için bir de cam prizma vardı. Belli ki Koç Hedge bir sürü İris mesajı yollamaya hazır biçimde gemiye binmişti.

Frank, Piper'ın ona Koç'un Piper'ın babası için çalışan nimfa kız arkadaşından söz ettiğini hatırladı. Kız arkadaşının ismi neydi? Melinda mıydı? Millicent miydi? Hayır, Mellie'ydi.

"Şey, kız arkadaşınız Mellie iyi mi?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez!" dedi Koç aksi bir tavırla.

"Peki."

Hedge gözlerini devirdi. "Tamam! İlla ki bilmen gerekiyorsa... Evet, Mellie'yle konuşuyordum. Ama artık kız arkadaşım değil."

"Anladım..." Frank birden çok üzüldü. "Ayrıldınız mı?"

"Hayır, gerizekâlı! Evlendik. Mellie, artık karım!"

Koç ona vurmuş olsaydı, Frank herhalde daha az şoka uğrardı. "Koç, bu... harika bir haber! Ne zaman, nasıl?"

"Seni ilgilendirmez!" diye bağırdı Hedge tekrar.

"Şey... Peki."

"Mayıs'ın sonunda," dedi Koç. "*2. Argo* yelken açmadan önce. Olayı büyütmek istemedik."

Frank geminin tekrar yana yattığını hissetti ama karşı duvardaki vahşi spor malzemeleri düşmemişti.

Koç bunca zamandır *evli* miydi yani? Balayına gitmek yerine, bu göreve gelmeyi seçmişti. Hedge'in evi o kadar sık aramasına şaşmamak gerekirdi. O kadar huysuz ve saldırgan davranmasının sebebi de buydu demek ki.

Yine de... Frank bundan daha fazlasının olduğunu hissetti. Koç'un İris mesajı yollarken ses tonu, Mellie'yle bir şeyi tartışıyormuş gibi gelmişti.

"Kulak misafiri olmak istemezdim," dedi Frank. "Ama... Mellie iyi mi?"

"Bu, özel bir konuşmaydı!"

"Evet. Haklısınız."

"Tamam! Anlatacağım." Hedge bacağından biraz tüy yoldu ve havaya bıraktı. "Los Angeles'taki işine biraz ara verdi ve yazı geçirmek için Melez Kampı'na gitti, çünkü şey diye düşünmüştük..." Sesi çatladı. "Daha güvenli olacağını düşünmüştük. Şimdi, orada kaldı ve Romalılar kampa saldırmak üzere. O... çok korkuyor."



Frank birden gömleğindeki Roma askeri nişanını ve kolunun ön tarafındaki SPQR dövmesinin fazlasıyla farkına vardı.

"Çok üzüldüm," diye mırıldandı. "Ama Mellie bir bulut ruhuysa, şey yapamaz mı... Anlarsınız ya, bir yerlere kaçamaz mı?"

Koç beysbol kasketini sıkı sıkı kavradı. "Normal şartlar atında yapabilirdi. Ama... şu anda biraz hassas durumda. Güvenli olmaz."

"Hassas..." Frank'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir *bebeği* mi olacak? *Baba* mı olacaksınız?"

"Biraz daha bağır istersen," diye homurdandı Hedge. "Seni ta Hırvatistan'dan da duymuşlardır herhalde."

Frank sırıtmadan edemedi. "Ama Koç, bu harika bir haber! Minik bir bebek satir, ha? Ya da bir nimfa? Harika bir baba olacaksınız."

Frank neden böyle hissettiğini bilmiyordu; yani, Koç'un beysbol kasketlerine ve döner tekmelere karşı beslediği hayranlığı düşününce, biraz tuhaf bir durum oluşuyordu ama buna *emindi.*

Koç Hedge kaşlarını daha da çattı. "Savaş yaklaşıyor Zhang. Hiçbir yer güvenli değil. Mellie'nin yanında olmalıydım. Bir yerlerde ölüp gidersem-"

"Hey, kimse ölmeyecek," dedi Frank.

Hedge gözlerinin içine baktı. Frank, Koç'un ona inanmadığını görebiliyordu.

"Ares'in çocuklarına karşı hep yufka yürekliyimdir," diye mırıldandı Hedge. "Ya da Mars'ın çocuklarına karşı... Neyse. Belki de bu yüzden bana bu kadar çok soru sorduğun için seni toz haline getirmiyorum."

"Ama ben-"

"Tamam, sana anlatacağım!" Hedge yine içini çekti. "Bir arayıcı olarak ilk görevime gittiğimde, ta Arizona'daydım. Clarisse diye bir kız buldum."

"Clarisse mi?"

"Kardeşlerinden biri," dedi Hedge. "Ares'in çocuklarından. Vahşi. Terbiyesiz. Potansiyel sahibi. Her neyse, ben oralardayken, annemle ilgili bir rüya gördüm. O da Mellie gibi bir bulut nimfasıydı. Başının dertte olduğunu ve yardımımı istediğini gördüm. Ama kendi kendime, *Yok canım, bu bir rüyadan ibaret. Kim yaşlı bir bulut nimfasına zarar vermek ister ki? Hem, bu melezi sağ salim kampa götürmeliyim*, dedim. Böylece, görevimi tamamladım, Clarisse'i Melez Kampı'na götürdüm. Sonradan, annemi aramaya gittim. Ama geç kalmıştım."

Frank bir topak keçi sakalının bir basket topunun üstüne düştüğünü gördü. "Ona ne oldu?"

Hedge omuzlarını silkti. "Bilmem. Onu bir daha görmedim. Ama yanında olabilseydim, daha erken yanına gidebilseydim..."

Frank onu teselli edecek bir şey söylemek istedi ama ne diyeceğini bilemedi. O da annesini Afganistan'daki savaşta kaybetmişti ve *Çok üzgünüm* lafının ne kadar faydasız olduğunu biliyordu.

"Görevinizi yapıyordunuz," dedi. "Bir melezin hayatını kurtarıyordunuz."

Hedge homurdandı. "Şimdi karım ve doğmamış bebeğim tehlikede, dünyanın öteki ucunda ve ben onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum."

"Bir şey *yapıyorsunuz*," dedi Frank. "Buraya gigantların Gaia'yı uyandırmasını engellemek için geldik. Arkadaşlarımızı güvende tutabilmenin en iyi yolu bu."

"Evet, evet, sanırım öyle."

Frank keşke Hedge'in keyfini yerine getirmek için daha fazlasını yapabilse diye düşündü ama bu konuşma onun geride bıraktığı herkes için



*endişelenmesine* neden oluyordu. Lejyon doğuya doğru ilerlediğine göre, Jüpiter Kampı'nı kim koruyor diye merak etti; özellikle de Gaia'nın Ölümün Kapıları'ndan dışarı saldığı onca canavar yüzünden endişeliydi. Beşinci Kohort'taki arkadaşlarını, Oktavian onlara Melez Kampı'na saldırmalarını emrettiğinde neler hissettiklerini merak ediyordu. Frank sırf o sersem kâhinin gırtlağından aşağı oyuncak bir ayı sokabilmek için bile olsa geriye dönmek istiyordu.

Gemi ileriye doğru atıldı. Koç'un yatağının altından bir sürü spor malzemesi dışarı yuvarlandı.

"İnişe geçtik," dedi Hedge. "Yukarı çıksak iyi olacak."

"Evet," dedi Frank boğuk bir sesle.

"Sen çok meraklı bir Romalısın Zhang."

"Ama-"

"Gel," dedi Hedge. "Anlattıklarımla ilgili kimseye bir şey söylemek yok, seni boşboğaz."

Diğerleri hava palamar takımlarını bağlarken, Leo Frank'le Hazel'ı kollarından tuttuğu gibi, kıç taraftaki mancınığın başına götürdü. "Tamam, şimdi plan şöyle."

Hazel gözlerini kıstı. "*Senin* planlarından nefret ederim."

"O büyülü tahta parçasına ihtiyacım var," dedi Leo. "Çabuk!"

Frank neredeyse kendi dilini yutup boğulacaktı. Hazel geriledi, içgüdüsel bir hareketle ceketinin cebini örttü. "Leo, bunu yapa-"

"Bir çözüm buldum." Leo, Frank'e döndü. "Karar senin koca adam ama seni koruyabilirim."

Tek bir yanlış hareket yaparsa, Leo Frank'in hayatını kontrol eden o ufak tahta parçasını yakabilirdi.

Ama nedense, Frank dehşete falan kapılmadı. Venedik'te inek canavarlarla karşılaştıktan sonra Frank hassas hayat çizgisini neredeyse hiç düşünmemişti. Evet, ufacık bir yangın bile canına mal olabilirdi. Ama bazı imkânsız durumlardan kurtulmuştu ve babasını gururlandırmıştı. Frank kaderi ne olursa olsun, bu konuda endişe etmeyeceğine karar vermişti. Arkadaşlarına yardım etmek için elinden geleni yapacaktı.

Ayrıca Leo ciddi gibiydi. Gözlerinde hâlâ o tuhaf, melankolik ifade vardı; sanki aynı anda iki yerdeymiş gibiydi. Ama surat ifadesinde muzip bir taraf yoktu.

"Haydi Hazel," dedi Frank.

"Ama..." Hazel içine derin bir nefes çekti. Tahta parçasını çıkarıp Leo'ya verdi.

Leo'nun ellerindeki tahta parçası bir tornavidadan daha büyük değildi. Bir ucu Frank'in Alaska'daki tanrı Thanatos'u tutsak eden buz gibi zincirleri yakmak için kullandığı zamandan beri yanıktı.

Leo alet kemerinin ceplerinin birinden, bir parça beyaz kumaş çıkardı. "Dikkatli bakın!"

Frank kaşlarını çattı. "Bir mendil mi?"

"Bir teslim bayrağı mı?" dedi Hazel.

"Hayır, sizi inançsızlar!" dedi Leo. "Bu, cidden havalı bir kumaştan dikilmiş bir kese... Bir arkadaşımın hediyesi."

Leo tahta parçasını keseye koydu ve bronz bir iplikle ucunu bağladı.

"Büzme ipi benim fikrimdi," dedi gururla. "Bunu kumaşa geçirmek biraz vakit aldı ama kese istemediğiniz takdirde açılmıyor. Kumaş tıpkı sıradan kumaşlar gibi hava alıyor; o yüzden, içindeki tahta Hazel'ın ceketinin cebindekinden daha havasız da kalmıyor."

"Şey..." dedi Hazel. "Peki, bunun ne faydası var?"

"Şunu tut da, sana kalp krizi geçirtmeyeyim." Leo keseyi Frank'e fırlattı, Frank de neredeyse yere düşürecekti ama tutmayı başardı.

Leo sağ elinde bembeyaz bir alev oluşturdu. Sol kolunun ön tarafını alevin üstüne tuttu ve alev, ceketinin kolunu yalayıp geçince sırıttı.

"Gördünüz mü?" dedi. "Yanmıyor!"

Frank elinde bir ateş topu oluşturan biriyle tartışmak istemiyordu ama "Şey... Ama senin ateşe *bağışıklığın* var," dedi.

Leo gözlerini devirdi. "Evet, ama giysilerimin yanmaması için buna *odaklanmam* gerekiyor. Şu anda da öyle yapmıyorum, gördün mü? Bu, ateşe karşı tamamıyla dayanıklı bir kumaş. Yani, senin o tahta parçası bu kesenin içinde yanamaz."

Hazel pek ikna olmuş gibi değildi. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Öfff, amma da zorsunuz." Leo ateşi söndürdü. "Sanırım sizi ikna etmenin tek bir yolu var." Elini Frank'e uzattı.

"Şey, hayır, hayır." Frank geri geri gitti. Birden, kaderi kabullenmekle ilgili cesurca düşüncelerin hepsi silinip gitti. "Sorun değil Leo. Teşekkürler, ama ben... ben bunu yapa-"

"Dostum, bana güvenmelisin."

Frank'in kalp atışları hızlandı. Leo'ya güveniyor muydu? Eh, tabii... Bir motor söz konusu olduğunda, güveniyordu. Espri yaptığında güvenebilirdi. Ama hayatını teslim edebilir miydi?

Roma'daki yeraltı atölyesinde mahsur kaldıkları zamanı hatırladı. Gaia onlara o odada öleceklerini söylemişti. Leo da Hazel'la Frank'i tuzaktan kurtaracağına söz vermişti. Bunu yapmıştı.

Şimdi de aynı kararlılıkla konuşuyordu.

"Tamam." Frank keseyi Leo'ya uzattı. "Beni öldürmemeye gayret et."

Leo'nun eli alev aldı. Kese ne kardı ne de yandı.

Frank bir şeylerin fena halde ters gitmesini bekledi. Yirmiye kadar saydı ama hâlâ hayattaydı. Midesinin gerisinde, bir buz dağının eridiğini hissetti: Bu donmuş korku kütlesine o denli alışmıştı ki, içinde eriyip gidene dek bunu düşünmemişti bile.

Leo ateşi söndürdü. Kaşlarını Frank'e bakarak oynattı. "En iyi arkadaşın kimmiş bakalım?"

"Sakın buna yanıt verme," dedi Hazel. "Ama Leo, bu *harika* bir şeydi."

"Öyleydi, değil mi?" dedi Leo. "Peki, bu ultra güvenli tahta parçasını kim almak ister?"

"Ben alırım," dedi Frank.

Hazel dudaklarını büzdü. Frank bakışlarındaki hüznü görmesin diye yere baktı. Birçok zorlu savaşta, o tahta parçasını Frank için korumuştu. Tahta parçası, aralarındaki güvenin ve ilişkilerinin bir sembolüydü.

"Hazel, bunun seninle bir ilgisi yok," dedi Frank elinden geldiğince nazik bir sesle. "Açıklayamam ama ben... Ben buna Hades'in Evi'ne gittiğimizde, ihtiyaç duyacağımı düşünüyorum. Kendi yükümü kendim taşımam gerek."

Hazel'ın altın renkli gözleri endişeliydi. "Anlıyorum. Sadece... Endişeleniyorum işte."

Leo keseyi Frank'e fırlattı. Frank de bunu kemerine bağladı. Ölümcül zayıf noktasını aylarca gizledikten sonra böyle uluorta taşımak ona tuhaf gelmişti.

"Leo, teşekkürler," dedi.

Leo'nun ona verdiği hediye için yetersiz bir teşekkür gibiydi ama Leo sırıttı. "Eee, dâhi arkadaşlar ne günler içindir?" dedi.

"Hey, millet!" diye seslendi Piper pruvadan. "Buraya gelseniz iyi olacak. Bunu görmeniz gerek."



* * *

Karanlık şimşeğin kaynağını bulmuşlardı.

*2. Argo* nehrin tam üstünde havada duruyordu. En yakındaki tepenin birkaç yüz metre ötesinde, bir yıkıntılar öbeği vardı. Pek bir şeye de benzemiyorlardı; birkaç binadan geriye kalan kireçtaşı duvarların etrafını saran yıkık duvarlar gibi görünüyorlardı ama yıkıntıların arasından bir yerden, simsiyah, filiz gibi incecik dumanlar göğe yükseliyor, mağarasından dışarı bakan duman saçan bir mürekkepbalığını andırıyordu. Frank bunu izlerken, kapkara bir enerji akımı havayı böldü, gemiyi salladı ve tüm araziye buz gibi bir şok dalgası yolladı.

"Necromanteion," dedi Nico. "Hades'in Evi."

Frank tırabzanlara tutunarak dengesini korumaya çalıştı. Artık geri dönmenin bir anlamı kalmadı diye düşündü. Roma'da savaştığı canavarları özlemeye başlamıştı. Venedik'teki zehirli inekleri kovalamak bile orada olmaktan daha cazipti.

Piper kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle havada süzülürken, kendimi savunmasız hissediyorum," dedi. "Gemiyi nehre indiremez miyiz?"

"Ben olsam yapmazdım," dedi Hazel. "Orası Acheron Nehri."

Jason güneşe karşı gözlerini kıstı. "Acheron'un Yeraltı Dünyası'nda olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle zaten," dedi Hazel. "Ama suyun ilk akmaya başladığı yer ölümlü dünyada. Şu aşağıdaki nehri görüyor musunuz? İşte, o nehir belirli bir noktadan sonra yeraltına akıyor, dosdoğru Pluton'un krallığına gidiyor... Şey, Hades'in yani. Bir melez gemisini o suya indirmek-"

"Evet, o zaman burada kalalım," dedi Leo. "Gemimde zombi suyu istemiyorum."

Nehrin yarım kilometre kadar aşağısında, birkaç balıkçı teknesi iler-

# LXVI

# FRANK

Ölüm sıcağına ve şiddetli ölüm enerjisi fırtınasına rağmen, bir grup turist harabelere tırmanıyordu. Neyse ki fazla sayıda turist yoktu ve melezlere dönüp bakmıyorlardı.

Roma'daki kalabalıklardan sonra Frank fark edilmek konusunda çok fazla endişe etmekten vazgeçmişti. Savaş gemilerini ateşlenen mancınıklarla Roma'daki Kolezyum'a indirmeyi ve trafiği yavaşlatmamayı başarmışlarsa, her şeyi başarabileceklerini düşünüyordu.

Nico önden gidiyordu. Tepenin zirvesine varınca, eski bir destek duvarının üstünden tırmanıp kazılmış bir alana indiler. En sonunda, dosdoğru tepenin kenarına giden taş bir kapıya geldiler. Ölüm fırtınası tam kafalarının tepesinde meydana geliyor gibiydi. Yukarıdaki dönen karanlık ince şeritlere bakan Frank, sifonu çekilen bir tuvaletin dibinde kalmış gibi hissetti. Bu da, sinirlerini *kesinlikle* yatıştırmadı.

Nico gruba döndü. "Buradan sonra yol zorlaşacak."

"Süper," dedi Leo. "Çünkü şu ana kadar hiç taviz vermeden ilerledim."



Nico dik dik ona baktı. "Bakalım espri anlayışın daha ne kadar devam edecek. Unutmayın, seyyahlar buraya ölü atalarıyla haberleşmeye gelirlerdi. Yeraltında, bakması zor şeyler görebilir, tünellerde aklınızı çelmeye çalışan sesler duyabilirsiniz. Frank, yanında şu arpa keklerinden var mı?"

"Ne?" Frank o sırada, büyükannesiyle annesini düşünüyor, ona görünüp görünmeyeceklerini merak ediyordu. Günlerdir ilk kez, Ares'le Mars'ın sesleri yine Frank'in zihninin gerisinde didişmeye başlamış, en sevdikleri şiddetli ölüm yollarını tartışıyorlardı.

"Kekler bende," dedi Hazel. Triptolemus'un onlara Venedik'te verdiği tahıllardan yaptıkları büyülü arpalı kekleri çıkardı.

"Bunlardan yiyin," dedi Nico.

Frank kendi ölüm kekini yedi ve öğürmemeye çalıştı. Kek ona şeker yerine talaş kullanılmış kurabiyeleri hatırlatmıştı.

"Ay, çok leziz," dedi Piper. Afrodit'in kızı bile suratını ekşitmeden edemedi.

"Peki." Nico kekinin son lokmasını da yedi. "Bunların bizi zehirden koruması gerek."

"Zehir mi?" dedi Leo. "Zehir kısmını kaçırdım mı? Çünkü zehirlere bayılırım."

"Çok geçmeden görürsün," dedi Nico. "Birbirinizden ayrılmayın, böylece belki kaybolmaktan ya da aklımızı yitirmekten de kurtuluruz."

Bu güzel sözlerden sonra Nico onları yeraltına doğru götürdü.

Tünel aşağıya doğru hafif bir eğim kazanıyordu; tavan Frank'e bir balinanın kaburga kafesini hatırlatan beyaz kemerlerle desteklenmişti.

Yürürlerken, Hazel ellerini taş duvarların üstünde gezdirdi. "Burası bir tapınağın parçası değil," diye fısıldadı. "Burası... daha sonradan Yu-

nan zamanında yapılan bir malikânenin bodrum katı."

Frank, Hazel'ın sırf orada olmakla yeraltı hakkında çok şey söyleyebilmesini ürkütücü buldu. Hazel'ın söyledikleri konusunda yanıldığını asla görmemişti.

"Bir malikâne mi?" dedi. "Lütfen bana yanlış yere geldiğimizi söyleme."

"Hades'in Evi aşağımızda," dedi Nico. "Ama Hazel haklı, bu seviyeler çok daha yeni. Arkeologlar önce burayı kazmışlar ve Necromanteion'u bulduklarını sanmışlar. Sonra da harabelerin çok yeni olduğunu anlamışlar ve yanlış yer olduğuna kanaat getirmişler. İlk seferinde haklılarmış. Sadece yeterince derin kazmamışlar."

Bir köşeyi dönüp durdular. Karşılarında, tünel kocaman bir taş bloğuyla sona eriyordu.

"Çökmüş mü?" diye sordu Jason.

"Bir sınav," dedi Nico. "Hazel, bu şerefi sana bırakabilir miyim?"

Hazel öne çıktı. Elini kayaya yasladı ve kayanın tamamı toza dönüştü.

Tünel zangırdadı. Tavanda çatlaklar oluştu. Dehşet verici bir an için, Frank hepsinin tonlarca kayanın altında ezileceklerini sandı. Başlarından geçen onca şeyden sonra bu şekilde ölmeleri büyük bir hayal kırıklığı olurdu. Derken, zangırdama kesildi. Tozlar dağıldı.

Bir dizi basamak daha da derinlere iniyordu; iki parçalı tavan daha fazla kemerle desteklenmişti, parlak renkli siyah taşlardan oyulmuş bu kemerler birbirine daha yakın duruyordu. Aşağı doğru inerlerken, Frank'in başının dönmesine, sonsuza dek bir görüntü yansıtan bir aynaya bakıyormuş gibi hissettirmişti. Duvarlara kapkara inek sürülerinin yürüyen kabataslak resimleri çizilmişti.

"İneklerden cidden hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Piper.

"Aynen," dedi Frank.



"Bunlar Hades'in inekleri," dedi Nico. "Bu sadece şeyin bir sembolü-"

"Bakın," dedi Frank bir şeyi işaret ederek.

Merdivenin ilk basamağında, altın bir kadeh parıldıyordu. Frank bunun daha bir saniye önce orada olmadığına emindi. Kadehin içi koyu yeşil renkli bir sıvıyla doluydu.

"Yuppi," dedi Leo keyifsizce. "Sanırım, sözünü ettiğin zehri bulduk."

Nico kadehi aldı. "Necromanteion'un eski girişinde duruyoruz," dedi. "Odisseus ve daha bir sürü kahraman buraya gelip ölülerden tavsiyeler istemişlerdi."

"Ölüler onlara derhal gitmelerini söylememişler mi?" dedi Leo.

"Bana söyleseler, bu tavsiyeyi dinlerdim," dedi Piper.

Nico kadehteki sıvıdan içti, sonra Jason'a uzattı. "Bana güvenden ve bir risk almaktan söz ediyordun ya? Eh, al bakalım Jüpiter'in oğlu. Bakalım bana ne kadar güveniyorsun."

Frank, Nico'nun neden söz ettiğinden emin değildi ama Jason tereddüt bile etmedi. Kadehi aldı ve içti.

Kadehi elden ele geçirdiler ve her biri zehirden bir yudum aldı. Frank kendi sırasını beklerken, dizlerinin titremesini ve midesinin bulantısını engellemeye çalıştı. Büyükannesi onu görseydi ne derdi diye düşündü.

*Aptal Fai Zhang!* diye onu azarlardı herhalde. *Bütün arkadaşların zehri içti diye sen de mi içeceksin?*

Frank zehri içecek son melezdi. Yeşil sıvının tadı ona kaynatılmış elma suyunu anımsattı. Kadehin son yudumunu da içti. Kadeh ellerinde dumana dönüştü.

Nico buna memnun olmuş gibi başını salladı. "Tebrikler. Zehrin bizi öldürmeyeceğini düşünürsek, Necromanteion'un ilk seviyesini bulabilmemiz gerek."

"Sadece *ilk* seviyesini mi?" dedi Piper.

Nico, Hazel'a dönüp basamakları işaret etti. "Önce sen, kardeşim."

Çok geçmeden Frank tamamıyla kaybolduğunu hissetti. Merdivenler üç ayrı yöne bölünüyordu. Hazel bir yol seçer seçmez, basamaklardan tekrar bölünüyordu. Kesişen ve kıvrılarak ilerleyen tünellerden ve birbirinin tıpatıp aynısı olan, balta darbeleriyle oyulmuş mezar odalarından geçtiler. Bunların duvarlarına, içlerinde bir zamanlar cesetler olabilecek tozlu oyuklar açılmıştı. Kapıların üstündeki kemerlere de siyah ineklerin, beyaz kavak ağaçlarının ve baykuşların resimleri yapılmıştı.

"Baykuş'un Minerva'nın sembolü olduğunu sanıyordum," dedi Jason.

"Cüce baykuş, Hades'in kutsal hayvanlarından biridir," dedi Nico. "Çığlığı uğursuz sayılır."

"Buradan." Hazel diğerlerinden farklı görünmeyen bir kapıyı işaret etti. "Üstümüze yıkılmayacak olan tek kapı bu."

"İyi seçim o zaman," dedi Leo.

Frank yaşayanların dünyasını terk etmek üzere olduğunu hissetmeye başladı. Teni karıncalandı ve bunun zehrin bir yan etkisi olup olmadığını merak etti. Tahta parçasının içinde bulunduğu kese, kemerinde ağırlaşmış gibiydi. Büyülü silahların ürkütücü parıltısı altında, arkadaşları da parıldayan hayaletler gibi görünüyorlardı.

Serin hava suratına çarptı. Zihninde, Ares'le Mars seslerini kesmişlerdi ama Frank yanlardaki koridorlardan fısıldayan ve onu yoldan çıkarmaya çalışan, onlara yaklaşmasını ve dinlemesini söyleyen başka fısıltılar duyduğunu fark etti.

En sonunda, insan kafatası biçiminde oyulmuş bir kemere vardılar. Belki de bunlar kayanın içine yerleştirilmiş *gerçek* insan kafataslarıydı. Diocletian'ın



asasının mor ışığı altında, boş göz çukurları göz kırpıyor gibiydi.

Hazel kolunu tutunca, Frank neredeyse korkudan tavana kadar zıplayacaktı.

"Burası ikinci seviyenin girişi," dedi Hazel. "Önce ben baksam iyi olacak."

Frank kapının önüne geçtiğini fark etmemişti bile.

"Şey, tamam..." Hazel'a yer verdi.

Hazel parmaklarını duvara oyulmuş kafataslarının üstünde gezdirdi. "Kapıda herhangi bir tuzak yok ama... Burada bir tuhaflık var. Yeraltı hissim... Sanki biri bana karşı çalışıyormuş da, ilerideki bir şeyi bizden gizliyormuş gibi bulanıklaştı."

"Hekate'nin seni uyardığı büyücü kadın olabilir mi?" dedi Jason. "Leo'nun rüyasında gördüğü hani? İsmi neydi?"

Hazel dudağını ısırdı. "İsmini söylememek daha güvenli olabilir. Ama tetikte olun. Emin olduğum tek bir şey var: Bu noktadan itibaren, ölüler yaşayanlardan daha güçlü."

Frank, Hazel'ın bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama ona inanıyordu. Karanlıktaki sesler daha yüksek fısıldamaya başlamışlardı. Gölgelerin arasında bir şeylerin kıpırdadığını gördü. Arkadaşlarının etrafa bakınıp durmalarına bakılacak olursa, onların da bir şeyler gördüğünü tahmin etti.

"Canavarlar nerede?" dedi yüksek sesle. "Gaia'nın Kapılar'ı koruyan bir ordusu olduğunu sanıyordum."

"Bilmiyorum," dedi Jason. Solgun teni kadehteki zehir kadar yeşil görünüyordu. "Bu aşamada, doğru dürüst bir savaşı yeğlerim."

"Ne dilediğine dikkat et abi." Leo elinde bir ateş topu oluşturdu ve Frank alevleri gördüğüne ilk kez sevindi. "Şahsen, evde kimsenin olma-

dığını umuyorum. İçeri gireceğiz, Percy'yle Annabeth'i bulacağız, Ölümün Kapıları'nı yok edeceğiz vce çıkıp gideceğiz. Belki bir hediyelik eşya dükkânına uğrayabiliriz."

"Evet," dedi Frank. "Aynen öyle olacak."

Tünel sallandı. Tavandan bir şeyler döküldü.

Hazel, Frank'in eline yapıştı. "Ramak kalmıştı," diye mırıldandı. "Bu geçitler daha fazlasını kaldıramaz."

"Ölümün Kapıları az önce yine açıldı," dedi Nico.

"Sanki her on beş dakikada bir aynı şey oluyor," dedi Piper.

"Her on iki dakikada bir," dedi Nico ama bunu nereden bildiğini bilmiyordu. "Acele etsek iyi olacak. Percy'yle Annabeth yakınlarda. Tehlikede olduklarını hissediyorum."

Daha derinlere indikçe, koridorlar genişledi. Tavanlar altı metre yüksekliğe ulaştı; üstlerinde beyaz söğüt ağaçlarının dallarına tünemiş ayrıntılı baykuş resimleri vardı. Frank alanın genişlediğine rahatlamalıydı ama tek düşünebildiği taktiksel durumdu. Tüneller büyük canavarların, hatta gigantların sığabileceği kadar genişlemişti. Her yer kör noktalarla doluydu ve bunlar ani bir saldırı için mükemmeldi. Grupları bir anda hücuma uğrayabilir ya da kolaylıkla etrafları çevrilebilirdi. Geriye çekilmek için de pek bir seçenekleri yoktu.

Frank'in tüm içgüdüleri ona bu tünellerden kaçmasını söylüyordu. Ortalıkta canavar falan yoksa, canavarlar saklanıyor ve bir tuzaktan fırlamayı bekliyor demekti. Frank bunu bildiği halde, bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Ölümün Kapıları'nı bulmaları *gerekiyordu.*

Leo elindeki ateşi duvarlara yakın tutuyordu. Frank taşlara oyulmuş Eski Yunan grafittiler gördü. Eski Yunanca okuyamıyordu ama bunların binlerce sene önce seyyahlar tarafından duvarlara yazılmış dualar ya da



övgüler olduğunu tahmin etti. Tünelin zeminiyse, seramik parçalarıyla ve gümüş paralarla kaplıydı.

"Adaklar mı?" diye sordu Piper.

"Evet," dedi Nico. "İnsanlar atalarının görünmesini istediklerinde, adaklar sunarlardı."

"Biz adak falan sunmayalım," dedi Jason.

Kimse de itiraz etmedi.

"Buradaki tünel sağlam değil," diye uyardı onları Hazel. "Zemin şey olabilir... Neyse, beni izlemeye devam edin. *Sadece* bastığım yerlere basın."

İlerlemeye devam etti. Frank tam arkasında yürüyordu. Kendini özellikle cesur hissettiğinden değil, sadece Hazel ona ihtiyaç duysa yakınında olabilmek için bunu yapıyordu. Savaş tanrısının sesleri zihninde tartışıyordu. Tehlike hissediyordu. Hem de çok yakınlarında.

*Fai Zhang.*

Donakaldı. O ses... Ares'e ya da Mars'a ait değildi. Sanki biri kulağına fısıldıyormuş gibi yanı başından gelmişti.

"Frank?" diye fısıldadı Jason yanında. "Hazel, bir dakika. Frank, neyin var?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Frank. "Ben sadece-"

*Pylos,* dedi ses. *Seni Pylos'ta bekliyorum.*

Frank zehrin boğazının gerisinde fokurdadığını hissetti. Daha önce de çok korktuğu olmuştu. Ölüm tanrısıyla bile karşılaşmıştı.

Ama bu ses onu daha farklı bir şekilde dehşete düşürüyordu. Sanki onun hakkında her şeyi, lanetini, geçmişini ve geleceğini biliyormuş gibi, ta kemiklerine kadar işliyordu.

Büyükannesi atalarına hürmet etmek konusunda çok hassastı. Bu,

Çinlilere özgü bir şeydi. Hayaletleri memnun etmek gerekirdi. Onları ciddiye almak gerekirdi.

Frank her zaman büyükannesinin batıl inançlarının aptalca olduğunu düşünmüştü. Ama o sırada, fikrini değiştirmişti. Hiç şüphesi yoktu... Onunla konuşan ses, atalarından birine aitti.

"Frank, kımıldama." Hazel paniğe kapılmış gibiydi.

Frank yere bakınca, çizgiden çıkmak üzere olduğunu fark etti.

*Hayatta kalabilmek için, liderlik etmelisin,* dedi ses. *Molada, sen yön göstermelisin.*

"Nereye?" dedi Frank yüksek sesle.

Ama ses dindi. Frank sesin gittiğini, adeta nem oranı birden düşmüş gibi hissetti.

"Hey, koca adam?" dedi Leo. "Bizi korkutmasan olur mu acaba? Lütfen ve teşekkürler."

Frank'in arkadaşları ona endişeyle bakıyorlardı.

"İyiyim," dedi. "Sadece... bir ses duydum."

Nico başını salladı. "Seni *uyarmıştım.* Daha da kötü olacak. Hepimiz-"

Hazel elini havaya kaldırıp onları susturdu. "Millet, burada bekleyin."

Frank bundan hoşlanmasa da Hazel tek başına ilerledi. Hazel suratı solmuş ve korkmuş bir ifadeyle geri dönene dek, yirmi üçe kadar saydı.

"İleride korkunç bir oda var," dedi Hazel. "Sakın paniklemeyin."

"Ama bu iki şey birbirine uymaz," dedi Leo. Yine de Hazel'ın peşinden mağaraya girdiler.

İçerisi daire biçiminde bir katedral gibiydi; tavanı o kadar yüksekti ki, karanlıkta iyi gözükmüyordu. Düzinelerce tünel farklı yönlere ayrılıyor, her biri hayaletimsi seslerle yankılanıyordu. Frank'i asıl endişelendiren şey zemindi. Zemin, kemiklerden ve değerli taşlardan oluşmuş dehşet verici bir mozaikle kaplıydı: İnsan uyluk kemikleri, kalça kemikleri ve kaburga kemikleri birbirine geçmişti ve pürüzsüz bir zemin oluşturacak kadar karışmıştı. Üstlerinde de elmaslar ve yakutlar vardı. Kemikler, iskelet akrobatlar gibi bir araya toplanmış, değerli taşları korumak için kıvrılıyormuş gibi bir ölüm ve bereket dansını andıran bir desen oluşturuyordu.

"Hiçbir şeye dokunmayın," dedi Hazel.

"Dokunmayı düşünmüyorduk zaten," diye mırıldandı Leo.

Jason çıkışlara göz attı. "Hangi yöne?"

Nico ilk kez tereddütlü gibiydi. "Burası, rahiplerin en güçlü ruhları çağırdığı oda olmalı. Bu geçitlerden biri tapınağın daha da derinlerine, Hades'in sunağına ve üçüncü seviyeye iniyor. Ama hangi-"

"Şu," dedi Frank işaret ederek. Odanın karşı tarafındaki bir kapıda, hayalet bir Romalı lejyoner onlara gelmelerini işaret ediyordu. Suratı bulanık ve dumanlarla kaplıydı ama Frank hayaletin dosdoğru ona baktığını hissediyordu.

Hazel kaşlarını çattı. "Neden orası?"

"Hayaleti görmüyor musunuz?" dedi Frank.

"Hayalet mi?" dedi Nico.

Peki... Frank, Yeraltı Dünyası çocuklarının görmediği bir hayaleti görüyorsa, bir şey kesinlikle ters gidiyor demekti. Zeminin ayaklarının altında titrediğini hissetti. Sonra zeminin *gerçekten* titrediğini fark etti.

"Çıkışa gitmeliyiz," dedi. "Hemen!"

Hazel'ın onu durdurmak için neredeyse üstüne atlaması gerekti. "Frank, dur! O zemin sağlam *değil.* Altında da... Bak, altında *ne* olduğundan emin değilim. Önce güvenli bir yol bulmalıyım."

"Acele et o zaman," dedi Frank.

Yayını çekip Hazel'a cesaret edebildiği kadar yön gösterdi. Leo da yolu aydınlatmak için peşlerinden koşturdu. Diğerleri arkada kaldılar. Frank arkadaşlarını korkuttuğunu biliyordu ama elinde değildi. Bir şey olmadan sadece saniyeleri olduğunu her nasılsa biliyordu...

Önlerinde, Romalı lejyoner buharlaştı. Mağara canavar sesleriyle zangırdadı. Düzinelerce, belki yüzlerce düşman sesi dört bir yandan geliyordu. Frank, Topraktandoğanların genizden gelen kalın seslerini, grifonların cıyaklamalarını, Kiklopların savaş çığlıklarını tanıdı. Bu seslerin hepsini Yeni Roma savaşından tanıyordu; sesler yeraltında daha da yüksek duyuluyor, savaş tanrısının seslerinden daha yüksek bir şekilde zihninde yankılanıyordu.

"Hazel, durma!" dedi Nico. Kemerindeki Diocletian'ın asasını çekti. Piper'la Jason da kılıçlarını çektikleri anda, canavarlar mağaraya doluştu.

Altı kişilik bir Topraktandoğan öncü kıtası, kemiklerden değerli taşlardan oluşan zemini buz gibi kıran bir taş yağmuru başlattılar. Odanın tam ortasında bir çatlak oluştu ve dosdoğru Leo'yla Hazel'a doğru ilerledi.

Onları uyaracak vakit yoktu. Frank arkadaşlarını kaptı ve üçü mağarada kayıp hayaletin göründüğü tünelin kenarına düştüler. Tam o sırada, başlarının üstünden kayalar ve mızraklar uçmaya başladı.

"Gidin!" diye bağırdı Frank. "Gidin, gidin!"

Hazel'la Leo apar topar canavarların bulunmadığı tek tünele koşturdular. Frank bunun iyiye işaret olmadığına emindi.

İki metre sonra Leo arkasına baktı. "Diğerleri!"

Tüm mağara zangırdadı. Frank arkasına bakınca, cesareti tuzla buz oldu. Mağarayı on beş metre genişliğinde yeni bir uçurum bölüyordu ve altında, kemiklerden oluşan sadece iki eğreti zemin uzanıyordu. Canavar ordusunun tamamı karşı taraftaydı, sabırsızlıkla uluyordu ve birbirleri de dâhil olmak üzere, ellerine ne geçerse onlara fırlatıyorlardı. Bazıları gıcırdayan ve ağırlıkları altında çatırdayan köprülerden geçmeye çalışıyordu.

Jason, Piper ve Nico uçurumun daha yakın kenarında duruyorlardı; bu da iyiydi ama etraflarını Kikloplar ve cehennem tazıları sarmıştı. Daha da fazla canavar, yan koridorlardan akın etmeye devam ederken, grifonlar tepelerinde daireler çiziyorlar ve çökmekte olan zemini umursamıyorlardı.

Üç melez tünele asla giremeyecekti. Jason onları uçurmaya çalışsa bile, havada canavarlara yakalanırlardı.

Frank atasının sözlerini hatırladı: *Molada, sen yön göstermelisin.*

"Onlara yardım etmeliyiz," dedi Hazel.

Frank'in aklından binbir türlü şey geçmeye, savaş hesapları yapmaya başladı. Neler olacağını olduğu gibi gördü: Arkadaşlarının nasıl ve nerede canavarlara yakalanacağını, altısının birden bu mağarada nasıl öleceklerini gördü... Tabii, Frank denklemi değiştirirse, her şey farklı olabilirdi.

"Şimdi," diye bağırdı. "Asa."

Nico, Diocletian'ın asasını havaya kaldırınca, mağarayı mor renkli bir parıltı kapladı. Hayaletler yarıktan yukarı tırmanıp duvarlara çıktılar: Kocaman bir Roma lejyonu, tepeden tırnağa savaş zırhlarına bürünmüş halde karşılarında belirdi. Fiziksel bir hal almaya, cesetler gibi yürümeye başladılar ama kafaları karışmış gibiydi. Jason onlara Latince seslendi, hizaya girmelerini ve saldırmalarını söyledi. Yaşayan ölüler ayaklarını sürüyerek canavarların arasında dolandı, bir anlığına hepsinin kafasını karıştırdı ama bu durum uzun sürmedi.

Frank, Hazel'la Leo'ya döndü. "Siz ikiniz ilerlemeye devam edin."

Hazel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır!"

"Ama gitmelisiniz." Frank'in hayatında yaptığı en zor şeydi ama bunun tek seçenekleri olduğunu da biliyordu. "Kapılar'ı bulun. Annabeth'le Percy'yi kurtarın."

"Ama..." Leo, Frank'in arkasına baktı. "Yere yat!"

Frank tam kendisini yere atarken, tepelerinden kayalar yağmaya başladı. Frank toza bulanmış bir halde, öksürerek ayağa kalkmayı başardığında, tünelin girişi kapanmıştı. Duvarın bir bölümünün tamamı çökmüştü, geriye üstünden dumanlar çıkan bir moloz yığını kalmıştı.

"Hazel..." dedi ama sesi çatladı. Onun ve Leo'nun diğer tarafta hayatta olduklarını ummaktan başka çaresi yoktu. Bunun aksini düşünemezdi.

İçini büyük bir öfke hissi kapladı. Arkasını döndü ve canavar ordusuna saldırdı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# LXVII

# FRANK

Frank hayaletler konusunda uzman değildi ama ölü lejyonerlerin hepsinin melez olması gerektiğini düşündü, çünkü hepsinde DEHB vardı.

Lejyonerler elleriyle çukurun kenarlarına tutuna tutuna dışarı çıktılar, sona amaçsızca ortalıkta dolandılar, nedensiz yere göğüslerini çarpıştırdılar, birbirlerini çukura geri ittiler, sinek öldürmeye çalışıyormuş gibi oklarını havaya attılar ve arada sırada da tesadüf eseri bir mızrak, bir kılıç ya da bir arkadaşlarını düşmana doğru fırlattılar.

Bu arada, canavar ordusu giderek yoğunlaştı ve daha da öfkelendi. Topraktandoğanlar zombi lejyonerlerin tam üstüne isabet eden, onları kâğıt gibi dümdüz ezen bir taş yağmuru başlattılar. Farklı bacakları ve ateşli saçları olan dişi iblisler (Frank onların empousalar olduklarını tahmin etti) sivri dişlerini gösterip diğer canavarlara emirler yağdırdılar. Bir düzine kadar Kiklop yıkılmak üzere olan köprülerde ilerlerken, fok balığı biçimindeki insansı yaratıklar (bunlar da Frank'in Atlanta'da gördüğü telekineler gibiydi) çukura birbiri ardına Yunan ateşi şişeleri fırlattılar.

Canavar ordusunun arasında bazı vahşi sentorlar bile vardı; bunlar ateşli oklar atıyor, daha ufak canavarları toynaklarının altında eziyorlardı. İşin aslı, düşmanın büyük çoğunluğunda bir tür ateşli silah vardı. Yanmaz kumaştan yeni kesesine rağmen, Frank canavarların son derece nahoş olduğunu düşündü.

Ölü Romalıların arasına dalıp tüm oklarını harcayana ve ağır ağır arkadaşlarına doğru ilerleyene dek, canavarları vurdu.

Ama bir ayı ya da ejderha gibi güçlü bir şeye dönüşmesi gerektiğini çok geç fark etti (Şapşal, dedi içinden). Bunu yapmak aklına gelir gelmez, koluna bir ağrı saplandı. Sendeledi, yere baktı ve sol kol kaslarından fırlamış bir ok başı görünce hayretler içinde kaldı. Giysisinin kolu kanlar içinde kalmıştı.

Kan görünce başının döndüğünü hissetti. Ama bundan da çok, öfkelendiğini hissetti. Bir ejderhaya dönüşmeyi denedi ama beceremedi. Hissettiği acı, buna odaklanmasına engel oluyordu. Belki de yaralıyken şekil değiştiremiyordu.

*Harika,* diye düşündü. *Şimdi öğrenirim.*

Yayını yere bırakıp yere yığılmış bir şeyin kılıcını aldı... Aslında, yaratığın ne olduğundan emin değildi; bacak yerine bir yılan gövdesi olan, bir tür dişi sürüngendi. Canavarları yara yara ilerledi, kolundan kanlar akarken acıyı duymazdan gelmeye çalıştı.

Beş metre kadar ileride, Nico tek eliyle kara kılıcını sallıyor, diğeriyle de Diocletian'ın asasını havada tutuyordu. Lejyonerlere emirler yağdırıyordu ama lejyonerler onu dinlemiyorlardı.

Tabii ki dinlemezler, diye düşündü Frank. Nico Yunan.

Jason'la Piper, Nico'nun arkasında duruyorlardı. Jason mızrakları ve okları savuşturmak için bir rüzgâr oluşturdu. Kendisine fırlatılan bir şişe



Yunan ateşini bir grifonun gırtlağından aşağı itti, grifon alev alıp döne döne çukura düştü. Piper da bir yandan bereket boynuzuyla etrafa yiyecek yağdırıp jambonları, tavukları, elmaları ve portakalları durdurucu füzeler olarak kullanırken, bir yandan da yeni kılıcını kullanıyordu. Çukurun üstündeki hava alevler içindeki mermiler, patlayan kayalar ve taze ürünlerle dolu bir havai fişek gösterisine dönüştü.

Yine de, Frank'in arkadaşları sonsuza dek dayanamazlardı. Jason'ın suratı çoktan boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Sürekli olarak Latince "Hizaya girin!" diye bağırıp duruyordu. Ama ölü lejyonerler onu da dinlemiyorlardı. Zombilerden bazıları sırf orada durup canavarların önünü keserek ve ateşe hedef olarak faydalı oluyordu. Ama aşağı doğru ilerlerlerse, geriye hizaya sokacak çok sayıda lejyoner de kalmayacaktı.

"Yol açın!" diye bağırdı Frank. Bu sefer ölü lejyonerler iki tarafa çekilip onu şaşırttı. En yakındakiler dönüp boş gözlerle daha fazla emir vermesini bekliyorlarmış gibi ona baktılar.

"İşte bu harika..." diye mırıldandı Frank.

Venedik'te, Mars onu gerçek liderlik sınavının yaklaştığı konusunda uyarmıştı. Frank'in hayalet atası onu lider konumuna geçmesi için teşvik etmişti. Ama bu ölü Romalılar Jason'ı dinlemiyorlarsa, neden onu dinleyeceklerdi ki? Belki Mars'ın bir çocuğu olduğu ya da...

Birden, gerçeği anladı. Jason artık tam olarak Romalı değildi. Melez Kampı'nda geçirdiği süre onu değiştirmişti. Reyna da bunu fark etmişti. Belli ki, ölü lejyonerler de fark etmişlerdi. Jason artık doğru titreşimi ya da bir Roma liderinin aurasını saçamıyorsa...

Frank tam arkadaşlarına varmıştı ki, bir Kiklop dalgası onlara ulaştı. Kılıcını bir Kiklop'un sopasını parçalamak için savurdu, sonra canavarın bacağını yaraladı ve onu gerisin geriye çukura yolladı.

Bir diğeri daha saldırdı. Frank onu yaralamayı başardı ama kan kaybından güç kaybetmeye başlamıştı. Görüşü bulanıklaştı. Kulakları çınlamaya başladı. Jason'ın sol tarafı koruduğunun, üstlerine akın eden saldırıları rüzgârla savuşturduğunun; Piper'ınsa sağ tarafta Büyükonuş emirleri yağdırdığının hayal meyal farkındaydı. Piper canavarları birbirlerine saldırmaya ya da dosdoğru çukura atlamaya teşvik ediyordu.

"Çok eğlenceli olacak!" diyordu onları ikna etmek için.

Birkaçı onu dinledi ama çukura yayılmış olan empousalar Piper'ın emirlerine karşı geliyorlardı. Onların da Büyükonuş gücü olmalıydı. Canavarlar, Frank'in etrafını öylesine yoğun bir biçimde çevirdiler ki, kılıcını bile doğru dürüst kullanamadı. Leş gibi nefesleri ve beden kokuları zaten koluna saplanan ok olmasa bile, neredeyse onu bayıltmaya yeterdi.

Frank'in ne yapması gerekiyordu? Bir planı vardı ama düşünceleri bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Aptal hayaletler!" diye bağırdı Nico.

"Emirleri dinlemiyorlar," dedi Jason.

Pekâlâ. Frank'in hayaletlerin emirlere uymasını sağlaması gerekiyordu.

Tüm gücünü topladı ve "Kohortlar... Kalkanlarınızı birleştirin!" diye bağırdı.

Etrafındaki zombiler titrediler. Frank'in önünde sıraya girdiler, dağınık bir savunma çizgisi oluşturup kalkanlarını birleştirdiler. Ama uyurgezerler gibi çok ağır hareket ediyorlardı ve sadece birkaçı Frank'e tepki veriyordu.

"Frank, bunu nasıl yaptın?" diye seslendi Jason.

Frank'in başı hissettiği acı yüzünden fena halde dönüyordu. Bayılmamaya gayret etti. "Ben kıdemli bir Romalı askerim," dedi. "Onlar... Şey, seni adamdan saymıyorlar. Kusura bakma."

Jason suratını ekşitti ama buna pek şaşırmış gibi de değildi. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

Frank keşke yanıtı bilseydim diye düşündü. Tepelerinden geçen bir grifon neredeyse kafasını sivri pençeleriyle gövdesinden ayıracaktı. Nico yaratığa Diocletian'ın asasıyla vurdu ve canavar bir duvara doğru savruldu.

*"Orbem formate!"* diye emretti Frank.

Yaklaşık olarak iki düzine kadar zombi emirlere uydu ve Frank'le arkadaşlarının etrafında koruyucu bir daire oluşturmaya çalıştı. Böylelikle melezler birazcık nefes almışlardı ama üstlerine doğru gelen çok fazla canavar vardı. Hayalet lejyonerlerin birçoğu hâlâ rüyadaymış gibi etrafta dolanıyordu.

"Benimle aynı rütbeye sahipler," dedi Frank neler olduğunu fark edince.

"Ama bu lejyonerlerin *hepsi* rütbeli!" diye bağırdı Piper vahşi bir sentoru bıçaklarken.

"Hayır," dedi Frank. "Ben sadece bir *centurion*'um, bir bölük komutanıyım."

Jason Latince bir küfür savurdu. "Yani, bir lejyonun tamamını idare edemez. Rütbesi yeterince yüksek değil."

Nico kara kılıcını bir başka grifona savurdu. "E, o zaman onu terfi ettir!"

Frank'in zihni iyiden iyiye bulanmıştı. Nico'nun ne dediğini anlamıyordu. *Terfi ettirmek* mi? Nasıl?

Jason en iyi eğitim çavuşu sesiyle bağırdı: "Frank Zhang! Ben, Jason Grace, On İkinci Lejyon Fulminata'nın praetoru, sana son emrimi veriyorum: Görevimden ayrılıyor ve acil durum terfisi yaparak seni praetor-

luğa yükseltiyor ve bu görevin tüm sorumluluklarını sana devrediyorum. Bu lejyonun başına geç!"

Frank, Hades'in Evi'nde bir yerde bir kapı açılmış, tünellerin arasından taze hava esiyormuş gibi hissetti. Birden, kolundaki oku umursamadı. Zihni berraklaştı. Mars'la Ares'in sesleri zihninde güçlü ve birleşmiş bir biçimde konuştu: *Yık onları!*

Frank bağırdığında, kendi sesini zor tanıdı: "Lejyon, *agmen formate!*"

Bir anda, mağaradaki tüm ölü lejyonerler kılıçlarını çekip kalkanlarını kaldırdı. Ayaklarını sürüye sürüye Frank'in yanına gittiler, arkadaşlarıyla omuz omuza durana ve kare biçiminde dizilene dek, karşılarına çıkan canavarları yollarından ittiler. Üstlerine taşlar, mızraklar ve ateş yağıyordu ama Frank onları bir bronz ve deri duvarının ardına alarak koruyucu bir hat oluşturmuştu.

"Okçular!" diye bağırdı Frank. *"Eiaculare flammas!"*

Bu emrin pek bir işe yarayacağını sanmıyordu. Zombilerin yayları iyi durumda olamazdı. Ama birkaç düzine hayalet avcı aynı anda oklarını yaylarına taktı. Ok başları bir anda ateş aldı ve alev alev bir ölüm dalgası lejyonun üstünde bir kavis çizerek dosdoğru düşmanlara uçtu. Kikloplar devrildiler. Sentorlar tökezlediler. Bir telekine cıyaklayıp alnına saplanan alevli bir okla birlikte daireler çizerek koşmaya başladı.

Frank arkasından birinin güldüğünü duydu. Arkasına bakınca gördüğüne inanamadı. Nico di Angelo cidden gülümsüyordu.

"Hah, şöyle," dedi Nico. "İşleri tersine çevirelim bakalım!"

*"Cuneum formate!"* diye bağırdı Frank. "*Pilalarla* ilerleyin!"

Zombi hattı merkezde yoğunlaştı, düşman ev sahiplerinin arasında bir boşluk açacak bir takoz oluşturdu. Mızraklarını hep birlikte aşağı indirip ilerlemeye başladılar.



Topraktandoğanlar inleyip kayalar fırlattılar. Kikloplar yumruklarını ve sopalarını birbirine kenetlenmiş kalkanlara geçirdiler ama zombi lejyonerler artık birer kâğıt hedef olmaktan çıkmışlardı. İnsanüstü bir güce sahiplerdi ve en vahşi saldırıların altında bile bana mısın demiyorlardı. Çok geçmeden, zemin canavar tozuyla kaplanmaya başladı. Mızrak hattı düşmanı bir dizi kocaman diş gibi ezdi, ogreleri, yılan kadınları ve cehennem tazılarını deldi. Frank'in okçuları havadaki grifonları vurdu ve çukurun karşı tarafındaki canavar ordusunda bir karmaşa yarattı.

Frank'in güçleri mağaranın onların bulunduğu tarafında kontrolü ele almaya başladı. Taş köprülerden biri çöktü ama daha da fazla canavar diğerinden akın etti. Frank'in bunu da durdurması gerekiyordu.

"Jason, çukurun karşı tarafına birkaç lejyoner uçurabilir misin?" dedi. "Düşman hattının sol kanadı güç kaybetti. Görüyor musun? Orayı ele geçir!"

Jason gülümsedi. "Memnuniyetle."

Üç ölü Romalı havaya yükseldi ve çukurun üstünden uçtu. Sonra üç tanesi daha onlara katıldı. En sonunda, Jason uçarak karşı tarafa geçti ve birliği şaşkın telekinelerin arasına dalıp düşman hattını korkuya boğdu.

"Nico... Ölüleri çağırmayı denemeye devam et," dedi Frank. "Daha çok askere ihtiyacımız var."

"Derhal." Nico, Diocletian'ın daha da koyu mor bir renge bürünmüş parıldayan asasını havaya kaldırdı.

Daha fazla hayalet Romalı duvarlardan çıkıp savaşa katıldı.

Çukurun diğer tarafında, empousalar Frank'in bilmediği bir dilde emirler yağdırıyorlardı ama ne yapmaya çalıştıkları belliydi. Müttefiklerini kenara toplayıp köprüden geçip saldırmalarını sağlamaya çalışıyorlardı.

"Piper!" diye bağırdı Frank. "Şu empousaları sen al! Biraz karmaşa yaratmamız gerek."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Piper dişi iblislere sataştı: "Makyajınız akmış! Arkadaşın sana çirkin dedi! Biri arkandan surat yapıyor!" Çok geçmeden, iblis kızlar etrafa emir yağdıramayacak kadar birbirine girdi.

Lejyonerler ilerlemeye devam etti, düşmanı bir an bile boş bırakmadı. Jason düşman tarafından köşeye kıstırılmadan önce, köprüyü ele geçirmeleri gerekiyordu.

"Ön cepheden lejyonu yönetme vakti geldi," dedi Frank. Kılıcını havaya kaldırıp lejyonerlere saldırmalarını emretti.

# LXVIII

# FRANK

Frank parıldadığını fark etmemişti. Daha sonra Jason ona Mars'ın bir kutsamasının onu Venedik'teki gibi kırmızı bir ışıkla kapladığını anlattı. Mızraklar ona değemiyordu. Atılan kayalar da bir şekilde geri tepiyordu. Sol kolundan sarkan bir ok olduğu halde, Frank kendini hiç o kadar enerjik hissetmemişti.

Karşısına çıkan ilk Kiklop o kadar kısa sürede yere devrildi ki, adeta bir şaka gibiydi. Frank onu omzundan beline kadar ikiye ayırdı. Koca adam patlayarak toza dönüştü. Bir sonraki Kiklop da korkuyla geriledi; böylece Frank bacaklarını kesip onu çukura geri fırlattı.

Çukurun onların tarafında geriye kalan canavarlar geri çekilmeye çalıştılar ama lejyon buna izin vermedi.

"Tetsubo pozisyonu!" diye bağırdı Frank. "Tek sıra halinde ilerleyin!"

Frank köprüyü aşan ilk kişi oldu. Ölüler kalkanlarını her iki yana ve başlarının üstüne kilitlemiş vaziyette peşinden gidip tüm saldırıları sa-

vuşturdular. Zombilerden sonuncusu da karşı tarafa geçerken, taş köprü parçalanıp karanlığa saçıldı ama artık bunun bir önemi kalmamıştı.

Nico sürekli olarak savaşması için daha fazla lejyoner çağırıyordu. İmparatorluk tarihinde, binlerce Romalı, Yunanistan'da görev yapmış ve ölmüştü. Şimdiyse, geri dönmüşlerdi ve Diocletian'ın asasının çağrısına yanıt veriyorlardı.

Frank ilerledi, karşısına çıkan her şeyi yok etti.

"Seni yakacağım!" diye cıyakladı telekinelerden biri. Çaresizlik içinde elindeki Yunan ateşi şişesini salladı. "Ateşim var!"

Frank onu yere indirdi. Şişe yere düşerken, Frank bir tekme savurup patlamadan önce çukurdan aşağı yolladı.

Bir empousa pençelerini Frank'in göğsüne geçirdi ama Frank hiçbir şey hissetmedi. İblisi toza dönüştürdü ve ilerlemeye devam etti. Acı önemli değildi. Yenilmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Artık bir lejyonun lideriydi ve yapmak için dünyaya geldiği şeyi yapıyordu: Roma'nın düşmanlarıyla savaşıyor, mirasını ayakta tutuyor, arkadaşlarının ve savaş arkadaşlarının hayatını koruyordu. O, artık praetor Frank Zhang'di.

Güçleri düşmanı geri püskürttü, bir araya gelmek için sarf ettikleri her çabayı da engelledi. Jason'la Piper yanı başında kararlılıkla bağırıyorlardı. Nico son Topraktandoğan grubunun arasına daldı, onları kapkara Stygian kılıcıyla ıslak kil yığınlarına dönüştürdü.

Frank daha ne olduğunu anlayamadan, savaş bitiverdi. Piper acı dolu bir haykırışla buharlaşan son empousayı da kesip biçti.

"Frank, yanıyorsun," dedi Jason.

Frank üstüne baktı. Pantolonuna birkaç damla yağ damlamış olmalıydı, çünkü pantolonundan dumanlar çıkıyordu. Dumanlar dinene dek, Frank pantolonuna vurdu ama endişeli değildi. Leo sayesinde artık ateşten korkmuyordu.

Nico hafifçe öksürdü. "Şey... Bir de koluna saplanmış bir ok var."

"Biliyorum." Frank okun başını kırdı ve kuyruğundan çekerek kolundan çıkardı. Sadece ılık bir karıncalanma hissetti. "İyileşecek."

Piper ona bir parça ambrosia yedirdi. Yarasını sararken "Frank, inanılmazdın," dedi. "Çok dehşet vericiydin ama harikaydın."

Frank arkadaşının sözlerini anlamakta zorlandı. *Dehşet verici* lafı onu tarif etmiyordu. O, sadece Frank'ti. Bedeninde dolanan adrenalin geri çekildi. Etrafına bakındı, düşmanların nereye gittiğini merak etti. Geriye kalan tek canavarlar kendi ölü Romalılarıydı; zombiler silahlarını yere indirmiş, şaşkın şaşkın dikiliyorlardı.

Nico ucundaki küresi karanlık ve durgun görünen asasını havaya kaldırdı. "Savaş bittiğine göre, ölüler uzun süre burada kalamazlar," dedi.

Frank birliklerine baktı. "Lejyon!"

Zombi askerler birden hazırola geçtiler.

"İyi savaştınız," dedi Frank onlara. "Şimdi dinlenebilirsiniz. Rahat."

Zombiler bir kemik, zırh, kalkan ve silah yığınına dönüştü. Sonra bunlar da buharlaştı.

Frank de buharlaşabilirmiş gibi hissediyordu. Ambrosia'ya rağmen, yaralı kolu sızlıyordu. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Mars'ın kutsaması sona ermişti ve onu güçsüz bırakmıştı. Ama henüz işi bitmemişti.

"Hazel'la Leo," dedi. "Onları bulmalıyız."

Arkadaşları çukurun diğer tarafına baktılar. Mağaranın karşı tarafında, Hazel'la Leo'nun içine girdiği tünel tonlarca molozun altında kalmıştı.

"Oradan ilerleyemeyiz," dedi Nico. "Belki..."

Birden sendeledi. Jason onu tutmasaydı yere devrilebilirdi.

"Nico!" dedi Piper. "Neyin var?"

"Kapılar," dedi Nico. "Bir şeyler oluyor. Percy ve Annabeth... *Hemen* gitmeliyiz."

"Ama nasıl?" dedi Jason. "Tünel çöktü."

Frank dişlerini sıktı. Bunca yolu, arkadaşlarının başı dertteyken eli kolu bağlı beklemek için gelmemişti. "Eğlenceli olmayacak ama başka bir yol var," dedi.

# LXIX

# ANNABETH

Tartarus tarafından öldürülmek pek de onur verici değildi.

Annabeth, Tartarus'un dönen karanlık suratına bakarken, daha az akılda kalacak bir biçimde ölmeyi yeğlediğini düşündü. Merdivenlerden düşebilirdi ya da seksen yaşında, Percy'yle birlikte sessiz sedasız bir hayat yaşadıktan sonra uykusunda huzur içinde ölebilirdi. Evet, kulağa güzel geliyordu.

Annabeth ilk kez güç kullanarak yenilemeyecek bir düşmanla da karşılaşmıyordu. Normal şartlar altında, Athena gibi akıllıca birkaç laf etmesi gerekirdi.

Ama sesi çıkmıyordu. Ağzını kapamayı bile beceremiyordu. Percy'nin uyurken salya akıttığı gibi salyaları akıyor da olabilirdi.

Etrafına üşüşen canavar ordularının hayal meyal farkındaydı ama canavarlar attıkları ilk zafer çığlığından sonra birden sus pus kesilmişti. Annabeth'le Percy'nin çoktan paramparça olması gerekirdi. Ama canavar-

lar onlardan uzak duruyor, Tartarus'un bir şey yapmasını bekliyorlardı.

Çukur tanrısı parmaklarını esnetti, parlak siyah renkli uzun tırnaklarına baktı. Suratı ifadeden yoksundu ama halinden memnunmuş gibi omuzlarını dikleştirdi.

*Şekil sahibi olmak güzel,* dedi. *Bu ellerle, bağırsaklarınızı deşebilirim.*

Sesi tersten oynatılan bir kayıt gibiydi. Sanki sözcükler dışarı yansımak yerine, suratındaki girdap tarafından emiliyordu. Hatta *her şey* adeta bu tanrının suratına doğru çekiliyordu: loş ışık, zehirli bulutlar, canavarların özleri, hatta Annabeth'in kendi narin yaşam gücü bile. Etrafına bakınca, bu engin ovadaki her nesnenin, arkasında buharlı bir kuyruklu yıldız oluşturduğunu fark etti. Hepsi de Tartarus'a dönmüştü.

Annabeth bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama içgüdüleri ona gizlenmesini, tanrının dikkatini çekecek hiçbir şey yapmamasını söylüyordu.

Hem ona ne diyebilirdi ki? *Yaptıkların yanına kalmayacak* mı diyecekti?

Hayır, bu doğru değildi. O ve Percy bunca süre hayatta kalmışlardı, çünkü Tartarus yeni formunun keyfini çıkarıyordu. Onları fiziksel olarak parçalamanın zevkini tatmak istiyordu. Tartarus istediği takdirde, Annabeth onun varlığını Hyperion'la Krios'u buharlaştırdığı gibi tek bir düşünceyle yok edebileceğine emindi. Titanlar ondan sonra yeniden oluşabilecekler miydi? Annabeth bunu öğrenmek istemiyordu.

Yanında duran Percy daha önceden asla görmediği bir şey yaptı. Kılıcını düşürdü. Kılıç elinden kayıp gitti ve küt diye yere çarptı. Ölüm Sisi artık suratını örtmüyordu ama hâlâ bir ceset gibi solgundu.

Tartarus yine tısladı; muhtemelen gülüyordu.

*Korkunuz harika kokuyor,* dedi tanrı. *Birçok duyuya sahip fiziksel bir beden sahibi olmanın güzelliğini anlayabiliyorum. Belki de sevgili Gaia'cığım haklıdır, uyanmak istemesine şaşmamak gerek.*

Kocaman mor renkli elini öne uzattı; Percy'yi bir bitki gibi yerden alabilirdi ama Bob ona engel oldu.

"Yok ol!" Titan, mızrağını tanrıya doğrulttu. "Bu işe karışmaya hakkın yok!"

*Karışmak mı?* Tartarus ona baktı. *Ben karanlığa ait tüm yaratıkların lorduyum minik Iapetus. Ne istersem, onu yaparım.*

Siyah kasırga suratı daha da hızlı dönmeye başladı. Hırlama sesi öylesine berbattı ki, Annabeth dizlerinin üstüne düştü ve kulaklarını kapadı. Bob sendeledi, hayat gücünün cılız kuyruklu yıldızı tanrının suratına doğru çekilirken güçlendi.

Bob karşı geliyormuş gibi kükredi. Öne atıldı ve mızrağını Tartarus'un göğsüne savurdu. Mızrak tanrıya isabet edemeden, Tartarus Bob'u sinir bozucu bir böcek gibi öteye fırlattı. Titan bir tarafa uçup yere yığıldı.

*Neden buharlaşmıyorsun?* diye sordu Tartarus düşünceli düşünceli. *Sen hiçbir şeysin. Krios'la Hyperion'dan da güçsüzsün.*

"Ben, Bob'um," dedi Bob.

Tartarus hırladı. *O da ne? Bob ne demek?*

"Iapetus'tan daha fazlası olmayı seçtim," dedi Titan. "Beni kontrol edemezsin. Kardeşlerim gibi değilim."

Tulumunun yakası kıpırdadı. Küçük Bob dışarı fırladı. Kedi yavrusu efendisinin önüne, zemine düştü, sonra gerindi ve boşluğun efendisine tısladı.

Annabeth Küçük Bob'un büyümesini, şeklinin gerçek boyutlarda, kılıç dişli, şeffaf bir iskelet kaplana dönüşmesini izledi.

"Ayrıca, iyi de bir kedim var," dedi Bob.

Artık Küçük Olmayan Bob, Tartarus'un üstüne sıçradı ve pençelerini

kalçasına geçirdi. Kaplan, tanrının bacağından dosdoğru zincirli eteğine tırmandı. Tartarus ayağını yere vurup böğürdü; artık fiziksel bir forma sahip olmak onu mutlu etmiyormuş gibiydi. Bu sırada, Bob mızrağını tanrının yan tarafına, göğüs zırhının hemen altına sapladı.

Tartarus kükredi. Bob'u geriye fırlatmak istedi ama Titan geriye çekildi. Bob parmaklarını öne uzattı. Mızrağı birden tanrının kalçasından dışarı fırladı ve tekrar Bob'un eline uçtu. Annabeth bunları izlerken, hayretler içinde kalmıştı. Bir süpürgenin o kadar çok faydalı özelliği olabileceği aklına bile gelmezdi. Küçük Bob Tartarus'un eteğinden yere atladı. Efendisinin yanına koştu, kılıç dişlerinden altın renkli *ikor* damladı.

*Önce sen öleceksin Iapetus,* dedi tanrı. *Sonra da ruhunu zırhıma ekleyeceğim; orada ağır ağır yok olacak, tekrar tekrar, sonsuza dek acı çekeceksin.*

Tartarus yumruğunu göğüs zırhına indirdi. Süt beyazı suratlar sessiz çığlıklar atarak metalden kurtulmaya çalıştı.

Bob, Percy'yle Annabeth'e dönü. Titan sırıttı ama bu, Annabeth'in sonsuz acı tehdidine vereceği tepki olmazdı muhtemelen.

"Kapıları tutun," dedi Bob. "Tartarus'la ben ilgilenirim."

Tartarus başını geriye atıp böğürdü ve o kadar güçlü bir vakum oluşturdu ki, en yakındaki canavarların hepsi girdap suratına çekildi ve paramparça oldu.

*Benimle uğraşmak mı?* dedi tanrı alaycı bir tavırla. *Sen sadece bir Titan'sın, Gaia'nın küçük çocuklarından birisin! Bu küstahlığın için sana acı çektireceğim. Size gelince, minik ölümlü dostlarım...*

Tartarus elini canavar ordusuna doğru kaldırıp öne gelmelerini işaret etti.

*YOK EDİN ONLARI!*

# LXX

# ANNABETH

*YOK EDİN ONLARI!*

Annabeth bu sözleri o kadar çok duymuştu ki, birden paralize halinden kurtuldu. Kılıcını havaya kaldırıp "Percy!" diye bağırdı.

Percy hemen Dalgakıran'ı yukarı doğrulttu.

Annabeth, Ölümün Kapıları'nı tutan zincirlere atıldı. Drakon kemiğinden yapılmış kılıcı tek bir savuruşta sol taraftaki zincirleri tutan kancaları kesti. Bu sırada, Percy de ilk canavar dalgasını geri püskürttü. Bir araiyi kılıçtan geçirip "Pöh! Salak lanetler!" diye bağırdı. Sonra yarım düzine kadar da telekineyi doğradı. Annabeth arkasından yardıma geldi ve diğer taraftaki zincirleri de kesti.

Kapılar zangırdadı, sonra da hoş bir *Ding!* sesiyle açıldı.

Bob ve kılıç dişli yardımcısı Tartarus'un bacaklarının etrafında dört dönmeye, saldırmaya ve hamlelerinden kaçmaya devam ettiler. Ona fazla zarar veriyormuş gibi değillerdi ama Tartarus beceriksizce arkasına baktı. İnsanımsı bir bedende savaşmaya alışık olmadığı belliydi. Saldırdı ıskaladı, saldırdı ıskaladı.

Daha fazla canavar Kapılar'a doğru hücum etti. Bir mızrak Annabeth'in başının tam üstünden geçti. Annabeth hızla arkasına dönüp bir empousayı böğründen kılıçla yardı, sonra da tam kapanırken Kapılar'a atıldı.

Savaşırken, bir yandan da ayağıyla kapıları açık tuttu. En azından, sırtı asansöre dönük olduğundan, arkadan gelecek saldırılar için endişe etmesine gerek yoktu.

"Percy, buraya gel!" diye bağırdı.

Percy onunla kapıda buluştu; suratından terler damlıyor, birkaç sıyrıktan kanlar akıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Annabeth.

Percy evet der gibi başını salladı. "O araiden bir tür acı laneti bulaşmış olmalı." Bir grifonu havada kaptı. "Canım yanıyor ama beni öldürmez. Asansöre bin. Düğmeye ben basarım."

"Tabii!" Kılıcının kabzasıyla yamyam bir atın burnuna vurdu ve canavarı kalabalığa geri yolladı. "Bana söz verdin Yosun Kafa. *Ayrılamayız!* Bir daha asla ayrılamayız!"

"Çok inatçısın!"

"Ben de seni seviyorum!"

Bir Kiklop savaş birliğinin tamamı, daha ufak canavarları bir kenara iterek saldırıya geçti. Annabeth ölmek üzere olduğunu düşündü. "Kikloplar olmalıydı, değil mi?" diye homurdandı.

Percy bir savaş çığlığı haykırdı. Kiklopların ayaklarının dibindeki kırmızı renkli bir damar patladı ve canavarların üstüne Phlegethon'un ateş suyunu püskürttü. Ateş suyu ölümlüleri iyileştiriyor olabilirdi ama Kikloplara hiçbir faydası yoktu. Kikloplar devasa bir sıcak dalgasıyla patladılar. Patlayan damar kendini iyileştirdi ama canavarlardan geriye bir dizi yanık izinden başka bir iz kalmadı.

"Annabeth, gitmen *gerek!*" dedi Percy. "İkimiz de burada kalamayız!"

*"Hayır!"* diye bağırdı Annabeth. "Eğil!"

Percy neden diye sormadı. Derhal eğildi, Annabeth üstünden atladı ve kılıcını her yerinde dövmeler olan bir ogrenin kafasına indirdi.

Percy'yle birlikte asansörün kapısında omuz omuza durup bir sonraki dalgayı beklediler. Patlayan damar, canavarları biraz duraksatmıştı ama çok geçmeden, *Hey, bir dakika, biz çok kalabalığız, onlarsa iki kişi,* diyeceklerdi.

"Peki," dedi Percy. "Aklına daha iyi bir fikir geliyor mu?"

Annabeth keşke gelseydi diye düşündü.

Ölümün Kapıları arkalarında duruyordu: Bu kâbus dolu dünyadan kaçabilecekleri tek çıkış orasıydı. Ama Kapıları, biri kontrolleri on iki dakika boyunca idare etmedikçe kullanamazlardı. İçeri girer de, Kapılar biri düğmeye basmadan kapanırsa, Annabeth bunun sonuçlarının sağlıklı olacağını sanmıyordu. Herhangi bir sebeple Kapılar'dan uzaklaşacak olurlarsa da, asansörün kapanacağını ve onları almadan gideceğini tahmin ediyordu.

İçinde bulundukları durum öylesine acıklıydı ki, komik bile sayılırdı.

Canavar kalabalığı yavaş yavaş yaklaştı, hırlayarak cesaret topladı.

Bu sırada, Bob'un saldırıları da yavaşlamıştı. Tartarus yeni bedenini kontrol etmeyi öğreniyordu. Kılıç dişli Küçük Bob tanrıya saldırdı ama Tartarus kediyi yana fırlattı. Bob saldırıya geçip öfkeyle böğürdü ama Tartarus mızrağını kapıp ellerinden çekti. Bob'u tepeden aşağı yuvarladı; Bob da lobut olarak deniz memelilerinin kullanıldığı bir bowling oyunundaki gibi bir sıra telekineyi yere devirdi.

*TESLİM OLUN!* diye böğürdü Tartarus.

"Teslim olmayacağım," dedi Bob. "Sen benim efendim değilsin."

*O halde bir isyankâr olarak öleceksin,* dedi çukur tanrısı. *Titanların benim için hiçbir önemi yok. Çocuklarım gigantlar her zaman daha iyi, daha güçlü ve daha vahşiydi. Yukarı dünyayı krallığım kadar karanlığa boğacaklar!*

Tartarus mızrağı ikiye böldü. Bob acıyla inledi. Kılıç dişli Küçük Bob yardımına koştu, dişlerini göstererek Tartarus'a tısladı. Titan doğrulmaya çalıştı ama Annabeth artık işlerinin bittiğini biliyordu. Canavarlar bile efendileri Tartarus'un spot ışıklarının altına geçeceğini hissetmiş gibi olanları izlemeye koyulmuşlardı. Bir Titan'ın ölümü izlemeye değer bir olaydı.

Percy, Annabeth'in elini tuttu. "Burada bekle. Ona yardım etmem gerek."

"Percy, yapamazsın," dedi Annabeth çatlak bir sesle. "Tartarus'la *savaşılamaz.* Bunu biz yapamayız."

Annabeth haklı olduğunu biliyordu. Tartarus ayrı bir sınıfa aitti. Tanrılardan ya da Titanlardan çok daha güçlüydü. Percy, Bob'a yardım edecek olursa, bir karınca gibi ezilip ölürdü.

Ama Annabeth, Percy'nin onu dinlemeyeceğini de biliyordu. Percy, Bob'un tek başına ölmesine izin vermezdi. Percy öyle biri değildi. Annabeth'in onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Hem de Olimpos büyüklüğünde bir baş belası olsa da.

"Birlikte gideceğiz o zaman," dedi Annabeth ama bunun son savaşları olacağını biliyordu. Kapılar'dan uzaklaşırlarsa, Tartarus'tan asla çıkamazlardı. En azından, yan yana savaşarak ölürlerdi.

Annabeth tam, *Şimdi,* demek üzereydi.

Birden canavar ordusu alarma geçti. Annabeth uzaktan cıyaklamalar, çığlıklar ve zeminde bir kalp atışı olamayacak kadar hızlı *güm güm güm* diye bir ses duydu. Bu, daha ziyade son sürat koşan büyük ve ağır bir şeyin ayak seslerini andırıyordu. Bir Topraktandoğan biri onu fırlatmış gibi havada uçtu. Parlak yeşil renkli bir gaz, zehir püskürten bir hortumdan veriliyormuşçasına canavar ordusunun üstünü kapladı. Yolundaki her şey eriyip gitti.

Üstünden dumanlar tüten, yeni açılan boş yolda, Annabeth karmaşanın kaynağını gördü. Sırıtmaya başladı.

Maeonia drakonu fırfırlı kanatlarını açtı ve tısladı; zehirli nefesi savaş alanını çam ve tarçın kokusuyla kapladı. Otuz metre uzunluğundaki uzun bedenini kıpırdattı ve benekli yeşil kuyruğunu savurarak bir ogre taburunu yok etti.

Sırtında pas rengi örgülü saçlarının arasında çiçekler olan, kırmızı tenli, yeşil renkli deri bir yelek giymiş, elinde drakon kaburgasından yapılmış bir mızrak bulunan bir gigant vardı.

"Damasen!" diye bağırdı Annabeth.

Gigant başını ona çevirdi. "Annabeth Chase, tavsiyene uydum. Kendime yeni bir kader seçtim."

# LXXI

# ANNABETH

*Bu da ne?* diye tısladı çukur tanrısı. *Neden geldin, gözden düşmüş oğlum?*

Damasen ne demek istediği gayet açık bir ifadeyle Annabeth'e baktı: *Gidin. Hemen.*

Sonra Tartarus'a döndü. Maeonia drakonu ayaklarıyla yeri eşeleyip hırladı.

"Baba, az önce kendine daha uygun bir rakip istemiyor muydun?" diye sordu Damasen sakin bir tavırla. "Ben senin o çok gurur duyduğun gigantlardan biriyim. Daha savaşçıl olmamı istemiyor muydun? Belki de seni yok etmekle işe koyulmalıyım!"

Damasen mızrağını kaldırıp saldırıya geçti.

Canavar ordusu etrafını çevirecek oldu ama Maeonia drakonu yollarına çıkan her şeyi dümdüz etti, kuyruğunu savurdu ve Damasen, Tartarus'a mızrağı saplayıp köşeye sıkışmış bir aslan gibi geri çekilmesini sağlarken etrafa zehir püskürttü.



Bob sendeleyerek kılıç dişli kedisiyle birlikte savaş alanından geri çekildi. Percy onları elinden geldiğince korudu, yerdeki kan dolu damarların birbiri ardına patlamasını sağladı. Canavarlardan bazıları Styks suyuyla buharlaştı. Bazıları da bir Cocytus yağmuru altında kaldılar ve çaresizlik içinde inleyerek yere yığıldılar. Diğerleriyse Lethe'nin suyuna maruz kaldı ve neden orada olduklarından, hatta *kim* olduklarından emin olamadan gözlerini kırpıştırdılar.

Bob topallayarak Kapılar'a gitti. Kollarındaki ve göğsündeki yaralardan altın *ikor* akıyordu. Hademe üniforması lime limeydi. Sırtı eğrilmişti ve kamburdu; Tartarus mızrağını kırınca, sanki onun içinde de bir şeyler kırılmış gibi duruyordu. Ama bunlara rağmen, gümüş renkli gözleri keyifle parıldıyordu.

"Gidin," dedi. "Düğmeye basacağım."

Percy ağzı açık ona bakakaldı. "Bob, sen bunu yapacak durumda-"

"Percy." Annabeth'in sesi ağlamaklıydı. Bob'a bunu yapmasına izin verdiği için kendisinden nefret ediyordu ama bunun tek yol olduğunu biliyordu. "Gitmemiz gerek."

"Onları burada böylece bırakamayız!"

"Bırakmalısın dostum." Bob, Percy'nin koluna vurunca, onu az kalsın yere düşürecekti. "Hâlâ bir düğmeye basabilecek durumdayım. Hem yanımda, bana göz kulak olacak iyi bir kedi de var."

Kılıç Dişli Küçük Bob evet der gibi kükredi.

"Ayrıca, dünyaya dönmek kaderiniz. Gaia'nın bu çılgınlığına artık bir son verin."

Çığlık atan ve üstünden dumanlar tüten bir Kiklop başlarının üstünden uçtu.

Elli metre ötede, Maeonia drakonu canavarların arasına daldı, ayak-

ları üzüm tanelerini eziyormuş gibi iğrenç *fırt fırt* diye sesler çıkardı. Sırtındaki Damasen hakaretler saydırıp mızrağını çukur tanrısına saplamaya, Tartarus'u Ölümün Kapıları'ndan uzaklaştırmaya devam etti.

Tartarus paldır küldür arkasından koştu, demir çizmeleri zeminde kocaman kraterler açtı.

*Beni öldüremezsin!* diye böğürdü. *Ben çukurun ta kendisiyim. Beni öldürmekle dünyayı öldürmek aynı şey. Gaia ve ben... Bizler ölümsüzüz. Size sahibiz, etiniz ve ruhunuz bize ait!*

Kocaman yumruğunu aşağı indirdi ama Damasen yana kaçtı, mızrağını Tartarus'un ensesinin yanına sapladı.

Tartarus kükredi ama canının acımasından çok öfkelenmiş gibiydi. Dönen vakum suratını giganta doğru çevirdi ama Damasen tam zamanında önünden çekildi. Bir düzine kadar canavar girdaba kapıldı ve buhara dönüştü.

"Bob, yapma!" dedi Percy gözlerinde yalvarır gibi bir ifadeyle. "Seni sonsuza dek yok edecek. Bunun geri dönüşü yok. Tekrar oluşamazsın."

Bob omuzlarını silkti. "Neler olacağını kim bilebilir? Şimdi, gitmelisiniz. Tartarus bir şey konusunda haklı. Onu yenemeyiz. Size sadece vakit kazandırabiliriz."

Kapılar Annabeth'in ayağının üstüne kapanmaya çalıştı.

"On iki dakika," dedi Titan. "Size ancak bu kadarını verebilirim."

"Percy... Kapıları tut." Annabeth sıçradı ve kollarını Titan'ın boynuna doladı. Gözyaşları içinde, her şeyi bulanık görerek yanağından öptü. Bob'un kirli sakallı suratı temizlik malzemeleri gibi kokuyordu: taze limon esanslı mobilya cilası ve ahşap parlatıcısı gibi.

"Canavarlar ölümsüzdür," dedi ona ağlamamak için kendini zor tutarak. "Seni ve Damasen'i kahramanlar olarak *en iyi* Titan ve *en iyi* gigant olarak hatırlayacağız. Çocuklarımıza sizi anlatacağız. Yaşatacağız. Günün birinde, tekrar oluşacaksınız."



Bob, Annabeth'in saçlarını karıştırdı. Gözlerinin etrafında gülücük kırışıklıkları belirdi. "İşte, bu iyi. O zamana dek dostlarım, güneşe ve yıldızlara benden selam söyleyin. Güçlü kalın. Gaia'yı durdurmak için yapacağınız son fedakârlık bu olmayabilir."

Bob onu nazikçe geri itti. "Vakit kalmadı. Artık gidin."

Annabeth, Percy'yi kolundan tuttu. Onu asansöre kadar çekiştirdi. Arkasına baktığında, Maeonia drakonunun bir ogreyi bezden bir bebek gibi salladığını, Damasen'in Tartarus'un bacaklarına mızrağını saplayıp çıkardığını gördü.

Çukur tanrısı tam o sırada Ölümün Kapıları'nı işaret edip bağırdı: *Canavarlar, durdurun onları!*

Kılıç Dişli Küçük Bob yere çömeldi, hırlayarak saldırmaya hazırlandı.

Bob, Annabeth'e göz kırptı. "Kapıları kendi tarafınızda tutun," dedi. "Gitmenize engel olmaya çalışacaklar. Kapıları tu-"

Kapılar kapanıverdi.

# LXXII

# ANNABETH

"Percy, yardım et bana!" diye bağırdı Annabeth.

Bedenini sol kapıya doğru fırlattı ve ortasına doğru bastırdı. Percy de aynı şeyi sağ tarafta yaptı. Asansörün içinde kollar ya da tutunacak başka bir şey yoktu. Asansör aşağı inerken, Kapılar sallandı ve açılacak gibi oldu; onları yaşamla ölüm arasına duran şey her neyse, onun kollarına atmakla tehdit etti.

Annabeth'in omuzları tutulmuştu. Asansör müziği de kesinlikle onları rahatlamıyordu. Sanki canavarların piña colada'lardan hoşlanmakla ve yağmura yakalanmakla ilgili şarkıyı dinlemeleri gerekiyordu; ölümlü dünyasına vardıklarında ortalığı kırıp geçirmek istemelerine şaşmamak gerekirdi.

"Bob'la Damasen'i geride bıraktık," dedi Percy çatlak bir sesle. "Bizim için ölecekler ve biz-"

"Biliyorum," diye mırıldandı Annabeth. "Olimpos tanrıları aşkına Percy, biliyorum."



Annabeth, Kapıları kapalı tutmak zorunda olduklarına neredeyse sevinmek üzereydi. Kalbini saran o dehşet hissi en azından acıya boğulmasını engelliyordu. Damasen'le Bob'u orada bırakmak, hayatında yaptığı en zor şeydi.

Senelerce, Melez Kampı'nda diğer kampçılar görevlere gittikçe ve kendisi geride kaldıkça siniri bozulmuştu. Diğerlerinin zafer kazanışını izlemişti... Ya da başarısız olup geri gelmediklerine şahit olmuştu. Yedi yaşından beri, *Neden becerilerimi kanıtlama şansım yok? Neden bir görevin başına geçemiyorum?* diye hayıflanmıştı.

Ama artık, Athena'nın bir çocuğu için en zorlu sınavın bir görevi yönetmek ya da savaşta ölümle yüzleşmek olmadığını öğrenmişti. Asıl sınav, geriye çekilmek için stratejik bir karar verebilmek, bir başkasının tehlikenin darbesinin üstlenmesine izin vermekti. Özellikle de o kişi arkadaşınızsa. Sevdiği herkesi koruyamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Her sorunu da çözemezdi.

Bundan nefret ediyordu ama kendisine acıyacak vakti yoktu. Gözyaşlarını gözlerini kırpıştırarak geçiştirmeye çalıştı.

"Percy, Kapılar," diye onu uyardı.

Paneller ayrılmaya, içeri bir koku sızmaya başlamıştı... Ozon muydu? Kükürt müydü? Percy kapının kendi tarafını çılgınlar gibi itince, aralık kapandı. Gözleri öfkeyle yandı. Annabeth, Percy'nin ona öfkelenmediğini umdu ama öfkelendiyse bile onu suçlayamazdı.

Devam etmesini sağlayacaksa öfkelensin, diye düşündü.

"Gaia'yı öldüreceğim," diye mırıldandı Percy. "Onu ellerimle parçalayacağım."

Annabeth tamam der gibi başını salladı ama o sırada Tartarus'un kendisi hakkında böbürlenerek söylediklerini düşünüyordu. Tartarus'u

öldürmek mümkün değildi. Gaia'yı da öyle. Bu tür bir güçle, Titanlar da gigantlar da başa çıkamazlardı. Melezlerinse hiç şansı yoktu.

Bob'un uyarısını da hatırlıyordu: *Gaia'yı durdurmak için yapacağınız son fedakârlık bu olmayabilir.*

Bu gerçeği ta kemiklerinde hissediyordu.

"On iki dakika," diye mırıldandı. "Sadece on iki dakika."

Bob'un YUKARI düğmesini o kadar süre tutabilmesi için Athena'ya dua etti. Güç ve bilgelik için dua etti. Asansör yolculuğu sona erince yukarıda neyle karşılaşacaklarını düşündü.

Arkadaşları orada değilse, diğer tarafı kontrol altına alamadılarsa...

"Bunu başarabiliriz," dedi Percy. *"Başarmalıyız."*

"Evet," dedi Annabeth. "Başarmalıyız."

Asansör sarsılır ve müzik çalar, aşağılarda bir yerde bir Titan ile bir gigant hayatlarını kaçışları için feda ederken, kapıları kapalı tutmaya çalıştılar.

# LXXIII

# HAZEL

Hazel ağladığı için kendisiyle gurur duymuyordu.

Tünel çöktükten sonra sinir krizi geçiren iki yaşındaki bir çocuk gibi ağlayıp zırlamıştı. Onu ve Leo'yu diğerlerinden ayıran molozları da yerinden oynatamamıştı. Zemin biraz daha kayacak olursa, tüm yapı kafalarına çökebilirdi. Yine de, yumruklarını taşlara indirmiş ve St. Agnes Okulu'nda olsa, küllü sabunla ağzını yıkama cezası alacağı küfürler savurmuştu.

Leo gözleri fal taşı gibi açılmış, dili tutulmuş halde ona bakıyordu.

Hazel ona haksızlık ediyordu.

İkisi birlikte olduğu son görevde, Hazel onu geçmişine ışınlamış ve büyük büyükbabası Sammy'yi, yani Hazel'ın ilk erkek arkadaşını göstermişti. Hazel üstüne hiç de ihtiyacı olmayan duygusal bir yük yıkmış, onu öylesine şaşkın halde bırakmıştı ki, az kalsın dev bir karides canavarı tarafından öldürüleceklerdi.

Şimdi, bir kez daha yalnız kalmışlardı; arkadaşlarıysa muhtemelen bir

canavar ordusunun elinde yok olurken Hazel sinir krizleri geçiriyordu.

"Pardon." Hazel yüzünü sildi.

"Hey, biliyor musun?" Leo omuzlarını silkti. "Benim de zamanında kayalara saldırdığım falan oldu."

Hazel güçlükle yutkundu. "Frank... O-"

"Beni dinle," dedi Leo. "Frank Zhang ne yapacağını bilir. Bir kanguruya dönüşüp canavarların o çirkin suratlarına birer kanguru tekmesi atıverir."

Hazel'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Hazel içinde biriken panik hissine rağmen, Leo'nun haklı olduğunu biliyordu. Frank ve diğerleri tam olarak çaresiz durumda değillerdi. Onun ve Leo'nun yapabileceği en iyi şey de yola devam etmekti.

Dikkatle Leo'ya baktı. Saçları uzayıp dağınık bir hal almıştı; yüzü de incelmişti. Bu yüzden, daha az ezik gibi görünüyordu ve masallardaki sırık gibi elfleri andırıyordu. En büyük farksa gözlerindeydi. Gözleri fildır fildırdı; ufukta bir şey görmeye çalışıyormuş gibi sürekli ileriye bakıyordu.

"Leo, özür dilerim," dedi Hazel.

Leo kaşını havaya kaldırdı. "Peki. Ne için?"

"Şey için..." Hazel çaresizlikle etrafı gösterdi. "Her şey için. Sammy olduğunu düşündüğüm ve sana ilgi gösterdiğim için. Yani, aslında öyle yapmak istemedim ama yaptıysam da..."

"Hey." Leo elini sıktı ama Hazel bu harekette romantik hiçbir niyet olmadığını fark etti. "Makineler işlemek üzere tasarlanmıştır."

"Şey, ne?"

"Evrenin esas olarak bir makine gibi olduğunu düşünüyorum. Kimin tasarladığını bilmiyorum; Kaderler mi, tanrılar ya da büyük T ile yazılan Tanrı mı, hiçbir fikrim yok. Ama evren çoğu zaman olması gerektiği gibi



işliyor. Tabii ufak tefek parçalar kırılıyor ve bir şeyler bozuluyor ama genellikle... Olaylar belirli bir nedenle meydana geliyor. Seninle benim karşılaşmamız gibi."

"Leo Valdez," dedi Hazel hayretle, "sen bir filozofsun."

"Yok canım," dedi. "Ben sadece bir tamirciyim. Ama *bisabuelo* Sammy'min neyin ne olduğunu anladığını sanıyorum. Senin gitmene izin verdi Hazel. Benim görevim de sana bunun sorun olmadığını söylemek. Sen ve Frank... Birlikte iyisiniz. Hepimiz bu işi atlatacağız. Umarım mutlu olmak için bir fırsat elde edersiniz. Hem Zhang senin yardımın olmadan ayakkabılarını bile bağlayamaz."

"Çok kötüsün," dedi Hazel ama bir yandan da içinde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. Sanki haftalardır içinde taşıdığı bir gerilim düğümü çözülmek üzereydi.

Leo *gerçekten* de değişmişti. Hazel iyi bir arkadaş edindiğini düşünmeye başlamıştı. "Tek başına kaldığında başından neler geçti?" diye sordu. "Kiminle tanıştın?"

Leo'nun gözü seğirdi. "Uzun hikâye. Sana bir ara anlatırım ama hâlâ nasıl sonlanacağını bekliyorum."

"Evren bir makine," dedi Hazel. "O halde, her şey yoluna girecek."

"Öyle umuyorum."

"Ama *senin* makinelerinden biri olmadığı sürece," dedi Hazel. "Çünkü seninkiler *asla* yapmaları gereken işi yapmıyorlar."

"Ha, ha." Leo elinde ateş oluşturdu. "Şimdi, hangi yöne gidiyoruz Yeraltı Prensesi?"

Hazel önlerindeki yola göz gezdirdi. Yaklaşık olarak dokuz metre aşağıda, tünel her biri diğerinin aynı olan dört ince kola ayrılıyordu ama soldakinden soğuk geliyordu.

"Şuradan," dedi Hazel. "En tehlikelisi orası gibi."

"İşte şimdi tavladın beni," dedi Leo.

Birlikte aşağı inmeye başladılar.

İlk kemere vardıklarında, gelincik Gale onları buldu.

Hazel'ın yanından omzuna çıktı, boynunun etrafına dolandı ve *Nerelerdeydin? Geç kaldın*, der gibi aksi aksi bir şeyler söyledi.

"Osuran gelincik mi yine?" diye sızlandı Leo. "O şeyi, bu tür bir yerde ortalığa salarsan, ateşimle birlikte patlarız."

Gale, Leo'ya bir gelincik küfrü savurdu.

Hazel ikisini de susturdu. İlerideki tünelin ağır ağır doksan metre kadar aşağı doğru eğim kazandığını, sonra da büyükçe bir odaya açıldığını hissedebiliyordu. O odada da bir şeyin varlığını hissediyordu... Soğuk, ağır ve güçlü bir şeydi. Hazel, Alaska'daki mağarada Gaia'nın gigant kralı Porphyrion'u diriltmeye onu zorladığından beri öyle hissetmemişti. Hazel o zaman Gaia'nın planlarını alt üst etmişti ama mağarayı çökertmek, annesiyle kendi hayatını feda etmek zorunda kalmıştı. Buna benzer bir deneyim daha yaşamak istemiyordu.

"Leo, tetikte ol," diye fısıldadı. "Yaklaşıyoruz."

"Neye?"

Bir kadın sesi koridorda yankılandı. "*Bana* yaklaşıyorsunuz."

Hazel'ı öyle bir mide bulantısı dalgası sardı ki, dizlerinin bağı çözüldü. Tüm dünya alt üst oldu. Genellikle yeraltında kusursuz olan yön kavramı silinip gitti.

O ve Leo hareket etmemiş gibiydiler ama birden kendilerini koridorun doksan metre aşağısında, odanın girişinde buldular.

"Hoş geldiniz," dedi kadın. "Bu anı dört gözle bekliyordum."



Hazel'ın bakışları mağarayı taradı. Konuşan kadını göremedi.

Oda ona Roma'daki Pantheon'u hatırlatmıştı ama burası Modern Hades tarzında döşenmişti.

Obsidiyen duvarlara ölüm sahneleri kazılmıştı: veba kurbanları, savaş alanındaki ölüler, demir kafeslere asılı iskeletlerle dolu odalar... Tüm bunlar nedense bu sahneleri daha da dehşet verici kılan değerli taşlarla süslüydü.

Pantheon'daki gibi, kubbeli tavan kare biçimli gömme panellerle kaplıydı ama burada her bir panel bir *stela*'ydı; yani, üstünde Eski Yunanca yazılar olan bir mezar işaretiydi. Hazel bunların içinde gerçek cesetler var mıdır diye merak etti. Yeraltı duyuları işe yaramadığından, emin olamıyordu.

Başka hiçbir çıkış görmedi. Tavanın en tepesinde, Pantheon'un tavan penceresinin olduğu yerde, kapkara, daire biçiminde bir taş parıldıyor, adeta oradan hiçbir çıkış olmadığını vurguluyordu. Yukarıda gökyüzü değil, saf karanlık vardı.

Hazel odanın ortasına baktı.

"Evet," diye mırıldandı Leo. "Bunlar resmen kapı."

On beş metre ötede, birbirinden bağımsız asansör kapıları vardı; panelleri gümüş ve demirdendi. İki yanlarından sıra sıra zincirler sarkıyor, zemindeki kocaman kancalara giriyordu.

Kapıların etrafındaki alan, siyah renkli dökünlülerle kaplıydı. Hazel giderek artan bir öfkeyle, Hades'in çok eski bir sunağının bir zamanlar orada durduğunu fark etti. Sunak, Ölümün Kapıları'na yer açmak için yok edilmişti.

"Neredesin?" diye bağırdı.

"Bizi görmüyor musun?" dedi kadın alaycı bir ses tonuyla. "Hekate'nin seni yeteneğin yüzünden seçtiğini sanıyordum."

Hazel'ın içine mide bulandırıcı bir dalga daha yayıldı. Omzuna tünemiş olan Gale bağırıp gaz çıkardı, bunun da Hazel'a hiç faydası olmadı.

Hazel'ın gözlerinin önünde kara kara benekler uçuştu. Gözlerini kırpıştırarak bunları yok etmeye çalıştı ama benekler daha da koyulaştı. Daha sonra da Kapılar'ın yanında duran, altı metre uzunluğunda karanlık bir şekle dönüştü.

Gigant Clytius'un etrafı tıpkı kavşakta gördüğü görüntülerdeki gibi simsiyah bir dumanla kaplıydı ama artık Hazel, gigantın şeklini daha iyi seçebiliyordu: Kül rengi pulları olan ejderha bacakları; kocaman, Stygia zırhıyla kaplı insanımsı bir gövdesi; uzun, örgülü ve dumandan yapılmış gibi görünen saçları vardı. Teni Ölüm'ünki kadar esmerdi (Hazel bunu gayet iyi biliyordu, çünkü Ölüm'le şahsen tanışmıştı). Gözleri de elmas taşlar kadar buz gibi parıldıyordu. Silahı yoktu ama bu yüzden daha az dehşet verici görünmüyordu.

Leo bir ıslık çaldı. "Biliyor musun Clytius... Bu kadar iri yarı bir herif olmana rağmen sesin cidden güzel."

"Salak," diye tısladı kadın.

Hazel'la gigantın arasındaki mesafenin yarısında hava ışıldadı. Büyücü ortaya çıktı.

Üstünde altından dokunmuş kolsuz, zarif bir elbise vardı; koyu renkli saçları bir huni biçiminde başının tepesinde toplanmıştı ve çevresi elmaslarla ve zümrütlerle süslenmişti. Boynundan Hazel'a kristalize olmuş kan damlalarını hatırlatan bir sıra yakutun bulunduğu bir kolyenin ucunda ufak bir labirenti andıran bir kolye ucu sarkıyordu.

Kadın zamansız ve asil bir güzelliğe sahipti... Tıpkı insanın hayran olabileceği ama asla sevemeyeceği bir heykel gibiydi. Gözlerinden kötülük akıyordu.



"Pasiphae," dedi Hazel.

Kadın başını yana eğdi. "Sevgili Hazel Levesque."

Leo öksürdü. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Yeraltı kankaları, ha?"

"Sus, aptal." Pasiphae'nin sesi yumuşaktı ama zehir gibiydi. "Melez oğlanlarla işim olmaz... Böbürlenip dururlar, kaba saba ve hasar veren tiplerdir."

"Hey, leydi," dedi Leo. "Pek fazla şeyi yok etmem. Ben Hephaistos'un oğluyum."

"Bir tamirci," dedi Pasiphae ters ters. "Daha da kötüsü. Daedalus'u tanıyordum. İcatları bana dertten başka bir şey vermedi."

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Daedalus... Şu *bildiğimiz* Daedalus mu? Eh, o halde, biz *tamircileri* iyi tanıyor olmanız gerek. Bizler bir şeyleri tamir ve inşa ederiz, arada sırada da saygısız kadınların ağzını muşambalarla tıkarız-"

"Leo." Hazel elini Leo'nun göğsüne dayadı. Leo susmazsa, büyücünün onu tatsız bir şeye dönüştüreceğini hissetmişti. "Bu işi bana bırak, tamam mı?"

"Arkadaşını dinle," dedi Pasiphae. "Uslu bir çocuk ol, bırak kadınlar konuşsun."

Pasiphae önlerinde yürümeye başladı, Hazel'ı öylesine nefret dolu bakışlarla inceledi ki, Hazel'ın teni karıncalandı. Büyücünün gücü bedeninden bir ocaktan yayılan ısı gibi yayılıyordu. Surat ifadesi de huzursuz edici ve biraz da tanıdıktı...

Ama nedense gigant Clytius, Hazel'ı daha da huzursuz ediyordu.

Arka planda sessizce ve kımıldamadan duruyordu; bir tek bedeninden kapkara bir duman yayılıyor, ayaklarının dibine birikiyordu.

Hazel'ın daha önce hissettiği soğuk varlık oydu... Tıpkı engin bir obsidiyen gibiydi; öylesine ağırdı ki, Hazel ne kadar istese de onu yerinden kımıldatamazdı. Güçlüydü, yok edilemezdi ve tamamıyla duygulardan yoksundu.

"A-arkadaşın pek konuşkan değil," dedi Hazel.

Pasiphae dönüp giganta baktı ve küstahça burnunu çekti. "Aman dua edelim de sessiz kalsın canım. Gaia bana seninle uğraşma zevkini bahşetti ama Clytius benim, nasıl desem? Benim güvencem gibi bir şey. Kardeş büyücü kızlar olarak aramızda kalsın ama bence yeni sahibemin emirlerini unuturum diye, gücümü kontrol etmek için burada. Gaia bu tür önlemler alır."

Hazel bir büyücü olmadığını söylemek istedi. Pasiphae'nin onlarla ne şekilde "uğraşmayı" planladığını ya da gigantın büyücünün gücünü nasıl kontrol altıda tuttuğunu bilmek istemiyordu. Ama sırtını dikleştirip kendine güveniyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Her ne planlıyorsan, işe yaramayacak," dedi Hazel. "Gaia'nın yolumuza çıkardığı bütün canavarları paramparça ettik. Zekiysen, yolumuzdan çekilirsin."

Gelincik Gale onu doğrulamak ister gibi dişlerini gıcırdattı ama Pasiphae oralı bile olmadı.

"Pek bir şeye benzemiyorsun," dedi düşünceli düşünceli. "Ama siz melezler hep böylesinizdir zaten. Kocam Minos, Girit Kralı mesela. Zeus'un bir oğluydu. Ona bakınca, asla öyle olduğunu anlamazdınız. Şunun gibi cılız bir şeydi." Eliyle şöyle bir Leo'yu işaret etti.

"Vay canına," dedi Leo. "Minos *sizi* hak etmek için, gerçekten de korkunç bir şey yapmış olmalı."

Pasiphae'nin burun delikleri açılıp kapandı. "Ah... bir bilsen.



Poseidon'a uygun adakları yapmayacak kadar kendini beğenmişti; o yüzden, tanrılar onun küstahlığı için *beni* cezalandırdılar."

"Minotor," dedi öyküyü hatırlayan Hazel.

Öykü öylesine iç bulandırıcı ve tuhaftı ki, Hazel bunu Jüpiter Kampı'nda her anlattıklarında kulaklarını kapatırdı. Pasiphae kocasının değerli boğasına âşık olmakla lanetlenmişti. Sonra da yarı insan, yarı boğa olan Minotor'u dünyaya getirmişti.

Pasiphae ona pis pis bakarken, Hazel surat ifadesinin neden o kadar tanıdık geldiğini anladı.

Büyücünün bakışlarında Hazel'ın annesinin bazen gözlerine yansıyan acı ve nefret ifadesi vardı. En kötü anlarında, Marie Levesque, Hazel'a sanki canavar bir çocukmuş, tanrıların bir lanetiymiş ve sorunlarının tek kaynağıymış gibi bakardı. Minotor öyküsü bu yüzden Hazel'ı çok huzursuz ederdi. Sırf Pasiphae'nin bir boğayla birlikte olduğu gibi mide bulandırıcı özelliğinden değil, bir çocuğun, *herhangi* bir çocuğun bir canavar olarak görülebileceği, ebeveynlerine bir ceza olarak görülebileceği ve bir yerlere kapatılıp nefret edildiği fikriydi. Hazel'a göre, Minotor her zaman öyküdeki esas kurbandı.

"Evet," dedi Pasiphae en sonunda. "Ne kadar küçük düştüğümü anlatamam. Oğlum dünyaya geldikten ve Labirent'e koyulduktan sonra Minos benimle hiçbir ilişkisi olsun istemedi. İtibarını yerle bir ettiğimi söyledi! Minos'a ne olduğunu biliyor musun Hazel Levesque? İşlediği suçlar ve kendini beğenmişliği için ne yapıldı biliyor musun? Ödüllendirildi. Yeraltı Dünyası'nda ölülerin yargıçlarından biri yapıldı. Sanki başkalarını yargılamaya hakkı vardı! Onu bu pozisyona Hades getirdi. Yani, *baban!*"

"Aslında benim babam Pluton."

Pasiphae suratını buruşturdu. "Ne alakası var? Anlayacağın, melezlerden tanrılardan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Türünden herhangi biri savaştan sağ çıkacak olursa, Gaia bana onların ağır ağır öldüğünü yeni topraklarımda izleyebileceğimi vaat etti. Keşke ikinize doğrudürüst işkence edecek vaktim olsaydı. Ne yazık ki-"

Birden, odanın ortasındaki Ölümün Kapıları'dan hoş bir çınlama sesi yükseldi. Çerçevenin sağ tarafındaki yeşil YUKARI düğmesi parıldamaya başladı. Zincirler sallandı.

"İşte, gördün mü?" dedi Pasiphae özür diler gibi omuzlarını silkerek. "Kapılar şu anda kullanılıyor. On iki dakikaya kadar da açılacak."

Hazel'ın içi zincirler gibi titredi. "Daha fazla gigant mı gelecek?"

"Yok, neyse ki hayır," dedi büyücü. "Hepsinin son saldırı için yeri hazır; ölümlü dünyadaki yerleri belli." Pasiphae buz gibi bir ifadeyle ona gülümsedi. "Hayır, sanırım Kapılar başka biri tarafından kullanılıyor... Yetkili olmayan biri tarafından."

Leo azıcık öne çıktı. Yumruklarından dumanlar çıkıyordu. "Percy ve Annabeth."

Hazel konuşamadı. Boğazındaki düğüm mutluluktan mıydı, yoksa öfkeden mi bilemiyordu. Arkadaşları Kapılar'a kadar gelmeyi başardılarsa, on iki dakika sonra gerçekten de o odada olacaklarsa...

"Aaa, endişelenmeyin." Pasiphae önemsiz bir şey olmuş gibi elini salladı. "Onlarla Clytius ilgilenecek. Ziller tekrar çaldığında, bizim tarafımızdaki birinin YUKARI düğmesine basması gerek. Yoksa Kapılar içerdeki kişi tarafından açılmaz ve *pof.* Yok olurlar. Ya da belki de Clytius dışarı çıkmalarına izin verir ve onlarla bizzat ilgilenir. Ne olacağı, *ikinize* bağlı."

Hazel ağzında pas tadı hissetti. Sormak istemiyordu ama sormalıydı.



"Tam olarak nasıl bize bağlı acaba?"

"Açıkçası, sadece bir çift melezin hayatta kalması gerekiyor," dedi Pasiphae. "Bu şanslı melezler Atina'ya götürülecek ve Umut Şöleni'nde Gaia için kurban edilecek."

"Tabii ki," diye mırıldandı Leo.

"Pekâlâ, ikiniz mi olacaksınız, yoksa asansördeki arkadaşlarınız mı?" Büyücü kadın ellerini iki yana açtı. "Bakalım, on iki dakika... Şey, on bir dakika sonra, kimler hâlâ hayatta olacak."

Mağara karanlığa boğuldu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# LXXIV

# HAZEL

Hazel'ın iç pusulası çılgınlar gibi dönüyordu.

Çok küçükken, 1930'ların sonlarında New Orleans'ta, annesi çürük bir dişini çektirmek için onu dişçiye götürmüştü. Hazel hayatında ilk ve son kez orada eterle bayıltılmıştı. Dişçi ona uykusunun geleceğini ve rahatlayacağını söylemişti ama Hazel bedeninden dışarı çıktığını, paniğe kapılıp kontrolünü kaybettiğini hissetmişti. Eterin etkisi geçince de, üç gün boyunca hasta yatmıştı.

Orada, aşırı dozda eter almış gibi hissediyordu.

Bir yanı hâlâ mağarada olduğunu biliyordu. Pasiphae sadece birkaç adım önlerinde duruyordu. Clytius'sa sessizce Ölümün Kapıları'nın başında bekliyordu.

Ama katman katman Sis, Hazel'ı sarmış ve gerçeklik hissini bulanıklaştırmıştı. Öne doğru bir adım atınca, orada olmaması gereken bir duvara çarptı.

Leo ellerini taş duvara yasladı. "Bu da ne? Neredeyiz?"



Bir koridor sol ve sağ taraflarına uzanıyordu. Demir apliklere meşaleler asılmıştı. Havada eski bir mezardaki gibi küf kokusu vardı. Hazel'ın omzunda oturan Gale öfkeyle bağırdı, pençelerini Hazel'ın kürek kemiğine batırdı.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı Hazel gelinciğe. "Bu, bir yanılsama."

Leo duvarı yumrukladı. "Bayağı katı bir yanılsamaymış."

Pasiphae güldü. Sesi dağınık ve uzaklardan geliyordu. "Bu, bir yanılsama mı, yoksa daha da mı fazlası Hazel Levesque? Ne yarattığımı görmüyor musun?"

Hazel kendini o kadar dengesiz hissetti ki, doğru dürüst düşünmek bir yana, ayakta durmakta bile zorlandı. Duyularını ilerletmeye, Sis'in ötesini görüp tekrar mağarayı bulmayı denedi ama hissettiği tek şey tünellerin bir sürü farklı yöne doğru uzandığı ve ilerisi *haricinde* hiçbir yere gitmediğiydi.

Zihnine topraktan fırlayan altın yumurtalar gibi tesadüfi düşünceler akın etti: *Daedalus. Hapsedilen Minotor. Yeni topraklarımda ağır ağrı öleceksiniz.*

"Labirent," dedi Hazel. "Labirent'i tekrar inşa ediyor."

"*Ne?*" Leo duvara bir perçin çekiciyle vuruyordu, dönüp kaşlarını çattı. "Labirent'in Melez Kampı'ndaki şu savaş sırasında çöktüğünü sanıyordum... Daedalus'un yaşam gücüne falan bağlı değil miydi? Sonra Daedalus öldü."

Pasiphae, Leo bir hata yapmış gibi cık cık etti. "Evet, ama *ben* hâlâ hayattayım. Labirent'in tüm sırlarından Daedalus mu sorumlu sanıyorsun? Labirentine büyülü hayat üfleyen kişi *benim*. Daedalus bana, ölümsüz büyücüye, Helios'un kızına, Kirke'nin kız kardeşine kıyasla hiçbir

şeydi! Artık, Labirent *hüküm sürdüğüm* yer olacak."

"Bu, bir yanılsama," dedi Hazel ısrarla. "Tek yapmamız gereken, bunu aşmak."

Hazel bu sözleri söylerken, duvarlar adeta daha da katılaştı, küf kokusu yoğunlaştı.

"Çok geç, çok geç," dedi Pasiphae tatlı bir sesle. "Labirent çoktan uyandı. Ölümlü dünyanız dümdüz olurken, bir kez daha dünyanın derisinin altına yayılacak. Siz melezler... *Kahramanlar*... Labirent'in koridorlarında dolanacak, ağır ağır susuzluktan, korkudan ve çaresizlikten öleceksiniz. Belki de, kendimi merhametli hissedersem, büyük bir acı çekerek hemencecik ölürsünüz!"

Hazel'ın ayaklarının altında delikler açıldı. Leo'yu tuttuğu anda, bir sıra sivri mızrak yerden fırladı ve tavanı deldi.

"Koş!" diye bağırdı.

Pasiphae'nin kahkahası koridorda çınladı. "Nereye gidiyorsun genç büyücü? Bir yanılsamadan mı kaçıyorsun?"

Hazel yanıt vermedi. Hayatta kalmakla fazlasıyla meşguldü. Arkalarında, sivri mızraklar *küt, küt, küt* diye tavanı birbiri ardına delmeye devam ediyordu.

Leo'yu yan koridorlardan birine çekti, bir tuzak telinin üstünden atladı, sonra da altı metre uzunluğunda bir çukurun başında durmak zorunda kaldı.

"Burası ne kadar derin olabilir?" Leo soluklanmaya çalıştı. Mızraklardan biri pantolonunu sıyırmış ve paçalarından birini parçalamıştı.

Hazel'ın duyuları ona çukurun en azından aşağı kadar on beş metre derinliğinde, dibinde bir havuz bulunan bir yer olduğunu söylüyordu. Duyularına güvenebilir miydi? Pasiphae yeni bir Labirent inşa etmiş ol-



sun olmasın, Hazel hâlâ aynı mağarada olduklarına inanıyordu. Bu sırada, ikisi çaresizlik içinde oradan oraya koştururken, Pasiphae ve Clytius da onları izleyip eğleniyor olmalıydı. Yanılsama ya da değil: Hazel bu labirentten nasıl çıkacaklarını bulamazsa, tuzaklar onları öldürecekti.

"On sekiz dakika oldu," dedi Pasiphae. "Cidden, sağ kaldığınızı görmek isterim. Böylece, Atina'da Gaia'ya kurban edilmeye değer olduğunuzu da anlamış oluruz. Ama tabii, o zaman asansördeki arkadaşlarınıza ihtiyacımız kalmaz."

Hazel'ın kalp atışları hızlandı. Solundaki duvara döndü. Duyularının ona söylediğinin aksine, Kapılar o yönde *olmalıydı*. Pasiphae de tam önünde duruyor olmalıydı.

Hazel duvarın içinden geçip tanrıçayı gırtlaklamak istedi. Sekiz dakika sonra Leo'yla birlikte, arkadaşlarını kurtarmak için Ölümün Kapıları'nda olmaları gerekiyordu. Ama Pasiphae büyü konusunda binlerce sene deneyimi olan ölümsüz bir büyücüydü. Hazel onu sırf irade gücüyle yenemezdi. Haydut Sciron'u, ona görmek istediği şeyi göstererek alt etmeyi başarmıştı. Hazel'ın Pasiphae'nin ne görmek istediğini anlaması gerekiyordu.

"Yedi dakika oldu," dedi Pasiphae hüzünlü bir sesle. "Keşke daha çok vaktimiz olsaydı! Size yaşatmak istediğim çok onur kırıcı şeyler vardı."

Bu kadar, dedi Hazel içinden. Artık tüm tehlikeyi göze alması gerekiyordu. Labirenti *daha* tehlikeli, *daha* muhteşem kılmalıydı... Pasiphae'nin Labirent'in nereye gittiğiyle değil, tuzaklara odaklanmasını sağlamalıydı.

"Leo, atlayacağız," dedi Hazel.

"Ama-"

"O kadar da derin değil. Atla!" Leo'nun elini tuttu ve birlikte çuku-

run içine atladılar. Aşağı vardıklarında, Hazel geriye baktı ve çukur falan görmedi. Zeminde sadece yedi, sekiz santimlik bir yarık vardı.

"Haydi!" dedi.

Pasiphae'nin sesi çınladığında, koşmaya başlamışlardı. "Hayır, olmaz. *O* şekilde asla hayatta kalamazsınız. Altı dakika kaldı."

Tavan tekrar çatladı. Gelincik Gale panik içinde cıyakladı ama Hazel sol tarafta yeni bir tünel olduğunu hayal etti. Daha tehlikeli, yanlış yönde giden bir tüneldi. Sis iradesi altında yumuşadı. Tünel belirdi ve birlikte bir kenara atıldılar.

Pasiphae hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bu işi hiç beceremiyorsun canım."

Ama Hazel bir umut kıvılcımı hissetti. Bir tünel yaratmıştı. Ufacık bir çıkıntıyı, Labirent'in büyülü örtüsüne dâhil etmişti.

Ayaklarını bastıkları zemin çöktü. Hazel, Leo'yu da çekerek bir tarafa sıçradı. Geldikleri yöne dönen ama zehirli gazlarla kaplı bir başka tünel daha hayal etti. Labirent ona boyun eğdi.

"Leo, nefesini tut," dedi Hazel.

Zehirli sisin içine daldılar. Hazel'ın gözleri biber gazıyla yıkanmış gibi yanmaya başlasa da koşmaya devam etti.

"Beş dakika," dedi Pasiphae. "Çok yazık! Keşke bir süre daha acı çekişinizi izleyebilseydim."

Birlikte taze havalı bir koridora daldılar. Leo öksürdü. "Keşke çenesini kapasa."

Bronz bir boğma telinin altından geçtiler. Hazel tünelin hafifçe Pasiphae'ye doğru kıvrıldığını hayal etti. Sis yine ona boyun eğdi.

Tünelin duvarları her iki tarafta da kapanmaya başladı. Hazel onları durdurmaya çalışmadı. Hatta daha hızlı kapanmalarını, zemini sallamalarını ve tavanı çatlatmalarını istedi. O ve Leo canlarını kurtarmak için koştular, kavisin onları Hazel'ın odanın ortası olduğunu umduğu yere doğru takip ettiler.



"Çok yazık," dedi Pasiphae. "Keşke hem sizi hem de asansördeki arkadaşlarınızı öldürebilseydim ama Gaia ikinizin, kanınızın iyi bir amaçla kullanılacağı Umut Şöleni'ne kadar hayatta kalması konusunda ısrarcı davrandı! Neyse. Labirentim için başka kurbanlar bulmam gerekecek. İkiniz ikinci sınıf eziksiniz."

Hazel ve Leo durmak zorunda kaldılar. Önlerinde o kadar geniş bir uçurum vardı ki, Hazel diğer tarafı göremiyordu. Karanlığın aşağısından bir yerden, tıslama sesi geliyordu. Binlerce, binlerce yılana ait bir tıslama sesi duydular.

Hazel'ın içinden geri çekilmek geçse de tünel arkalarından kapanıyor, onları incecik bir çıkıntı üstünde durmaya zorluyordu. Gelincik Gale, Hazel'ın omuzlarında volta atıyor, endişeyle gaz çıkarıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Leo. "Duvarlar hareket ediyor. Mekanik olmalı. Bana bir saniye ver."

"Hayır, Leo," dedi Hazel. "Geri dönüş yolu yok."

"Ama-"

"Elimi tut," dedi Hazel. "Üçe kadar sayınca."

"Ama-"

"Üç!"

*"Ne?"*

Hazel çukura atladı, Leo'yu da beraberinde götürdü. Leo'nun çığlık atışını ve boynuna asılmış, gaz çıkaran gelinciği dikkate almamaya çalıştı. İradesini Labirent'in büyüsünü yeniden yönlendirmeye ayarladı.

Pasiphae neşeyle güldü, çünkü her an yere çakılacaklarını ya da yılan

dolu bir çukurda ölümcül bir biçimde ısırılacaklarını biliyordu.

Hazel bunun yerine, karanlıkta, sol taraflarında bir geçit olduğunu hayal etti. Havada yer değiştirip buna doğru düştü. O ve Leo geçide sert bir biçimde çarpıp kayarak mağaraya geri döndüler ve Pasiphae'nin kafasına düştüler.

"Ahh!" Leo güm diye büyücünün göğsüne düşerken, o da kafasını sert bir biçimde zemine çarptı.

Kısacık bir süre, üçü ve gelincik, debelenen ve oraya buraya savrulan bir eklemler öbeği haline geldiler. Hazel kılıcını çekmeye çalıştı ama Pasiphae kendisini öbekten kurtaran ilk kişi oldu.

"Sizi *sefiller!*" diye uludu.

Labirent ortadan kaybolmuştu. Birkaç adım ötedeki Clytius sırtını onlara dönmüş, Ölümün Kapıları'nı izliyordu. Hazel'ın yaptığı hesaba göre, arkadaşlarının gelmesine otuz saniye kalmıştı. Hazel, Sis'i kontrol ederek labirentte koşturmaktan yorgun düşmüştü ama bir numara daha çekmesi gerekiyordu.

Başarıyla Pasiphae'ye görmek istediği şeyi göstermişti. Şimdi, Hazel'ın büyücüye en korktuğu şeyi göstermesi gerekiyordu.

"Melezlerden gerçekten nefret ediyor olmalısın," dedi Hazel, Pasiphae'nin gaddar gülümsemesini taklit etmeye çalışarak. "Hep en muhteşem yönünü görüyoruz, değil mi Pasiphae?"

"Saçmalık!" diye bağırdı Pasiphae. "Seni paramparça edeceğim! Seni-"

"Hep ayağınızı kaydırıyoruz," dedi Hazel anlayışlı bir tavırla. "Kocan sana ihanet etti. Theseus, Minotor'u öldürdü ve kızın Ariadne'yi çaldı. Şimdi, ikinci sınıf başarısızlıklar da labirenti sana düşman etti. Ama işlerin bu raddeye varacağını biliyordun, değil mi? Sonunda hep başarısız olursun."



"Ben ölümsüzüm!" diye cıyakladı Pasiphae. Bir adım geriye atıp kolyesine dokundu. "Bana karşı ayakta kalamazsınız!"

"Sen hiç ayakta kalamıyorsun," dedi Hazel. "Baksana."

Büyücü kadının ayaklarını işaret etti. Pasiphae'nin altında bir tuzak kapısı açıldı. Pasiphae çığlıklar atarak aslında var olmayan dipsiz bir kuyuya düştü.

Zemin katılaştı. Büyücü ortadan kaybolmuştu.

Leo şaşkınlıkla Hazel'a baktı. "Bunu nasıl-"

Tam o sırada, asansörden bir *ding* sesi geldi. Clytius YUKARI düğmesine basmak yerine, kontrollerden geri çekildi ve arkadaşları içeride kaldı.

"Leo!" diye bağırdı Hazel.

Asansörden dokuz metre kadar uzaktaydılar. Asansöre yetişemezlerdi ama Leo bir tornavida çıkarıp bir bıçak gibi fırlattı. Hedefe isabet etmesi imkânsız gibiydi. Tornavida dosdoğru Clytius'un yanından geçti ve YUKARI düğmesine saplandı.

Ölümün Kapıları tıslayarak açıldı. Dışarı kapkara dumanlar yayıldı ve iki kişi yüzüstü yere serildi. Percy'yle Annabeth, birer ceset gibi hareketsizdi.

Hazel hıçkırdı. "Aman tanrılarım..."

O ve Leo öne atılacak oldular ama Clytius elini herkesin anlayacağı bir biçimde kaldırdı: *Durun.* Kocaman sürüngen, ayağını Percy'nin başının üstüne kaldırdı.

Gigantın dumanımsı örtüsü zemine yayıldı ve Annabeth'le Percy'yi kapkara bir sisle kapladı.

"Clytius, kaybettin," dedi Hazel öfkeyle. "Onları bırak, yoksa sonun Pasiphae gibi olur."

Gigant başını kaldırdı. Elmas gözleri parıldadı. Ayaklarının dibindeki Annabeth bir güç hattına çarpmış gibi sarsıldı. Sırtüstü döndü ve ağzından siyah bir duman çıktı.

*"Ben Pasiphae değilim."* Annabeth ona ait olmayan bir sesle konuştu; bu sözcükler bir bas gitardan çıkıyormuş gibi kalındı. *"Hiçbir şey kazanmış değilsiniz."*

"Kes şunu!" Dokuz metre uzaktan bile, Hazel Annabeth'in yaşam gücünün zayıfladığını, nabzının hafiflediğini hissedebiliyordu. Clytius ona her ne yapıyorsa, ağzından çıkan sözcükleri çekiyor, onu öldürüyordu.

Clytius, Percy'nin başını ayağıyla dürttü. Percy'nin suratı diğer tarafa döndü.

*"Tam olarak ölü sayılmazlar."* Gigantın bu sözleri de Percy'nin ağzından çıkmıştı. *"Tartarus'tan geri dönmek, ölümlü bedeni için korkunç bir şok olmalı. Bir süre baygın kalacaklar."*

Dikkatini tekrar Annabeth'e verdi. Annabeth'in dudaklarının arasından biraz daha kara dumanlar yükseldi. *"Onları bağlayıp Atina'daki Porphyrion'a götüreceğim. İhtiyacımız olan kurbanlar onlar. Ne yazık ki, artık size ihtiyacım kalmadı."*

"Öyle mi?" diye kükredi Leo. "Sende duman olabilir ama bende de ateş var dostum."

Elleri alev aldı. Giganta bembeyaz ateş sütunları fırlattı ama Clytius'un dumanlı halesi bunları anında emdi. Simsiyah sisten çıkan incecik kollar ateşleri izledi ve ışıkla ısıyı yok ederek Leo'yu karanlığa boğdu.

Leo dizlerinin üstüne düşüp boğazını tuttu.

"Hayır!" Hazel ona koştu ama Gale omzunda bir şeyler söyleyip duruyordu. Hazel'ı uyardığı belliydi.





*"Ben olsam yapmazdım."* Clytius'un sesi bu sefer Leo'nun ağzından yankılandı. *"Anlamıyorsun Hazel Levesque. Büyüyü emerim. Sesi ve ruhu yok ederim. Bana karşı gelemezsin."*

Odayı kapkara bir duman kapladı, Annabeth'le Percy'nin üstünü örttü ve Hazel'a doğru ilerledi.

Hazel kulaklarında, damarlarında akan kanın sesini duydu. Bir şey yapmalıydı ama nasıl? O siyah duman Leo'yu o kadar büyük bir hızla etkisiz hale getirdiyse, kendisi ne yapabilirdi?

"A-Ateş," diye kekeledi cılız bir sesle. "Ona karşı dirençsiz olman gerekiyordu."

Gigant bu sefer Annabeth'in ses tellerini kullanarak cık cık etti. *"Demek buna güveniyordunuz ha? Ateşten hoşlanmadığım doğru. Ama Leo Valdez'in ateşi beni rahatsız edecek kadar güçlü değil."*

Hazel'ın arkasından yumuşak, tatlı bir ses, "Ya benim ateşime ne dersin eski dost?" dedi.

Gale heyecanla cıyaklayıp Hazel'ın omzundan yere atladı ve etrafında Sis'in döndüğü, siyah elbiseli sarışın bir kadının durduğu mağara girişine gitti.

Gigant geriye doğru sendeleyip Ölümün Kapıları'na çarptı.

*"Sen,"* dedi gigant, Percy'nin ağzından.

"Evet, ben," dedi Hekate. Kollarını iki yana açtı. Ellerinde yanan meşaleler belirdi. "Bir melezin yanında en son bin sene önce savaşmıştım ama Hazel Levesque bugün kendini kanıtladı. Ne dersin Clytius? Ateşle oynayalım mı biraz?"

# LXXV

# HAZEL

Gigant çığlıklar atarak kaçsaydı, Hazel buna minnettar olurdu. Sonrasında hepsi biraz dinlenebilirdi.

Ama Clytius onu hayal kırıklığına uğrattı.

Tanrıçanın yanan meşalelerini gören Clytius'un aklı başına gelmiş gibiydi. Ayağını yere vurdu, zemini sarstı ve neredeyse Annabeth'in kolunu ezdi. Annabeth'le Percy tamamıyla örtülene dek, etrafında kapkara bir duman oluştu. Hazel, gigantın parıldayan gözlerinden başka hiçbir şey göremiyordu.

*"Cesur sözler."* Clytius, Leo'nun ağzından konuştu. *"Ama bir şeyi unutuyorsun tanrıça. Son karşılaştığımızda, sana Herkül ve Dionisos yardım ediyordu. Bunlar dünyanın en güçlü iki kahramanıydı; hem sonradan tanrı oldular. Şimdi bana... bunları mı getirdin?"*

Leo'nun baygın bedeni acıyla gerildi.

"Kes!" diye bağırdı Hazel.

Sonradan olanları planlamamıştı. Sadece arkadaşlarını koruması gerektiğini biliyordu. Pasiphae'nin Labirent'inde yeni tünellerin olduğunu hayal ettiği gibi, arkadaşlarının arkasında olduğunu hayal etti. Leo buharlaştı. Percy ve Annabeth'le birlikte Hazel'ın ayaklarının dibinde belirdi. Sis etrafında döndü, taşlara yayıldı ve arkadaşlarını sarıp sarmaladı. Sis'in Clytius'un kapkara dumanıyla birleştiği yerden denize akan lavlar gibi buharlar çıktı, cızırtı sesleri duyuldu.





Leo gözlerini açıp nefes almaya çalıştı. "Ne-neler oluyor?"

Annabeth ve Percy hâlâ hareket etmiyorlardı ama Hazel kalp atışlarının güçlendiğini, daha düzenli nefes alıp verdiklerini duyabiliyordu.

Hekate'nin omzundaki gelincik Gale de hayranlıkla bağırdı.

Tanrıça öne çıktı; koyu renkli gözleri meşalelerinin ışığı altında parıldıyordu.

"Haklısın Clytius. Hazel Levesque, Herkül ya da Dionisos değil ama bence onun da gayet zorlu olduğunu göreceksin."

Dumanlı örtünün altında, Hazel gigantın ağzını açtığını gördü. Ama gigant hiçbir şey diyemedi. Clytius öfkeyle suratını buruşturdu.

Leo doğrulmaya çalıştı. "Neler oluyor? Neden-"

"Percy'yle Annabeth'e göz kulak ol." Hazel spatha'sını çekti. "Arkamda dur. Sis'in içinden çıkma."

"Ama-"

Hazel'ın ona fırlattığı bakış, düşündüğünden çok daha sert olmalıydı.

Leo yutkundu. "Tamam, anladım. Beyaz Sis iyi. Siyah duman kötü."

Hazel öne çıktı. Gigant kollarını iki yana açtı. Kubbeli tavan sallandı ve gigantın sesi yüz misli daha da güçlenmiş bir biçimde odada yankılandı.

*"Zorlu mu?"* dedi gigant. Bir ölüler korosunu kullanarak konuşuyormuş gibiydi; sanki kubbenin *stelasi*'nın ardına gömülü olan tüm talihsiz

ruhların sesiyle konuşuyordu. *Kız senin büyü numaralarını öğrendi diye mi Hekate? Bu cılız şeylerin Sis'inin ardında gizlenmesine izin verdin diye mi?*

Gigantın elinde bir kılıç belirdi. Nico'nunkine benzer demir bir Stygia kılıcıydı ama beş misli daha büyüktü. *Gaia'nın neden bu melezleri kurban edilmeye layık bulduğunu bilmiyorum. Onları fındık kabukları gibi ezeceğim.*

Hazel'ın korkusu birden öfkeye dönüştü. Çığlık attı. Odanın duvarlarından ılık suya atılmış, çatlayan buz seslerini andıran bir ses çıktı ve düzinelerce değerli taş gigantın üstüne fırladı, zırhını saçmalar gibi eğdi.

Clytius geriye doğru sendeledi. Bedensiz sesi acıyla inledi. Demir göğüs zırhında delikler açılmıştı.

Sağ kolundaki bir yaradan altın renkli *ikor* akıyordu. Karanlık dumanı hafifler gibi oldu. Hazel gigantın yüzündeki ölümcül ifadeyi görebiliyordu.

*Sen,* diye kükredi Clytius. *Seni değersiz-*

"Değersiz mi?" dedi Hekate tatlı bir sesle. "Hazel Levesque'e bir şey öğretmediğim halde, kendiliğinden birkaç numara öğrendiğini söyleyebilirim."

Hazel arkadaşlarının önünde onları korumaya kararlı bir tavırla duruyordu ama enerjisi yok olmaya başlamıştı. Kılıcı elinde ağırlaşmıştı. Oysa daha bunu kullanmamıştı bile. Keşke Arion orada olsaydı diye geçirdi içinden. Atının hızını ve gücünü kullanabilirdi. Ne yazık ki, at dostu ona bu sefer yardım edemezdi. O, açık alanlara ait bir yaratıktı, yeraltına değil.

Gigant parmaklarını kolundaki kasların üstündeki yaraya geçirdi. İçinden bir elmas çıkarıp kenara fırlattı. Yara hızla kapandı.

*Eee, Pluton'un kızı,* diye kükredi Clytius. *Hekate'nin gerçekten de leh-*





*ne bir şey yapacağını düşünüyor musun? Kirke en sevdiği kişiler arasındaydı. Medea da öyle. Pasiphae de. Sonları nasıl oldu sence?*

Hazel arkasında Annabeth'in kımıldandığını, acıyla inlediğini duydu. Percy kulağa "Bob-bob-bob?" diye gelen bir şeyler mırıldanıyordu.

Clytius öne çıktı, sanki melezler düşmanları değilmiş de savaş arkadaşlarıymış gibi kılıcını gayet rahat bir biçimde yanında tuttu. *Hekate sana doğruyu söylemeyecek. Senin gibi çıraklarını dilediklerini yaptırmak ve tüm tehlikeyi göze almaları için yollar. Bir mucize olur da, kafamı bedenimden ayırabilirsen, beni ancak o zaman yakabilir. O zaman da, beni öldürmüş olmanın başarısını kendisi üstlenir. Baküs*'ün *Kolezyum'da Alodai ikizleriyle nasıl baş ettiğini duydun. Hekate daha da kötüdür. O, Titanlara ihanet etmiş bir Titan'dır. Sonra da tanrılara ihanet etti. Seni gerçekten de koruyacağını mı sanıyorsun?*

Hekate'nin suratından ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Onun suçlamalarına yanıt veremem Hazel", dedi tanrıça. "Burası *senin* kavşağın. Bir seçim yapmalısın."

*Evet, kavşaklar.* Gigantın kahkahası etrafta yankılandı. Yaraları tamamıyla iyileşmişti. *Hekate sana gizlilik, seçimler ve muğlak büyüler vaat ediyor. Ben Hekate'nin karşıtıyım. Sana gerçeği verebilirim. Seçimleri ve büyüyü eleyebilirim. Sis'i tamamıyla alabilir ve sana dünyanın gerçek dehşetini olduğu gibi gösterebilirim.*

Leo güçlükle ayağa kalktı ve astımlı biri gibi öksürdü. "Bu herifi sevmeye başladım," dedi hırıltılı bir sesle. "Cidden, onu ilham verici seminerler için yanımızda tutmalıyız." Elleri lehim lambaları gibi yandı. "Ya da onu yakarım, olur biter."

"Leo, yapma," dedi Hazel. "Burası babamın tapınağı. Seçimi benim yapmam gerek."

"Tamam, ama-"

"Hazel..." Annabeth öksürdü.

Hazel arkadaşının sesini duyduğuna o kadar sevinmişti ki, neredeyse arkasına bakacaktı ama gözlerini Clytius'tan ayırmaması gerektiğini biliyordu.

"Zincirler..." dedi Annabeth.

Hazel derin bir nefes aldı. Aptallık etmişti! Ölümün Kapıları hâlâ açıktı ve onları yerinde tutan zincirlere çarpıp sallanıyordu. Hazel'ın bunları yok etmek için kesmesi gerekiyordu. Ancak bu şekilde Gaia'nın onlara erişmesini engelleyebilirlerdi.

Tek sorun, kocaman, dumanlı bir gigantın yollarını kapıyor olmasıydı.

*Ciddi ciddi güç sahibi olduğunu düşünüyor olamazsın,"* dedi Clytius onu azarlar gibi. *Ne yapacaksın Hazel Levesque? Beni yakutlarla mı ezeceksin? Safir yağmuruna mı tutacaksın?*

Hazel ona bir yanıt verdi. Spatha'sını kaldırıp saldırıya geçti.

Clytius'un onun bu tür bir intihar girişimine kalkışacağını beklemediği belliydi. Kılıcını kaldırmakta geç kaldı. Kılıcını savurduğunda, Hazel bacaklarının arasından geçti ve İmparatorluk altınından yapılmış kılıcını onun *gluteus maximus*'una geçirdi. Pek de hanım hanımcık bir hareket sayılmazdı. St. Agnes'daki rahibeler bunu kesinlikle onaylamazlardı. Ama bu hareketi işe yaradı.

Clytius kükreyip sırtını gerdi, paldır küldür ondan uzaklaştı. Sis hâlâ Hazel'ın etrafında dönüyor, gigantın kara dumanıyla birleşince hırlıyordu.

Hazel, Hekate'nin ona *yardım* ettiğini fark etti. Hekate ona koruyucu bir kılıfı etrafında tutacak gücü veriyordu. Hazel ayrıca dikkati dağılır dağılmaz ve karanlık ona dokunur dokunmaz, yere yığılacağını da biliyordu. Durum öyle olursa, Hekate'nin gigantın onu ve arkadaşlarını





ezmemesi için ne yapacağından, daha doğrusu yapmayı isteyeceğinden bile emin değildi.

Hazel, Ölümün Kapıları'na doğru atıldı. Kılıcı sol taraftaki zincirleri adeta bunlar buzdan yapılmış gibi kesiverdi. Sağa atıldı ama Clytius, "HAYIR!" diye bağırdı.

Hazel şans eseri ikiye bölünmekten kurtuldu. Gigantın kılıcının düz tarafı göğsüne çarpmış ve onu bir tarafa uçurmuştu. Hazel duvara çarptı ve kemiklerinin çatırdadığını duydu.

Odanın karşısındaki Leo, Hazel'ın ismini haykırdı.

Hazel bulanık görüyordu ama bir alev parıltısı fark etti. Hakate yanında duruyordu ve şekli sanki buharlaşacakmış gibi titriyordu. Meşalelerinin alevleri de titriyordu ama Hazel bilincini kaybetmek üzere diye de öyle görüyor olabilirdi.

O anda pes edemezdi. Kendisini ayağa kalkmaya zorladı. Göğsünün yan tarafına keskin kılıçlar saplanmış gibi hissediyordu. Kendi kılıcıysa bir buçuk metre kadar ötede, yerde duruyordu. Sendeleyerek kılıcına doğru gitti.

"Clytius!" diye bağırdı.

Ona meydan okur gibi bağırmak istese de sesi çatlak çıktı.

En azından, gigantın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Gigant, Leo'dan ve diğerlerinden ona döndü. Hazel'ın topallayarak ona doğru yürüdüğünü görünce gülmeye başladı.

*İyi denemeydi Hazel Levesque,* dedi Clytius. *Düşündüğümden de iyiymişsin. Ama beni sırf büyüyle yenemezsin. Ayrıca yeteri kadar gücün de yok. Hekate seni yarı yolda bıraktı. Tıpkı eninde sonunda müritlerini yarı yolda bıraktığı gibi.*

Hazel'ın etrafındaki Sis zayıflıyordu. Odanın karşı tarafında Leo, Percy'ye zorla ambrosia yedirmeye çalışıyordu ama Percy hâlâ kendinde

değildi. Annabeth ayılmıştı ama kötü durumdaydı ve kafasını bile kaldırmakta zorlanıyordu.

Hekate meşaleleriyle orada durmuş, onları izliyor ve bekliyordu. Bu tavrı Hazel'ı o kadar sinirlendirdi ki, enerjisini son bir kez toplamayı başardı.

Kılıcını fırlattı ama giganta değil, Ölümün Kapıları'na attı. Sağ taraftaki zincirler çatırdadı. Hazel böğründe feci bir acıyla yere yığılırken, Ölümün Kapıları sarsıldı ve mor bir ışıkla gözden kayboldu.

Clytius o kadar feci bir biçimde kükredi ki, yarım düzine kadar stele tavandan düşüp kırıldı.

"Bu, kardeşim Nico içindi," dedi Hazel soluk soluğa. "Ve babamın sunağını yok ettiğin için."

*Şimdi, çabuk bir ölümü hak ettin,* diye hırladı gigant. *Seni karanlıkta ağır ağır ve acı içinde boğacağım. Hekate sana yardım edemez. Sana KİMSE yardım edemez!*

Tanrıça meşalelerini havaya kaldırdı. "O kadar emin değilim Clytius," dedi. "Hazel'ın arkadaşlarının ona ulaşması için sadece biraz vakit gerek. Sen de böbürlenerek onlara bu vakti bahşettin."

Clytius alaycı bir tavırla güldü. *Hangi arkadaşlar? Bu minik şeyleri mi diyorsun? Onlar dengim değil.*

Hazel'ın önündeki hava titredi. Sis koyulaştı, bir kapı açıldı ve dört kişi içinden geçip odaya girdi.

Hazel derin bir oh çekip ağlamaya başladı. Frank'in kolu kanıyordu ve bandajlanmıştı ama hayattaydı. Yanında Nico, Piper ve Jason duruyordu ve hepsi kılıçlarını çekmişlerdi.

"Geç kaldığımız için özür dileriz," dedi Jason. "Öldürmemiz gereken herif bu mu?"



# LXXVI

# HAZEL

Hazel neredeyse Clytius'a acıyacaktı.

Ona dört bir yandan saldırdılar. Leo bacaklarına ateş fırlattı, Frank'le Piper göğsünü bıçakladılar, Jason da havada uçarak suratını tekmeledi. Hazel, Piper'ın kılıç kullanma derslerini iyi hatırladığını görünce onunla gurur duydu.

Gigantın dumanlı örtüsü içlerinden birinin etrafına her dolanmaya başladığında, Nico yanı başında bitiyor, dumana saldırıyor ve karanlığı Stygia kılıcıyla emiyordu.

Percy ve Annabeth bitkin ve şaşkın bir halde ayağa kalkabilmişlerdi ama onlar da kılıçlarını çekmişlerdi. Annabeth nereden bir kılıç bulmuştu? Hem o kılıç nasıl bir şeydi, hangi malzemeden yapılmıştı? *Fildişi* miydi? İkisi de yardım etmek istermiş gibi duruyorlardı ama buna gerek bile kalmadı. Gigantın etrafı sarılmıştı.

Clytius hırladı, önce hangisini öldüreceğini bilemiyormuş gibi öne arkaya bakıyordu. *Bir dakika! Durun! Hayır! Ah!*

Etrafındaki karanlık tamamıyla yok oldu, yıpranmış zırhından başka onu koruyacak bir şey kalmadı. Aldığı çok sayıdaki yaradan *ikor* aktı. Bedeninde oluşan yaralar aynı hızla iyileşse de Hazel gigantın yorulmaya başladığını hissedebiliyordu.

Jason son bir kez gigantın üstüne uçtu, göğsünü tekmeledi ve gigantın göğüs zırhı parçalandı. Clytius geriye doğru sendeledi. Kılıcını yere düşürdü. Sonra dizlerinin üstüne yığıldı ve melezler etrafını çevirdiler.

Hekate ancak o zaman öne çıktı ve meşalelerini kaldırdı. Sis, gigantı çevreledi ve tıslayarak ve fokurdayarak tenine değdi.

"Böylece, bu iş biter," dedi Hekate.

*Bitmez.* Clytius'un sesi yukarıdan bir yerden boğuk ve peltek bir biçimde yankılandı. *Kardeşlerim uyandılar. Gaia sadece Olimpos'un kanını bekliyor. Beni yenmek için hepiniz uğraştınız. Toprak Ana gözlerini açtığında ne yapacaksınız?*

Hekate meşalelerini yere çevirdi. Bunları birer hançer gibi Clytius'un kafasına sapladı. Gigantın saçı kuru çalı çırpıdan daha hızlı alev aldı, başına yayıldı ve ateşin ısısı Hazel'ın irkilmesine neden olana dek bedenine yayıldı. Clytius çıt bile çıkarmadan yüzüstü Hades'in sunağının yıkıntıları arasında yere yığıldı. Bedeni bir anda küle dönüştü.

Bir an için, kimse konuşmadı. Hazel hışırtı gibi, acı dolu bir ses duydu ve bunun kendi nefes alıp veriş sesi olduğunu fark etti. Göğsünün yan kısmı, iri bir koç ona tos atmış gibi ağrıyordu.

Tanrıça Hekate ona döndü. "Artık gitmelisiniz Hazel Levesque. Arkadaşlarını çıkar buradan."

Hazel dişlerini sıktı, öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Bu kadar mı?" dedi. "Teşekkür ederim falan demeyecek misin? Aferin yok mu?"

Tanrıça başını yana eğdi. Gelincik Gale cıyakladı. Ya elveda diyordu ya da onları uyarıyordu. Sonra hanımın eteğinin kıvrımları arasında gözden kayboldu.



"Minneti yanlış yerde arıyorsun," dedi Hekate. "Aferine gelince, onu göreceğiz. Hızla Atina'ya gidin. Clytius haklıydı. Gigantların hepsi dirildi ve eskisinden de daha güçlüler. Gaia her an uyanabilir. Umut Şöleni'nde onu durdurmak için oraya gitmezseniz, ismine yaraşır bir şölen olmayacak."

Oda zangırdadı. Tavandan bir stele daha düştü.

"Hades'in Evi güçlü değil," dedi Hekate. "Hemen gidin. Tekrar karşılaşacağız."

Tanrıça buharlaşıp gözden kayboldu. Sis de yok oldu.

"Dost canlısıymış," diye mırıldandı Percy.

Diğerleri orada olduklarını yeni fark etmişler gibi ona ve Annabeth'e döndüler.

"Dostum." Jason, Percy'ye sıkı sıkı sarıldı.

"Tartarus'tan geri döndüler!" diye bağırdı Leo. "Dostlarım böyledir işte!"

Piper, Annabeth'e sarılıp ağlamaya başladı.

Frank, Hazel'ın yanına koşup kollarını boynuna doladı. "Yaralısın," dedi.

"Kaburgalarım kırılmış olabilir," dedi Hazel. "Ama Frank... koluna ne oldu?"

Frank hafifçe gülümsedi. "Uzun hikâye. Hayattayız. Önemli olan bu."

Hazel o kadar rahatlamış ve sevinmişti ki, Nico'nun tek başına, yüzünde acı ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle orada olduğunu sonradan fark etti.

"Hey," diye seslenip sağlam koluyla yanına gelmesini işaret etti.

Nico önce tereddüt etti ama sonra yanına gelip onu alnından öptü. "İyi olduğuna sevindim," dedi. "Hayaletler haklıydı. Sadece birimiz

Ölümün Kapıları'na varabilecektik. Sen... babamı epey gururlandırmış olmalısın."

Hazel gülümsedi. Nico'nun suratını nazikçe ellerinin arasına aldı. "Clytius'u sensiz yenemezdik," dedi.

Başparmağıyla Nico'nun gözünün altını okşadı ve onun ağlayıp ağlamadığını merak etti. Başından geçenleri, son birkaç haftadır neler yaşadığını çok merak ediyordu. Başlarından geçen onca şeyden sonra bir erkek kardeşi olduğuna eskisinden de minnettardı.

Ama bunu ona söylemeye fırsat bulamadan, tavan sarsıldı. Geriye kalan fayansların arasında çatlaklar oluştu. Toz sütunları aşağı aktı.

"Buradan derhal gitmeliyiz," dedi Jason. "Şey, Frank..."

Frank başını salladı. "Sanırım ölülerden son bir iyilik istemeyi başarabilirim."

"Bir dakika, ne?" dedi Hazel.

Piper kaşlarını havaya kaldırdı. "İnanılmaz erkek arkadaşın, Mars'ın bir çocuğu olarak müthiş bir iş başardı. Ölü savaşçıların ruhlarını çağırdı ve onları şeyin arasından buraya getirdi... Şey, ne olduğundan emin değilim aslında. Ölülerin geçitleri mi acaba? Tek bildiğim, etrafın *zifiri* karanlık olduğuydu."

Sol taraflarında, duvarın bir bölümü yarıldı. Taştan oyulmuş bir iskeletin iki yakut gözü dışarı fırladı ve yerde yuvarlandı.

"Gölge yolculuk yapmamız gerek," dedi Hazel.

Nico suratını ekşitti. "Hazel, ayakta bile zor duruyorum. Yedi kişiyle-"

"Sana yardım ederim." Hazel kendine güvenerek konuşmaya çalışıyordu. Daha önce hiç gölge yolculuk yapmamıştı, nasıl yapacağını da bilmiyordu ama Sis'i kontrol ettikten sonra bunun mümkün olabileceğini düşünmeye başlamıştı.





Tavandaki fayansların tamamı yere düştü.

"Millet, el ele tutuşun!" diye bağırdı Nico.

Apar topar bir daire biçiminde toplandılar. Hazel yukarıda Yunanistan'daki bir kırlık alan olduğunu hayal etti. Tavan çökerken gölgeye dönüştüğünü hissetti.

Acheron Nehri'ne bakan bir tepede belirdiler. Güneş yeni doğmak üzereydi, su parıldıyordu, bulutlarsa turuncu turuncu ışıldıyordu. Serin sabah havası hanımeli gibi kokuyordu.

Hazel solunda Frank'in, sağında da Leo'nun elini tutuyordu. Hepsi hayattaydı ve tek parça halindeydi. Ağaçların arasından sızan güneş ışığı, hayatında gördüğü en güzel şeydi. O anda yaşamak istedi. Canavarların, tanrıların ve kötü ruhların olmadığı o yerde kalmak istedi.

Sonra arkadaşları kıpırdanmaya başladı.

Nico, Percy'nin elini tuttuğunu fark edince elini hemen geri çekti.

Leo geriye doğru sendeledi. "Biliyor musunuz? Sanırım, biraz oturmam gerek."

Yere çöktü. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. *2. Argo* hâlâ birkaç yüz metre ileride, nehrin üstünde havada duruyordu. Hazel, Koç Hedge'e bir işaret yollayıp iyi olduklarını söylemeleri gerektiğini biliyordu. Bütün gece tapınakta mı kalmışlardı? Aradan birkaç gece mi geçmişti? Ama o sırada, grup yere oturup hayatta olduklarına şükretmekten başka bir şey yapmayacak kadar yorgundu.

Sonra birbirlerine başlarından geçenleri anlattılar.

Frank hayalet lejyonla ve canavar ordusuyla neler olduğunu, Nico'nun Diocletian'ın asasını nasıl kullandığını, Jason'la Piper ne kadar cesur bir biçimde savaştıklarını anlattı.

"Frank mütevazı davranıyor," dedi Jason. "Tüm lejyonu idare etti. Onu görmeliydiniz. Ha, burada..." Percy'ye baktı. "Görevimden ayrıldım ve Frank'i savaş alanında prateorluğa terfi ettirdim. Ama bu karara karşı çıkmak istersen..."

Percy sırıttı. "Kesinlikle hayır."

"*Praetor* mu?" Hazel, Frank'e baktı.

Frank huzursuz bir tavırla omuzlarını silkti. "Şey... Evet. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum."

Frank'e sarılmaya çalıştı ama ezik kaburgalarını hatırlayınca, suratını buruşturdu. Onu öpmekle yetindi. "Kulağa *harika* geliyor."

Leo, Frank'in omzuna vurdu. "Bravo Zhang. Artık Oktavian'a kılıcının üstüne düşmesini emredebilirsin."

"İyi fikir," dedi Frank. Tereddütle Percy'ye döndü. Ama sizler... Asıl hikâye Tartarus'la ilgili olmalı. Orada neler oldu? Siz ikiniz nasıl?.."

Percy parmaklarını Annabeth'in parmaklarının arasına geçirdi.

Hazel tam o sırada Nico'ya baktı ve gözlerinde acı dolu bir ifadenin belirdiğini fark etti. Emin değildi ama belki de Annabeth'le Percy'nin birlikte oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşünüyor olabilirdi. Nico, Tartarus'a *tek başına* gitmek zorunda kalmıştı.

"Size onunla ilgili hikâyeyi anlatırız," dedi Percy. "Ama hemen değil, tamam mı? Henüz orayı hatırlamaya hazır değilim."

"Evet," dedi Annabeth. "Şimdi olmasın..." Nehre baktı ve duraksadı. "Şey, sanırım gemimiz geliyor."

Hazel o yöne baktı. *2. Argo* iskele tarafına döndü, hava kürekleri harekete geçti, yelkenleri de rüzgârı kaptı. Festus'un kafası güneş ışığında parıldıyordu. Hazel uzaktan bile onun gıcırdadığını ve sevinçle tangır tungur sesler çıkardığını duyabiliyordu.





"İşte, oğlum!" diye bağırdı.

Gemi yaklaşırken Hazel, Koç Hedge'in pruvada olduğunu gördü.

"Nerede kaldınız?" diye bağırdı Koç aşağıya. Sert durmak için elinden geleni yapıyordu ama gözleri onları gördüğüne sevinmiş gibi parıldıyordu. "Nerede kaldınız? Ziyaretçinizi beklettiniz!"

"Ziyaretçi mi?" dedi Hazel.

Koç Hedge'in yanındaki tırabzanda, üstünde mor bir pelerin olan, suratı isle ve kanlı sıyrıklarla kaplı, koyu renk saçlı bir kız duruyordu. Hazel onu neredeyse tanıyamayacaktı.

Reyna gelmişti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

# LXXVII

# PERCY

Percy, Athena Parthenos'a baktı ve kendisini küle dönüştürmesini bekledi.

Leo'nun mekanik yükleme sistemi heykeli şaşılacak kolaylıkla tepeye indirdi. Artık on iki metrelik tanrıça, Acheron Nehri'ne huzur dolu bir ifadeyle bakıyordu, altın rengi elbisesiyse güneşin altında erimiş metal gibi görünüyordu.

"İnanılmaz," dedi Reyna dayanamayıp.

Gözleri ağlamaktan hâlâ kıpkırmızıydı. *2. Argo*'ya geldikten kısa bir süre sonra Scipio bir gece önce bir grifonun oluşturduğu zehirli pençe sıyrıkları yüzünden çökmüştü. Reyna altın hançeriyle atının acısını dindirmiş, pegasusu toza dönüştürüp tatlı kokulu Yunan topraklarına serpmişti. Uçan bir at için fena bir son sayılmazdı ama Reyna vefakâr bir dostunu kaybetmişti. Percy onun hayatında yeteri kadar kayba uğradığını düşünmeden edemedi.

Praetor dikkatle Athena Parthenos'un etrafında dolandı. "Yeni yapılmış gibi," dedi.





"Evet," dedi Leo. "Örümcek ağlarını temizledik, camsille de temizledik. Zor olmadı."

*2. Argo* havada duruyordu. Festus yukarıdan radarında herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ederken, melezler ne yapacaklarını konuştular. Son birkaç haftadan sonra Percy iyi bir yemeği hak etmişti. Ateş suyu ya da drakon eti çorbası olmayan bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı.

"Hey, Reyna," diye seslendi Annabeth. "Gel de bir şeyler ye. Bize eşlik et."

Praetor koyu renkli kaşlarını çatıp onlara baktı; sanki onlara eşlik etmenin ne anlama geldiğini tam olarak idrak edemiyordu. Percy, Reyna'yı daha önceden zırhı olmadan görmemişti. Reyna zırhını Harika Masa Buford tarafından tamir edilmesi için gemide bırakmıştı. Üstünde bir kot pantolonla, mor renkli bir Melez Kampı tişörtü vardı ve neredeyse sıradan bir genç kıza benziyordu. Kemerine asılı olan hançeri ve herhangi bir yönden gelebilecek bir saldırıya karşı tetikteymiş gibi etrafına bakması haricinde tabii.

"Tamam," dedi en sonunda.

Oluşturdukları dairede ona da yer açtılar. Reyna bağdaş kurup Annabeth'in yanına oturdu, peynirli bir sandviç aldı ve kenarını didikledi.

"Demek öyle," dedi Reyna. "Frank Zhang... Praetor."

Frank çenesine bulaşmış kırıntılarla oturduğu yerde kıpırdandı. "Şey, evet. Savaş meydanında terfi."

"Farklı bir lejyonu idare etmek için," dedi Reyna. "Bir hayaletler lejyonu."

Hazel koruyucu bir tavırla kolunu Frank'in omzuna attı. Bir saat kadar revirde kaldıktan sonra her ikisi de daha iyi görünüyordu ama Percy onların Jüpiter Kampı'ndaki eski patronlarının öğle yemeği ziyareti konusunda ne düşündüklerini bilemiyordu.

"Reyna," dedi Jason. "Onu görmeliydin."

"*Muhteşemdi*," dedi Piper.

"Frank bir lider," dedi Hazel. "Harika bir praetor."

Reyna sanki Frank'in ağırlığını tahmin etmeye çalışıyormuş gibi dikkatle ona baktı. "Sana inanıyorum," dedi. "Praetorluğunu onaylıyorum."

Frank gözlerini kırpıştırdı. "Sahi mi?"

Reyna keyifsizce gülümsedi. "Mars'ın bir oğlu, lejyonun kartalının geri getirilmesine yardım etmiş olan bir kahraman... Senin gibi bir melezle çalışabilirim. Sadece On İkinci Fulminata'yı buna nasıl ikna edeceğimizi düşünüyorum."

Frank kaşlarını çattı. "Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Percy hâlâ Frank'in ne kadar değiştiğine inanamıyordu. 'Büyümüş' demek hafif kalırdı. Frank en az on santim daha uzundu, daha az tombuldu ve bir defans oyuncusu gibi iriydi. Suratı daha sertti, çene çizgisi daha köşeliydi. Sanki Frank önce bir boğaya, sonra da bir insana dönüşmüştü ama boğaya ait özelliklerin bir kısmı kalmıştı.

"Lejyon seni dinler Reyna," dedi Frank. "Buraya, eski topraklara tek başına gelmeyi başardın."

Reyna sandviçini karton yermiş gibi çiğniyordu. "Ama bunu yaparak lejyonun kurallarını çiğnemiş oldum."

"Sezar da Rubicon'u aşarken kuralları çiğnemişti," dedi Frank. "Büyük liderlerin bazen kuralların dışında düşünmesi gerekebiliyor."

Reyna hayır der gibi aşını salladı. "Ben Sezar değilim. Jason'ın notunu Diocletian'ın Sarayı'nda bulduktan sonra izini bulmak zor olmadı. Gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

Percy gülümsemeden edemedi. "Reyna, çok alçak gönüllüsün. Dünyanın yarısını tek başına Annabeth'in çağrısına uyup uçarak geçmek,





bunun barış için en iyi seçenek olduğunu düşündüğün için yapmak... Buna olsa olsa kahramanlık denir."

Reyna omuzlarını silkti. "Tartarus'a düşen ve geri gelmeyi başaran kahraman söylüyor bunu."

"Eh, biraz yardım aldı tabii," dedi Annabeth.

"Tabii ki," dedi Reyna. "Sen olmasan, Percy'nin bir kese kâğıdından bile çıkabileceğini sanmam."

"Haklısın," dedi Annabeth.

"Hey!" diye itiraz etti Percy.

Diğerleri gülmeye başladılar ama Percy'nin umurunda değildi. Hepsinin güldüğünü görmek güzeldi. Ölümlü dünyada olmak, zehirsiz havayı solumak ve sırtında gerçek günışığını hissetmek harika bir şeydi.

Birden aklına Bob geldi. *Güneşe ve yıldızlara benden selam söyle.*

Percy'nin gülümsemesi silindi. Bob ve Damasen hayatlarını, Percy ve Annabeth o anda orada oturabilsin, güneşin keyfini çıkarsın ve arkadaşlarıyla gülebilsin diye feda etmişlerdi.

Haksızlıktı.

Leo alet kemerinden ufacık bir tornavida çıkardı. Çikolata kaplı bir çileğe batırıp Koç Hedge'e uzattı. Sonra bir çileği de kendisi için deldi.

"Pekâlâ, şimdi sıra yirmi milyon pesoluk soruda," dedi. "Elimizde az kullanılmış, on iki metrelik bir Athena heykeli var. Onunla ne yapacağız?"

Reyna gözlerini kısıp Athena Parthenos'a baktı. "Bu tepede harika görünmesine rağmen bunca yolu ona hayranlıkla bakmak için gelmedim. Annabeth'e göre, onun Romalı bir lider tarafından Melez Kampı'na götürülmesi gerekiyor. Doğru mu?"

Annabeth evet der gibi başını salladı. "Tartarus'ta bir rüya gördüm. Melez Tepesi'ndeydim ve Athena'nın sesi, orada durması gerektiğini

söyledi. Romalının onu oraya getireceğini söyledi."

Percy huzursuz bir tavırla heykeli inceledi. Annabeth'in annesiyle asla çok iyi anlaşamamıştı. Kocaman Anne Heykeli'nin birden canlanacağını ve kızının başını o kadar büyük derde soktuğu için kendisini çiğneyeceğini düşünüyordu. Belki de tek kelime etmeden onu eziverirdi.

"Mantıklı," dedi Nico.

Percy irkildi. Nico adeta aklını okumuştu ve Athena'nın onu ayağıyla ezmesini doğru bulmuştu.

Hades'in oğlu halkanın diğer ucunda oturmuş, Yeraltı Dünyası'nın meyvesi olan bir narın yarısını yiyordu. Percy acaba Nico espri mi yaptı diye merak etti.

"Heykel çok güçlü bir sembol," dedi Nico. "Bir Romalı'nın onu Yunanlara geri götürmesi... Tarih boyunca oluşmuş olan uçurumu kapatabilir, hatta belki tanrıların bölünmüş kişilik sorununu bile çözebilir."

Koç Hedge çileğini tornavidanın yarısıyla birlikte yuttu. "Durun bir dakika. Her satir gibi ben de barıştan yanayım."

"Siz barıştan *nefret* edersiniz," dedi Leo.

"Mesele şu Valdez: Bizler Atina'dan sadece birkaç gün uzaktayız. Bizi orada bekleyen bir gigant ordusu var. Bu heykeli kurtarabilmek için ne zorluklara katlandık-"

"En büyük zorluğu *ben* çektim," dedi Annabeth.

"...Çünkü kehanet ona gigantların yıkımı diyordu," dedi Koç. "Neden onu Atina'ya götürmüyoruz? Belli ki gizli silahımız o." Athena Parthenos'a baktı. "Bana bir mancınık roketi gibi görünüyor. Belki Valdez üstüne birtakım motorlar falan takarsa-"

Piper hafifçe öksürdü. "Şey, harika bir fikir Koç ama birçoğumuz Gaia'nın Melez Kampı'nda uyanacağına dair rüyalar gördük..."





Hançeri Katoptris'i çıkardı ve tabağının üstüne koydu. Hançer tam o sırada gökyüzünden başka bir şey göstermiyordu ama Percy yine de huzursuz oldu.

"Gemiye geri döndüğümüzden beri, hançerde kötü şeyler görüyorum. Roma lejyonu Melez Kampı'nı vurabilecek mesafede. Destek birliklerini bekliyorlar: ruhları, kartalları ve kurtları," dedi Piper.

"Oktavian," diye gürledi Reyna. "Ona beklemesini *söylemiştim*."

"Başa geçince, ilk işimiz Oktavian'ı en yakındaki mancınığa bağlayıp mümkün olduğunca uzağa fırlatmak olmalı," dedi Frank.

"Haklısın," dedi Reyna. "Ama şu anda-"

"Savaşmaya niyetli," dedi Annabeth. "Onu durduramazsak, savaş başlatacak."

Piper kılıcının keskin tarafını çevirdi. "Ne yazık ki, işin en kötü kısmı bu da değil. Hançerde geleceğe dair olasılıklar gördüm: Kamp alevler içindeydi ve Romalı ve Yunan melezler ölmüş, yerlere saçılmıştı. Gaia da..." Daha fazla konuşamadı.

Percy, tanrı Tartarus'un fiziksel formunu, nasıl tepelerinde dikildiğini hatırladı. Kendisini hiç o kadar çaresiz ve dehşet içinde hissetmemişti. Bu yüzden, suratı hâlâ alev alev yanıyor, kılıcının elinden nasıl düştüğünü hatırlıyordu.

*Beni öldürmek, dünyayı öldürmekle aynı şey,* demişti Tartarus.

Gaia o kadar güçlüyse ve yanında bir de gigant ordusu varsa, Percy yedi melezin onu nasıl durdurabileceğini, özellikle de tanrıların birçoğu etkisiz haldeyken bunu yapabileceklerini bilmiyordu. Gaia uyanmadan önce gigantları durdurmaları gerekiyordu, yoksa oyun sonsuza dek sona erecekti.

Athena Parthenos gizli bir silahsa, onu Atina'ya götürmek güzel bir fikirdi. Aslında, Percy Koç'un heykeli bir roket olarak kullanma ve

Gaia'yı ilahi bir nükleer mantar bulutu arasında yok etme fikrinden de hoşlanmıştı.

Ne yazık ki, içindeki ses ona Annabeth'in haklı olduğunu söylüyordu. Heykel Long Island'a, iki kamp arasındaki savaşı engelleyebileceği yere aitti.

"O halde, Reyna heykeli kampa götürecek," dedi. "Biz de Atina'ya doğru yol alacağız."

Leo omuzlarını silkti. "Bana uyar. Ama şey, lojistikle ilgili birkaç sinir bozucu sorunumuz var. Ne kadar vaktimiz var? Gaia'nın uyanması beklenen Roma şölen gününe iki hafta mı kaldı?"

"Spes Şöleni," dedi Jason. "Ağustos'un birinde. Bugün-"

"Temmuz'un on sekizi," dedi Frank. "Peki, yarından itibaren tam olarak on dört günümüz var demektir."

Hazel suratını buruşturdu. "Roma'dan buraya kadar gelmek *on sekiz* günümüzü aldı," dedi. "Aslında, en fazla iki, üç gün sürmesi gerekirdi."

"O halde, şansımız her zamanki gibi giderse, *2. Argo*'yu Atina'ya götürecek, gigantları bulacak ve Gaia'yı uyandırmaları engelleyecek kadar vaktimiz olacak," dedi Leo. "*Belki.* Ama Reyna Yunanlar ve Romalılar birbirlerini paramparça etmeden önce, bu kocaman heykeli Melez Kampı'na nasıl vaktinde götürecek? Artık pegasusu da yok. Şey, pardon-"

"Tamam," dedi Reyna aksi aksi. Onlara düşmandan ziyade müttefik gibi davranıyor olabilirdi ama Percy, Reyna'nın hâlâ Leo'dan pek hoşlanmadığını hissedebiliyordu. Bunun sebebi, muhtemelen Yeni Roma'da Forum'un yarısını havaya uçurmuş olmasıydı.

Reyna içine derin bir nefes çekti. "Ne yazık ki Leo haklı. Bu kadar büyük bir şeyi nasıl götürebileceğimi bilmiyorum. Ben şey diye düşünmüştüm... Yani, sizlerin bir fikri vardır diye umuyordum."

"Labirent," dedi Hazel. "Yani, Pasiphae Labirent'i gerçekten de açtıysa, bence..." Tereddütle Percy'ye baktı. "Labirent'in insanı her yere götürebildiğini söylemiştim. Belki de-"





"Hayır," dedi Annabeth'le Percy bir ağızdan.

"Hazel, sana hemen hayır demek istemezdim," dedi Percy. "Sadece..."

Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. Labirent'i onu asla görmemiş birine nasıl tarif edebilirdi? Daedalus onu canlı, büyüyen bir dolambaç olarak tasarlamıştı. Yüzyıllar boyunca, dünyanın yüzeyi altında bir ağaç kökü gibi serpilip genişlemişti. İnsanı istediği yere götürebileceği doğruydu tabii. Labirent'te mesafeler anlamsız hale geliyordu. New York'ta labirente girip on adım attıktan sonra Los Angeles'ta yüzeye çıkabilirdiniz. Ama bunu ancak, orada yönünüzü bulabilecek güvenli bir yol bulduğunuzda yapabilirdiniz. Yoksa Labirent sizi oyuna getirir ve her köşe başında öldürmeye kalkışırdı. Daedalus öldükten sonra tünel çökünce Percy rahatlamıştı. Labirentin kendisini yenilediği ve dünyanın altında tekrar ilerlediği, canavarlara yeni bir yuva oluşturduğu düşüncesi... Pek de hoş değildi. Percy'nin başında zaten yeteri kadar dert vardı.

"Bir kere, Labirent'teki geçitler Athena Parthenos için fazlasıyla dar. Onu oraya indirmek mümkün değil..."

"Hem labirent tekrar açılıyorsa, neye benzediğine dair hiçbir fikrimiz de yok," dedi Annabeth. "Eskiden de Daedalus'un kontrolü altında yeteri kadar tehlikeliydi ve Daedalus kötü değildi. Pasiphae Labirent'i dilediği gibi tasarladıysa..." Başını salladı. "Hazel, belki de yeraltı duyuların Reyna'ya yol gösterebilir ama başka kimse bunu başaramaz. Hem sana burada ihtiyacımız var. Orada kaybolacak olursan..."

"Haklısınız," dedi Hazel keyifsizce. "Boş verin."

Reyna gözlerini diğerlerine dikti. "Başka fikri olan?"

"Ben gidebilirim," dedi Frank hoşnutsuz bir ifadeyle. "Bir praetor ol-

duysam, benim gitmem gerek. Belki de bir tür kızak falan yapabilir ya da-"

"Hayır, Frank Zhang." Reyna ona hafifçe gülümsedi. "Umarım gelecekte yine yan yana çalışırız ama senin yerin bu geminin tayfasının yanı. Kehanetteki yedi melezden birisin."

"Ben değilim," dedi Nico.

Herkes yemek yemeyi kesti. Percy dairenin karşısından Nico'ya baktı, espri yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı.

Hazel elindeki çatalı düşürdü. "Nico-"

"Reyna'yla birlikte giderim," dedi Nico. "Heykeli gölge yolculukla götürebilirim."

"Şey..." Percy elini havaya kaldırdı. "Yani, sekizimizi birden yeryüzüne geri getirdiğini biliyorum ve bu, cidden muhteşemdi. Ama bir sene önce gölge yolculuğun güvenilmez ve tehlikeli olduğunu söylemiştin. Birkaç kere de kendini Çin'de bulmuştun. On iki metrelik bir heykeli ve iki kişiyi dünyanın öteki ucuna götürmek-"

"Tartarus'tan geldiğimden beri değiştim," dedi Nico. Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. Percy'nin anlam veremediği kadar şiddetli bir parıltıydı. Onu kızdıracak bir şey yapıp yapmadığını düşündü.

"Nico, gücünü sorgulamıyoruz," dedi Jason. "Sadece bunu denerken kendini öldürmeyeceğinden emin olmak istiyoruz."

"Bunu yapabilirim," dedi Nico ısrarla. "Kısa sıçramalar yaparım, her seferinde birkaç yüz kilometre yol alırım. Doğru, her sıçrayıştan sonra canavarlara karşı kendimi savunacak durumda olmayacağım. Reyna'nın beni ve heykeli koruması gerekecek."

Reyna istifini hiç bozmuyordu. Gruba dikkatle bakıyor, surat ifadelerini inceliyordu ama ne düşündüğünü kesinlikle ele vermiyordu. "İtirazı olan var mı?"





Kimse bir şey demedi.

"Pekâlâ," dedi nihai bir karar vermiş bir yargıç gibi. Bir tokmağı olsaydı, Percy, Reyna'nın onu yere indireceğinden emindi. "Daha iyi bir seçenek yok gibi. Ama bir sürü canavar saldırısıyla karşılaşacağız. Yanımızda üçüncü bir kişi olursa, içim daha rahat olur. Zaten bir görev için en uygun sayı üçtür."

"Koç Hedge," deyiverdi Frank.

Percy onu doğru duyup duymadığından emin olmak için suratına baktı. "Şey, ne dedin Frank?"

"Koç en iyi seçenek," dedi Frank. "Hatta *tek* seçenek. O, iyi bir savaşçı. Ayrıca, sertifikalı bir koruyucu. Bu işin altından kalkabilir."

"Bir faun," dedi Reyna.

"Satir!" diye bağırdı Koç. "Tamam, ben giderim. Hem Melez Kampı'na vardığımızda, Yunanların sana saldırmaması için bağlantıları ve diplomatik becerileri olan birine ihtiyacın olacak. Yalnız, gidip bir mesaj... Şey, yani, gidip beysbol kasketimi alayım."

Koç ayağa kalktı ve Frank'e bir bakış fırlatıp Percy'nin ne olduğunu anlayamadığı bir mesaj verdi. Muhtemelen bir intihar görevine gitmek için gönüllü olmuş olsa da, Koç gayet *neşeli* görünüyordu. Seke seke geminin merdivenlerine yöneldi, yolda neşeli bir çocuk gibi toynaklarını birbirine vurdu.

Nico ayağa kalktı. "Ben de gidip ilk aşamadan önce biraz dinlensem iyi olacak. Günbatımında heykelin orada buluşuruz."

Nico gittikten sonra Hazel kaşlarını çattı. "Tuhaf davranıyor. Bu işi enine boyuna düşündüğünü sanmıyorum."

"Bence iyi olacak," dedi Jason.

"Umarım haklısındır." Hazel elini yere sürttü. Yüzeye elmaslar fırladı; bunlar tıpkı taşlardan oluşmuş, parıltılı bir samanyolunu andırı-

yordu. "Bir başka kavşağa geldik. Athena Parthenos batıya gidecek. 2. *Argo*'ysa doğuya. Umarım doğru seçimi yapmışızdır."

Percy keşke herkese cesaret verecek bir şeyler söyleyebilseydim diye düşündü ama içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Başlarından geçen onca şeye ve kazandıkları onca savaşa rağmen, hâlâ Gaia'yı yenmeye yaklaşamamışlardı. Evet, Thanatos'u kurtarmışlardı. Ölümün Kapıları'nı da kapatmışlardı. En azından, artık canavarları öldürdüklerinde, bir süre Tartarus'ta kalmalarını sağlayacaklardı. Ama gigantlar geri dönmüştü, hem de *hepsi* birden.

"Bir şey beni rahatsız ediyor," dedi Percy. "Spes Şöleni iki hafta sonraysa ve Gaia'nın uyanmak için iki melezin kanına ihtiyacı varsa... Clytius buna ne demişti? Olimpos'un kanı mı? O halde, tam olarak Gaia'nın istediği şeyi yapıp Atina'ya gitmiyor muyuz? Oraya gitmezsek, Gaia hiçbirimizi kurban edemezse, tamamıyla uyanmayacağı anlamına gelmez mi?"

Annabeth elini tuttu. Ölümlü dünyasına döndükleri için, ona Ölüm Sisi olmadan doyasıya baktı. Hâlâ onun gibi ince ve solgun olduğu halde, güneşin altında parıldayan sarı saçlarını izledi. Annabeth'in gri gözleri endişeliydi.

"Percy, kehanetler iki yönlüdür," dedi. "Oraya gitmezsek, onu durdurmak için elimize geçen en iyi ve tek şansı kaybedebiliriz. Atina savaşımızın gerçekleşeceği yer. Bundan kaçış yok. Hem kehanetleri yanlış çıkarmaya çalışmak da asla işe yaramaz. Gaia bizi başka bir yerde yakalayabilir ya da başka melezlerin kanını dökebilir."

"Evet, haklısın," dedi Percy. "Hoşuma gitmiyor ama haklısın."

Grubun ruh hali Tartarus'un havası kadar kardı ama sonra Piper gerilimi hafifletti.

"Peki!" Hançerini kınına sokup bereket boynuzuna vurdu. "Güzel bir piknik oldu. Kim tatlı ister?"



# LXXVIII

# PERCY

Günbatımında Percy, Nico'yu Athena Parthenos'un kaidesinin etrafına halatlar bağlarken buldu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Nico kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Diğerlerini Hades'in Evi'ne götürmeye söz verdiğin için. Bunu başardın."

Nico halatların ucunu bağladı ve bir kement oluşturdu. "Beni Roma'da o bronz kavanozun içinden çıkardın. Bir kez daha hayatımı kurtardın. En azından bunu yapabilirdim."

Sesi buz gibi ve temkinliydi. Percy keşke onu neyin rahatlatacağını biliyor olsaydı diye düşündü ama bunu asla anlayamamıştı. Nico artık mitolojik oyun kartları biriktiren, Westover Akademisi'nden gelen o ezik çocuk değildi. Minos'un ruhunu Labirent'te takip etmiş olan o öfkeli ve yalnız çocuk da değildi. Peki, kimdi?

"Ayrıca, Bob'u ziyaret etmişsin," dedi.

Nico'ya Tartarus'a yaptıkları yolculuğu anlattı. Bunu anlasa anlasa, Nico anlar diye düşünmüştü. "Bob'u bana güvenebileceğine dair ikna etmişsin. Oysa ben onu hiç ziyaret etmedim. Onu sonradan düşünmedim bile. Ona iyi davranarak hayatımızı kurtardın."

"Evet," dedi Nico. "Birilerini düşünmemek... tehlikeli olabilir."

"Dostum ben sadece teşekkür etmeye çalışıyorum."

Nico keyifsizce güldü. "Ben de teşekkür etmene gerek yok demek istiyorum. Şimdi, şu işi bitirmem gerek bana biraz izin verir misin?"

"Tamam. Nasıl istersen." Percy uzaklaşırken Nico halatların düğümsüz kısmını eline aldı. Athena Parthenos kocaman bir sırt çantasıymış gibi bunları omuzlarına geçirdi.

Percy oradan gitmesi söylendiği için kendini kötü hissetmişti. Ama ne de olsa Nico'nun başından çok şey geçmişti. Çocuk tek başına Tartarus'tan sağ kurtulmuştu. Percy bunun ne kadar çaba gerektirdiğini ilk elden tecrübe etmişti.

Annabeth tepeye çıkıp yanlarına geldi. Percy'nin elini tutunca Percy biraz daha iyi hissetti.

"İyi şanslar," dedi Nico'ya.

"Sağ ol." Nico, Annabeth'in gözlerinin içine bakmadı. "Size de."

Bir dakika sonra Reyna ve Koç Hedge omuzlarına çantalar asmış, baştan aşağı zırhlara bürünmüş halde oraya geldiler. Reyna ciddi ve savaşa hazır görünüyordu. Koç Hedge'se bir sürpriz partiye gidecekmiş gibi sırıtıyordu.

Reyna Annabeth'e sarıldı. "Başarılı olacağız," dedi.

"Başarılı olacağınızı biliyorum," dedi Annabeth.

Koç Hedge beysbol sopasını omzuna yasladı. "Evet, sakın merak etmeyin. Kampa gidip bebeğimi göreceğim! Şey, yani bu bebeği kampa götüreceğim!" Athena Parthenos'un bacağına hafifçe vurdu.





"Tamam," dedi Nico. "Lütfen halatları tutun. Gidiyoruz."

Reyna ve Hedge halatları tuttular. Hava kararmıştı. Athena Parthenos kendi gölgesinin içine yığılıp üç eşlikçisiyle birlikte gözden kayboldu.

*2. Argo* hava kararmıştıktan sonra yola çıktı.

Kıyıya varana dek güneybatı yönünde uçtu, sonra İyon Denizi'ne indiler. Percy dalgaları altında hissedince rahatladı. Atina'ya karadan gitmek çok daha kısa süre alırdı ama tayfanın İtalya'daki dağ ruhlarıyla edindikleri deneyim sonrasında, gerek kalmadığı sürece, Gaia'nın bölgesinin üstünden uçmamaya karar vermişlerdi. Yunan ana karasının etrafında uçacaklar, Yunan kahramanların eski zamanlarda izledikleri rotaları izleyeceklerdi.

Percy de bunu uygun bulmuştu. Babasının elementine kavuşmuş olmak hoşuna gitmişti: Ciğerlerinde temiz deniz havasını, kollarında tuzlu suyu hissediyordu. Sancak tırabzanının orada durup gözlerini yumdu, altlarındaki akıntıları hissetti. Ama Tartarus'ta gördüklerini bir türlü aklından atamıyordu. Phlegethon Nehri'ni, canavarların yeniden oluştuğu çıbanlı araziyi, arailerin kan kırmızısı bulutların arasında tepede daireler çizdiğini düşünüyordu. En çok da, bataklıkta, içinde güzel bir ateş yanan, rafları kurutulmuş baharatlarla ve drakon etiyle dolu olan bir kulübeyi düşünüyordu. O sırada kulübenin boş olup olmadığını merak etti.

Annabeth tırabzanlara geldi, sıcacık gülümsemesiyle onu rahatlattı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Percy'nin ne düşündüğünü anlayınca. "Ben de orayı aklımdan çıkaramıyorum."

"Damasen," dedi Percy. "Bob..."

"Biliyorum." Annabeth'in sesi hüzünlüydü. "Bizim için yaptıkları fedakârlığın hakkını vermeliyiz. Gaia'yı yenmeliyiz."

Percy karanlık göğe baktı. Keşke göğü dünyanın bir diğer ucunda, kesin bir ölüme doğru giderken değil, Long Island'dan izliyor olsalardı diye düşündü. Nico'nun, Reyna'nın ve Hedge'in o sırada nerede olduklarını, ne kadar sürede geri dönebileceklerini düşündü. Tabii, hayatta kalırlarsa. Romalıların o anda savaş pozisyonlarını aldıklarını, Melez Kampı'nın etrafını çevirdiklerini düşündü.

Atina'ya varmalarına on dört gün vardı. Sonra öyle ya da böyle, savaşa karar verilecekti.

Kıç tarafındaki Leo, Festus'un mekanik beyninde bir şeyler yapar, bir kristal ve usturlapla ilgili bir şeyler mırıldanırken, mutlu mutlu ıslık çalıyordu. Piper'la Hazel kılıç antrenmanı yapıyorlardı; altın ve bronz kılıçların sesi gecede yankılanıyordu. Jason ve Frank dümenin başında alçak sesle konuşuyorlardı. Ya birbirlerine lejyonla ilgili öyküler anlatıyorlardı ya da praetor olmakla ilgili düşüncelerini paylaşıyorlardı.

"İyi bir tayfamız var," dedi Percy. "Ölümüme yelken açmak zorunda kalsaydım-"

"Ölüp beni terk etmeyeceksin Yosun Kafa," dedi Annabeth. "Unuttun mu? Bir daha asla birbirimizden ayrılmayacağız. Eve geri döndükten sonra da..."

"Ne?" dedi Percy.

Annabeth onu öptü. "Gaia'yı yendikten sonra o soruyu bir daha sor."

Percy gülümsedi, artık dört gözle bekleyeceği bir şey vardı. "Nasıl istersen."

Kıyıdan uzaklaştıkça gökyüzü karardı ve daha çok yıldız ortaya çıktı.

Percy, Annabeth'in ona seneler önce öğrettiği takımyıldızlara baktı.

"Bob size selam söyledi," dedi.

*2. Argo* gecenin karanlığında yoluna devam etti.



2014'te

Olimpos Kahramanları

Kitap Beş

# OLİMPOS'UN KANI

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)